

Dziennik Urzędowy

L 325

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 56

5 grudnia 2013

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej 1
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej 66

DECYZJE

2013/707/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzająca przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych 214

Cena: 8,50 EUR

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 1238/2013

z dnia 2 grudnia 2013 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 ust. 4 i art. 14 ust. 1,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję Europejską, po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Środki tymczasowe

- (1) Rozporządzeniem (UE) nr 513/2013 ⁽²⁾ („rozporządzenie w sprawie celów tymczasowych”) Komisja Europejska („Komisja”) nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL” lub „państwo, którego dotyczy postępowanie”).

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 513/2013 z dnia 4 czerwca 2013 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 182/2013 poddające rejestracji przywóz tych produktów pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 513 z 5.6.2013, s. 5).

- (2) Postępowanie wszczęto w następstwie skargi złożonej w dniu 25 lipca 2012 r. przez EU ProSun („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących ponad 25 % całkowitej unijnej produkcji modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów. Skarga zawierała dowody *prima facie* wskazujące na dumping wymienionego produktu oraz wynikającą z niego istotną szkodę, które uznano za wystarczające uzasadnienie do wszczęcia postępowania.

2. Rejestracja

- (3) Jak wspomniano w motywie 3 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, w następstwie wniosku skarżącego popartego wymaganymi dowodami Komisja przyjęła w dniu 1 marca 2013 r. rozporządzenie (UE) nr 182/2013 ⁽³⁾ poddające rejestracji przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej z dniem 6 marca 2013 r. Rozporządzeniem w sprawie celów tymczasowych zakończono rejestrację przywozu do celów dochodzenia antydumpingowego zgodnie z art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, ponieważ tymczasowe cło antydumpingowe zapewniło ochronę przed przywozem towarów po cenach dumpingowych.
- (4) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że decyzja dotycząca rejestracji przywozu była bezpodstawna, ponieważ nie spełniono warunków wynikających z art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Argumentów tych nie poparto jednak udokumentowanymi informacjami. W chwili podejmowania decyzji dotyczącej rejestrowania przywozu Komisja posiadała wystarczające dowody *prima*

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 182/2013 z dnia 1 marca 2013 r. poddające rejestracji przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 61 z 5.3.2013, s. 2).

facie uzasadniające potrzebę rejestracji przywozu, dotyczący w szczególności gwałtownego wzrostu w kategoriach zarówno bezwzględnej wielkości przywozów, jak i udziału w rynku. Z tego względu argumenty w tej kwestii trzeba było odrzucić.

3. Przyjęcie zobowiązania w odniesieniu do celów tymczasowych

- (5) Decyzją 2013/423/UE ⁽¹⁾ Komisja przyjęła zobowiązanie złożone przez producentów eksportujących wraz z Chińską Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych (China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products, „CCCME”).

4. Dalsze postępowanie

- (6) Po powiadomieniu o istotnych faktach i wnioskach, na podstawie których podjęto decyzję o wprowadzeniu tymczasowych środków antidumpingowych („ujawnienie tymczasowych ustaleń”), rząd Chińskiej Republiki Ludowej („rząd ChRL”) i kilka zainteresowanych stron przedłożyło oświadczenia w formie pisemnej, przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń. Strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie, uzyskały taką możliwość. Stowarzyszenie na rzecz Przyłączonej Energii Słonecznej (Association for Affordable Solar Energy, „AFASE”) reprezentujące podmioty działające na rynkach niższego i wyższego szczebla oraz jeden importer wnioskowali o przesłuchanie i zostali wysłuchani z udziałem rzecznika praw stron Dyrekcji Generalnej ds. Handlu.
- (7) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji uznanych za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały uwzględnione, a w stosownych przypadkach tymczasowe ustalenia zostały odpowiednio zmienione.
- (8) Oprócz tego na terenie następujących przedsiębiorstw odbyły się wizyty weryfikacyjne:

(i) podmioty działające na rynku niższego szczebla

— Jayme de la Costa, Pedroso, Portugalia;

— Sunedison Spain Construction, Madryt, Hiszpania;

(ii) niezależny konsultant

— Europressedienst, Bonn, Niemcy.

- (9) AFASE zakwestionowało podstawę prawną wizyty przeprowadzonej na terenie Europressedienst, ponieważ podmiot ten nie jest zainteresowaną stroną w dochodzeniu, a zatem nie podlega art. 16 rozporządzenia podstawowego. Jak wspomniano w motywach 99 i 120 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, Europressedienst dostarczył informacje na temat wskaźników makroekonomicznych. Wyjaśnia się, że Komisja przeprowadziła wizytę weryfikacyjną na miejscu w siedzibie Europressedienst w imię zasady dobrej administracji, aby potwierdzić solidność i prawidłowość danych, na których oparła swoje ustalenia.

- (10) Rząd ChRL ponownie stwierdził, że jego prawo do obrony w odniesieniu do dostępu do dokumentów udostępnionych zainteresowanym stronom do wglądu zostało naruszone, ponieważ (i) w dokumentach bez klauzuli poufności brakowało informacji bez przedstawienia „ważnej przyczyny” lub przedłożenia wystarczająco szczegółowych streszczeń lub w wyjątkowych przypadkach powodów nieprzedłożenia streszczenia bez klauzuli poufności, (ii) brakowało wersji bez klauzuli poufności wszystkich odpowiedzi producenta unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz (iii) opóźnienia w udostępnieniu zainteresowanym stronom wersji bez klauzuli poufności odpowiedzi producentów unijnych na pytania zawarte w kwestionariuszu były nadmierne.

- (11) (i) W odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym w dokumentach udostępnionych do wglądu brakowało informacji, zainteresowana strona nie sprecyzowała, o jakie informacje jej chodzi. (ii) Jej argument, zgodnie z którym nie udostępniono wersji bez klauzuli poufności wszystkich odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, był nieprawdziwy. (iii) Jeżeli chodzi o opóźnienia w udostępnieniu odpowiedzi bez klauzuli poufności objętych próbą producentów unijnych na pytania zawarte w kwestionariuszu, wyjaśniono zainteresowanej stronie, że kwestionariusze dodano do dokumentów bez klauzuli poufności dopiero po sprawdzeniu kompletności i zasadności ich streszczeń. W celu zapewnienia producentom unijnym prawa do anonimowości, upewniono się również, że w wersjach kwestionariuszy bez klauzuli poufności rzeczywiście nie ujawniono tożsamości zainteresowanego producenta unijnego. W niektórych przypadkach strony przedkładające wersje bez klauzuli poufności musiały je odpowiednio poprawić zanim można je było udostępnić innym zainteresowanym stronom.

- (12) W każdym przypadku uznaje się, że w żaden sposób nie wpłynęło to na prawo zainteresowanych stron do obrony. Komisja dała wszystkim zainteresowanym stronom możliwość odniesienia się do informacji zawartych w dokumentach udostępnionych do wglądu w czasie umożliwiający uwzględnienie ich uwag, w przypadku gdy uzasadniono je i umotywowano przed wyciągnięciem jakichkolwiek wniosków w ramach dochodzenia. Zainteresowana strona miała pełną możliwość przedstawienia swoich uwag w odniesieniu do kwestionariuszy objętych próbą producentów unijnych także po ujawnieniu tymczasowych i ostatecznych ustaleń. W związku z tym,

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2013/423/UE z dnia 2 sierpnia 2013 r. przyjmująca zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antidumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 209 z 3.8.2013, s. 26).

nawet jeżeli ujawnienia ustaleń i dostęp do dokumentów udostępnionych zainteresowanym stronom do wglądu oparto na różnych przepisach prawnych, należy zauważyć, że zainteresowane strony miały wiele możliwości przedstawienia swoich uwag w odniesieniu do wszystkich informacji udostępnionych przez każdą ze stron w ramach dochodzenia. W związku z tym powyższy argument trzeba było odrzucić.

- (13) Wszystkie zainteresowane strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których planowano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, a także ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego („ujawnienie ostatecznych ustaleń”). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ujawnienia ostatecznych ustaleń.
- (14) Uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione.

5. Przyjęcie zobowiązania w związku z cłami ostatecznymi

- (15) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń Komisja otrzymała zmienione zobowiązanie złożone przez producentów eksportujących wraz z Chińską Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych obejmujące również równoległe dochodzenie antysubsydyjne. Decyzją wykonawczą Komisji 2013/707/UE ⁽¹⁾ z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzająca przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych Komisja potwierdziła przyjęcie tego zobowiązania.

6. Strony, których dotyczy postępowanie

a) Kontrola wyrywkowa producentów unijnych

- (16) Po wprowadzeniu środków tymczasowych niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły argument, że nadmierne korzystanie z zasady poufności uniemożliwia im komentowanie doboru próby producentów unijnych, a tym samym odpowiednio korzystanie z ich prawa do obrony. Komisja poruszyła już tę kwestię w motywie 9 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Ponieważ nie przekazano żadnych nowych informacji w tej kwestii, wnioski zawarte w motywie 9 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.
- (17) Rząd ChRL ponownie wysunął argument, że korzystanie z zasady poufności nazw skarżących oraz objętych próbą producentów unijnych nie jest uzasadnione. Jak stwier-

dono w motywie 9 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, producenci unijni zwrócili się o poufne traktowanie ich nazw z obawy przed retorsjami handlowymi. Komisja uznała te wnioski za wystarczająco uzasadnione, aby je przyjąć. Informacje przedłożone Komisji w celu uzasadnienia obaw przed retorsjami handlowymi nie mogą być ujawniane stronom trzecim, ponieważ takie ujawnienie mogłoby podważyć celowość wniosku o zachowanie poufności. Ponadto w przypadku gdy, jak poinformował rząd ChRL, producent unijny zrewidował swoje stanowisko i ujawnił swoją tożsamość, składając wniosek do Trybunału o wszczęcie sprawy przeciwko rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych, nie istnieją już powody do ujawniania informacji, na podstawie których zapewniono anonimowość, ponieważ tożsamość została ujawniona.

- (18) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że informacje, na których opierał się dobór próby, nie były wiarygodne, nie przedstawiła jednak żadnych nowych dowodów w tym zakresie. Argument ten został zatem odrzucony.
- (19) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME ponownie wysunęła argumenty na temat metod stosowanych do doboru tymczasowej próby producentów unijnych. Twierdzi ona w szczególności, że instytucje nie wzięły pod uwagę 120 producentów. Komisja poruszyła już tę kwestię w motywie 9 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Ponadto instytucje zweryfikowały działalność przedsiębiorstw przedstawionych w przedmiotowym wykazie. Okazało się, że wykaz obejmuje głównie instalatorów, dystrybutorów, importerów powiązanych oraz producentów eksportujących w Chinach, na Tajwanie i w Indiach. W związku z tym nie mogła ona wykazać, że instytucje przeoczyły znaczącą liczbę producentów unijnych. Ponadto CCCME nie zakwestionowała całkowitej produkcji unijnej, podając alternatywne dane liczbowe, ani nie przedstawiła żadnych dowodów na to, że reprezentatywność próby mogłaby zostać naruszona, ponieważ gdyby Komisja posiadała wiedzę na ten temat, żaden z domniemanych dodatkowych producentów unijnych nie zostałby wybrany do próby.

- (20) Po wyłączeniu płytek z definicji produktu objętego postępowaniem, a zatem z zakresu tego postępowania jak przytoczono w motywie 32 poniżej, próba końcowa składała się z ośmiu producentów unijnych. Wobec braku innych uwag w sprawie kontroli wyrywkowej producentów unijnych ustalenia w motywach 7–10 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone, zgodnie z powyższymi zmianami.

b) Kontrola wyrywkowa niepowiązanych importerów

- (21) Po wprowadzeniu środków tymczasowych, jak wspomniano w motywie 12 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja skontaktowała się z dodatkowymi importerami, którzy już współpracowali w ramach tego

⁽¹⁾ Zob. s. 214 niniejszego Dziennika Urzędowego.

dochodzenia na etapie jego wszczęcia, przekazując podstawowe informacje na temat swojej działalności związanej z produktem objętym dochodzeniem w okresie objętym dochodzeniem, jak określono w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Celem skontaktowania się z tymi podmiotami było ustalenie, czy można zwiększyć wielkość próby importerów niepowiązanych. Sześć przedsiębiorstw, które kwalifikowały się do grupy importerów niepowiązanych zajmujących się obrotem produktem objętym postępowaniem (tj. nabywających i odsprzedających go), zgłosiło się i wyraziło wolę dalszej współpracy przy dochodzeniu. Spośród tych sześciu podmiotów pięć udzieliło odpowiedzi w terminie. Spośród pięciu otrzymanych odpowiedzi tylko trzy zawierały wystarczająco dużo informacji, aby umożliwić dokonanie wnikliwej oceny. Na tej podstawie próba importerów niepowiązanych została powiększona i objęła czterech importerów w odniesieniu do modułów, na których przypada około 2–5 % całkowitego przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie. Biorąc pod uwagę strukturę grupy importerów niepowiązanych, z których większość stanowiły małe i średnie przedsiębiorstwa, nie było możliwości, aby w próbie reprezentowany był większy udział ze względu na ograniczone zasoby, jakimi dysponowały instytucje.

- (22) Wobec braku innych uwag w sprawie kontroli wyrывkowej importerów niepowiązanych powyższe zmienione motywy 11 i 12 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

c) Kontrola wyrывkowa producentów eksportujących

- (23) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń szereg przedsiębiorstw nieobjętych próbą przedstawiło uwagi, twierdząc, że ich sytuacja jest inna niż przedsiębiorstw objętych próbą. Przedsiębiorstwa te argumentowały, że w rezultacie powinny korzystać z indywidualnej stawki celnej zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Z powodu dużej liczby współpracujących przedsiębiorstw (często grup przedsiębiorstw) nie było jednak możliwe indywidualne zbadanie wszystkich przedsiębiorstw. W związku z tym zgodnie z art. 9 ust. 6 przedmiotowe przedsiębiorstwa objęte są średnią ważoną stawki celnej dla przedsiębiorstw objętych próbą.
- (24) Wobec braku innych uwag w sprawie kontroli wyrывkowej producentów eksportujących motywy 13 i 14 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

7. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (25) Jak wskazano w motywie 19 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od 2009 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

1. Wprowadzenie

- (26) Jak wskazano w motywach 20–49 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, tymczasowo zdefiniowanym produktem objętym postępowaniem są moduły lub panele fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego oraz ogniwa i płytki w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego, pochodzące lub wysyłane z Chińskiej Republiki Ludowej. Grubość ogniwa i płytek nie przekracza 400 mikrometrów. Produkt ten jest obecnie objęty kodami CN ex 3818 00 10, ex 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 i ex 8541 40 90 („produkt objęty postępowaniem”).
- (27) Z definicji produktu objętego postępowaniem wyklucza się następujące rodzaje produktów:
- przenośne ładowarki solarne składające się z mniej niż sześciu ogniwa, dostarczające energię elektryczną do urządzeń lub ładujące akumulatory,
 - cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne,
 - produkty fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego trwale wbudowane do urządzeń elektrycznych spełniających inną funkcję niż wytwarzanie energii elektrycznej i wykorzystujących energię elektryczną wytwarzaną przez wbudowane ogniwo lub ogniwa fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego.

2. Argumenty dotyczące zakresu definicji produktu

2.1. Wyłączenie płytek

- (28) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zainteresowane strony twierdziły, że płytki należy usunąć z zakresu definicji produktu, ponieważ płytki nie mają takich samych podstawowych właściwości fizycznych, chemicznych i technicznych jak ogniwa i moduły. Oprócz argumentów przedstawionych na etapie wstępnym wysunięto dwa dodatkowe argumenty w tej kwestii po ujawnieniu tymczasowych ustaleń.
- (29) Po pierwsze, zainteresowane strony twierdziły, że płytki można wykorzystywać do innych celów niż produkcja ogniwa, przede wszystkim do produkcji układów scalonych i innych mikroukładów. W tej kwestii należy zauważyć, że nie wszystkie płytki wchodzą w zakres definicji produktu objętego przedmiotowym dochodzeniem, która ogranicza się do „płytek w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego”, oraz iż „grubość [wspomnianych] płytek nie przekracza 400 mikrometrów”. Chociaż płytki z pewnością mają inne zastosowania, to przedmiotowe dochodzenie nigdy nie obejmowało płytek wykorzystywanych do wytwarzania innych produktów, takich jak układy scalone. Ponadto żaden producent, importerzy ani użytkownicy będący uczestnikami rynku wspomnianych innych rodzajów płytek nie zgłosili zarzutów, że ich płytki będą podlegać rejestracji lub tymczasowym cłom antydumpingowym. W związku z tym potwierdza się, że wspomniane inne rodzaje płytek nie wchodzą w

zakres definicji produktu objętego przedmiotowym dochodzeniem. Jednocześnie wskazuje to na fakt, że płytki niekoniecznie muszą mieć to samo zastosowanie końcowe co ogniwa i moduły.

(30) Po drugie, zainteresowane strony twierdziły, że nieprzetworzone płytki nie posiadają żadnych kluczowych właściwości elektrycznych, które odróżniają ogniwa słoneczne i moduły fotowoltaiczne od pozostałych produktów. W szczególności płytki nie mają zdolności generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego, co jest kluczową funkcją ogniów i modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego.

(31) Przedmiotowy argument można przyjąć. Rzeczywiście po dalszej weryfikacji i wbrew temu, co stwierdzono w motywie 36 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zgodnie z którym „moduły, ogniwa i płytki mają takie samo zastosowanie końcowe, tj. przetwarzanie światła słonecznego na energię elektryczną”, dopiero po przetworzeniu w ogniwo płytka zyskuje funkcję generowania energii elektrycznej.

(32) Z uwagi na odmienne podstawowe właściwości fizyczne i techniczne, zdefiniowane w trakcie dochodzenia między innymi jako funkcja generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego, podsumowując, stwierdza się, że płytki należy wyłączyć z definicji produktu objętego postępowaniem, a tym samym z zakresu przedmiotowego dochodzenia.

2.2. Odrębne dochodzenia w odniesieniu do ogniów i modułów

(33) Zainteresowane strony ponownie stwierdziły, że ogniwa i moduły nie są jednym produktem, a zatem powinny być oceniane oddzielnie, powtarzając przede wszystkim argumenty już uwzględnione w motywach 27–39 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W przeciwieństwie do płytek ogniwa i moduły mają jednak tę samą podstawową właściwość, tj. zdolność generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.

(34) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter twierdził, że pojedyncze ogniwa nie mogą wytwarzać energii elektrycznej. W tym celu muszą one być rzekomo wbudowane w moduły. Każde pojedyncze ogniwo ma jednak zdolność generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego zazwyczaj na poziomie około 4 W. Chociaż przedmiotowa moc może być niewystarczająca do większości zastosowań wymagających montażu wielu ogniów w moduły, nie zmienia to faktu, że już pojedyncze ogniwo ma zdolność generowania energii elektrycznej.

(35) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter twierdził, że brak możliwości ustalenia wartości normalnej w odniesieniu do modułów na podstawie wartości normalnej w odniesieniu do ogniów, jak opisano w motywie 100 poniżej, wskazuje, iż modułów i ogniów nie można uznawać za jeden produkt.

(36) W tej kwestii należy zauważyć, że w ramach większości dochodzeń antydumpingowych, w tym w ramach obecnego dochodzenia, porównuje się wartość normalną i ceny eksportowe na podstawie rodzajów produktów. Dokonuje się tego z uwagi na fakt, że często bardzo szeroki zakres rodzajów produktów ma takie same podstawowe właściwości fizyczne, techniczne lub chemiczne, co często prowadzi do sytuacji, w których definicja „produktu objętego postępowaniem” obejmuje rodzaje produktów o znacząco różnych kosztach i cenach. Sam fakt, że nie ma możliwości ustalenia wartości normalnej w odniesieniu do pewnego rodzaju produktów na podstawie wartości normalnej innego rodzaju produktów, nie oznacza, iż przedmiotowych rodzajów produktów nie można uznawać za jeden produkt. Jak opisano w motywie 32 powyżej, zarówno ogniwa, jak i moduły mają takie same podstawowe właściwości fizyczne i techniczne, między innymi funkcję generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego.

(37) Ponadto argumentowano, że gdyby ogniwa i moduły były jednym produktem z niewielkimi różnicami, dostosowanie cen ogniów w celu ustalenia cen modułów nie powinno być trudne. W tej kwestii zauważa się, że nie istnieje żadne wymaganie, aby między różnymi rodzajami produktu objętego postępowaniem występowały jedynie niewielkie różnice. Przeciwnie, wystarczy, że różne rodzaje produktu objętego postępowaniem mają takie same podstawowe właściwości fizyczne, techniczne lub chemiczne. W przedmiotowej sprawie dotyczy to modułów i ogniów, między innymi ich funkcji generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego.

(38) Ta sama strona twierdziła ponadto, że ogniwa nie stanowią po prostu innego rodzaju modułów, ale zupełnie różny produkt. W rezultacie ogniwo jest kluczowym elementem modułu. Jako kluczowy element ogniwo oczywiście nie jest „zupełnie różnym produktem”, ponieważ moduły i ogniwa mają takie same podstawowe właściwości generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego, jak wskazano w motywie 32 powyżej.

(39) Ta sama strona twierdziła ponadto, że podczas doboru próby producentów unijnych i eksporterów chińskich brano pod uwagę różnicę między ogniwami a modułami. W związku z tym należy ustanowić różne stawki celne w odniesieniu do modułów i ogniów. W tej kwestii potwierdzono, że rzeczywiście podczas kontroli wyrywkowej producentów unijnych i eksporterów chińskich brano pod uwagę różnicę między modułami a ogniwami, jak wskazano w motywach 10 i 14 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Postąpiono jednak w ten sposób jedynie w celu zapewnienia reprezentatywności próby i nie oznacza to, że ogniów i modułów nie należy uznawać za jeden produkt objęty postępowaniem ani że należy ustanowić odrębne stawki celne w odniesieniu do ogniów i modułów. W rzeczywistości w celu zapewnienia reprezentatywności próby w odniesieniu do wszystkich rodzajów produktów istotne jest dokonanie rozróżnienia między ogniwami a modułami podczas doboru próby. Co więcej, z uwagi na istnienie pewnego stopnia niepewności w odniesieniu do kwestii, czy ogniwa i moduły należy uznawać za jeden produkt czy za dwa odrębne produkty, konieczne było zapewnienie reprezentatywności w odniesieniu do obu możliwych rezultatów.

- (40) Ponadto argumentowano, że motyw 100 poniżej, zgodnie z którym koszty przetwarzania dotyczące modułów są znaczące, jest sprzeczny z motywem 32 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w którym stwierdzono, iż wartość dodana nie koncentruje się na jednym konkretnym etapie procesu produkcji. W tej kwestii przypomina się, że w motywie 100 wyjaśniono również, iż różnica kosztów między ogniwami a modułami wynosi 34 %, co oznacza, że 66 % wartości modułów stanowią ogniwa. Stwierdza się zatem, że wartość dodana nie koncentruje się na jednym konkretnym etapie procesu produkcji.
- (41) Według producentów eksportujących fakt, że zobowiązanie nakłada różne minimalne ceny importowe i wielkości przywozu w odniesieniu do ogniw i modułów, rzekomo stanowi potwierdzenie tego, iż moduły i ogniwa są odrębnymi produktami wymagającymi dwóch odrębnych dochodzeń. Różne minimalne ceny importowe stanowią jedynie wskazanie, że ogniwa i moduły stanowią różne grupy rodzajów produktów sprzedawane po różnych cenach. W związku z tym konieczne jest określenie różnych cen, aby minimalne ceny importowe miały znaczenie.
- (42) Ponadto fakt, że ogniwa i moduły stanowią odrębną grupę rodzajów produktów, nie ma sam w sobie znaczenia w odniesieniu do definicji produktu objętego postępowaniem. W odniesieniu do definicji produktu objętego postępowaniem wystarczy, że przedmiotowe produkty mają takie same podstawowe właściwości i zastosowania końcowe, jak w przypadku modułów i ogniw, co opisano odpowiednio w motywach 32 i 48.
- (43) Rząd ChRL twierdził, że ocena kwestii, czy ogniwa i moduły są jednym produktem objętym postępowaniem, nie dotyczy szeregu kryteriów zdefiniowanych przez Organ Apelacyjny w sprawie EC — *Asbestos* ⁽¹⁾. Wspomniane kryteria wykorzystuje się jednak do definiowania „produktu podobnego”, a nie produktu objętego postępowaniem. Innymi słowy, przedmiotowe kryteria należy wykorzystywać do definiowania produktu podobnego, na przykład produktu podobnego wytwarzanego przez przemysł unijny, który następnie porównuje się do produktu objętego postępowaniem wywożonego przez chińskich producentów eksportujących. Kryteria te nie mają zastosowania przy definiowaniu produktu objętego postępowaniem. W każdym przypadku instytucje zauważają, że stosowanie kryteriów wykorzystanych w EC — *Asbestos* do definiowania produktu objętego postępowaniem w przedmiotowej sprawie nie przyniesie innego rezultatu. Pierwsze i drugie kryterium (odpowiednio właściwości, charakter i jakość zastosowań końcowych) są takie same jak kryteria dotyczące właściwości fizycznych, chemicznych i technicznych oraz zastosowań końcowych zastosowane w wcześniejszych motywach. Trzecie kryterium (upodobania i nawyki konsumentów) nie jest tak naprawdę przydatne w przedmiotowej sprawie, ponieważ ogniwa są kluczowym elementem modułów; jeżeli chodzi
- o czwarte kryterium, klasyfikację taryfową, zauważa się, że zarówno ogniwa, jak i moduły można zgłosić pod pozycją taryfową 8541 40 90, chociaż pozycje taryfowe pod pozycją 8501 dotyczą generatorów elektrycznych w ogóle, a nie produktów wykorzystujących energię słoneczną w szczególności.
- (44) Inna zainteresowana strona wysunęła argument, zgodnie z którym obiektywne stosowanie kryteriów opracowanych przez Trybunał Sprawiedliwości w poprzednich sprawach ⁽²⁾ rzekomo prowadzi do stwierdzenia, że moduły i ogniwa są różnymi produktami. W tej kwestii należy zauważyć, że Trybunał wskazał jedynie szereg kryteriów, które można wziąć pod uwagę — nie ma obowiązku stosowania wszystkich kryteriów we wszystkich sprawach, ponieważ nie wszystkie z nich muszą być odpowiednie. Wspomniane kryteria oceniono w motywach 27–39 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w których stwierdzono, że szereg kryteriów nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie. W sprawie *Brosmann* oceny kwestii, czy różne rodzaje butów stanowią „produkt objęty postępowaniem”, również dokonano na podstawie tylko trzech kryteriów, które uznano za odpowiednie. Z uwagi na fakt, że zainteresowane strony nie podały żadnego powodu, dla którego obiektywne stosowanie wspomnianych kryteriów miałyby doprowadzić do stwierdzenia, iż moduły i ogniwa są różnymi produktami, przedmiotowego argumentu nie można przyjąć.
- (45) Ponadto przypomina się, że ogniwa i moduły mają te same podstawowe zastosowania końcowe, tj. są sprzedawane w celu wbudowania w systemy fotowoltaiczne. Jak wskazano w motywie 28 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wydajność modułów jest bezpośrednio związana z wydajnością ogniw.
- (46) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że z uwagi na wyłączenie płytek z zakresu definicji produktu oraz z powodu znacznego przetwarzania dokonywanego w celu wytworzenia modułów z ogniw, odparto również argument, zgodnie z którym ogniwa i moduły mają takie same zastosowania końcowe. Przedmiotowa strona twierdziła również, że ocena kwestii, czy moduły i ogniwa mają takie same zastosowania końcowe, opiera się na założeniu, iż proces produkcji płytek, modułów i ogniw jest taki sam.
- (47) Po pierwsze, błędne jest stwierdzenie, że ocena, zgodnie z którą moduły i ogniwa mają takie samo zastosowanie końcowe, opiera się na procesie produkcji. Chociaż oba stwierdzenia rzeczywiście występują w tym samym motywie 36 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, nie oznacza to, że jeden wniosek oparto na innym założeniu. Stosując słowo „ponadto” oddzielające przedmiotowe dwa stwierdzenia, sprecyzowano, że drugie stwierdzenie nie opiera się na pierwszym. Co więcej, wspomniane dwa stwierdzenia odnoszą się do odrębnych kwestii w ramach części „Zastosowanie końcowe i zamienność”. Pierwsze stwierdzenie odnoszące się do

⁽¹⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, *Środki wspólnotowe dotyczące azbestu i produktów zawierających azbest*, WT/DS135/AB/R, przyjęte dnia 5 kwietnia 2001 r.

⁽²⁾ Wyrok w sprawie T-401/06 *Brosmann Footwear (HK) Ltd i inni przeciwko Radzie*; wyrok w sprawie T-314/06 *Whirlpool Europe przeciwko Radzie*.

procesu produkcji dotyczy zamienności, natomiast drugie — zastosowania końcowego. W związku z tym błędne jest podstawowe założenie, zgodnie z którym ocena kwestii, czy moduły i ogniwa mają takie same zastosowania końcowe, opiera się na założeniu, iż proces produkcji płytek, modułów i ogniw jest taki sam.

- (48) W odniesieniu do faktycznego zastosowania końcowego ogniw i modułów zainteresowane strony nie kwestionują faktu, że moduły i ogniwa są sprzedawane w celu wbudowania w systemy fotowoltaiczne. Potwierdza się zatem stwierdzenie, że moduły i ogniwa mają takie samo zastosowanie końcowe.

2.3. Ogniwa mono- i polikrystaliczne

- (49) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że w Unii nie produkuje się ogniw monokrystalicznych i że jej wywóz ogniw monokrystalicznych nie stanowi konkurencji dla przemysłu unijnego. W ramach dochodzenia wykazano jednak, że w Unii produkowano ogniwa monokrystaliczne. Argument ten został zatem odrzucony. W każdym przypadku Sąd orzekł w sprawie Brosmann, że „jeśli chodzi o argumenty oparte na istnieniu braku produkcji wspólnotowej tego rodzaju obuwia, należy stwierdzić, że nie są one decydujące”.

2.4. Klauzula „wysyłane z”

- (50) Zainteresowane strony twierdziły, że rozszerzenie zakresu dochodzenia na produkty „wysyłane z” ChRL było nieuzasadnione, ponieważ dochodzenie wszczęto wyłącznie w odniesieniu do produktów pochodzących z ChRL.
- (51) Towary wysyłane z ChRL były już jednak objęte zakresem postępowania na etapie jego wszczęcia. W punkcie 5 zawiadomienia o wszczęciu postępowania⁽¹⁾ stwierdza się, że „spółki, które wysyłają produkt objęty postępowaniem z Chińskiej Republiki Ludowej, lecz które uznają, że część lub nawet całość tego wywozu nie ma swojego pochodzenia celnego w Chińskiej Republice Ludowej, są proszone o wzięcie udziału w dochodzeniu i dostarczenie wszelkich istotnych informacji”. Jest zatem oczywiste, że wszystkie przedsiębiorstwa wysyłające towary z ChRL miały możliwość podjęcia współpracy w tym dochodzeniu. Ponadto ponieważ produkt objęty dochodzeniem często zawiera elementy i części pochodzące z innych państw, w punkcie 5 zawiadomienia o wszczęciu postępowania ogłoszono, że „można przyjąć przepisy szczegółowe” dotyczące tej kwestii.
- (52) W związku z tym uznano, że wszystkie podmioty gospodarcze objęte postępowaniem zostały należycie poinformowane o możliwości zastosowania w stosownych przypadkach przepisów szczegółowych w odniesieniu do towarów wysyłanych z ChRL oraz iż zostały one zaproszone do współpracy w ramach dochodzenia. Tym samym zakres dochodzenia nie został rozszerzony na produkty „wysyłane z ChRL”, ponieważ były one nim objęte od samego początku.

- (53) Po ujawnieniu ustaleń zainteresowane strony twierdziły, że niezależnie od przepisów określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, o których mowa w motywie 51 powyżej, w ramach dochodzenia ograniczono się do towarów pochodzących z ChRL i nie dokonano oceny wpływu towarów wysyłanych z ChRL.

- (54) W tej kwestii zauważa się, że aby w ramach dochodzenia zapewnić ocenę wszystkich produktów wysyłanych z ChRL, a nie tylko towarów pochodzących z ChRL, podjęto następujące kroki:

— Wszystkie przedsiębiorstwa, które wysyłają produkt objęty postępowaniem z ChRL, proszono o wzięcie udziału w dochodzeniu niezależnie od pochodzenia towarów.

— W załączniku A do zawiadomienia o wszczęciu postępowania eksporterów poproszono o zgłaszanie informacji dotyczących wszystkich produktów wytwarzanych przez dane przedsiębiorstwo. Przedmiotowe informacje nie ograniczały się do towarów pochodzących z ChRL.

— Na podstawie wspomnianych informacji dotyczących całego wywozu do UE niezależnie od pochodzenia towarów dobrano reprezentatywną próbę.

— Producenci objęci próbą otrzymali kwestionariusz dla „producentów eksportujących do Unii Europejskiej”, a ChRL określano jako „państwo, którego dotyczy postępowanie”, a nie jako „państwo pochodzenia”. W związku z tym jasne było, że wszystkie towary niezależnie od ich pochodzenia były objęte dochodzeniem.

- (55) Na tej podstawie stwierdzono, że przedmiotowe dochodzenie obejmowało wszystkie produkty pochodzące lub wysyłane z ChRL oraz iż ustalenia w ramach dochodzenia, w tym dotyczące dumpingu i powstałej szkody, obejmują wszystkie towary pochodzące lub wysyłane z ChRL.

- (56) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń zainteresowane strony wysunęły argument, że skarga zawierała jedynie dowody *prima facie* dotyczące przywozu paneli fotowoltaicznych pochodzących z ChRL, a nie towarów wysyłanych z ChRL. W tej kwestii należy wyjaśnić, że skarga rzeczywiście obejmowała towary „z ChRL”, co można zauważyć na opatrzonej pieczęcią stronie tytułowej przedłożonej przez stronę skarżącą. Przed przedmiotową stroną w dokumentach znajduje się inna strona, na której rzeczywiście zastosowano sformułowanie „pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej”. Wspomniana sprawa nie stanowiła jednak części dokumentu złożonego przez skarżącego, ale została dodana jako strona tytułowa przez służby Komisji, które zastosowały nazwę dochodzenia zamiast powtórzyć tytuł skargi. W związku z tym uznaje się, że skarga obejmowała wszystkie towary z ChRL niezależnie od tego, czy pochodziły z ChRL czy też nie.

- (57) Chińscy producenci eksportujący twierdzili ponadto, że nie można w racjonalny sposób oczekiwać od producentów eksportujących w państwach trzecich, aby

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 6.9.2012, s. 5.

wiedzieli, iż ich produkty również mogą być objęte zakresem dochodzenia. W tej kwestii zauważa się, że przedmiotowe środki nie mają zastosowania do towarów przewożonych w tranzycie w rozumieniu art. V GATT. W związku z tym przedmiotowe środki nie mają wpływu na producentów eksportujących, którzy nie prowadzą działalności w ChRL. Ponadto żaden producent eksportujący w państwie trzecim nie zgłosił się, podnosząc kwestię objęcia wywożonych przez niego produktów cłem antydumpingowym.

- (58) Ci sami producenci eksportujący twierdzili, że producentów eksportujących w państwach trzecich nie poproszono o zgłaszanie się i nie dano im możliwości wykazania, iż ich produkty nie są przywożone po cenach dumpingowych. Instytucje uznają, że przedmiotowe środki nie mają wpływu na wspomnianych producentów eksportujących nieprowadzących działalności w ChRL, ponieważ ich towary, jeżeli byłyby wysyłane z ChRL, byłyby przewożone w tranzycie. Wszystkich innych producentów eksportujących poinformowano za pomocą zawiadomienia o wszczęciu postępowania, że ich działalność jest objęta zakresem dochodzenia.
- (59) Według rządu ChRL, mimo iż art. 1 ust. 3 rozporządzenia podstawowego zezwala na odstępstwo od zasady, zgodnie z którą państwo wywozu jest państwem pochodzenia, wspomnianego artykułu nie można zastosować w przedmiotowej sprawie. Na poparcie tego argumentu stwierdził on, że nie została sporządzona żadna kompletna analiza na temat tego, czy państwo wywozu może być państwem pośrednim. Instytucje nie zgadzają się z tą interpretacją art. 1 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Żadna ze stron nie kwestionuje istnienia znaczącej produkcji w ChRL. Kwestia, czy ChRL jest państwem pochodzenia wyrobów gotowych, zależy od kilku czynników. W analizie dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii przeprowadzonej przez instytucje odniesiono się do przedmiotowej produkcji, niezależnie od kwestii, czy wywożone wyroby gotowe mają swoje pochodzenie celne w ChRL. Z uwagi silne przesłanki przemawiające za tym, że nie wszystkie produkty, które co najmniej częściowo wytworzono w ChRL, uznano by za mające swoje pochodzenie celne w ChRL, instytucje postanowiły, iż konieczne jest objęcie zakresem dochodzenia także produktów, w odniesieniu do których ChRL jest jedynie państwem pośrednim.
- (60) Rząd ChRL twierdził ponadto, że ponieważ żadnemu eksporterowi chińskiemu nie przyznano traktowania na zasadach rynkowych, nie istnieją żadne porównywalne ceny paneli fotowoltaicznych w ChRL, a zatem ChRL nie można uznać za państwo pośrednie. W tej kwestii zauważono jednak, że trzy warunki określone w art. 1 ust. 3 rozporządzenia podstawowego podano jedynie jako przykłady i nie wszystkie warunki muszą mieć zastosowanie we wszystkich przypadkach. W przedmiotowej sprawie, ponieważ żadnemu eksporterowi chińskiemu nie przyznano traktowania na zasadach rynkowych, porównywalną cenę trzeba było ustalić w państwie analogicznym, a zatem przedmiotowa porównywalna cena jest niezależna od tego, czy ChRL uznaje się za państwo pochodzenia czy też państwo pośrednie. W związku z tym kwestia, czy „w przedmiotowym państwie” istnieje porównywalna cena, jest nieistotna, ponieważ w obecnej sprawie porównywanej ceny nie ustalono „w przedmiotowym państwie”, ale w państwie analogicznym.

2.5. Ładowarki solarne

- (61) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zainteresowane strony stwierdziły również, że definicja „przenośnych ładowarek solarnych składających się z mniej niż sześciu ogniw” jest zbyt wąska i należy ją rozszerzyć na produkty pełniące podobną funkcję, które się są objęte tą definicją, takie jak produkty o podobnym rozmiarze, składające się z większej liczby mniejszych ogniw.
- (62) Ponadto zainteresowane strony twierdziły, że definicja „produktów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego trwale wbudowanych do urządzeń elektrycznych” jest zbyt wąska, ponieważ wykluczone są jedynie kompletne urządzenia elektryczne, podczas gdy elementy fotowoltaiczne, które mają być wbudowane do urządzeń elektrycznych, niekoniecznie są wyłączone z zakresu tej definicji.
- (63) Rzeczywiście w analizie powyższych argumentów wykazano, że stosowniejsze jest dodanie do wyłączenia takich produktów kryterium na podstawie standardu technicznego. W szczególności ustalono, że w definicjach następującej normy w sposób bardziej odpowiedni określa się produkty, które należy wyłączyć z zakresu środków: norma międzynarodowa IEC 61730-1, klasy zastosowań, klasa C: ograniczone napięcie, zastosowania przy ograniczonej mocy (s. 13) ⁽¹⁾.
- (64) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń otrzymano uwagi dotyczące wyłączenia na podstawie normy międzynarodowej wspomnianej powyżej. Twierdzono, że zamiast odnosić się do normy, bardziej stosowne byłoby zdefiniowanie wyłączenia na podstawie napięcia wyjściowego i mocy wyjściowej jako „modułów lub paneli z napięciem wyjściowym nieprzekraczającym 50 V prądu stałego i mocy wyjściowej nieprzekraczającej 50 W wyłącznie do stosowania bezpośrednio jako ładowarki do baterii w systemach o takich samych właściwościach pod względem napięcia i mocy”. Argument ten można było przyjąć i ostatecznie wyłączenie określono zgodnie ze wspomnianą definicją.

2.6. Moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem

- (65) Inna zainteresowana strona twierdziła, że moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem należy wyłączyć z zakresu definicji produktu objętego dochodzeniem, ponieważ łączą one funkcje modułu fotowoltaicznego z funkcją dachówek lub łupków dachowych. Z tego względu nie byłyby bezpośrednio zamienne ze standardowym modułem fotowoltaicznym.
- (66) W ramach dochodzenia wykazano jednak, że zarówno standardowe moduły, jak i moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem muszą spełniać te same normy dotyczące energii elektrycznej. Ponadto chociaż moduły fotowoltaicznych zintegrowanych z dachem nie można po prostu zastąpić standardowym modułem, to mogą one zostać zastąpione standardowym modułem wraz z dachówkami lub łupkami dachowymi. W związku z tym produkty te mają taką samą podstawową właściwość techniczną generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego. Dodatkowa funkcja (w innym wypadku zapewniana przez pokrycie dachowe) nie została uznana za istotną i nie gwarantuje wyłączenia modułów fotowoltaicznych zintegrowanych z dachem z zakresu definicji produktu.

⁽¹⁾ Nr ref. CEI/IEC 61730-1:2004.

(67) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ta sama zainteresowana strona twierdziła, że brak wzajemnej zamienności między modułami fotowoltaicznymi zintegrowanymi z dachem a standardowymi modułami fotowoltaicznymi wskazuje, że przedmiotowe moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem należy wyłączyć z zakresu środków, odnosząc się ogólnie do sprawy obuwia ⁽¹⁾ i w szczególności do obuwia sportowego „STAF” o szczególnej technologii. Powody wyłączenia obuwia STAF były jednak liczne i w sprawie Brosmann ⁽²⁾ Sąd nie uznał samego braku wzajemnej zamienności za wystarczającą przyczynę, co potwierdziło, że bardzo różne produkty takie jak buty miejskie i buty turystyczne rzeczywiście można uznać za produkt objęty postępowaniem w ramach jednego postępowania antydumpingowego, mimo ich różnic.

(68) Ponadto zainteresowana strona twierdziła, że brak produkcji w Unii oraz fakt, iż przedmiotowa zainteresowana strona posiada prawa własności intelektualnej, rzekomo stanowią potwierdzenie tego, że moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem są innowacyjne i różne od każdego innego produktu. Odnosząc się ponownie do sprawy obuwia przywołanej przez zainteresowaną stronę, Sąd orzekł jednak w sprawie Brosmann, że „[j]eśli chodzi o argumenty oparte na (...) braku produkcji wspólnotowej tego rodzaju obuwia i istnienia patentu, należy stwierdzić, że nie są one decydujące” ⁽³⁾. W rezultacie we wspomnianej sprawie obuwie produkowane przy zastosowaniu opatentowanej technologii zostało uznane za produkt objęty dochodzeniem.

(69) Zainteresowana strona wysunęła również argument, że moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem należy wyłączyć z definicji produktu objętego dochodzeniem, ponieważ są sprzedawane po cenach znacznie wyższych niż standardowe moduły. W sprawie obuwia obuwie STAF powyżej pewnej ceny również było wyłączone z definicji produktu objętego dochodzeniem. W tej kwestii należy zauważyć, że moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem rzeczywiście łączą funkcje modułu fotowoltaicznego z funkcją dachówek lub łupków dachowych, jak wskazano w motywie 66 powyżej. Bezpośrednie porównanie cen nie ma zatem znaczenia, ponieważ dodatkowa funkcja naturalnie prowadzi do wyższych cen.

(70) W odpowiedzi na tę uwagę zainteresowana strona stwierdziła, że na podstawie wspomnianej argumentacji nigdy nie można by powołać się na różnice w cenach jako dodatkowy wskaźnik uzasadniający wyłączenie z zakresu definicji produktu. Przedmiotowa interpretacja jest jednak zbyt daleko idąca. W poprzednim motywie stwierdzono po prostu, że w tym konkretnym przypadku, gdy moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem łączą funkcje produktu objętego postępowaniem oraz innego produktu (w tym przypadku dachówek lub łupków dachowych), cena w oczywisty sposób nie ma znaczenia. W żadnym

wypadku nie oznacza to, że w innych przypadkach różnica w cenach nie może stanowić przydatnego wskaźnika pozwalającego ustalić, czy dany produkt należy wyłączyć z definicji produktu objętego postępowaniem.

(71) Ponadto zainteresowana strona twierdziła, że jej dostawcy modułów fotowoltaicznych zintegrowanych z dachem należy udzielić dostępu do zobowiązania dotyczącego ceny minimalnej. Wydaje się jednak, że wspomniany chiński eksporter nie współpracował w ramach dochodzenia, a zatem jako strona niewspółpracująca nie kwalifikuje się do udziału w zobowiązaniu. W związku z tym przedmiotowego wniosku nie można przyjąć.

3. Wniosek

(72) W związku z powyższym zakres definicji produktów ostatecznie określa się jako moduły lub panele fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego oraz ogniwa w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego, pochodzące lub wysyłane z ChRL, chyba że stanowią one produkt przewożony w tranzycie w rozumieniu art. V GATT. Grubość ogniwa nie przekracza 400 mikrometrów. Produkt ten jest obecnie objęty kodami CN ex 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 i ex 8541 40 90.

(73) Z definicji produktu objętego postępowaniem wyklucza się następujące rodzaje produktów:

- przenośne ładowarki solarne składające się z mniej niż sześciu ogniwa, dostarczające energię elektryczną do urządzeń lub ładujące akumulatory;
- cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne;
- produkty fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego trwale wbudowane do urządzeń elektrycznych spełniających inną funkcję niż wytwarzanie energii elektrycznej i wykorzystujących energię elektryczną wytwarzaną przez wbudowane ogniwo lub ogniwa fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego.
- moduły lub panele o napięciu wyjściowym nieprzekraczającym 50 V prądu stałego oraz mocy wyjściowej nieprzekraczającej 50 W, wyłącznie jako urządzenia do bezpośredniego ładowania akumulatorów w systemach o takiej samej charakterystyce napięcia i mocy.

(74) Po wyłączeniu płytek analiza została zmieniona poprzez wykluczenie danych i analiz dotyczących płytek, chyba że wskazano inaczej. Biorąc pod uwagę fakt, że w OD płytki stanowiły tylko mały odsetek przywozu produktu objętego postępowaniem w Unii (około 2 % pod względem wartości), uważa się, że wyłączenie płytek ma nieistotny wpływ na ustalenia, o ile jakkolwiek wpływ istnieje. Wszystkie uwagi zainteresowanych stron zostały

⁽¹⁾ Obuwie ze skórzanymi cholewkami pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu, rozporządzenie Komisji (WE) nr 553/2006 z dnia 23 marca 2006 (tymczasowe); rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 (ostateczne).

⁽²⁾ Wyrok w sprawie T-401/06, Brosmann Footwear (HK) Ltd. przeciwko Radzie Unii Europejskiej, pkt 133.

⁽³⁾ Wyrok w sprawie T-401/06, Brosmann Footwear (HK) Ltd. przeciwko Radzie Unii Europejskiej, pkt 135.

uwzględnione, lecz wszelkie odniesienia do płytek, nawet jeżeli zostały zgłoszone, zostały wyłączone. W związku z tym wszystkie odniesienia i związane z nimi dane dotyczące płytek przedstawione w motywach rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych nie mają już zastosowania, nawet jeżeli stosowne motywy są potwierdzone w niniejszym rozporządzeniu.

- (75) W związku z tym wnioski tymczasowe, zmienione zgodnie z motywami 26–74 powyżej, zostały ostatecznie potwierdzone. Do celów niniejszego postępowania i zgodnie ze stałą praktyką stwierdza się, że wszystkie rodzaje produktu objętego postępowaniem powinny być uznawane za jeden produkt.

C. DUMPING

1. Chińska Republika Ludowa

1.1. Traktowanie na zasadach rynkowych („MET”)

- (76) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zainteresowane strony stwierdziły, że rozstrzygnięcie w sprawie MET nastąpiło za późno, tj. po upływie trzech miesięcy określonych w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego i że w związku z tym dochodzenie należy niezwłocznie zakończyć.
- (77) W tej kwestii strony te argumentowały, że zmiana rozporządzenia podstawowego⁽¹⁾ jakoby przedłużająca termin rozstrzygnięcia w sprawie MET do ośmiu miesięcy weszła w życie dopiero po upływie trzymiesięcznego terminu, który wcześniej miał zastosowanie. Zmiana ta miałaby zastosowanie wyłącznie do przyszłych i toczących się dochodzeń, w ramach których termin rozstrzygnięcia w sprawie MET jeszcze w tym czasie nie upłynął.
- (78) Jednakże art. 2 aktu zmieniającego rozporządzenie podstawowe wyraźnie stanowi, że „[n]iniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich nowych dochodzeń oraz do wszystkich dochodzeń będących w toku w dniu 15 grudnia 2012 r.”. Przedmiotowy artykuł ani nawet całe rozporządzenie nie zawiera żadnej wzmianki o ograniczeniu przepisów do dochodzeń, „w ramach których termin rozstrzygnięcia w sprawie MET jeszcze w tym czasie nie upłynął”, o którym to ograniczeniu wspominają zainteresowane strony. W związku z tym nie można przyjąć tego argumentu.
- (79) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka zainteresowanych stron ponownie wysunęło argument, że rozstrzygnięcie w sprawie MET nastąpiło za późno, nie kwestionując faktu, iż zmiana rozporządzenia podstawowego, o której mowa w motywie 78 powyżej, ma zastosowanie do „wszystkich dochodzeń będących w toku”, co obejmuje obecne dochodzenie. W związku z tym ostatecznie stwierdzono, że rozstrzygnięcie w sprawie MET nie nastąpiło za późno.
- (80) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter twierdził, że nie należało odmawiać przyznania MET, ponieważ trzy przedsiębiorstwa, które zaprzestały działalności w 2011 r., nie posiadały jednego pełnego zestawu podstawowej dokumentacji księgowej. W szczególności poddano w wątpliwość kwestię tego, zgodnie z którym

standardem rachunkowości przedsiębiorstwo, które zaprzestało działalności, powinno jednak sporządzić taką dokumentację księgową.

- (81) W tej kwestii należy zauważyć, że w standardach rachunkowości nie określa się, od których przedsiębiorstw wymaga się sporządzania sprawozdań finansowych — w standardach rachunkowości definiuje się sposób, w jaki należy sporządzać te sprawozdania. W przypadku ChRL jest to „Standard Rachunkowości dla Przedsiębiorstw Gospodarczych: Standard Podstawowy”, w którym w art. 4 stwierdza się, że „przedsiębiorstwo sporządza sprawozdania finansowe”. Jest to obowiązek i przedsiębiorstwa, które zaprzestały działalności, nie są z niego wyłączone.
- (82) Ponadto, mimo że przedmiotowe przedsiębiorstwa zaprzestały działalności, w dalszym ciągu posiadały one aktywa (w tym grunty, budynki, maszyny i zapasy) i zobowiązania oraz istniały jako podmioty prawne co najmniej do początku 2013 r. W związku z tym uznaje się, że wspomniane przedsiębiorstwa były zobowiązane do opublikowania ewidencji księgowej za 2011 r., a jej brak stanowi naruszenie kryterium 2.
- (83) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń eksporterzy twierdzili również, że korzyści uzyskane z preferencyjnego systemu podatkowego lub preferencyjnych systemów podatkowych i dotacji nie stanowią znaczącego odsetka ich obrotów, co jest rzekomo potwierdzone przez równoległe dochodzenie antysubsydjne.
- (84) W tej kwestii przypomina się, że do wspomnianego argumentu odniesiono się już w motywie 65 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Podkreślono, że w szczególności z uwagi na charakter przedmiotowych korzyści, całkowita korzyść otrzymana w OD nie ma znaczenia dla oceny kwestii, czy zakłócenie jest „znaczące”. Argument zostaje zatem odrzucony.
- (85) Wobec braku innych uwag w sprawie traktowania na zasadach rynkowych wszystkie ustalenia zawarte w motywach 50–69 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

1.2. Indywidualne badanie

- (86) Jak wskazano w motywie 70 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wnioski o indywidualne badanie zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego zostały złożone przez osiemnastu współpracujących producentów eksportujących lub grupy producentów eksportujących nieobjętych próbą. W przedmiotowej sprawie próba już składała się z siedmiu grup przedsiębiorstw, które to grupy zazwyczaj składają się z szeregu producentów eksportujących, powiązanych handlowców i powiązanych importerów w Unii i państwach trzecich. Indywidualne badanie 18 dodatkowych (grup) producentów eksportujących poza siedmioma grupami producentów eksportujących objętych próbą byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.
- (87) Wobec braku innych uwag w sprawie indywidualnego badania wszystkie ustalenia zawarte w motywach 70–71 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 344 z 14.12.2012, s. 1).

1.3. Państwo analogiczne

- (88) Zainteresowane strony zauważyły, że ze względu na przepisy dotyczące stosowania materiałów miejscowego pochodzenia w odniesieniu do projektów w ramach „Jawaharlal Nehru National Solar Mission” („JNNSM”) Indie nie są odpowiednim państwem analogicznym. Jedna strona twierdziła, że wymagany udział procentowy materiałów miejscowego pochodzenia wynosi 75 %, natomiast inna strona utrzymywała, że producenci indyjscy mogą nakładać wyższe ceny na moduły pochodzące w 100 % z produkcji krajowej. Ponadto strony twierdziły, że takie wymogi znacznie podnoszą ceny produktów lokalnych. Na poparcie tego argumentu przedstawiono artykuł z prasy indyjskiej⁽¹⁾. Przedmiotowy artykuł opublikowano jednak prawie rok po zakończeniu OD i nie przedstawiono żadnego dowodu na jego wpływ w OD.
- (89) Ten sam artykuł zawierał jednak stwierdzenie, że indyjski przemysł fotowoltaiczny boryka się z „silną konkurencją ze strony producentów zachodnich i chińskich”. Potwierdza to stały wzrost przywozu do Indii, jak stwierdzono w motywie 92 poniżej. Chociaż wymogi stosowania materiałów miejscowego pochodzenia rzeczywiście mogą mieć pewien wpływ na indyjski rynek krajowy, mimo tego można wyciągnąć jasny wniosek, że rynek indyjski jest rynkiem konkurencyjnym, na którym skutecznie konkurują ze sobą liczne przedsiębiorstwa indyjskie i zagraniczne.
- (90) Ponadto zgodnie z informacjami opublikowanymi przez JRC⁽²⁾ od 2015 r. rozpoczęcie się realizacja większości projektów w ramach JNNSM. Wartość docelowa w odniesieniu do systemów fotowoltaicznych podłączanych do sieci w ramach JNNSM za 2012 r. faktycznie wynosiła jedynie 50 MW w porównaniu do łącznej zdolności przesyłowej instalacji podłączonych do sieci w Indiach przekraczającej 1 GW już w czerwcu 2012 r. Wskazuje to, że w OD znaczenie JNNSM w odniesieniu do instalacji wykorzystujących energię słoneczną w Indiach ogółem wynosiło mniej niż 5 %, a zatem wpływ JNNSM i jej wymogów stosowania materiałów miejscowego pochodzenia, jeżeli istniały już w OD, którego to faktu zainteresowane strony nie ustaliły, był w najlepszym wypadku bardzo ograniczony. W OD większość instalacji znajdowała się w stanie Gudżarat (około 65 %) i była objęta krajowymi strategiami wsparcia.
- (91) Zainteresowane strony twierdziły, że rynek indyjski w OD był *de facto* chroniony przed przywozem z różnych źródeł, w tym z ChRL, ponieważ od początku 2012 r. spodziewane było wszczęcie dochodzenia antydumpingowego. Co więcej, Indie wszczęły dochodzenie antydumpingowe w odniesieniu do przywozu ogniw i modułów fotowoltaicznych z ChRL, Malezji, Tajwanu i Stanów Zjednoczonych w dniu 23 listopada 2012 r., tj. tylko pięć miesięcy po zakończeniu OD.

- (92) Tego zarzutu nie potwierdzają jednak zmiany przywozu ogniw i modułów fotowoltaicznych zgłoszone w indyjskich danych statystycznych dotyczących handlu⁽³⁾:

Wartości w mln USD	Kwiecień 2010 r. — marzec 2011 r.	Kwiecień 2011 r. — marzec 2012 r.	Kwiecień 2012 r. — marzec 2013 r.
ChRL	77,33	577,24	371,72
Indeks	100	746	481
Razem	252,63	1 348,48	827,07
Indeks	100	534	327

- (93) Z powyższej tabeli wynika, że przywóz ogniw i modułów fotowoltaicznych radykalnie wzrósł o ponad 600 % w odniesieniu do ChRL i ogółem o ponad 400 % w okresie od 2010/2011 r. do 2011/2012 r. Następnie wartość przywozu nieco spadła, ale obniżyły się też ceny ogniw i modułów fotowoltaicznych. Rzeczywiście spadek wartości przywozu pomiędzy 2011/2012 r. a 2012/2013 r. odpowiada spadkowi cen zgłoszonemu przez wyspecjalizowanych konsultantów, takich jak pvXchange, w odniesieniu do tego samego okresu, co prowadzi do wniosku, że wielkości przywozu pozostawały dość stabilne pomiędzy 2011/2012 r. a 2012/2013 r. W związku z tym stwierdzono, że w OD rynek indyjski nie był *de facto* chroniony przed przywozem z różnych źródeł, w tym z ChRL.
- (94) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd Chińskiej Republiki Ludowej stwierdził, że w dniu 6 lutego 2013 r. Stany Zjednoczone zwróciły się do Indii z prośbą o konsultacje dotyczące wymogów stosowania materiałów miejscowego pochodzenia JNNSM na podstawie procedur rozstrzygania sporów w ramach WTO. Skutkiem przedmiotowych przepisów dotyczących stosowania materiałów miejscowego pochodzenia w połączeniu z dochodzeniem antydumpingowym, o którym mowa w motywie 91 powyżej, był rzekomo spadek o 38 % pod względem wartości w okresie od kwietnia 2012 r. do marca 2013 r. w porównaniu do roku poprzedniego, w przeciwieństwie do wzrostu w poprzednich latach.
- (95) W tej kwestii zauważono, że spadek pod względem wartości spowodowany jest raczej spadkiem cen niż spadkiem wielkości przywozu. Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń zainteresowana strona przedłożyła informacje na temat kształtowania się wielkości przywozu ogniw i modułów fotowoltaicznych na rynek indyjski w okresie od 2010 r. do marca 2013 r. Przedmiotowe dane wskazują na stały wzrost wielkości przywozu modułów i ogniw fotowoltaicznych na rynek indyjski. W związku z tym stwierdzono, że rynek indyjski nie był *de facto* chroniony z uwagi na spodziewane dochodzenie antydumpingowe oraz iż zarzucane, ale nie udowodnione, a w każdym razie w najlepszym wypadku niewielkie skutki wymogów stosowania materiałów miejscowego pochodzenia w ramach JNNSM, o których mowa w motywie 90 powyżej, nie powstrzymały stałego wzrostu wielkości przywozu.

⁽¹⁾ Firstpost z dnia 12 czerwca 2013 r.

⁽²⁾ Sprawozdanie naukowe i polityczne JRC, sprawozdanie na temat statusu sektora fotowoltaicznego z 2012 r., s. 14.

⁽³⁾ Indyjskie statystyki przywozowe, kod towaru 8541 40 11 — ogniwa słoneczne/ogniwa fotowoltaiczne, połączone w module/panelu lub nie. Wartości podane są dla indyjskiego roku obrotowego, tj. dla okresu od kwietnia do marca. Informacje na temat wielkości podane są w sztukach, ale ogniwa i moduły przedstawione są razem. Ponieważ wartość modułu jest zwykle około 100 razy większa niż wartość ogniwa, informacji na temat wielkości nie uważa się za wiarygodne.

- (96) Co więcej, wskazuje się, że okres od kwietnia 2012 r. do marca 2013 r., w którym występowały rzekome skutki JNNSM na przywóz do Indii, przypada głównie po OD. W związku z tym wszelki możliwy wpływ tego rzekomego spadku na OD może być jedynie niewielki.
- (97) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że przedsiębiorstwo Tata Power Solar („Tata”) dopiero niedawno weszło na rynek i w związku z tym nie jest odpowiednim producentem z państwa analogicznego. W tym kontekście należy zauważyć, że przedsiębiorstwo to, wcześniej noszące nazwę „Tata BP Solar”, produkuje moduły fotowoltaiczne od 1989 r. i w związku z tym nie może być uważane za przedsiębiorstwo, które dopiero niedawno weszło na rynek. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez inną zainteresowaną stronę przedsiębiorstwo Tata w rzeczywistości weszło na rynek znacznie wcześniej niż pięciu największych chińskich eksporterów objętych próbą.
- (98) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że Tajwan będzie odpowiedniejszym państwem analogicznym niż Indie, ponieważ rozmiar tajwańskich przedsiębiorstw jest bardziej zbliżony do rozmiaru chińskich eksporterów, ponadto tajwańscy producenci zaangażowani są we współpracę. Również inne zainteresowane strony kwestionowały to, czy Indie byłyby stosownym państwem analogicznym, biorąc pod uwagę porównywalny mały rozmiar przedsiębiorstwa Tata, lecz nie zaproponowały odpowiedniejszego podmiotu.
- (99) Tajwańskie przedsiębiorstwa faktycznie współpracowały. Jedno przedsiębiorstwo współpracowało w pełni, natomiast inne współpracowało tylko częściowo. Jedyne w pełni współpracujące przedsiębiorstwo tajwańskie jest jednak mniejsze niż Tata, w szczególności pod względem sprzedaży i produkcji modułów, które stanowią około 90 % sprzedaży produktu objętego postępowaniem, podczas gdy przedsiębiorstwo Tata sprzedaje znacznie więcej tego produktu niż wspomniane przedsiębiorstwo tajwańskie, którego sprzedaż w tym zakresie jest zaledwie nieznaczna, o czym mowa w motywie 76 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter zapytał, czy zwrócono się do częściowo współpracującego przedsiębiorstwa tajwańskiego o dostarczenie brakujących informacji. W tej kwestii odesłano go do motywu 76 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w którym wyjaśniono, że Tajwanu nie można uznać za państwo analogiczne, ponieważ współpracujące przedsiębiorstwa tajwańskie produkowały niemal wyłącznie ogniwa, a wywozy z Chin dotyczą głównie modułów. Dotyczy to również wspomnianego częściowo współpracującego producenta tajwańskiego. Z uwagi na fakt, że przedmiotowego producenta uznano już z tego powodu za nieodpowiedniego, nie uznano za stosowne, by zwrócić się do niego z prośbą o przedłożenie dodatkowych informacji.
- (100) Ta sama zainteresowana strona twierdziła, że niemal całkowity brak sprzedaży modułów jako taki nie dyskwalifikuje Tajwanu jako państwa analogicznego, ponieważ koszty przetwarzania ogni w moduły można ustalić bez szczególnego trudu. Nie zostało to jednak poparte żadnymi faktami w ramach dochodzenia. Produkcja modułu z ogni wymaga wielu etapów procesu produkcji, w trakcie których powstaje istotna część wartości dodanej modułu. Jak wskazano w motywie 137 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w OD średnia różnica ceny między ogniwami a modułami wyniosła 555,92 EUR, czyli 54 %, podczas gdy średnia różnica kosztu wyniosła 377,99 EUR, czyli 34 %. Oznaczałoby to, że znacząca część możliwej tajwańskiej wartości normalnej w odniesieniu do modułów musiałaby być oparta na korektach kosztów przetwarzania, czego nie można uznać za rozwiązanie rozsądniejsze niż wybór państwa, w którym dla większości produktu objętego postępowaniem wartość normalną można oprzeć na krajowych cenach sprzedaży. W związku z tym uznaje się, że Indie wybrano jako państwo analogiczne w racjonalny sposób, biorąc pod uwagę dostępne wiarygodne informacje.
- (101) Inna zainteresowana strona twierdziła, że nie uzasadniono, dlaczego za odpowiednie państwo analogiczne nie uznano Stanów Zjednoczonych. Do tego zagadnienia odniesiono się w motywie 74 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, gdzie wyraźnie stwierdzono, że *Stany Zjednoczone nie są odpowiednim państwem analogicznym, głównie z uwagi na fakt, że rynek Stanów Zjednoczonych był chroniony przed przywozem z Chin przez część okresu objętego dochodzeniem w drodze zastosowania środków antidumpingowych i antysubsydyjnych*. Ponieważ nie otrzymano żadnych uwag na temat ochrony rynku Stanów Zjednoczonych jako takiej, stanowisko w tej kwestii pozostaje niezmiennione.
- (102) Zainteresowane strony twierdziły, że wynik obliczeń dumpingu jest zafałszowany z powodu różnic w korzyściach skali pomiędzy producentami chińskimi a producentem indyjskim. W związku z tym sprawdzono, czy rzeczywiście istnieje korelacja między wielkością produkcji przedsiębiorstwa a jego marginesem dumpingu.
- (103) Wśród siedmiu grup przedsiębiorstw objętych próbą istnieją dwie grupy przedsiębiorstw średniej wielkości (Jinzhou Yangguang i Delsolar) oraz pięć grup dużych przedsiębiorstw (JingAo, LDK, Suntech, Trina i Yingli). Spośród średnich przedsiębiorstw Jinzhou Yangguang ma najniższy margines, a Delsolar najwyższy. Marginesy pięciu większych przedsiębiorstw znajdują się między oboma tymi marginesami. To wyraźnie pokazuje brak jakiegokolwiek korelacji między korzyściami skali a marginesem dumpingu. W związku z tym uznaje się, że wynik obliczeń dumpingu nie jest zafałszowany z powodu różnic w korzyściach skali pomiędzy producentami chińskimi a producentem indyjskim.
- (104) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń zainteresowane strony twierdziły, że brak jakiegokolwiek korelacji między korzyściami skali a marginesem dumpingu nie wskazuje na fakt, iż korzyści skali nie mają żadnego wpływu na porównywalność cen. W sytuacji, gdy margines dumpingu opiera się na identycznej wartości normalnej w odniesieniu do wszystkich eksporterów, jak w przedmiotowej sprawie, na margines dumpingu największy wpływ mają ceny eksportowe. W związku z tym brak jakiegokolwiek korelacji między korzyściami skali a marginesem dumpingu w równym stopniu wskazuje na brak jakiegokolwiek korelacji między korzyściami skali a cenami sprzedaży. W związku z tym stwierdzono, że różnice w korzyściach skali nie wpływają na porównywalność cen w przedmiotowej sprawie.

- (105) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że producent z państwa analogicznego miał bardzo wysokie ceny sprzedaży krajowej, rzekomo znacznie wyższe od cen sprzedaży przemysłu unijnego, ponieważ margines dumpingu znacznie przekracza margines podcięcia. Twierdzenie to oparto na porównaniu indyjskiej wartości normalnej z cenami sprzedaży przemysłu unijnego. Porównanie to jest jednak błędne, ponieważ indyjska wartość normalna opiera się wyłącznie na sprzedaży z zyskiem. Zwłaszcza w sytuacji, gdy przemysł unijny generuje straty, nie jest zaskoczeniem fakt, że ceny sprzedaży z zyskiem w Indiach są wyższe od średniej ceny stosowanej przez przemysł unijny. W związku z tym fakt, że indyjska wartość normalna przekracza średnie ceny stosowanej przez przemysł unijny, nie dowodzi, że wybór Indii jako państwa analogicznego jest nieuzasadniony.
- (106) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że ceny przedsiębiorstwa Tata są zafałszowane, ponieważ jest ono związane z przedsiębiorstwem energetycznym Tata Power. Rzekomo umożliwia to przedsiębiorstwu Tata pobieranie wyższych opłat w obszarach obsługiwanych przez Tata Power. Nie przedstawiono jednak żadnych potwierdzających dowodów ani żadnej kwantyfikacji przedmiotowego rzekomego wpływu. W związku z tym argumentu tego nie można było przyjąć.
- (107) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter twierdził, że Tata jest przedsiębiorstwem niekonkurencyjnym z wysokimi kosztami produkcji i cenami sprzedaży, co rzekomo było powodem, dla którego przedsiębiorstwo BP Solar wycofało się ze wspólnego przedsięwzięcia w grudniu 2011 r. Na poparcie tego twierdzenia zacytowano artykuł prasowy, w którym stwierdzono, że „wycofanie się przedsiębiorstwa BP z sektora energetyki słonecznej po prawie czterech dekadach wskazuje, jak konkurencyjny stał się ten rynek i jak wielu jest na nim graczy”. We wspomnianym artykule nie wskazano jednak, że przedsiębiorstwo Tata jest niekonkurencyjne, dotyczył on natomiast ogólnej sytuacji na rynku paneli fotowoltaicznych, odnosząc się do „bezwzględnej konkurencji panującej w tym sektorze” oraz do faktu, iż „wiele przedsiębiorstw na całym świecie zamknęło fabryki, zwolniło setki pracowników i złożyło wnioski o ogłoszenie upadłości”. W związku z tym przedmiotowy artykuł prasowy nie może świadczyć o tym, że Tata jest przedsiębiorstwem niekonkurencyjnym z wysokimi kosztami produkcji i cenami sprzedaży.
- (108) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter twierdził, że przedsiębiorstwa Tata nie uwzględniono jako części indyjskiego przemysłu krajowego w ramach toczącego się indyjskiego postępowania antydumpingowego, o którym mowa w motywie 91 powyżej, z uwagi na jego znaczący przywóz ogniw. Chociaż potwierdzono, że Tata rzeczywiście nie jest częścią indyjskiego przemysłu krajowego w ramach toczącego się indyjskiego postępowania antydumpingowego, nie oznacza to automatycznie, iż Tata nie jest odpowiednim producentem z państwa analogicznego. Wartość normalną oparto wyłącznie na ogniwach i modułach produkowanych przez przedsiębiorstwo Tata w Indiach, a nie na przywożonych towarach. Fakt, że przywożone części wykorzystywano do wytwarzania niektórych produktów, nie oznacza, że wyliczona na tej podstawie wartość normalna nie jest reprezentatywna w odniesieniu do Indii, tym bardziej z uwagi na fakt, iż w głównej mierze opiera się ona na cenach sprzedaży, a nie na kosztach.
- (109) Rząd Chińskiej Republiki Ludowej twierdził, że sprzedaż modułów przedsiębiorstwa Tata stanowi rzekomo jedynie 0,3 % chińskiego wywozu do UE i nie można uznawać jej za reprezentatywną, odnosząc się do wyroku Trybunału w sprawie Detlef Nölle⁽¹⁾. W tym przypadku Trybunał uznał, że kiedy całkowita produkcja w danym państwie stanowi jedynie 1,25 % wielkości wywozu do UE, wskazuje to, iż rynek uznaje się za reprezentatywny w niewielkim stopniu. W przedmiotowej sprawie rząd Chińskiej Republiki Ludowej nie porównał całkowitej produkcji w Indiach z całkowitym chińskim wywozem, a jedynie produkcję jednego indyjskiego przedsiębiorstwa z łącznym wywozem wszystkich chińskich eksporterów. Wspomniane porównanie zawiera jednak poważne błędy, ponieważ na konkurencyjnym rynku, na którym działa wielu uczestników, wielkości odnoszące się tylko do jednego producenta nie stanowią przesłanek świadczących o reprezentatywności całego rynku. Ponadto nie jest to również porównanie, jakiego dokonano w sprawie Detlef Nölle, gdzie całkowitą produkcję państwa porównano z całkowitym wywozem. Zgodnie z informacjami przedłożonymi przez Chińską Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych przywidywano, że produkcja w Indiach przekroczy 2 GW przed końcem 2012 r., tj. krótko po zakończeniu OD. Taka produkcja byłaby równa 14 % chińskiego wywozu do UE, znacznie przewyższając wartość progową na poziomie 5 %, o której mowa w wyroku w sprawie Detlef Nölle.
- (110) Po ujawnieniu ustaleń jedna z zainteresowanych stron odnosiła się do faktu, że przedsiębiorstwu Tata brak integracji na rynkach wyższego szczebla i musi ono pozyskiwać płytki od stron trzecich. Brak przedmiotowej integracji pionowej na rynkach wyższego szczebla rzekomo prowadzi do wzrostu kosztów w porównaniu do zintegrowanych pionowo producentów chińskich. Argument ten nie był jednak uzasadniony. W szczególności całkowity koszt przedsiębiorstwa Tata byłby wyższy tylko, jeżeli jego cena nabycia w odniesieniu do płytek przewyższałaby koszt produkcji płytki, który jest niepewny z uwagi na fakt, iż przedsiębiorstwa z sektora energetyki słonecznej ponosiły straty w OD. Ponadto nawet duży zintegrowany pionowo producenci chińscy często nabywali znaczne ilości płytek od niezależnych dostawców, co stanowi potwierdzenie wniosku, że brak integracji pionowej w zakresie płytek niekoniecznie prowadzi do wyższych kosztów modułów i ogniw.
- (111) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że państwo analogiczne jest niekonkurencyjne. Przedmiotowy argument jest poparty faktem, że w 2013 r. poziom produkcji ogniw słonecznych w Indiach pozostaje niski od 5 lat. W sprawozdaniu cytowanym przez wspomnianą zainteresowaną stronę wskazano jednak, że w OD poziom indyjskiej produkcji ogniw w dalszym ciągu był wysoki i zbliżał się do odnotowanego szczytu. Znaczący spadek produkcji nastąpił po OD, a zatem nie miał żadnego wpływu na wyniki dochodzenia.

⁽¹⁾ Wyrok w sprawie C-16/90, Detlef Nölle vs Hauptzollamt Bremen-Freihafen, Rec. I-5163.

(112) Innym argumentem wysuniętym na poparcie stwierdzenia, że państwo analogiczne jest niekonkurencyjne, jest dochodzenie antydumpingowe, o którym mowa w motywie 91 powyżej. Instytucje zauważają, że przedmiotowe dochodzenie nadal jest w toku, a zatem nie można na jego podstawie wyciągnąć żadnych wniosków. Ogólnie rzecz biorąc, dochodzenia antydumpingowe nie wskazują na brak konkurencyjności, ale na fakt, że przemysł krajowy uznaje, iż doświadcza nieuczciwych praktyk handlowych ze strony konkurentów mających siedziby w państwach trzecich.

(113) Podsumowując, Komisja uważa, że wybór Indii jako państwa analogicznego nie jest bezzasadny.

(114) Wobec braku innych uwag w sprawie państwa analogicznego wszystkie ustalenia zawarte w motywach 72–77 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

1.4. Wartość normalna

(115) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna z zainteresowanych stron stwierdziła, że indyjskie przedsiębiorstwa sprzedają głównie moduły wyspowe (typu *off-grid*), które mają wyższe ceny i koszty niż sprzedawane przez chińskich eksporterów moduły podłączane do sieci energetycznej. Twierdzono ponadto, że moduły wyspowe zazwyczaj mają mniejszą moc wyjściową niż moduły podłączane do sieci.

(116) W związku z tym należy zauważyć, że ustalono różne wartości normalne w odniesieniu do modułów „standardowej wielkości” złożonych z więcej niż 36 ogniw, które to moduły są zazwyczaj podłączane do sieci, oraz w odniesieniu do mniejszych modułów, złożonych z maksymalnie 36 ogniw, które są zwykle używane bez podłączania do sieci energetycznej. Uznaje się zatem, że ustalono odpowiednią wartość normalną dla wszystkich rodzajów produktów, w tym modułów wyspowych i modułów podłączanych do sieci.

(117) Inna zainteresowana strona stwierdziła, że Tata prowadzi również działalność jako podmiot realizujący projekty oraz że w związku z tym sprzedaż prowadzona przez to przedsiębiorstwo nie jest porównywalna ze sprzedażą modułów wyłącznie przez chińskich producentów eksportujących. W tym względzie należy zauważyć, że porównanie krajowych cen indyjskich i chińskich cen eksportowych dotyczyło wyłącznie sprzedaży modułów, a sprzedaż kompletnych projektów lub zintegrowanych rozwiązań nie została wykorzystana do ustalenia wartości normalnej, ponieważ nie została uznana za porównywalną.

(118) Wobec braku innych uwag w sprawie wartości normalnej wszystkie ustalenia zawarte w motywach 78–86 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

1.5. Cena eksportowa

(119) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niektórzy eksporterzy objęci próbą przedstawili uwagi na temat drugorzędnych kwestii dotyczących ceny eksportowej zastosowanej w celu ustalenia marginesu dumpingu. W uzasadnionych przypadkach uwagi te zostały uwzględnione i doprowadziły do niewielkiej korekty marginesu dumpingu przedsiębiorstw objętych postępowaniem.

(120) Wobec braku innych uwag w sprawie ceny eksportowej wszystkie ustalenia zawarte w motywach 87–89 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

1.6. Porównanie

(121) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niektórzy eksporterzy objęci próbą przedstawili uwagi na temat drugorzędnych kwestii dotyczących ulg zastosowanych w celu porównania cen eksportowych. W uzasadnionych przypadkach uwagi te zostały uwzględnione i doprowadziły do niewielkiej korekty marginesu dumpingu przedsiębiorstw objętych postępowaniem.

(122) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń odkryto błąd pisarski prowadzący do nieprawidłowej korekty wartości normalnej w odniesieniu do frachtu krajowego. Błąd ten został skorygowany, czego skutkiem było nieznaczne zmniejszenie marginesu dumpingu.

(123) Po ujawnieniu ustaleń jedna zainteresowana strona twierdziła, że dostosowanie poziomu handlu mogło być uzasadnione, ponieważ przedmiotowa strona nie prowadzi sprzedaży bezpośrednio instalatorom, ale odsprzedawcóm i dystrybutoróm. Wspomniana strona zwróciła się z prośbą o szczegółowe informacje na temat kanałów sprzedaży producenta z państwa analogicznego, których nie można było udzielić z uwagi na ochronę informacji poufnych. Jako alternatywę bazę klientów producenta z państwa analogicznego podzielono na różne kategorie według wielkości sprzedaży, co wykazało, iż dostosowanie poziomu handlu nie było uzasadnione.

(124) W odpowiedzi na przedmiotową analizę zainteresowana strona przyznała, że różnica w wielkościach sprzedaży skutkowałaby różnicami w cenach, ale podtrzymała ona swój argument, zgodnie z którym miałyby ona stosować wobec instalatorów ceny wyższe niż w stosunku do dystrybutorów/odsprzedawców, nawet jeżeli instalator nabyłby podobną ilość co dystrybutor/odsprzedawca. Przedmiotowy argument nie był jednak uzasadniony i w związku z tym nie można go było uwzględnić.

(125) Wobec braku innych uwag w sprawie ceny eksportowej wszystkie ustalenia zawarte w motywach 90–92 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

1.7. Marginesy dumpingu

- (126) Jeden producent eksportujący objęty próbą wnioskował o pełne ujawnienie jego obliczeń dumpingu, twierdząc, że w przeciwnym wypadku nie będzie mógł przedstawić uwag na temat ich dokładności. Z uwagi na fakt, że wspomnianemu przedsiębiorstwu nie przyznano traktowania na zasadach rynkowych, jego wartość normalną oparto na danych z Indii jako państwa analogicznego. Biorąc pod uwagę, że tylko jeden producent w państwie analogicznym w pełni współpracował w ramach dochodzenia, nie można ujawnić informacji z państwa analogicznego na poziomie rodzaju produktów w celu ochrony poufnych informacji. W związku z tym argument ten należy odrzucić.
- (127) W przypadku przedsiębiorstw objętych próbą średnią ważoną wartość normalną każdego rodzaju produktu podobnego ustaloną dla państwa analogicznego porównano ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiadającego rodzaju produktu objętego postępowaniem zgodnie z art. 2 ust. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego.
- (128) Średni ważony margines dumpingu współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą obliczono zgodnie z przepisami art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z powyższym margines ten został ustalony na podstawie marginesu ustalonego dla objętych próbą producentów eksportujących.
- (129) Na tej podstawie ostateczny margines dumpingu dla przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą ustalono na poziomie 88,1 %.
- (130) W odniesieniu do wszystkich pozostałych producentów eksportujących w ChRL marginesy dumpingu ustalono na podstawie dostępnych faktów zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego. W tym celu ustalono najpierw poziom współpracy poprzez porównanie wielkości wywozu do Unii zgłoszonego przez współpracujących producentów eksportujących z wielkością chińskiego wywozu, jak ustalono w motywie 167.
- (131) W związku z tym, że współpraca stanowiła ponad 80 % chińskiego wywozu do Unii, poziom współpracy można uznać za wysoki. Ponieważ nie ma powodu, aby uznać, że jakkolwiek producent eksportujący celowo odstąpił od współpracy, rezydualny margines dumpingu ustalono na poziomie objętego próbą przedsiębiorstwa o najwyższym marginesie dumpingu. Uznano to za stosowne, ponieważ nie istniały wskazania, iż przedsiębiorstwa niewspółpracujące stosowały dumping na niższym poziomie, a także w celu zapewnienia skuteczności wszelkich środków.
- (132) Na tej podstawie ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd Trina Solar (Changzhou) Science & Technology Co. Ltd Changzhou Youze Technology Co. Ltd Trina Solar Energy (Shanghai) Co. Ltd Yancheng Trina Solar Energy Technology Co. Ltd	90,3 %
Delsolar (Wujiang) Ltd	111,5 %
Jiangxi LDK Solar Hi-Tech Co. Ltd LDK Solar Hi-Tech (Hefei) Co. Ltd LDK Solar Hi-Tech (Nanchang) Co. Ltd LDK Solar Hi-Tech (Suzhou) Co. Ltd	91,9 %
JingAo Solar Co. Ltd Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd JA Solar Technology Yangzhou Co. Ltd Hefei JA Solar Technology Co. Ltd Shanghai JA Solar PV Technology Co. Ltd	97,5 %

Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu
Jinzhou Yangguang Energy Co. Ltd Jinzhou Huachang Photovoltaic Technology Co. Ltd Jinzhou Jinmao Photovoltaic Technology Co. Ltd Jinzhou Rixin Silicon Materials Co. Ltd Jinzhou Youhua Silicon Materials Co. Ltd	53,8 %
Wuxi Suntech Power Co. Ltd Suntech Power Co. Ltd Wuxi Sunshine Power Co. Ltd Luoyang Suntech Power Co. Ltd Zhenjiang Ren De New Energy Science Technology Co. Ltd Zhenjiang Rietech New Energy Science Technology Co. Ltd	73,2 %
Yingli Energy (China) Co. Ltd Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Co. Ltd Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd	93,3 %
Inne przedsiębiorstwa współpracujące (załącznik I, załącznik II)	88,1 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	111,5 %

D. SZKODA

1. Definicja przemysłu unijnego i produkcji unijnej

- (133) Produkt podobny był wytwarzany przez około 215 producentów w Unii. Instytucje zweryfikowały twierdzenia zainteresowanych stron, jakoby liczba ta była większa; weryfikacja ta wykazała, że domniemani inni producenci byli w rzeczywistości głównie producentami eksportującymi, związanymi z nimi importerami, dystrybutorami i instalatorami.
- (134) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka stron zakwestionowało fakt, że dane przekazane przez Europressedienst, niezależny podmiot zajmujący się konsultingiem („konsultant”), zostały wykorzystane do ustalenia między innymi produkcji unijnej, unijnych mocy produkcyjnych oraz innych makroekonomicznych wskaźników szkody w odniesieniu do przemysłu unijnego i danych dotyczących przywozu. Strony te zakwestionowały niezależność konsultanta, twierdząc, że jest on powiązany ze skarżącym. Domagały się również wyjaśnienia podstawy, na jakiej konsultant został wybrany przez Komisję, i zakwestionowały jego wiedzę fachową w zakresie gromadzenia danych ekonomicznych dotyczących sektora fotowoltaicznego. W związku z tym twierdzono, że Komisja powinna była oprzeć swoje ustalenia na danych pochodzących z innych dostępnych źródeł, w szczególności ze znanych instytucji badawczych. Wreszcie AFASE odwołało się do najlepszych praktyk w zakresie przedstawiania danych gospodarczych lub zbierania danych w postępowaniach dotyczących stosowania art. 101 i 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz w sprawach dotyczących łączenia przedsiębiorstw, aby zakwestionować wiarygodność danych przekazanych przez konsultanta.

- (135) W odniesieniu do rzekomych powiązań między konsultantem a skarżącym odpowiednie zainteresowane strony nie przedstawiły żadnych dowodów wskazujących, że takie powiązania istniały. Podobnie dochodzenie nie przyniosło dowodów potwierdzających relacje wykraczające poza charakter czysto handlowy. Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że istniały przesłanki, iż dowody *prima facie* przedstawione w skardze przez skarżącego, przedsiębiorstwo unijne, opierały się na danych dostarczonych przez tego samego konsultanta. Chociaż należy przyznać, że ustalenia dotyczące niektórych wskaźników były rzeczywiście podobne do dowodów zawartych w skardze, nie musi to oznaczać, że ustaleń tych dokonano na podstawie tylko jednego źródła. W tej kwestii w skardze podano różne wykorzystane źródła.
- (136) Jak wyjaśniono w motywie 99 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wykorzystanie tych danych dostarczonych przez konsultanta Komisja uznała za właściwe w ramach przedmiotowego dochodzenia ze względu na niedostępność w innych publicznych źródłach niezbędnych danych makroekonomicznych obejmujących cały rynek unijny, jak również danych dotyczących przywozu. Przed wyborem Euroressedienst Komisja oceniła metodykę gromadzenia istotnych danych przez konsultanta, a także zdolność konsultanta do dostarczenia niezbędnych danych oddzielnie dla wszystkich rodzajów produktów oraz dla całego okresu badanego.
- (137) Ponadto w trakcie dochodzenia dane przekazane przez konsultanta były w miarę możliwości weryfikowane z innymi dostępnymi źródłami i zostały potwierdzone. Pod tym względem należy zwrócić uwagę, że na rynku istnieje kilka przedsiębiorstw badawczych specjalizujących się w gromadzeniu danych statystycznych dotyczących sektora fotowoltaicznego i że zgłoszone dane liczbowe prawie nigdy nie są identyczne. Wynika to z faktu, że wszystkie instytuty badawcze mają trudność z uzyskaniem precyzyjnych danych liczbowych i dlatego zgłoszone wskaźniki rynkowe dla sektora fotowoltaicznego zawsze będą opierały się na oszacowaniach — niezależnie od dostawcy takich danych liczbowych. W tym kontekście weryfikacja przeprowadzona przez Komisję obejmowała porównywanie tendencji w zakresie danych otrzymanych od konsultanta z tendencjami w zakresie takich samych danych dotyczących takich samych zagadnień, opublikowanych przez inne podmioty badawcze, Wspólne Centrum Badawcze („JRC”) Komisji i Europejskie Stowarzyszenie Przemysłu Fotowoltaicznego („EPIA”), jeżeli dane takie były dostępne. W wyniku weryfikacji nie dostrzeżono żadnych istotnych różnic, ponieważ tendencje w zakresie wskaźników, w odniesieniu do których przeprowadzono weryfikację, były podobne. Dlatego ustalenia tymczasowe nie opierały się wyłącznie na danych przekazanych przez konsultanta, ale również na przeprowadzonej przez Komisję własnej analizie i ocenie tych danych. Ponadto, jak wspomniano w motywie 9 powyżej, po wprowadzeniu tymczasowych środków w siedzibie konsultanta przeprowadzono wizytę weryfikacyjną. Komisja przeprowadziła kontrolę na miejscu w siedzibie konsultanta, aby zweryfikować wiarygodność metodyki i dostarczonych danych. Kontrola na miejscu przeprowadzona została jako działanie następcze w odniesieniu do weryfikacji danych przez Komisję. Miała na celu uzyskanie dodatkowej pewności w odniesieniu do wiarygodności i jakości danych oraz powiązanej metodyki.
- Weryfikację na miejscu uznano za właściwą z punktu widzenia zasady dobrej administracji, mimo że dane nie zostały dostarczone przez zainteresowaną stronę, a przez konsultanta. W rezultacie Komisja uzyskała dalsze zapewnienie o wiarygodności danych przekazanych przez konsultanta.
- (138) Jedna strona twierdziła, że metodyka weryfikacji zastosowana przez Komisję nie została wystarczająco szczegółowo wyjaśniona, i wniosowała o ujawnienie innych źródeł wykorzystanych na potrzeby weryfikacji. Strona ta utrzymywała ponadto, że zastosowana metodyka była w każdym razie nieprawidłowa w tym zakresie, że porównane zostały wyłącznie tendencje z różnych źródeł, a nie wartości bezwzględne.
- (139) Jeśli chodzi o inne źródła wykorzystywane do weryfikacji danych dostarczonych przez konsultanta, były nimi sprawozdania dotyczące podobnych zagadnień opublikowane przez JRC i EPIA. W odniesieniu do porównania danych z innymi źródłami należy zauważyć, że wykazały one nie tylko podobne tendencje, lecz również podobne wielkości. Dlatego uznano, że zastosowana metodyka była odpowiednia, i zarzuty w tym zakresie zostały odrzucone.
- (140) Jeżeli chodzi o wiedzę specjalistyczną konsultanta, należy zauważyć, że jego główna działalność polega na gromadzeniu danych związanych z sektorem fotowoltaicznym i rozwijaniu uaktualnianej bazy danych przedsiębiorstw działających na rynku fotowoltaicznym. Dane te są publikowane w specjalistycznych czasopismach dla branży fotowoltaicznej, jak również wykorzystywane przez poszczególne przedsiębiorstwa, na potrzeby których konsultant prowadzi specjalistyczne badania. Bazy danych opracowane przez Euroressedienst są regularnie aktualizowane i ponownie publikowane. Ponadto konsultant ma kilkuletnie doświadczenie w tym sektorze. Ujmując rzecz precyzyjniej, metodyka stosowana przez konsultanta polega na gromadzeniu, weryfikowaniu i agregowaniu informacji przy użyciu różnych źródeł dostępnych na rynku. W tym celu konsultant gromadzi dane poprzez standardowe kwestionariusze wysyłane do przedsiębiorstw wymienionych w bazie danych lub w rozmowach telefonicznych, szczególnie w przypadku producentów unijnych, lub w trakcie specjalistycznych targów, zwłaszcza w przypadku producentów z państw trzecich. Jeżeli informacji nie można uzyskać wspomnianymi kanałami, Euroressedienst sprawdza sprawozdania finansowe przedsiębiorstw z sektora fotowoltaicznego lub swobodnie współpracuje z innymi instytutami badawczymi w celu uzyskania lub zweryfikowania danych. Zweryfikowano i potwierdzono, że konsultant korzystał z tych źródeł w ramach swojej zwykłej działalności. W świetle powyższego uznano, że należy skorzystać z usług Euroressedienst w przedmiotowym dochodzeniu, i argumenty stron w tej kwestii zostały odrzucone.

- (141) W odniesieniu do wydanych przez odpowiednie służby Komisji najlepszych praktyk w zakresie przedstawiania danych gospodarczych należy poczynić następujące uwagi. Po pierwsze, jest to dokument, który nie może angażować Komisji, ponieważ nie został przyjęty przez kolegium, a opublikowany przez właściwe służby w celu dostarczenia stronom zaleceń dotyczących sposobu prezentowania danych gospodarczych. Po drugie, najlepsze praktyki dotyczą przedstawiania analiz i danych gospodarczych wykorzystanych w niektórych postępowaniach dotyczących konkurencji zgodnie z art. 101 i 102 TFUE oraz w sprawach dotyczących łączenia przedsiębiorstw. Mających zastosowanie zasad, standardów dowodowych i uprawnień kontrolnych Komisji w tych postępowaniach dotyczących konkurencji nie można porównywać z postępowaniami w zakresie ochrony handlu, do których stosuje się zupełnie inny zbiór przepisów.
- (142) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka stron zakwestionowało metodykę zastosowaną przez konsultanta, twierdząc, że nie spełnia uznanych standardów naukowych. Jak jednak wspomniano w motywie 137 powyżej, metodyka ta została oceniona, a uzyskane dane sprawdzono krzyżowo i zweryfikowano, i w efekcie uznano je za zgodne z innymi opublikowanymi danymi, a więc za odpowiednio wiarygodne. Określone punkty poruszone przez zainteresowane strony, głównie AFASE, zostały wyjaśnione i udostępnione w aktach dochodzenia otwartych do wglądu dla zainteresowanych stron.
- (143) CCCME stwierdziła, że metodyka agregowania danych nie została wyjaśniona. Argument ten został odrzucony, ponieważ istotne informacje zostały udostępnione wszystkim zainteresowanym stronom w aktach dochodzenia otwartych do wglądu.
- (144) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron powtórzyło swoje wątpliwości dotyczące konsultanta wybranego przez Komisję i jakości przekazanych danych. W tym zakresie twierdzono, że dane dostarczone przez konsultanta można zamówić i zakupić na zasadzie *ad hoc*, aby spełnić wyraźnie określone wymagania potencjalnych klientów, a zatem dane te mogą być nieobiektywne. Poza tym CCCME zakwestionowała to, czy dane zgromadzone przez konsultanta można uznać za dowody w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ dane w dużej mierze opierały się na przypuszczeniach i oszacowaniach. Ponadto twierdzono, że dostarczone dane nie były w wystarczającym stopniu poparte dowodami zawartymi w aktach oraz że nie miały charakteru potwierdzającego, obiektywnego i weryfikowalnego.
- (145) W kontekście tych twierdzeń należy odnieść się do motywów 136–137 powyżej, gdzie podano dodatkowe informacje na temat wyboru konsultanta. Ponadto należy zauważyć, że Komisja zatrudniła konsultanta na podstawie najlepszych dostępnych w tamtym czasie informacji, w pełni zgodnie z rozporządzeniem finansowym Komisji mającym zastosowanie do przedmiotowej procedury. Ponadto trzeba przypomnieć, że zdolność konsultanta do dostarczenia wszelkich potrzebnych danych we właściwym czasie miała ogromne znaczenie, ponieważ Komisję obowiązywały ustawowe terminy publikacji tymczasowych ustaleń w ramach trwającego dochodzenia.
- (146) W odniesieniu do jakości dostarczonych danych i tego, czy można uznać je za dowody zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, jak wspomniano powyżej w motywie 137, zbadano metodykę gromadzenia danych przez konsultanta i oceniono, że charakteryzowała się ona zadowalającą jakością. Ponadto, jak również wspomniano powyżej w tym samym motywie, dane dostarczone przez konsultanta zostały zweryfikowane z innymi źródłami, jeżeli istniała taka możliwość, i uznano je za dość dokładne. W końcu należy zauważyć, że konsultant posiada jedną bazę danych, która jest regularnie aktualizowana, niezależnie do potrzeb i żądań klientów. Ta sama baza danych jest wykorzystywana do agregowania danych statystycznym na temat sektora fotowoltaicznego i dostarczania ich różnym klientom, dlatego zarzut, że dane nie są obiektywne, musiał zostać odrzucony.
- (147) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron stwierdziła, że Komisja nie ujawniła źródeł, zastosowanej metodyki i przedsiębiorstw, z którymi konsultant współpracował, aby skompilować dostarczone dane makroekonomiczne. Inna zainteresowana strona ponownie wysunęła argument, że metodyka zastosowana przez konsultanta wskazuje na niedokładne wyniki. Kilka zainteresowanych stron zwróciło się o dodatkowe informacje dotyczące metodyki zastosowanej przez konsultanta, takie jak: średni wskaźnik odpowiedzi udzielonych na kwestionariusze/wywiady, odsetek danych zgromadzonych za pośrednictwem poszczególnych kanałów, sposób weryfikacji tych danych, przybliżenia/założenia wykorzystane do wygenerowania danych, liczba przedsiębiorstw, dla których dokonano przybliżeń, a także przynajmniej zakres liczby pracowników zatrudnionych przez konsultanta.
- (148) W odniesieniu do tych argumentów należy zauważyć, że po wprowadzeniu tymczasowych środków Komisja przekazała zainteresowanym stronom metodykę i źródła wykorzystane przez konsultanta do zagregowania danych oraz odpowiedziała na konkretne pytania zadane w odniesieniu do tego zagadnienia przez zainteresowane strony po ujawnieniu tymczasowych ustaleń. Dodatkowe wnioski o udzielenie informacji, które po ujawnieniu ostatecznych ustaleń złożyły zainteresowane strony objęte postępowaniem, uznaje się za uwzględnione poprzez udostępnienie informacji po nałożeniu cel tymczasowych w zakresie, w jakim zezwalały na to ograniczenia wynikające z wymogu zachowania poufności. Ponadto należy podkreślić, że Komisja zweryfikowała na miejscu sposób, w jaki konsultant gromadził i agregował dane, a także odpowiednie założenia stanowiące podstawę agregowania danych. Rezultaty weryfikacji były zadowalające i Komisja uzyskała zapewnienie o zasadności podstawowych założeń i o jakości danych dostarczonych przez konsultanta. Ponadto strony nie kwestionowały danych jako takich.

- (149) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń inna strona wnioskowała o wyjaśnienia dotyczące liczby producentów unijnych uwzględnionych przez konsultanta przy gromadzeniu przez niego danych oraz pokrywania się tych producentów z około 215 producentami unijnymi znanymi Komisji. W związku z tym wyjaśnia się, że producenci unijni uwzględnieni przez konsultanta w większości są tymi samymi producentami, którzy reprezentują przemysł unijny w dochodzeniu, o którym mowa w motywie 133 powyżej.
- (150) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że Komisja przeprowadziła analizę szkody w sposób niespójny, ponieważ przeprowadziła ją oddzielnie dla modułów i ogniw, podczas gdy obliczenia szkody i marginesu dumpingu zostały ustalone jako średnia ważona w odniesieniu do modułów i ogniw razem. W tej kwestii należy zauważyć, że chociaż wskaźniki zaprezentowano oddzielnie dla każdego rodzaju produktu, to wnioski wyciągnięte dla każdego wskaźnika odnoszą się do całości produktu objętego dochodzeniem. Należy również przypomnieć, że moduły i ogniwa są jednym, pojedynczym produktem, a zatem marginesy dumpingu oraz poziom usuwający szkodę były określane na tej właśnie podstawie. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (151) W końcu inna strona twierdziła, że obliczenie wartości wskaźników makroekonomicznych w OD było błędnie oparte na zwykłej średniej z lat 2011 i 2012, ponieważ taka metodyka nie jest obiektywna i nie prowadziłaby do uzyskania wyników odzwierciedlających rzeczywistość w OD. Wyjaśnia się, że zwykła średnia danych wykorzystana była wyłącznie w przypadku, gdy w danych okresach występowały podobne tendencje. Jeżeli tendencje były różne, metodyka była odpowiednio dostosowywana poprzez uwzględnienie realiów rynkowych. Wspomniana zainteresowana strona nie sprecyzowała, w jakim zakresie wyniki zastosowanej metodyki nie odzwierciedlałyby realiów rynkowych. Dlatego argumenty te zostały odrzucone.
- (152) Na podstawie powyższego i wobec braku innych uwag w tym zakresie ustalenia zawarte w motywach 98–101 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.
- (154) Jak wspomniano w motywie 105 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w odniesieniu do całkowitej działalności sektora unijnego, tj. wraz z użyciem własnym, należy zbadać konsumpcję, wielkość sprzedaży, produkcję, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wzrost, inwestycje, zapasy, zatrudnienie, wydajność, przepływy pieniężne, zwrot z inwestycji, zdolność do pozyskania kapitału oraz rozmiar marginesu dumpingu, ponieważ konkurencja ze strony przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, w równym stopniu wpłynęła na produkcję przeznaczoną na rynek sprzedaży wewnętrznej.
- (155) Dochodzenie wykazało zatem, że skutek presji cenowej wywieranej przez przywóz towarów po cenach dumpingowych zintegrowani pionowo producenci unijni byli zmuszeni do przywozu produktów (ogniw) po cenach dumpingowych i do zaprzestania wytwarzania tych produktów po kosztach wyższych od cen importowych. Ponadto w toku dochodzenia wykazano również, że na wolnym rynku i na rynku sprzedaży wewnętrznej panowały podobne tendencje cenowe, co również wskazuje na to, że przywóz objęty postępowaniem miał na nie jednaki wpływ.
- (156) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron ponownie wysunęło argument, że Komisja nie przeprowadziła odpowiedniej i uzasadnionej analizy rynku sprzedaży wewnętrznej ani nie uzasadniła, dlaczego nie przeprowadzono oddzielnej analizy. Jedna ze stron twierdziła, że nie przekazano żadnych informacji dotyczących znaczenia produkcji unijnej przeznaczonej do użytku własnego. Ponadto twierdzono, że motyw 106 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych stanowi, iż ceny na rynku sprzedaży wewnętrznej nie zawsze odzwierciedlają ceny rynkowe, co stoi w sprzeczności z wnioskami określonymi w motywie 155 powyżej, że wolny rynek i rynek sprzedaży wewnętrznej charakteryzowały się podobnymi trendami cenowymi.
- (157) Po pierwsze należy zauważyć, że w motywie 105 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych przedstawiono przyczyny, dla których zbadanie wskaźników szkody (z wyjątkiem rentowności) uznano za właściwe w odniesieniu do całej działalności przemysłu unijnego, łącznie z użyciem własnym. W tym względzie należy przypomnieć, jak określono w tym samym motywie, że dochodzenie wykazało, iż konkurencja ze strony przywozu z ChRL w równym stopniu wpłynęła na produkcję przeznaczoną na użytek własny, co jako takie nie zostało zakwestionowane przez zainteresowane strony objęte postępowaniem. Dlatego argument, że nie udzielono żadnych wyjaśnień co do powodów nieprzeprowadzenia oddzielnej analizy, musiał zostać odrzucony. Podobnie, jak to wynika z niniejszego wniosku, trzeba było również odrzucić twierdzenie, że należało przeprowadzić odrębną analizę rynku sprzedaży wewnętrznej.

2. Określenie właściwego rynku unijnego

- (153) Kilka stron twierdziło, że szkodę należy oceniać oddzielnie dla rynku sprzedaży wewnętrznej i dla wolnego rynku. Jedna ze stron twierdziła, że dane dotyczące ogniw przeznaczonych na użytek własny należy wyłączyć z oceny szkody na tej podstawie, że przywóz towarów po cenach dumpingowych nie miał na nie wpływu.
- (158) Po drugie, chociaż na podstawie powyższego znaczenie produkcji unijnej przeznaczonej na użytek własny nie było uważane za istotny element, należy zauważyć, że unijna produkcja ogniw przeznaczonych na użytek własny stanowiła około połowy całej produkcji w OD.

Na koniec należy wyjaśnić, iż fakt, że ceny na rynku sprzedaży wewnętrznej nie odzwierciedlają cen na wolnym rynku, niekoniecznie stoi w sprzeczności z faktem, że ceny te charakteryzują się tymi samym trendami, ponieważ nadal mogą znajdować się na różnych poziomach lub ruchy cenowe mogą być na wyższym lub niższym poziomie i w ten sposób przedstawiać inny obraz. W związku z powyższym argumenty dotyczące rynku sprzedaży wewnętrznej zostały odrzucone.

- (159) Strony objęte postępowaniem nie przekazały żadnych informacji, które mogłyby podważyć ustalenia dotyczące określenia rynku unijnego. Na tej podstawie przedmiotowe argumenty zostały odrzucone, a ustalenia zawarte w motywach 102–106 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

3. Konsumpcja w Unii

- (160) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że dane dotyczące konsumpcji unijnej produktu objętego dochodzeniem znacznie różnią się w zależności od wykorzystanego źródła. Ta strona utrzymywała, że wiarygodne dane można ustalić tylko na podstawie informacji zebranych od wyspecjalizowanych instytucji lub ośrodków badawczych. W świetle wyjaśnień i wniosków zawartych w motywach 134–152 powyżej w odniesieniu do wiarygodności wykorzystanych w dochodzeniu danych, które dostarczył konsultant, argument ten został odrzucony.
- (161) Ta sama strona argumentowała, że konsumpcji unijnej nie powinno się ustalać po prostu poprzez zsumowanie dostępnych unijnych mocy produkcyjnych w odniesieniu do modułów oraz że należy odliczyć konsumpcję modułów na potrzeby własnych projektów przemysłu unijnego. Argument ten został odrzucony, ponieważ konsumpcję modułów ustalono na podstawie nowo powstałych mocy produkcyjnych w Unii. Jest to powszechna praktyka ustalania konsumpcji modułów. W odniesieniu do ogniw konsumpcję określono na podstawie unijnej produkcji modułów.
- (162) Inna strona argumentowała, że w opisanej przez konsultanta metodyce przyznaje się, że istnieją trudności w ustaleniu wiarygodnych danych liczbowych dotyczących konsumpcji. Ponadto twierdzono, że dane dotyczące przywozu, a także sprzedaży eksportowej przemysłu unijnego opierały się albo na nieweryfikowalnych szacunkach, albo na niepełnych danych, i że weryfikacja przez Komisję nie była wystarczająca do wyciągnięcia wniosku, że dane te były rzeczywiście wiarygodne i dokładne.
- (163) Jak już wspomniano powyżej w motywach 136 i 137, Komisja zweryfikowała jakość danych i metodykę zastosowaną do ich zgromadzenia w trakcie wizyty weryfikacyjnej na miejscu, na podstawie której uznano, że zastosowana metodyka była odpowiednia oraz że wyniki są dokładne i odpowiednio wiarygodne. Argument ten został zatem odrzucony.

- (164) Na tej podstawie i wobec braku innych uwag w sprawie konsumpcji w Unii motywy 107–109 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

4. Przywóz z państwa, którego dotyczy postępowanie

4.1. Wielkość i udział w rynku przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie

- (165) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że dane dotyczące wielkości przywozu produktu objętego dochodzeniem znacznie różnią się w zależności od wykorzystanego źródła. Ta strona utrzymywała, że wiarygodne dane można ustalić tylko na podstawie informacji zebranych od wyspecjalizowanych instytucji lub ośrodków badawczych. W świetle wyjaśnień i wniosków zawartych w motywach 134–152 powyżej w odniesieniu do wiarygodności wykorzystanych w dochodzeniu danych, które dostarczył konsultant, argument ten został odrzucony.
- (166) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała metodykę ustalania całkowitej wartości przywozu z ChRL, twierdząc, że opierała się ona na transakcjach przeprowadzonych na poziomie cen CIF przed ocleniem i dlatego jest wątpliwe, czy transakcje te dotyczyły towarów przeznaczonych do konsumpcji w Unii. W odniesieniu do tego argumentu należy wyjaśnić, że całkowita wartość przywozu z ChRL przekazana przez konsultanta nie została wykorzystana w ustaleniach tymczasowych i ostatecznych oraz że w trakcie dochodzenia ustalono wyłącznie wielkość przywozu i ceny importowe, co przedstawiono w motywach 110–113 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Jako że metodyka ustalania cen importowych jako taka nie została zakwestionowana przez zainteresowaną stronę objętą postępowaniem, należy odnieść się do stosownych ustaleń zawartych w motywach 113–117 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych oraz w motywach 168–176 poniżej. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (167) Na tej podstawie i wobec braku innych uwag w sprawie przywozu z ChRL produktu objętego postępowaniem motywy 110–112 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

4.2. Ceny przywozu i podcięcie cenowe

- (168) Jeden współpracujący niepowiązany importer twierdził, że ceny importowe należy określić na podstawie przywozu produktu objętego postępowaniem do Unii. Dane przekazane podczas dochodzenia przez tego importera dotyczyły tylko części łącznego przywozu do Unii i nie pozwalały na wyciągnięcie konstruktywnych wniosków co do średnich cen importowych całości przywozu z ChRL w całym rozpatrywanym okresie obejmującym kilka lat. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

- (169) Inna strona twierdziła, że metodyka ustalania cen nie została wyjaśniona, w szczególności jeżeli chodzi o sposób łączenia i uzgadniania danych z różnych źródeł. Ponadto przywołano argument, że koszty przywozu powinny opierać się raczej na zweryfikowanych informacjach zgromadzonych w trakcie dochodzenia niż na oszacowaniach.
- (170) Uznaje się, że metodyka udostępniona zainteresowanym stronom jest wystarczająco kompletna, aby zrozumieć, w jaki sposób ustalono dane liczbowe. W odniesieniu do kosztu przywozu należy wyjaśnić, że dokonano korekty cen na miejscu, aby uzyskać ceny CIF. Dokonane oszacowanie potwierdzone zostało za pomocą danych zgromadzonych w trakcie dochodzenia.
- (171) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka zainteresowanych stron zwróciło się o bardziej szczegółowe informacje na temat wyliczeń dotyczących podcięcia cenowego niż te podane już w motywie 116 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. O ile pozwalał na to poufny charakter takich informacji oraz zważywszy na fakt, że producentom Unii zapewniono anonimowość, dodatkowe informacje zostały przekazane poprzez ujawnienie dwustronne.
- (172) Zgodnie z decyzją o wyłączeniu płytek z zakresu produktów (zob. motywy 28–32 powyżej) produkty te zostały również wyłączone z obliczeń podcięcia cenowego. Co więcej, nastąpiły pewne korekty cen CIF podanych przez zainteresowane strony. Ze względu na fakt, że próba importerów niepowiązanych została zmieniona z powodów wyjaśnionych w motywie 21, zastosowano średnie koszty ponoszone po przywozie odnoszące się do nowej próby importerów, jeżeli dane te były dostępne i kompletne.
- (173) Porównania skorygowanych cen dokonano z rozróżnieniem na rodzaje produktu w odniesieniu do transakcji na tym samym poziomie handlu, w razie konieczności odpowiednio dostosowanych oraz po odliczeniu rabatów i zniżek. Wynik porównania, wyrażony jako wartość procentowa obrotów objętych próbą producentów unijnych w okresie objętym dochodzeniem, wykazał średnie ważne marginesy podcięcia cenowego w wysokości 19,8–32,1 % dla modułów, 4–28,5 % dla ogniów oraz 8–29 % w ujęciu ogólnym dla produktu objętego postępowaniem.
- (174) Należy zauważyć, że w przypadku jednego producenta eksportującego objętego próbą ustalono ujemne podcięcie cenowe w odniesieniu do ogniów. Wywożone ilości nie były jednak znaczące, zatem nie można ich uznać za reprezentatywne.
- (175) Jeden producent eksportujący objęty próbą zakwestionował źródło zmiany ogniów monokrystalicznych na ogniwa polikrystaliczne, jednak nie uzasadnił tego argumentu. Nie przedstawiono żadnych nowych informacji ani dowodów, twierdzenie to zostało zatem odrzucone.
- (176) Wobec braku innych uwag w sprawie cen importowych z ChRL oraz obliczeń podcięcia cenowego wyżej wymienione motywy 113–117 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

5. Sytuacja gospodarcza przemysłu unijnego

5.1. Zagadnienia ogólne

- (177) Niektóre strony kwestionowały ogólną wiarygodność makroekonomicznych wskaźników szkody użytych przez Komisję dla celów przedmiotowego dochodzenia. Argumentowały, że tendencje ustalone dla szeregu tych wskaźników odbiegały od tendencji dla tych samych wskaźników ustalonych dla producentów unijnych objętych próbą. Odniesiono się przy tym do produkcji unijnej, wydajności, sprzedaży, średnich kosztów pracy i zatrudnienia.
- (178) Jak wspomniano w motywie 121 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wskaźniki makroekonomiczne określono w odniesieniu do wszystkich producentów w Unii. W przypadku gdy te same dane są zestawiane w odniesieniu do poszczególnych producentów unijnych lub grup producentów unijnych (tj. producentów unijnych objętych próbą), tendencje niekoniecznie są identyczne, ponieważ w takim porównaniu nie jest uwzględniana np. waga każdego rozpatrywanego przedsiębiorstwa. Dlatego wyniki porównania wskaźników makroekonomicznych dla wszystkich producentów unijnych i wskaźników dla producentów unijnych objętych próbą niekoniecznie są istotne i nie pozwalają na wyciągnięcie wniosku, że któryś z tych zbiorów danych jest niewiarygodny. W każdym wypadku, gdy porównuje się tendencje wskaźników makroekonomicznych przemysłu unijnego z tak samo skonsolidowanymi wskaźnikami dotyczącymi producentów unijnych objętych próbą, można zauważyć różnice w tendencjach w odniesieniu do kilku wskaźników, takich jak: produkcja, moce produkcyjne, wielkość sprzedaży, zatrudnienie i wydajność przemysłu unijnego, między 2011 r. a OD. W przypadku wszystkich tych wskaźników producenci unijni objęci próbą osiągnęli lepsze wyniki niż przemysł unijny ogółem. Wynika to z faktu, że w OD wielu producentów unijnych nieobjętych próbą zaprzestało produkcji lub stało się niewypłacalnymi, a tym samym mieli negatywny wpływ na wskaźniki makroekonomiczne obliczone na poziomie Unii. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.

(179) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że wniosek sformułowany w motywie 153 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zgodnie z którym analiza sytuacji przemysłu unijnego wykazała wyraźne tendencje spadkowe w odniesieniu do wszystkich głównych wskaźników szkody, oparty był na danych przekazanych przez konsultanta. W tym kontekście należy wyjaśnić, że z jednej strony wskaźniki makroekonomiczne wymienione w tabelach od 4-a do 6-c w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych opierały się na danych uzyskanych od konsultanta i w miarę możliwości porównanych z innymi dostępnymi źródłami. Z drugiej strony wskaźniki makroekonomiczne wymienione w tabelach od 7-a do 11-c w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych opierały się na danych zgromadzonych od producentów unijnych objętych próbą i zweryfikowanych na miejscu przez Komisję. Należy też zauważyć, że czynniki decydujące dla szkody poniesionej przez przemysł unijny, takie jak: poziom rentowności przemysłu unijnego, średnie ceny sprzedaży w Unii, a także obliczenia podcięt cenowych, opierały się na danych zgromadzonych od producentów unijnych objętych próbą i producentów eksportujących, które to dane zweryfikowano na miejscu. Z tego względu powyższy argument został odrzucony.

(180) Wobec braku innych uwag w sprawie ogólnej metodyki oceny sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego motywy 118–123 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

5.2. Wskaźniki makroekonomiczne

5.2.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

(181) AFASE stwierdziło, że wielkość produkcji określona dla modułów w motywie 124 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i moce produkcyjne przemysłu unijnego określone dla modułów i ogniw w tym samym motywie są oszacowane zbyt wysoko, i przekazało dane z innych źródeł (tj. EPIA, IMS i BNEF), które wskazują na niższe wielkości.

(182) Wielkość produkcji określona w motywie 124 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych opiera się na informacjach obejmujących zarówno spółki giełdowe, jak i spółki nienotowane na rynku regulowanym. Zmiany w produkcji unijnej określone w motywie 124 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych są zgodne ze zmianami konsumpcji unijnej przedstawionymi w motywie 108 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Przekazane przez AFASE dane dotyczące wielkości produkcji wskazują natomiast na odmienne tendencje w odniesieniu do konsumpcji unijnej określonej w motywie 108 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i do danych statystycznych dotyczących konsumpcji unijnej opublikowanych przez EPIA.

(183) W odniesieniu do mocy produkcyjnych dochodzenie wykazało, że ustalenia przedstawione w motywie 124 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych obejmowały moce produkcyjne przedsiębiorstw, które w OD złożyły

wnioski o upadłość lub zaprzestały produkcji, a jednocześnie nie sprzedawały swoich zakładów i maszyn, a więc mogły bardzo szybko wznowić produkcję. Jak wspomniano powyżej w motywie 182, dane liczbowe podane w motywie 124 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych obejmowały dane otrzymane od spółek nienotowanych na rynku regulowanym.

(184) Wreszcie, jak wspomniano powyżej w motywie 137, dane przekazane przez niezależnego konsultanta zostały zweryfikowane i uznano je za dość dokładne. Na podstawie powyższego dane przekazane przez AFASE i opierające się na innych dostępnych źródłach uznano za niekoniecznie sprzeczne z ustaleniami tymczasowymi.

(185) W każdym razie zaakceptowanie danych liczbowych przekazanych przez AFASE nie miałooby wpływu na ogólne ustalenie, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę, ponieważ negatywne tendencje odnoszące się do tych wskaźników, tj. dotyczące produkcji unijnej i unijnych mocy produkcyjnych, byłyby jeszcze bardziej widoczne.

(186) Jeden współpracujący niepowiązany importer twierdził, że wielkość produkcji, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych należy określić na podstawie danych pochodzących wyłącznie od producentów unijnych objętych próbą. Ponieważ jednak są to wskaźniki makroekonomiczne, należy je określić na poziomie wszystkich producentów unijnych, aby nakreślić znaczący i kompletny obraz sytuacji przemysłu unijnego. Argument ten został zatem odrzucony.

(187) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron zwróciła się do Komisji o wyjaśnienie sposobu obliczenia przez konsultanta rocznej produkcji unijnej. Inna strona zwróciła się do Komisji o dalsze wyjaśnienia dotyczące uzgodnienia różnych dostępnych danych dotyczących całkowitych unijnych mocy produkcyjnych. Inna strona zasugerowała, że dane dotyczące całości unijnej produkcji i całkowitych unijnych mocy produkcyjnych należało uzyskać od producentów unijnych wybranych do próby, ponieważ dałoby to bardziej wiarygodne rezultaty. W tym kontekście twierdzono, że publicznie dostępne dane były nieprecyzyjne ze względu na poufny charakter tych danych oraz że każdy ośrodek badawczy lub konsultant musiał oprzeć swoją analizę na szeregu szacunków i założeń.

(188) Należy wyjaśnić, że roczna produkcja unijna została obliczona na podstawie danych liczbowych zgłoszonych konsultantowi przez producentów unijnych. W przypadku niemożności uzyskania danych dotyczących rocznej produkcji określonego producenta unijnego dla konkretnego roku oszacowano ją poprzez zastosowanie wskaźnika wykorzystania mocy produkcyjnych z lat poprzednich do nowych mocy produkcyjnych w danym roku. Instytucje porównały również dane liczbowe uzyskane przez konsultanta z danymi liczbowymi zgłoszonymi w odpowiedziach przedsiębiorstw unijnych na pytania zawarte w kwestionariuszu dotyczącym pozycji przed wszczęciem postępowania. Obie wartości są podobne.

- (189) W odniesieniu do wniosku o dalsze wyjaśnienia co do uzgodnienia różnych dostępnych danych dotyczących unijnych mocy produkcyjnych należy zauważyć, że informacje te zostały już udostępnione w aktach dochodzenia otwartych do wglądu dla zainteresowanych stron. Dlatego argument ten został odrzucony.
- (190) Wreszcie unijna produkcja i unijne moce produkcyjne są wskaźnikami makroekonomicznymi i dlatego trzeba je ustalić raczej na poziomie całego przemysłu unijnego niż na poziomie producentów unijnych objętych próbą.
- (191) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron argumentowała, że metodyka wykorzystana do zgromadzenia danych dotyczących produkcji (przede wszystkim wywiady i wizyty w miejscach produkcji) nie zapewnia wiarygodnych wyników ze względu na poufny charakter tych danych oraz — w konsekwencji — z powodu niechęci przedsiębiorstw do ich ujawniania. Dlatego metodyki tej nie można uznać za odpowiednią. Zostało to rzekomo potwierdzone przez fakt, że mimo wykorzystania przez konsultanta znacznie większej liczby producentów unijnych niż wzięta pod uwagę przez Komisję w trakcie badania pozycji na etapie wszczęcia postępowania, całkowita wielkość produkcji ustalona przez konsultanta jest niższa od całkowitej wielkości produkcji ustalonej przez Komisję dla celów zbadania pozycji. Ponadto strona ta twierdziła, że w konsekwencji informacji związanych z tym wskaźnikiem szkody nie można uznać za dowody w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego.
- (192) Po pierwsze, należy wyjaśnić, że liczba producentów uwzględnionych przez konsultanta z jednej strony, a przez Komisję z drugiej była w dużej mierze zbliżona, dlatego argument, że wyniki były niespójne, musiał zostać odrzucony. Ponadto przypomina się, że dane zgromadzone przez konsultanta zostały w miarę możliwości zweryfikowane z innymi źródłami i ustalono, że szacunki były wystarczająco wiarygodne. Dlatego potwierdza się, że informacje na temat danych dotyczących produkcji przekazane przez konsultanta uznane zostały za dowody w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego.
- (193) Wobec braku innych uwag dotyczących produkcji, mocy produkcyjnych i ich wykorzystania potwierdza się motyw 124–128 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (194) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że udział w rynku przemysłu unijnego w odniesieniu do modułów wynosił w 2009 r. już tylko 19 % oraz że spadku o 6 punktów procentowych w okresie badanym nie można uznać za szkodę.
- (195) Spadek udziału w rynku o 6 punktów procentowych w okresie badanym należy rozpatrywać w kontekście wzrostu unijnej konsumpcji modułów o ponad 200 % w tym samym okresie. Przemysł unijny nie mógł odnieść korzyści ze wzrostu konsumpcji, wręcz przeciwnie, nawet w scenariuszu zwiększonej konsumpcji nie można było odpowiednio zwiększyć wielkości sprzedaży i doszło do utraty udziału w rynku. W związku z tym argument ten należało odrzucić.
- (196) Jedna ze stron argumentowała, że metodyka wykorzystana do zgromadzenia danych dotyczących sprzedaży (przede wszystkim wywiady i wizyty w miejscach produkcji) nie zapewnia wiarygodnych wyników ze względu na poufny charakter tych danych oraz — w konsekwencji — z powodu niechęci przedsiębiorstw do ich ujawniania. Dlatego metodyki tej nie można uznać za odpowiednią. Podobnie danych tych nie można uznać za dowody w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Jak wspomniano w motywie 137 powyżej, dane zgromadzone przez konsultanta zostały w miarę możliwości zweryfikowane z innymi źródłami i ustalono, że szacunki były wystarczająco wiarygodne. Dlatego potwierdza się, że informacje na temat danych dotyczących sprzedaży przekazane przez konsultanta uznane zostały za dowody w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- (197) Wobec braku innych uwag w sprawie wielkości sprzedaży przemysłu unijnego i jego udziału w rynku motyw 129–131 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

5.2.3. Zatrudnienie i wydajność

- (198) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że metodyka ustalania całkowitego zatrudnienia w Unii w okresie badanym była nieprawidłowa. Strona ta utrzymywała, że ilekroć niedostępny był wskaźnik zatrudnienia dotyczący określonego producenta unijnego, zamiast tego brano pod uwagę średnie zatrudnienie dotyczące tych producentów unijnych, w przypadku których informacje te były dostępne. Dane te należy odrzucić, ponieważ metodyka określania całkowitego zatrudnienia była odmienna, tj. w przypadku gdy dla określonego producenta unijnego niedostępne były dane dotyczące zatrudnienia, wartości te szacowano na podstawie danych dla tego samego przedsiębiorstwa z lat ubiegłych. Jak wspomniano powyżej w motywie 137, metodyka ta została zweryfikowana i uznana za racjonalną. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (199) Wobec braku innych uwag w sprawie zatrudnienia w przemyśle unijnym i wydajności tego przemysłu motyw 132–134 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

5.2.4. Rozmiar marginesu dumpingu i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu

- (200) Wobec braku innych uwag w tym zakresie motywy 135–136 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

5.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

5.3.1. Ceny i czynniki oddziałujące na ceny

- (201) Jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała ustalenia, że spadek średnich cen sprzedaży miał drugoczący wpływ na rentowność przemysłu unijnego. Twierdziła, że średni koszt dla przemysłu unijnego zmniejszył się w równym stopniu i dlatego spadek ceny jest naturalny. Jak jednak opisano w motywie 138 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w dochodzeniu ustalono, że cena sprzedaży przemysłu unijnego spadła nawet bardziej niż średni koszt produkcji, a tym samym taki spadek kosztów nie był odzwierciedlony w rentowności przemysłu unijnego. Dlatego też potwierdza się, że spadek cen sprzedaży przemysłu unijnego miał drugoczący wpływ na rentowność przemysłu unijnego. Argumenty w tej kwestii zostały odrzucone.
- (202) Inna strona zakwestionowała wniosek zawarty w motywie 138 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zgodnie z którym ceny w OD znajdowały się na poziomie niemożliwym do utrzymania w dłuższej perspektywie. Strona ta twierdziła, że o tym zadecydowałyby mechanizmy rynkowe. Ta sama strona sprzeciwiła się również wnioskowi zawartemu w tym samym motywie, zgodnie z którym przemysł unijny nie był zdolny do wykorzystania obniżenia kosztów wynikającego z presji cenowej wywieranej przez przywóz towarów po cenach dumpingowych. W tym kontekście instytucje zwracają uwagę na następujący fakt: „poziom niemożliwy do utrzymania w dłuższej perspektywie” odnosi się do faktu, że przemysł unijny sprzedawał produkty ze stratą, a tym samym w dłuższej perspektywie nie mógłby przetrwać. Dlatego kwestia tego, czy poziom cen jest możliwy do utrzymania w dłuższej perspektywie, jest wyłącznie kwestią relacji między kosztami produkcji a cenami. Poprzez „niezdolność do wykorzystania obniżenia kosztów” odniesiono się do faktu, że koszty spadały wolniej niż ceny. Oba te stwierdzenia są poparte dowodami zawartymi w motywie 138 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.
- (203) Wobec braku innych uwag w sprawie średnich cen sprzedaży w przemyśle unijnym motywy 137 i 138 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

5.3.2. Koszty pracy

- (204) Ta sama zainteresowana strona twierdziła, że w przeciwieństwie do tego, co stwierdzono w motywie 140 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w okresie badanym nie doszło do inflacji i dlatego ogólny wzrost kosztów pracy nie mógł być spowodowany tym czynnikiem.
- (205) Wbrew temu, co twierdziła ta zainteresowana strona, w toku dochodzenia ujawniono, że w okresie badanym wystąpiła inflacja i że wzrost kosztów pracy — ograniczony do modułów — można wyjaśnić różnymi czynnikami, przy czym jednym z nich jest inflacja.
- (206) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana wzrostem kosztów pracy przy jednoczesnym spadku wydajności. Po pierwsze należy jednak zauważyć, że koszty pracy pozostały stabilne w przypadku ogniw, podczas gdy wydajność wzrosła zarówno w odniesieniu do ogniw, jak i do modułów. Dlatego wzrost tej drugiej wartości można wyjaśnić wzrostem wydajności. Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że koszty pracy nie stanowią istotnej części kosztu produkcji, jak już wspomniano w motywie 203 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.
- (207) Na tej podstawie ustalenia zawarte w motywach 139 i 140 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

5.3.3. Zapasy

- (208) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że wzrost poziomu zapasów w okresie badanym, wyrażony jako odsetek całkowitej wielkości produkcji, będzie nieznaczny i dlatego nie można go uznać za dowód szkody. Ponadto strona ta argumentowała, że przedstawienie wartości zapasów w motywie 141 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych jest mylące, ponieważ zapasy zostały wyrażone w kW, a nie MW, w przeciwieństwie do wielkości produkcji przemysłu unijnego.
- (209) W „związku z tym zwraca się uwagę, że motyw 143 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostaje zmieniony i powinien otrzymać brzmienie” ... wzrost zapasów produktu podobnego w okresie badanym nie jest czynnikiem istotnym dla ustalenia, czy przemysł unijny poniósł istotną szkodę. Istnienie błędu pisarskiego jasno wynika z poprzedniego zdania, gdzie stwierdza się, że producenci unijni na ogół posiadają ograniczone zapasy, ponieważ ich produkcja oparta jest na zamówieniach.
- (210) Wreszcie to, czy zapasy są wyrażone w kW, czy w MW, uznano za nieistotne dla ustalenia, czy przemysł unijny poniósł istotną szkodę.

(211) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron twierdziło, że zapasy należało określić dla całości przemysłu unijnego i że dane liczbowe dotyczące tylko dziesięciu producentów unijnych nie były reprezentatywne. Należy wyjaśnić, że zapasy rozpatrywane były jako wskaźnik makroekonomiczny i dlatego powinny zostać ustalone w oparciu o informacje zgromadzone w odniesieniu do poszczególnych przedsiębiorstw, w tym przypadku próby producentów unijnych uznanej za reprezentatywną dla całego przemysłu unijnego. Z tego względu powyższy argument został odrzucony.

(212) Wobec braku innych uwag w sprawie zapasów, motywy 141–143 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

5.3.4. Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje i zwrot z inwestycji, zdolność do pozyskiwania kapitału

(213) W następstwie uwag przekazanych przez zainteresowaną stronę należy wyjaśnić, że stwierdzenie zawarte w motywie 148 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zgodnie z którym przepływy pieniężne między 2009 r. a OD „wykazywały postępującą tendencję spadkową”, było nieprawidłowe, ponieważ przepływy pieniężne w przypadku modułów — chociaż zmalały pomiędzy 2009 r. a 2010 r. — w rzeczywistości w 2011 r. wzrosły i ponownie spadły w OD.

(214) Ta sama strona twierdziła, że dane liczbowe dotyczące inwestycji przedstawione w motywie 149 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych były zbyt niskie w porównaniu do mocy produkcyjnych przemysłu unijnego, o których mowa w motywie 124 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Na poparcie tego twierdzenia strona ta poinformowała, że ma wiedzę o inwestycji dokonanej przez pewnego producenta unijnego w zakresie zwiększenia mocy produkcyjnych, która to inwestycja kosztowała znacznie więcej. Strona objęta postępowaniem stwierdziła, że w związku z tym ustalone moce produkcyjne przemysłu unijnego musiały zostać oszacowane zbyt wysoko. Należy zauważyć, że argument ten nie został poparty żadnymi dowodami, szczególnie w odniesieniu do inwestycji dokonanej przez danego producenta unijnego. Dane liczbowe dotyczące inwestycji zawarte w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych zostały natomiast oparte na faktycznych i zweryfikowanych informacjach uzyskanych od producentów unijnych objętych próbą. Należy zauważyć, że argument ten został również oparty na porównaniu całości inwestycji dokonanych przez producentów unijnych objętych próbą z całkowitymi mocami produkcyjnymi całego przemysłu unijnego, czego nie można uznać za odpowiednią podstawę porównania, ponieważ nie wzięto pod uwagę całości inwestycji dokonanych w całym przemyśle unijnym. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.

(215) Wobec braku innych uwag w sprawie rentowności, przepływów pieniężnych, inwestycji i zwrotu z inwestycji oraz zdolności do pozyskiwania kapitału motywy 144–152 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

5.4. Wnioski

(216) W świetle powyższego wnioski zawarte w motywach 153–158 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, tj. wnioski, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zostają potwierdzone.

E. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

1. Wprowadzenie

(217) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka zainteresowanych stron twierdziło, że w przeprowadzonej analizie związku przyczynowego nie oddzielono, nie rozróżniono i nie określono ilościowo szkodliwego wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych od innych znanych czynników, które w tym samym czasie powodowały szkodę ponoszoną przez przemysł unijny. Ponadto twierdzono, że Komisja nie przeprowadziła wspólnej analizy tych pozostałych znanych czynników.

(218) W odpowiedzi na ten argument należy zauważyć, że Komisja zgodnie z ustaloną praktyką zbadała najpierw, czy istnieje związek przyczynowy między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł unijny, a następnie zbadała, czy jakiegokolwiek inne znane czynniki spowodowały zerwanie związku przyczynowego między istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny a przywozem towarów po cenach dumpingowych. W tej analizie wpływ innych znanych czynników na sytuację przemysłu unijnego został oceniony, rozróżniony i oddzielony od szkodliwego wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych, aby zagwarantować, że szkody spowodowane przez te czynniki nie zostały przypisane przywózowi towarów po cenach dumpingowych. Ustalono, że żaden z nich nie miał istotnego wpływu na sytuację przemysłu, który to wpływ mógłby zmienić fakt, że ocenioną istotną szkodę należy przypisać przywózowi towarów po cenach dumpingowych. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(219) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka zainteresowanych stron ponownie wysunęło powyższe argumenty. W tym kontekście twierdzono, że Komisja powinna jednoznacznie ustalić, poprzez uzasadnione odpowiednie wyjaśnienie, że szkoda spowodowana przez czynniki inne niż przywóz towarów po cenach dumpingowych nie została przypisana temu przywózowi.

- (220) W przedmiotowym dochodzeniu ustalono po zbadaniu wszystkich faktów, że przywóz towarów po cenach dumpingowych rozpatrywany osobno wyrządził istotną szkodę przemysłowi unijnemu. W związku z tym obliczenie wpływu innych znanych czynników było niemożliwe, dlatego przeprowadzono ocenę jakościową, jak określono w motywach 164–222 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Podsumowując, potwierdzono, że istotną szkodę przemysłu unijnego spowodował przywóz towarów po cenach dumpingowych. Co więcej, wpływ innych czynników na negatywną sytuację przemysłu unijnego uznano za ograniczony. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego nie nałożono żadnych obowiązków w odniesieniu do formy analizy atrybucyjnej i nieatrybucyjnej, które należy przeprowadzić. Przeciwnie, na mocy art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego analizy te muszą być przeprowadzone w taki sposób, aby umożliwić oddzielenie szkodliwego wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych od szkodliwego wpływu innych czynników. W trakcie dochodzenia nie odkryto żadnych dowodów na to, że wszystkie inne znane czynniki, które mogły przyczynić się do poniesionej szkody, rozpatrywane razem lub oddzielnie, spowodowały zerwanie związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Biorąc pod uwagę powyższą analizę, potwierdzono, że inne znane czynniki same w sobie nie mogły spowodować zmiany ustalenia, że istotną szkodę poniesioną przez przemysł unijny trzeba przypisać przywozowi towarów po cenach dumpingowych. W związku z powyższymi argumentami te zostały odrzucone.
- (221) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niektóre zainteresowane strony zaprotestowały przeciwko ustaleniu zawartemu w motywie 160 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Strony te ponownie wysunęły argument, że w przypadku produktu objętego dochodzeniem warunki rynkowe są różne w poszczególnych państwach członkowskich, a zatem analizę związku przyczynowego należy przeprowadzić na poziomie każdego państwa członkowskiego osobno. Ponadto strony te argumentowały, że krajowe systemy wsparcia, naśloniecznienie i ceny energii elektrycznej (w tym opłaty regulacyjne) różnią się w poszczególnych państwach członkowskich oraz że istnieją ponadto różne segmenty rynkowe w obrębie każdego rynku (mieszkalny — instalacje o mocy poniżej 40 kW; komercyjny i przemysłowy — instalacje o mocy od 40 kW do 1 MW oraz segment użyteczności publicznej — instalacje o mocy od 1 MW do 10 MW). Z uwagi na to strony te twierdziły, że analizę związku przyczynowego należy przeprowadzić oddzielnie dla każdego państwa członkowskiego oraz oddzielnie dla segmentu dużych użytkowników i dla segmentu mieszkalnego.
- (222) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły argument, że analizę związku przyczynowego należało przeprowadzić w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego oddzielnie, nie przekazano jednak żadnych nowych argumentów ani dowodów w tym zakresie.
- (223) Dochodzenie wykazało, że ceny sprzedaży i importowe są podobne w całej Unii. Dlatego można uznać, że w rzeczywistości istnieje jeden rynek dla produktu objętego dochodzeniem. W trakcie dochodzenia nie wykazano również, że producenci w każdym państwie członkowskim lub regionie skoncentrowali swoją działalność na tym konkretnym rynku ani że przywóz towarów po cenach dumpingowych koncentrował się na jednym państwie członkowskim lub regionie. Ponadto żadna z zainteresowanych stron nie twierdziła, że dumping i szkodę należy analizować na poziomie każdego państwa członkowskiego odrębnie, co byłoby jednak wstępnym warunkiem przeprowadzenia oddzielnej analizy związku przyczynowego dla każdego państwa członkowskiego. W trakcie dochodzenia nie ujawniono żadnych dowodów na to, że byłoby to właściwe podejście, szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że ceny produktu objętego postępowaniem były podobne w całej Unii. Ponadto należy zwrócić uwagę na fakt, że naśloniecznienie może być różne w różnych regionach tego samego państwa członkowskiego, np. południowa Francja jest bardziej naślonieczniona niż północna Francja, lub różne regiony w obrębie jednego państwa członkowskiego mogą mieć różne systemy wsparcia (np. Belgia), i że wpływ tych czynników na popyt może zatem różnić się między poszczególnymi regionami w tym samym państwie członkowskim. Różnice w ramach regulacyjnych w każdym państwie członkowskim lub regionie oraz różnice takich warunków jak naśloniecznienie nie uzasadniają jednak oddzielnej analizy związku przyczynowego, a tym samym oddzielnej analizy szkody i dumpingu. Argumenty te musiały zatem zostać odrzucone.
- (224) Inna zainteresowana strona argumentowała, że chociaż inne czynniki mają znaczenie, to krajowe systemy wsparcia pozostają głównym czynnikiem kształtującym popyt. Ta sama strona kwestionowała również to, że parytet sieci już osiągnięto w niektórych lokalizacjach, dowodząc, że ceny modułów wzrosły od OD, podczas gdy ceny energii elektrycznej spadły. Twierdziła ponadto, że w każdym razie przynajmniej w niektórych państwach członkowskich warunki regulacyjne, gospodarcze i techniczne uniemożliwiają podłączenie do sieci i dlatego w odniesieniu do tych państw członkowskich jest nieistotne, czy osiągnięto parytet sieci. Strona ta nie przekazała jednak żadnych dowodów potwierdzających powyższe zarzuty. W każdym wypadku powyższe argumenty potwierdzają, że sytuacja w odniesieniu do krajowych systemów wsparcia, jak również parytet sieci, może w pewnym zakresie różnić się między poszczególnymi państwami członkowskimi. Żadna z przekazanych informacji jednak nie miała takiego charakteru, aby wykazać, że uzasadniona byłaby odrębna analiza dla poszczególnych państw członkowskich.
- (225) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ta sama zainteresowana strona ponownie wysunęła przedmiotowy argument i przekazała pewne informacje rzekomo wskazujące na różne warunki rynkowe na poziomie państwa członkowskiego i segmentu. Przekazanych informacji nie można jednak uznać za rozstrzygające, ponieważ składały się z prezentacji w programie PowerPoint, lecz nie przekazano dowodów potwierdzających, dlatego informacje te nie wykazały, że uzasadnione byłoby przeprowadzenie analizy oddzielnie dla każdego państwa członkowskiego. Dlatego argument tej strony został odrzucony.

- (226) Na tej podstawie stwierdzono, że analiza związku przyczynowego dla każdego państwa członkowskiego lub regionu oraz dla każdego segmentu nie odpowiadałaby rzeczywistości rynkowej. Wobec braku innych uwag w tym zakresie ustalenia zawarte w motywach 159 i 160 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.
- (227) Rząd ChRL twierdził, że Komisja przeprowadziła analizę związku przyczynowego w sposób niespójny, ponieważ analizę szkody przeprowadzono oddzielnie dla modułów i ogni, podczas gdy w analizie związku przyczynowego nie dokonano rozróżnienia pomiędzy rodzajami produktu. W tej kwestii należy zauważyć, że chociaż wskaźniki szkody rzeczywiście zaprezentowano oddzielnie dla każdego rodzaju produktu, to wnioski wyciągnięte dla każdego wskaźnika odnoszą się do całości produktu objętego dochodzeniem. Należy również przypomnieć, że moduły i ogniwa są jednym, pojedynczym produktem, a zatem analizę związku przyczynowego przeprowadzono na tej podstawie. W związku z tym argument ten został odrzucony.

2. Skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych

- (228) Jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała istnienie wystarczającej korelacji między przywozem z ChRL produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Argumentowała, że potwierdzałby to z jednej strony fakt, że w latach 2009–2010 marże zysku przemysłu unijnego w odniesieniu do ogni znacznie wzrosły (ze strat do 12 % zysku), podczas gdy przywóz chiński miał ceny o 36 % niższe od cen przemysłu unijnego i podwoił swój udział w rynku w tym samym okresie. Z drugiej strony między 2010 r. a 2011 r. przywóz chiński zyskał tylko 6 punktów procentowych udziału w rynku, nawet jeżeli konsumpcja w tym samym okresie znacznie wzrosła, podczas gdy przemysł unijny odnotował stratę wynoszącą 36 %. Wspomniana strona twierdziła dalej, że w odniesieniu do OD przywóz ogni z innych państw trzecich był na takim samym poziomie cenowym co przywóz z Chin, ale zyskał większy udział w rynku odpowiadający utracie udziału w rynku przez przemysł unijny.
- (229) Dochodzenie wykazało, że w okresie badanym wzrósł chiński udział w rynku w odniesieniu do wszystkich rodzajów produktów (o 17 punktów procentowych w odniesieniu do modułów i o 17 punktów procentowych w odniesieniu do ogni). Przywóz towarów po cenach dumpingowych z ChRL wzrósł o ponad 300 % w odniesieniu do modułów i o 482 % w przypadku ogni. W tym samym czasie nastąpił znaczny i stały

spadek chińskich cen importowych (64 % w odniesieniu do modułów i 42 % w przypadku ogni w okresie badanym), a w OD powodowały one znaczne podcięcie cen przemysłu unijnego. Jednocześnie przemysł unijny utracił w okresie badanym udział w rynku i, jak opisano w motywach 153 i 154 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wszystkie główne wskaźniki szkody wykazały tendencję negatywną. Dlatego potwierdza się, że istnieje wyraźna zbieżność w czasie pomiędzy zwiększeniem przywozu towarów po cenach dumpingowych i utratą udziału w rynku przez przemysł unijny.

- (230) Jak przedstawiono w motywach 161 i 162 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, tę korelację w czasie określono dla wszystkich rodzajów produktów oddzielnie. Ponadto analiza oddziaływania przywozu na marżę zysku przemysłu unijnego oddzielnie dla każdego roku okresu badanego nie prowadzi do istotnych wyników, ponieważ istnienia dumpingu i istotnej szkody, jak również związku przyczynowego między nimi nie trzeba określać dla każdego roku oddzielnie. Korelacja między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą została w wystarczający sposób wykazana przy analizowaniu zmiany w ciągu całego okresu badanego.

- (231) Należy również zauważyć, że rentowność przemysłu unijnego jest jednym z czynników wymienionych w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, który należy przeanalizować podczas badania wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na sytuację przemysłu unijnego. Sam fakt, że przemysł unijny był rentowny w określonym roku, niekoniecznie oznacza, że nie poniósł żadnej istotnej szkody. Ponadto utrata udziału w rynku przez przemysł unijny nie musi dokładnie odpowiadać zwiększeniu udziału w rynku przywozu towarów po cenach dumpingowych, aby ustalić związek przyczynowy między szkodą a przywozem towarów po cenach dumpingowych. Zbadano wreszcie inne czynniki (np. przywóz z innych państw trzecich lub zmiany konsumpcji), które mogły mieć wpływ na szkody poniesione przez przemysł unijny. Opisano je oddzielnie w motywach 164–224 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

- (232) Zbieżność w czasie rosnącego przywozu towarów po cenach dumpingowych w znacznych ilościach, co podcięło ceny przemysłu unijnego, a także coraz bardziej niepewnej sytuacji przemysłu unijnego jest jasnym wskaźnikiem związku przyczynowego w przedmiotowej sprawie, jak określono w motywach 161–163 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Dlatego argument dotyczący braku korelacji między przywozem towarów po cenach dumpingowych a poważną szkodą poniesioną przez przemysł unijny został odrzucony.

(233) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ta sama zainteresowana strona nadal kwestionowała analizę związku przyczynowego, ponieważ rentowność przemysłu unijnego nie została przeanalizowana konkretnie w odniesieniu do określonych lat (przede wszystkim do 2010 r.), lecz dla całego okresu badanego.

(234) W tym kontekście należy zauważyć, że nie można wyciągnąć żadnych wiążących wniosków dotyczących związku przyczynowego poprzez wyodrębnienie jednego określonego roku z okresu badanego, ignorując jednocześnie zmiany zachodzące w przemyśle unijnym przez cały okres badany i ich związek ze zmianami w zakresie przywozu towarów po cenach dumpingowych. Taka analiza może prowadzić wyłącznie do uzyskania częściowego obrazu i nie można z niej wyciągnąć żadnych wiarygodnych wniosków. Dlatego też wskaźniki rentowności, na których oparto także inne wskaźniki finansowe, które przemysł unijny osiągnął w 2010 r., były wysokie ze względu na szczególnie duży skokowy wzrost konsumpcji unijnej spowodowany bardzo korzystnymi systemami wsparcia, które umożliwiły przemysłowi unijnemu osiągnięcie najsilniejszego wzrostu sprzedaży w tym samym roku. Był to jednak wzrost tylko tymczasowy i w żadnym razie nie był możliwy do utrzymania w dłuższej perspektywie dla tego typu przemysłu. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.

(235) Wobec braku innych uwag w sprawie wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych ustalenia zawarte w motywach 159–163 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

3. Wpływ innych czynników

3.1. Przywóz z innych państw trzecich

(236) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka zainteresowanych stron poczyniło uwagi w odniesieniu do ustaleń dotyczących przywozu z innych państw trzecich i ponownie przedstawiło te uwagi po ujawnieniu ostatecznych ustaleń. Strony te nie przedstawiły jednak nowych informacji i dowodów potwierdzających, które mogłyby wpłynąć na zmianę odpowiednich ustaleń tymczasowych.

(237) Strony te określiły przede wszystkim wielkość przywozu ogniw z Tajwanu. Całkowita wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem z Tajwanu (1 132 MW) stanowi jednak zaledwie mały odsetek (mniej niż 5 %) całkowitej konsumpcji unijnej (21 559 MW), a także w porównaniu z przywozem z ChRL (15 005 MW). Dlatego przywóz z Tajwanu tylko w znikomym stopniu marginalny, o ile w ogóle, przyczynił się do szkody odniesionej przez przemysł unijny i nie spowodował zerwania związku przyczynowego.

(238) Wobec braku innych uwag w sprawie przywozu z innych państw trzecich ustalenia zawarte w motywach 164–167 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

3.2. Zmiany konsumpcji w Unii

(239) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że Komisja nie przeanalizowała wpływu zmian konsumpcji. W tej kwestii argumentowano, że przywóz z ChRL nie odpowiada za całość wzrostu konsumpcji oraz że chociaż w przypadku modułów przemysł unijny utracił udział w rynku między 2009 r. a 2010 r., to w tym samym okresie zwiększyła się jednak jego rentowność. Ponadto argumentowano, że w 2009 r., gdy przywóz ogniw z ChRL miał tylko 8 % udziału w rynku, przemysł unijny i tak utracił 8 % udziału w rynku.

(240) Jak wspomniano w motywie 168 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, pomimo spadku konsumpcji unijnej w OD udział w rynku przywozu towarów po cenach dumpingowych z ChRL utrzymał się na tym samym poziomie (moduły) lub wzrósł (ogniwa) ze szkodą dla przemysłu unijnego w okresie badanym. Dlatego nie można stwierdzić, że spadek konsumpcji był na tyle znaczący, aby spowodować zerwanie związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że ponieważ moce produkcyjne przemysłu unijnego były niezależnie od okoliczności znacznie niższe niż poziom konsumpcji, malejąca konsumpcja w okresie objętym dochodzeniem nie mogła mieć wpływu na niekorzystną sytuację przemysłu unijnego. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(241) Inna zainteresowana strona zakwestionowała twierdzenie, że popyt w Unii nadal będzie istniał, nawet przy braku krajowych systemów wsparcia. Strona ta twierdziła, że istnieje korelacja między popytem a systemami wsparcia i że przy braku takich systemów projekty w sektorze fotowoltaicznych nie będą już tak rentowne i dlatego zniknie również popyt na panele fotowoltaiczne.

(242) Jak wspomniano w motywie 169 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w trakcie dochodzenia zebrano pewne informacje, z których wynika, że nawet w przypadku braku systemów wsparcia popyt w Unii wciąż istniał i będzie istnieć. Dana strona nie przedstawiła żadnych dowodów, które mogłyby podważyć te ustalenia. Wobec braku nowych informacji w tym zakresie ustalenia zawarte w motywie 169 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone, a argument wysunięty w tej kwestii został odrzucony.

(243) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd ChRL argumentował, że fakt, iż moce produkcyjne przemysłu unijnego w żadnym razie nie zaspokajają popytu unijnego, jest bez znaczenia, ponieważ wielkość sprzedaży modułów przez

przemysł unijny zmniejszyła się wraz ze spadkiem konsumpcji. Powtórzył też, że to spadek konsumpcji między 2011 r. a OD spowodował istotną szkodę przemysłu unijnego. Chociaż faktycznie między 2011 r. a OD konsumpcja unijna zmniejszyła się, a wielkość sprzedaży modułów spadła w podobny sposób, należy tę sytuację rozpatrywać w związku ze zmianami chińskich cen dumpingowych, znacznie podcinającymi ceny przemysłu unijnego, a tym samym zmuszającymi przemysł unijny do sprzedaży ze stratą. W związku z tym należy powtórzyć, jak wspomniano w motywie 111 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że przywóz towarów po cenach dumpingowych z ChRL albo utrzymał się na tym samym poziomie udziału w rynku (moduły), albo zwiększył udział w rynku (ogniwa), podczas gdy konsumpcja się zmniejszała. Jednocześnie chińskie ceny importowe znacznie spadły i istotnie podcięły ceny sprzedaży przemysłu unijnego. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

- (244) Wobec braku innych uwag w sprawie zmian konsumpcji w Unii ustalenia zawarte w motywach 168 i 169 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

3.3. Taryfy gwarantowane jako główny przykład systemów wsparcia

- (245) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka zainteresowanych stron powtórzyło argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana rozwojem taryf gwarantowanych. Strony te twierdziły, że zmiany w zakresie taryf gwarantowanych wywierały silną presję na spadek cen, a tym samym na rentowność przemysłu unijnego. Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że zbadany został wyłącznie wpływ rozwoju taryf gwarantowanych na popyt, podczas gdy należało również przeanalizować wpływ na ceny. W tym samym kontekście kilka zainteresowanych stron twierdziło, że większość państw członkowskich już w 2010 r. wprowadziła znaczne cięcia, a tym samym wywarła presję na spadek cen modułów.
- (246) W odniesieniu do twierdzenia należy zwrócić uwagę, że państwa członkowskie wprowadziły cięcia taryf gwarantowanych w różnych momentach i w różnym tempie, dlatego nakreślenie ogólnego obrazu dla całej Unii jest dość trudne. Niezależnie od momentu, w którym stawki taryf gwarantowanych osiągnęły bardzo niski poziom, istotnych spadków cen unijnych i rentowności przemysłu unijnego w okresie badanym nie można wytłumaczyć wyłącznie lub głównie obniżeniem taryf gwarantowanych. Po pierwsze, na podstawie informacji zebranych na potrzeby Niemiec i Włoch, które razem odpowiadały za około 75 % rynku unijnego w 2011 r., spadek średnich cen sprzedaży był wyraźniejszy niż spadek stawek taryf gwarantowanych w OD. Po drugie, zgromadzone dowody wskazują, że w przypadku niektórych krajów takich jak

Włochy nawet w kontekście bardzo korzystnych stawek taryf gwarantowanych przemysł unijny musiał znacznie obniżyć swoje ceny. W końcu w OD producenci unijni musieli sprzedawać produkty po cenach niższych od kosztów produkcji, co było skutkiem przede wszystkim faktu, że chińscy producenci eksportujący zaspokajali 80 % rynku unijnego, a tym samym mieli wpływ na mechanizm kształtowania cen.

- (247) W trakcie dochodzenia ustalono ponadto, że do 2011 r. wyższe stawki taryf gwarantowanych wraz ze spadkiem cen modułów w Unii powodowały, że inwestycje w energię fotowoltaiczną były wyjątkowo atrakcyjne, ponieważ inwestorzy otrzymywali w zamian bardzo wysokie stopy zwrotu. Dlatego skutkowało to dużą liczbą inwestycji i w konsekwencji wysokim popytem na panele fotowoltaiczne. Wskutek zwiększonego popytu całkowita kwota wypłaconych taryf gwarantowanych znacznie wzrosła i większość państw członkowskich skorygowała swoje systemy taryf gwarantowanych, obniżając stawki, aby uniknąć między innymi wzrostu kosztów energii elektrycznej. Pokazuje to, że cięcia taryf gwarantowanych również mogły być wynikiem malejących cen, a nie odwrotnie.
- (248) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że istniała sprzeczność między motywem 246 powyżej, zgodnie z którym ocena popytu dla całej Unii jest trudna, a motywem 223 powyżej, w którym stwierdza się, że analiza związku przyczynowego dla poszczególnych państw członkowskich nie prowadziłyby do znaczących wyników. W odniesieniu do tego należy wyjaśnić, że w ocenie dokonanej w motywie 246 powyżej odniesiono się do trudności w nakreśleniu ogólnego obrazu zmian taryf gwarantowanych dla całej Unii, a nie do popytu unijnego, jak twierdziła zainteresowana strona. W konsekwencji wynika z tego, że nie istnieje żadna sprzeczność między wspomnianymi dwoma motywami, i dlatego argument został odrzucony.
- (249) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że nawet w kontekście wysokich taryf gwarantowanych cena modułów może znacznie spadać z powodu postępu technologicznego, korzyści skali, redukcji kosztów i rosnących światowych mocy produkcyjnych. W odniesieniu do tego twierdzenia należy zauważyć, że zgromadzone dowody wskazują na to, iż producenci włoscy musieli obniżyć swoje ceny do poziomu niższego od kosztu produkcji, nawet gdy stawki taryf gwarantowanych były wysokie. Podczas gdy wyżej wspomniane czynniki mogły rzeczywiście mieć wpływ na średnie koszty, to nie mogą uzasadnić, dlaczego producenci unijni musieli obniżyć swoje ceny do poziomu niższego od kosztu produkcji. Dlatego też stwierdza się, że to głównie przywóz towarów po cenach dumpingowych z ChRL spowodował, że ceny znalazły się na poziomie niemożliwym do utrzymania w dłuższej perspektywie, i argument ten został odrzucony.

- (250) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że wniosek sformułowany w motywie 247 powyżej, zgodnie z którym cięcia taryf gwarantowanych również mogły być wynikiem malejących cen, a nie odwrotnie, nie jest poparty żadnymi dowodami.
- (251) Należy zauważyć, że wnioski wyciągnięte w motywie 247 powyżej opierały się na informacjach dostępnych w trakcie dochodzenia, a opisany scenariusz rzeczywiście uznano za rozsądny, biorąc pod uwagę warunki panujące na tym określonym rynku. Argument ten został zatem odrzucony.
- (252) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron powtórzyła, że nie zgadza się z wnioskiem, iż presja na spadek cen wywierana na producentów unijnych wynikała głównie z przywozu towarów po cenach dumpingowych, i stwierdziła, że wprost przeciwnie — to cięcia taryf gwarantowanych zmusiły producentów unijnych do obniżenia cen. Ta sama strona powtórzyła, że po obniżeniu taryf gwarantowanych ceny systemów fotowoltaicznych zmalały w podobnym stopniu co taryfy gwarantowane, a więc koszty dla podmiotów realizujących projekty nie wzrosły, co ostatecznie spowodowało wywieranie presji cenowej na producentów unijnych.
- (253) Ponieważ nie przedstawiono jednoznacznych dowodów na poparcie tych argumentów, Komisja podtrzymała swoją analizę i wnioski zawarte w motywach 246–247 powyżej.
- (254) Ta sama strona twierdziła, że rynki są napędzane zmianami taryf gwarantowanych, i przedstawiła informacje na temat liczby instalacji fotowoltaicznych w latach 2012 i 2013 w Zjednoczonym Królestwie. Informacjami dostarczonymi przez tę stronę była publikacja brytyjskiego rządu oparta na cotygodniowych danych dotyczących rejestracji w brytyjskim Centralnym Rejestrze Taryf Gwarantowanych (CFR). Należy zauważyć, że informacje te dotyczyły głównie okresu poza OD i odnosiły się tylko do jednego państwa członkowskiego, podczas gdy obecne dochodzenie koncentrowało się na sytuacji całego rynku unijnego. W każdym razie nie ulega wątpliwości, że wysokość taryf gwarantowanych wpływa na popyt, ponieważ rentowność inwestycji w lokalizacjach o mniejszym nasłonecznieniu zależy od poziomu taryf gwarantowanych. W celu wykazania, że poziom, na którym ustalono taryfy gwarantowane w OD, spowodował szkodę, zainteresowane strony musiałyby jednak wykazać, że wzrost cen producentów unijnych do poziomu niewyrządzającego szkody oznaczałby, że producenci unijni nie byłiby w stanie sprzedać produktu objętego postępowaniem, ponieważ inwestycje w systemy fotowoltaiczne nie byłyby opłacalne przy tych poziomach cen. Nie przedstawiono żadnych takich dowodów. Argument ten został zatem odrzucony.
- (255) Dlatego też argument, że redukcje taryf gwarantowanych spowodowały zerwanie związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny, został odrzucony.
- (256) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna ze stron ponownie wysunęła argument, że wskutek zmian taryf gwarantowanych możliwości inwestycji w energię słoneczną stały się nieatrakcyjne dla inwestorów, przez co zmniejszeniu uległ popyt na produkt. Inna strona twierdziła, że ustalenia zawarte w motywie 173 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, z których to ustaleń wynika, iż pomimo zawieszenia systemu taryf gwarantowanych w Hiszpanii nadal dokonuje się inwestycji, są błędne.
- (257) Wpływ taryf gwarantowanych na popyt uwzględniono w motywie 173 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Wobec braku nowych argumentów w tej kwestii odrzucono powyższy argument, że popyt spadł wskutek zmian taryf gwarantowanych. W odniesieniu do inwestycji w Hiszpanii wyjaśnia się, że ustalenia zawarte w motywie 177 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych są oparte na informacjach uzyskanych w trakcie dochodzenia i zweryfikowanych podczas dochodzenia na miejscu. Ponieważ dana strona nie przedstawiła żadnych nowych informacji ani dowodów w tym zakresie, argument ten musiał zostać odrzucony.
- (258) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka stron twierdziło, że w kontekście niskich stawek taryf gwarantowanych inwestycje w projekty fotowoltaiczne były rentowne gospodarczo wyłącznie wówczas, gdy realizowane były przy wykorzystaniu tańszych paneli fotowoltaicznych przywożonych z ChRL. Dlatego twierdzono, że cięcia taryf gwarantowanych spowodowały istotną szkodę dla przemysłu unijnego. Inna strona twierdziła, że poziom stawek taryf gwarantowanych wpływa na mechanizm ustalania cen modułów.
- (259) Należy zauważyć, że koszt modułu, przy którym projekt nadal byłby rentowny, jest różny w poszczególnych państwach członkowskich lub regionach, ze względu na liczne czynniki, takie jak: taryfy gwarantowane, inne zachęty regulacyjne, nasłonecznienie, ceny konwencjonalnej energii elektrycznej itd.
- (260) Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że obecne instalacje w coraz mniejszym stopniu zależą od taryf gwarantowanych, ponieważ parytet sieci fotowoltaicznej prawdopodobnie został osiągnięty dla określonych typów instalacji w kilku regionach Europy, takich jak znaczna część Włoch, Hiszpania, Portugalia, południowa Francja i Grecja.
- (261) Na tej podstawie przedmiotowe argumenty zostały odrzucone.

(262) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że Komisja nie zbadała, czy przemysł unijny nie przewidział nagłego wycofania lub ograniczenia rządowych systemów wsparcia. Na poparcie tego twierdzenia nie przytoczono żadnych argumentów. Należy jednak zauważyć w oparciu o zgromadzone dowody, że nie istniały żadne informacje wskazujące na to, że przemysł unijny zareagował na sygnały rynkowe (np. zmiany poziomu konsumpcji) i na inne dostępne dane (np. redukcję systemów wsparcia) w sposób nieracjonalny. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(263) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że cięcia taryf gwarantowanych spowodowały spadek sprzedaży przemysłu unijnego, ponieważ inwestycje stały się rentowne wyłącznie przy niższych cenach chińskich. Co więcej, zgromadzone dowody wskazują na jedynie niewielki spadek sprzedaży przemysłu unijnego w OD w porównaniu z tym, czego można byłoby oczekiwać, gdyby projekty fotowoltaiczne były realne wyłącznie przy użyciu modułów chińskich. Sprzedaż modułów produkcji unijnej natomiast rosła do 2011 r., a następnie nieznacznie spadła w OD, zgodnie z taką samą tendencją jak konsumpcja. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(264) Inna zainteresowana strona twierdziła, że ustalenia określone w motywach 174 i 175 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zgodnie z którymi zmiany taryf gwarantowanych nie spowodowały zerwania związku przyczynowego, nie miały podstawy faktycznej ani prawnej i są niezgodne z art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, ponieważ Komisja nie oceniła poziomu szkody spowodowanej redukcją taryf gwarantowanych i uznała, że znaczny spadek cen przemysłu unijnego był skutkiem wyłącznie przywozu towarów po cenach dumpingowych z Chin. Ta sama strona twierdziła, że spadek ceny modułów, ogniw i płytek był zjawiskiem ogólnoswiatowym i nie wynikał z presji wywieranej przez przywóz z Chin.

(265) Jeżeli chodzi o twierdzenie, że Komisja nie oceniła poziomu szkody wywołanej cięciami taryf gwarantowanych, należy odnieść się do motywów 174, 175 i 182 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych oraz motywów 245–263 powyżej, gdzie Komisja stwierdziła, że ani spadek popytu, ani taryfy gwarantowane nie miały takiego wpływu na ceny unijne, żeby spowodować zerwanie związku przyczynowego między szkodą odniesioną przez przemysł unijny a przywozem towarów po cenach dumpingowych z ChRL, niezależnie od tego, czy i w jakim zakresie czynniki te zostały wywołane przez cięcia taryf gwarantowanych. Dlatego argument, że ustalenia Komisji nie mają oparcia w faktach, został odrzucony. W odniesieniu do twierdzenia, że spadek cen modułów i ogniw był zjawiskiem ogólnoswiatowym, odwołano się do motywów 164–167 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, gdzie oceniono wielkość i ceny przywozu do Unii z państw innych niż ChRL. Chociaż rzeczywiście istniała globalna tendencja spad-

kowa w cenach modułów i ogniw, ceny towarów przywożonych z ChRL po cenach dumpingowych pogłębiły tendencję spadkową do poziomów generujących straty. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

3.4. Inne wsparcie finansowe udzielone przemysłowi unijnemu

(266) Wobec braku innych uwag w sprawie systemów innego wsparcia finansowego udzielonego przemysłowi unijnemu ustalenia zawarte w motywach 184 i 185 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

3.5. Nadwyżka mocy produkcyjnych

(267) Jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że to nadwyżka mocy produkcyjnych na rynku światowym i na rynku unijnym spowodowała istotną szkodę, a nie przywóz z ChRL. W tej kwestii argumentowano, że przemysł unijny nadmiernie rozszerzył swoje zdolności, o czym świadczy niski wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych, a zatem jakakolwiek szkoda powstała z jego własnej winy. Rzeczony wpływ nadwyżki mocy produkcyjnych w Unii i na świecie został już omówiony w motywach 185–190 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, a zatem wobec braku nowych elementów argument ten musiał zostać odrzucony.

(268) Inna zainteresowana strona twierdziła, że nadwyżka mocy produkcyjnych doprowadziła do racjonalizacji cen. W tym kontekście należy zauważyć, że z jednej strony nadwyżka mocy produkcyjnych doprowadziła w rzeczywistości do „równania w dół” i do stłumienia cen przemysłu unijnego, które średnio przekroczyły ograniczenie kosztów produkcji. Z drugiej strony, jak opisano w motywie 186 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zwiększenie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego było podyktowane zmianami na rynku i uznane za uzasadnione. Ponadto zwiększenie mocy produkcyjnych w odniesieniu do ogniw było mniejsze niż w przypadku modułów. Zainteresowana strona nie przedstawiła żadnych nowych informacji ani dowodów w tym zakresie i z tego względu argument w tej kwestii musiał zostać odrzucony.

(269) Inna zainteresowana strona twierdziła, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny wynika z faktu, że przemysł unijny skupił się wyłącznie na specjalistycznych inwestycjach i nie dokonał niezbędnych inwestycji w zakresie zwiększenia mocy produkcyjnych i ograniczenia kosztów. Twierdzenia tego również nie można było potwierdzić ustaleniami poczynionymi w ramach dochodzenia, które wykazało, że w okresie badanym przemysł unijny zwiększył swoje moce produkcyjne i wydajność (motywy 124 i 187 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych). Argument ten został zatem odrzucony.

(270) Ponadto jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że przemysł unijny zwiększył swoje moce produkcyjne pomimo już niskiego poziomu wykorzystania mocy produkcyjnych, a tym samym szkoda powstała z jego własnej winy. Twierdzenie to było oparte na porównaniu tendencji w inwestycjach dokonanych przez producentów unijnych objętych próbą z tendencjami w wykorzystaniu mocy produkcyjnych całego przemysłu unijnego, co nie stanowi odpowiedniej podstawy dla porównania. Ponadto dochodzenie wykazało, że przemysł unijny nie zwiększył swoich mocy produkcyjnych na skalę, która przekraczałaby zmianę konsumpcji unijnej, dlatego argument ten został odrzucony.

(271) Ponadto zgromadzone dowody wskazują na to, że poprzez inwestycje w nowe maszyny przemysł unijny mógł zmniejszyć swoje koszty produkcji i stać się bardziej konkurencyjny pod względem kosztów. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.

(272) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że wnioski zawarte w motywie 189 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych są sprzeczne z ustaleniami zawartymi w motywach 124 i 186 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, jednak nie podała żadnych dalszych wyjaśnień co do charakteru lub stopnia rzekomych sprzeczności. Twierdzenie to musiało zatem zostać odrzucone.

(273) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń niektóre zainteresowane strony zakwestionowały to, że zwiększenie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego było uzasadnione i podyktowane zmianami na rynku, a w szczególności zmianami konsumpcji w Unii. Jeżeli chodzi o moduły, moce produkcyjne wzrosły o 106 %, podczas gdy konsumpcja unijna w okresie badanym wzrosła o 221 %, tj. ponad dwukrotnie. Podobnie jest w przypadku ogniw — moce produkcyjne wzrosły o 39 %, podczas gdy konsumpcja unijna w okresie badanym wzrosła o 87 %. Świadczy to o tym, że wzrost mocy produkcyjnych był znacznie mniejszy od wzrostu konsumpcji, a zatem nie można go uznać za nieuzasadniony, biorąc pod uwagę fakt, że w Unii nigdy nie było nadwyżki mocy produkcyjnych. Co więcej, analiza tego, czy zwiększenie mocy produkcyjnych było uzasadnione, nie powinna opierać się na analizie rok do roku, lecz należy wziąć w niej pod uwagę tendencje panujące w całym okresie badanym. Tak, więc zwiększenie mocy produkcyjnych zazwyczaj zapewni pełną sprawność dopiero po upływie pewnego czasu od poczynienia inwestycji, a pojedyncza analiza jednego roku może prowadzić do uzyskania zniekształconego obrazu. Argument ten został, zatem odrzucony.

(274) Wobec braku innych uwag w sprawie nadwyżki mocy produkcyjnych przemysłu unijnego ustalenia zawarte w motywach 185–190 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

3.6. Wpływ cen surowców

(275) Niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły argument, że przemysł unijny, a przynajmniej jego część, nie mógł w OD skorzystać ze spadku cen polikrzemu ze względu na długoterminowe umowy dotyczące surowców. W odniesieniu do ustaleń zawartych w motywie 193 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, gdzie stwierdza się, że przemysł unijny mógł renegować umowy długoterminowe z dostawcami (w tym producentami płytek) i dlatego mógł odnosić korzyści wskutek niższych cen, strony te twierdziły, że renegocjowanie lub zerwanie długoterminowych umów na dostawy polikrzemu lub płytek skutkowałoby karami. Na poparcie tego argumentu strony te przedstawiły artykuły prasowe, w których donoszono, że niektórzy producenci unijni stali w obliczu sporu sądowego lub zerwali umowy. Niektóre strony przekazały informacje, które rzekomo potwierdzają, że umów długoterminowych nie można było renegować.

(276) Polikrzem jest podstawowym surowcem dla producentów płytek. W toku dochodzenia wykazano, że ceny polikrzemu wzrosły w 2008 r., kiedy to osiągnęły szczytowy poziom około 500 USD/kg, lecz ponownie spadły w 2009 r., dochodząc do około 50–55 USD/kg pod koniec 2009 r. z jedynie nieznaczoną tendencją wzrostową w 2010 r. i na początku 2011 r. Ceny spadły znacznie w OD, osiągając poziom 30 USD/kg (sprawozdania naukowe i polityczne JRC, sprawozdanie na temat statusu sektora fotowoltaicznego za 2012 r.). Należy zauważyć, że wpływ cen polikrzemu na przemysł unijny mógł być wyłącznie marginalny, ponieważ każdy wpływ na koszt produkcji ogniw i modułów został osłabiony za pośrednictwem łańcucha wartości. Ponadto wyżej wspomniane artykuły prasowe odnosiły się do zmian po OD, które nie wpłynęły na sytuację producentów unijnych w OD i dlatego nie mogą zostać wzięte pod uwagę. Kwestię tę zbadano dokładniej po wprowadzeniu środków tymczasowych. W rezultacie można potwierdzić, że przemysł unijny mógł w rzeczywistości renegować nie tylko ceny przewidziane w umowach długoterminowych, ale też wszelkie kary umowne związane z tymi umowami.

(277) Jedna z wyżej wspomnianych zainteresowanych stron twierdziła ponadto, że wystarczy, aby długoterminowe umowy miały wpływ tylko na niektórych producentów unijnych oraz że sytuacja całego przemysłu unijnego jest nieistotna. Strona ta utrzymywała, że wysokie koszty niekoniecznie muszą wpływać na wszystkie podmioty gospodarcze w taki sam sposób. W argumentie tym ignorowane jest ustalenie, że ogółem dla przemysłu unijnego średnie ceny polikrzemu w wielu przypadkach nie okazały się wyższe od cen rynkowych lub od cen kasowych i że dlatego kwestia tego, czy wyższe koszty wpływają na wszystkie podmioty gospodarcze, czy tylko na niektóre, nie została uznana za istotną. Argument ten został zatem odrzucony.

(278) Inna zainteresowana strona wniosowała, aby Komisja oddzieliła, rozróżniła i określiła ilościowo wpływ każdego czynnika oddziałującego na sytuację przemysłu unijnego; w szczególności oddzielnie należy rozważyć wpływ znacznego spadku cen polikrzemu. W związku z tym twierdzono, że spadek cen sprzedaży spowodowany był raczej spadkiem cen polikrzemu niż presją cenową wywieraną przez przywóz z Chin. Jeżeli chodzi o przemysł unijny, należy zauważyć, że średnie ceny sprzedaży spadły znacznie bardziej niż średni koszt produkcji, na który wpływ mógł mieć spadek cen surowców. Argument ten został zatem odrzucony.

(279) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń pewne zainteresowane strony ponownie wysunęły argument, że wpływ spadku cen polikrzemu na koszty dla przemysłu unijnego nie był ograniczony ani osłabiony za pośrednictwem łańcucha wartości, jak stwierdzono w ramach dochodzenia. Jak już jednak wspomniano w motywie 276 powyżej, polikrzem jest głównym surowcem dla producentów płytek, zatem stwierdzono, że żaden wpływ na koszty produkcji ogniw i modułów nie uległ osłabieniu w łańcuchu wartości. Zainteresowane strony nie przedstawiły żadnych dowodów, które mogłyby podważyć to ustalenie. Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że spadek cen polikrzemu w okresie badanym był odzwierciedlony w średnich kosztach produkcji ogniw i modułów przedsiębiorstw unijnych objętych próbą, które to koszty zmalały w podobnym stopniu co ceny polikrzemu. Jedna zainteresowana strona zakwestionowała wpływ domniemanych kar, które przemysł unijny musiał zapłacić z powodu renegocjowania umów z dostawcami. Pod tym względem nie można wykluczyć, że pewna ograniczona liczba producentów musiała zapłacić kary za rozwiązanie umów na dostawy płytek w okresie badanym.

Komisja nie znalazła jednak żadnych dowodów na to, że kary te mogły mieć wpływ na sytuację całego przemysłu unijnego lub że byłyby reprezentatywne. Również dana zainteresowana strona nie dostarczyła takich dowodów. Chociaż zatem nie można całkowicie wykluczyć, że kary mogły mieć pewien negatywny wpływ na ograniczoną liczbę producentów unijnych, ogólny wpływ na przemysł unijny jest w najlepszym razie nikomy, a tym samym nie mógł spowodować zerwania związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez cały przemysł unijny. Argumenty te musiały zatem zostać odrzucone.

(280) Inna zainteresowana strona twierdziła, że spadek cen sprzedaży produktu objętego dochodzeniem w Unii częściowo był spowodowany obniżeniem cen polikrzemu. W tym kontekście należy jednak zauważyć, że dochodzenie wykazało, iż przywóz towarów z ChRL odbywał się po cenach dumpingowych i powodował znaczące podcięcie cenowe cen przemysłu unijnego. Spadek cen wykracza zatem poza zmniejszenie kosztów produkcji, które można wytłumaczyć spadkiem cen surowców.

Gdyby spadek cen był tylko efektem spadku cen surowców, przemysł unijny nie byłby zmuszony do obniżenia cen sprzedaży do poziomu niższego od kosztu produkcji. Z tego względu argument ten należy odrzucić.

(281) Inna zainteresowana strona ponownie wysunęła argument, że spór sądowy z udziałem jednego producenta unijnego po OD mógł wpłynąć na sytuację przynajmniej tego producenta unijnego już w OD. Strona ta nie wyjaśniła jednak, w jaki sposób i w jakim stopniu takie zdarzenie mające miejsce po OD mogło rzeczywiście mieć wpływ na sytuację tego producenta w OD. Podobnie w toku dochodzenia nie znaleziono żadnych dowodów wskazujących na takie skutki. Dlatego argument ten trzeba było odrzucić.

(282) Co więcej, ta sama zainteresowana strona zakwestionowała wyżej wspomniane ustalenia, twierdząc, że rzekomo nie przedstawiono żadnych dowodów. Ustalenia poczynione w ramach dochodzenia oparto jednak na faktach i dowodach, których wersje nieopatrzone klauzulą poufności były dostępne dla wszystkich zainteresowanych stron.

(283) Wobec braku innych uwag w sprawie wpływu cen surowców ustalenia zawarte w motywach 191–194 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

3.7. Szkada powstała z własnej winy: wpływ automatyzacji, rozmiaru, korzyści skali, konsolidacji, innowacji, oszczędności kosztowej i przywozu przemysłu unijnego

(284) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny jest spowodowana brakiem korzyści skali w tym przemyśle. Utrzymywano, że drobni producenci byli w gorszej sytuacji niż więksi producenci zintegrowani pionowo, a zatem żadnej szkody poniesionej przez drobnych producentów nie można przypisać przywózowi towarów po cenach dumpingowych. Inna zainteresowana strona twierdziła, że automatyzacja procesu produkcji jest kosztowna, dlatego też korzyści skali mają jeszcze większe znaczenie dla obniżenia kosztów produkcji.

(285) W toku dochodzenia wykazano, że ze względu na przywóz towarów po cenach dumpingowych przemysł unijny, w tym nawet więksi producenci zintegrowani pionowo, nie mógł w pełni czerpać korzyści z wysokiego stopnia wykorzystania mocy produkcyjnych w celu osiągnięcia korzyści skali. W każdym wypadku dochodzenie nie ujawniło żadnej korelacji między rozmiarem, integracją pionową a lepszymi wskaźnikami rentowności, ponieważ wysoka presja cenowa wynikająca z przywozu towarów po cenach dumpingowych spowodowała zmianę tej korelacji. W toku dochodzenia wykazano, że korzyści

skali już nie istniały na rynku, na którym stopień wykorzystania mocy produkcyjnych był niski, przy czym problem niewystarczającego wykorzystania tych mocy dotyczył również producentów chińskich. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.

(286) Ponadto jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że inwestorzy i banki nie finansują projektów, jeżeli producent modułów jest zbyt mały, ponieważ więksi producenci zapewniają lepsze gwarancje i są bardziej akceptowani przez banki. Innymi słowy, inwestorzy i banki niechętnie finansują projekty związane z sektorem fotowoltaicznym, w których wykorzystuje się moduły wyprodukowane w Unii. Dochodzenie wykazało jednak, że wszelkie możliwe preferencje inwestorów i banków dotyczące finansowania chińskich producentów, którzy mają większe moce produkcyjne, są wynikiem zakłócenia, które przywóz towarów po cenach dumpingowych wywołał na rynku unijnym. Jak wspomniano powyżej w motywie 285, rozmiar linii produkcyjnych nie odgrywa roli, jeżeli poziom wykorzystania mocy produkcyjnych pozostaje niski. Dlatego argument ten został odrzucony.

(287) Jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że przemysł unijny ma niekorzystną strukturę kosztów w porównaniu do jego chińskich konkurentów, ponieważ ci ostatni korzystają z niższych kosztów pracy, kosztów energii elektrycznej i kosztów amortyzacji, poza tym posiadają najnowsze urządzenia. Zainteresowana strona nie była jednak w stanie przedstawić nowych informacji ani dowodów potwierdzających, które mogłyby zmienić ustalenia poczynione w tej kwestii w ramach przedmiotowego dochodzenia. W szczególności argument, że chińscy producenci wykorzystywali nowsze urządzenia, został uwzględniony w motywie 203 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, gdzie stwierdzono, że producenci eksportujący w ChRL nie mają żadnej przewagi komparatywnej, przede wszystkim dlatego, że maszyny i urządzenia były importowane z Unii Europejskiej. W związku z tym powyższe twierdzenia zostały odrzucone.

(288) Inna strona twierdziła, że Chińczycy korzystali z przewagi komparatywnej w zakresie cen polikrzemu i korzyści skali, które skutkowały niższym kosztem maszyn. W odniesieniu do tego zagadnienia strona ta nie przedstawiła żadnych nowych informacji ani dowodów potwierdzających, które mogłyby zmienić ustalenia zawarte w motywach 195, 196 i 203 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W związku z tym twierdzenie tej strony musiało zostać odrzucone.

(289) Należy przypomnieć, że — jak określono w motywie 203 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i jak wspomniano również w motywie 287 powyżej — producenci eksportujący w ChRL nie posiadają żadnej przewagi komparatywnej w zakresie wykorzystywanych surowców (polikrzemu) i maszyn, ponieważ zarówno surowce, jak i maszyny są w większości przywożone z Unii. Jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała

powyższe ustalenia, jednak nie przedstawiła żadnych dowodów. Jeżeli chodzi o koszty pracy i koszty ogólne, w tym amortyzację, w okresie objętym dochodzeniem stanowiły one średnio mniej niż 10 % całkowitego kosztu modułu i nie uznaje się, aby odgrywały one jakąkolwiek istotną rolę. Jeżeli chodzi o koszty energii elektrycznej, w okresie objętym dochodzeniem stanowiły one średnio mniej niż 1 % całkowitego kosztu modułu i nie uznaje się, aby odgrywały one jakąkolwiek istotną rolę. Również argument, że przedsiębiorstwa chińskie korzystały z najnowocześniejszych urządzeń, nie został uzasadniony.

(290) Ponadto jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że niektórzy producenci unijni pozyskiwali płytki lub moduły z państwa, którego dotyczy postępowanie, a następnie odsprzedawali te produkty jako własne na rynku unijnym. Wnioskowała, żeby nie przypisywać szkody wynikającej z tych transakcji przywozowi towarów po cenach dumpingowych. Dochodzenie wykazało jednak, że przywóz produktu objętego postępowaniem przez przemysł unijny miał charakter uzupełniający oraz ograniczony pod względem wielkości w porównaniu z całkowitą produkcją unijną, a zatem ewentualny wpływ tego przywozu byłby jedynie marginalny i nie można uznać, że spowodował zerwanie związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

(291) Jeden niepowiązany importer twierdził, że w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych w niewystarczającym stopniu uwzględniono fakt, iż w okresie badanym liczba zatrudnionych wzrosła. W odniesieniu do tego argumentu należy zwrócić uwagę, że zatrudnienie w zakresie modułów zwiększyło się między 2009 r. a 2011 r., a następnie w okresie objętym dochodzeniem zmalało. W przypadku ogni w zatrudnienie rosło do 2010 r., a następnie spadło w 2011 r. i dalej malało w okresie objętym dochodzeniem. Należy zauważyć, że w odniesieniu do modułów zatrudnienie odpowiadało tendencjom w zakresie produkcji unijnej. W przypadku ogni przemysł unijny nie mógł skorzystać z rosnącej konsumpcji w oczekiwanym stopniu, ponieważ w całym tym okresie zwiększył się udział przywozu chińskiego w rynku. W związku z tym spadek zatrudnienia w 2011 r. oraz w okresie objętym dochodzeniem związany jest z przedsiębiorstwami, które albo stały się niewypłacalne, albo zaprzęstały produkcję ogni.

(292) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny jest spowodowana jego małą skalą i brakiem korzyści skali. Jak już wyjaśniono w motywie 285 powyżej oraz w motywach 195 i 196 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, nawet na rynku światowym wielkość, a zatem i korzyści skali nie mogą już istnieć tam, gdzie stopień wykorzystania mocy produkcyjnych był ogólnie niski oraz gdzie istniała ogromna nadwyżka mocy produkcyjnych na całym świecie. Dlatego argument ten trzeba było odrzucić.

(293) Ponadto ta sama zainteresowana strona ponownie wysunęła argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana jego niezdolnością do wykorzystania przewagi kosztowej. Strona ta twierdziła, że wynika to w szczególności z pionowej integracji większości producentów unijnych. Strona ta nie przedstawiła jednak żadnych dalszych informacji na temat stopnia, w jakim fakt, że producenci są zintegrowani pionowo, mógł mieć negatywny wpływ na ich strukturę kosztów. Dlatego argument ten trzeba było odrzucić.

(294) Wobec braku innych uwag w tym zakresie motywy 195–206 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

3.8. Konkurencja ze strony cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych i innych technologii fotowoltaicznych

(295) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana konkurencją ze strony cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych oraz innych technologii fotowoltaicznych, ponieważ technologie te konkurowały z produktem objętym dochodzeniem, zwłaszcza w przypadku systemów montowanych na ziemi i komercyjnych/przemysłowych systemów dachowych, które stanowią znaczną część całego unijnego rynku fotowoltaicznego.

(296) W toku dochodzenia wykazano, że chociaż cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne są tańsze niż produkt objęty dochodzeniem, mają one tylko ograniczony udział w całym unijnym rynku energii fotowoltaicznej, ponieważ charakteryzują się znacznie niższą sprawnością przetwarzania i niższą mocą wyjściową mierzoną w watach niż moduły z krzemu krystalicznego. Według dostępnych informacji udział produktów cienkowarstwowych w rynku nie był znaczący w porównaniu do całego unijnego rynku energii fotowoltaicznej w OD. W związku z tym potwierdza się ustalenia zawarte w motywie 208 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zgodnie z którymi, mimo że produkty cienkowarstwowe i produkt objęty postępowaniem mogą w pewnym zakresie być produktami konkurencyjnymi, konkurencję taką uznaje się za marginalną. Z tych względów argumenty wysunięte w tej kwestii musiały zostać odrzucone.

(297) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że istotną szkodę poniesioną przez przemysł unijny prawdopodobnie spowodowała konkurencja ze strony cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych. W tym kontekście strona ta podniosła argument, że w Niemczech udział cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych w całym rynku energii fotowoltaicznej był znaczny przez większość OD i zmalał dopiero na początku 2012 r.

(298) Dochodzenie rzeczywiście wykazało, że średnie ceny cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych były niższe niż średnie ceny produktu objętego dochodzeniem.

(299) Jak jednak wskazano w motywie 296 powyżej, cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne charakteryzują się znacznie niższą sprawnością przetwarzania i niższą mocą wyjściową mierzoną w watach niż moduły z krzemu krystalicznego i dlatego ewentualna konkurencja ze strony tych produktów nie mogła przyczynić się do powstania szkody dla przemysłu unijnego, ponieważ moduły z krzemu krystalicznego stanowią dominującą technologię na unijnym rynku fotowoltaicznym. W sprawozdaniu JRC na temat statusu sektora fotowoltaicznego za 2012 r. stwierdza się, że w wyniku spadku cen polikrzemu cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne w ostatnich latach utraciły udział w rynku w porównaniu z modułami z krzemu krystalicznego.

(300) Wobec braku innych uwag w tym zakresie ustalenia zawarte w motywach 207–210 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

3.9. Kryzys finansowy i jego skutki pod względem dostępu do finansowania

(301) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń stwierdzono, że szkodliwe skutki kryzysu finansowego i jego wpływu na dostęp do finansowania należy wyodrębnić i rozróżnić, natomiast nie należy przypisywać ich przywozowi towarów po cenach dumpingowych.

(302) W tym względzie należy odnieść się do motywu 212 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, gdzie uwzględniono w szczególności skutki kryzysu finansowego i recesji gospodarczej dla sytuacji przemysłu unijnego. W motywie tym szczegółowo opisano tok rozumowania leżący u podstaw ustalenia, że chociaż kryzys finansowy wpłynął na sytuację przemysłu unijnego, nie spowodował zerwania związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Zainteresowane strony nie kwestionowały tego konkretnego toku rozumowania ani nie przedstawiły żadnych nowych informacji ani dowodów, które mogłyby spowodować zmianę ustaleń zawartych w tym motywie. Argumenty w tym zakresie zostały zatem odrzucone.

(303) Ponadto twierdzono, że szkoda odniesiona przez przemysł unijny była spowodowana tym, że przemysł unijny nie ubiegał się o odpowiednie finansowanie, oraz że Komisja powinna zbadać, czy przemysł unijny ubiegał się o takie finansowanie, kiedy był rentowny. Dochodzenie rzeczywiście wykazało, że w 2010 r., gdy przemysł unijny nadal był rentowny, poziom inwestycji zwiększył się w odniesieniu do modułów i ogniw odpowiednio o 315 % i 10 % w porównaniu z 2009 r. Ponieważ przemysł fotowoltaiczny jest kapitałochłonny, oczekuje się, że przemysł unijny będzie stale poszukiwał odpowiedniego finansowania, aby poprawić swoją oszczędność kosztową i konkurować z nieuczciwym przywozem towarów po cenach dumpingowych. Dlatego stwierdza się, że brak dostępu do finansowania był skutkiem zakłócenia sytuacji spowodowanego przywozem towarów po cenach dumpingowych, a nie przyczyną. Z tego względu powyższy argument został odrzucony.

(304) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że szkodliwe skutki kryzysu finansowego należy wyodrębnić i rozróżnić, natomiast nie należy przypisywać ich przywózowi towarów po cenach dumpingowych. Strona ta odniosła się do publicznie dostępnych informacji, które wskazują na to, że co najmniej jeden unijny producent uważał kryzys finansowy za główną przyczynę poniesionej przez siebie szkody. Ustalenia poczynione w toku obecnego dochodzenia oparto na danych dotyczących konkretnych przedsiębiorstw, które to dane znacznie wykraczają poza publicznie dostępne oświadczenia poszczególnych przedsiębiorstw. Dlatego publicznie dostępne oświadczenie, którego dotyczy wspomniane odniesienie, nie może podważyć ustaleń zawartych w motywie 212 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, gdzie stwierdzono, że chociaż kryzys finansowy w pewnym stopniu wpłynął na sytuację przemysłu unijnego, nie mógł on spowodować zerwania związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. W związku z tym powyższy argument trzeba było odrzucić.

(305) Inna zainteresowana strona twierdziła, że pod uwagę należy wziąć różnice w dostępie do finansowania między przemysłem unijnym a chińskimi producentami eksportującymi. Strona ta twierdziła, że to właśnie, a nie przywóz towarów po cenach dumpingowych, jest jednym z głównych czynników, które spowodowały istotną szkodę dla przemysłu unijnego. Ustalono jednak że preferencyjny dostęp wielu chińskich producentów eksportujących do finansowania powoduje zakłócenia na rynku i faktycznie może być jedną z głównych przyczyn pozwalających chińskim producentom eksportującym na wywóz produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych. Czynnik ten nie może zatem spowodować zerwania związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Argument ten został zatem odrzucony.

(306) Wobec braku innych uwag w sprawie skutków kryzysu finansowego ustalenia zawarte w motywach 211 i 212 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

3.10. Wyniki wywozowe przemysłu unijnego

(307) Wobec braku uwag przedstawionych w celu ponownego rozważenia ustaleń zawartych w motywach 213 i 215 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych ustalenia te zostają potwierdzone.

3.11. Odkrycie złóż gazu łupkowego w Unii Europejskiej

(308) Wobec braku uwag przedstawionych w celu ponownego rozważenia ustaleń zawartych w motywach 215–217 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych ustalenia te zostają potwierdzone.

3.12. Unijny system handlu uprawnieniami do emisji (ETS)

(309) Wobec braku uwag przedstawionych w celu ponownego rozważenia ustaleń zawartych w motywach 218 i 219 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych ustalenia te zostają potwierdzone.

3.13. Decyzje w zakresie zarządzania

(310) Niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły argument przedstawiony w motywie 220 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że istotna szkoda poniesiona przez co najmniej jednego producenta unijnego była spowodowana złymi decyzjami w zakresie zarządzania. Strony te przekazały dalsze informacje w formie artykułu prasowego. Dostarczonej informacji jednak nie można było zweryfikować, a zatem nie mogły one zmienić ustaleń poczynionych w ramach przedmiotowego dochodzenia, zgodnie z którymi decyzje przedsiębiorstwa objętego postępowaniem w zakresie zarządzania były typowe i rozsądne oraz nie miały wpływu na cały przemysł unijny. W związku z tym powyższe twierdzenia zostały odrzucone.

(311) Wobec braku innych argumentów w tym zakresie ustalenia zawarte w motywach 220 i 221 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

3.14. Inne strategie rządowe

(312) Wobec braku uwag przedstawionych w celu ponownego rozważenia ustaleń zawartych w motywie 222 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych ustalenia te zostają potwierdzone.

3.15. Inne argumenty

(313) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana jego niekorzystną sytuacją i brakiem wsparcia politycznego ze strony Komisji Europejskiej w latach poprzednich. Strona ta twierdziła również, że oprócz krajowych systemów wsparcia ważnymi czynnikami na każdym rynku są również liczba ludności, PKB, zużycie energii elektrycznej, możliwości finansowania i możliwość podłączenia do sieci. Wspomniana strona nie była jednak w stanie uzasadnić swoich argumentów, dlatego zostały one odrzucone.

(314) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ta sama zainteresowana strona ponownie wysunęła argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana jego niekorzystną sytuacją jako sektora prekursorskiego. Argument ten nie został jednak ani przeanalizowany, ani uzasadniony, dlatego trzeba było go odrzucić.

4. Ocena łączna innych czynników, co do których stwierdzono, że przyczyniają się do szkody

- (315) W toku dochodzenia wykazano, że następujące inne czynniki mogły przyczynić się do szkody: przywóz produktu objętego postępowaniem z Tajwanu; zmniejszenie poziomu taryf gwarantowanych; długoterminowe umowy na dostawy polikrzemu zawarte z ograniczoną liczbą producentów unijnych; kryzys finansowy i gospodarczy.
- (316) Jak wykazano powyżej odpowiednio w sekcjach 3.1 i 3.6, możliwy wpływ przywozu z Tajwanu i długoterminowych umów na dostawy polikrzemu zawartych z ograniczoną liczbą producentów unijnych jest w najlepszym razie znikomy, ponieważ każdy inny wpływ został osłabiony za pośrednictwem łańcucha wartości.
- (317) W odniesieniu do kryzysu gospodarczego i finansowego dochodzenie wykazało, że głównym powodem trudności przemysłu unijnego w uzyskaniu dostępu do kapitału potrzebnego na inwestycje był przywóz towarów po cenach dumpingowych, co uniemożliwiło przemysłowi unijnemu sprzedaż swoich produktów po cenach pozwalających na osiągnięcie zysku, gdy rynek unijny wykazywał duże tempo wzrostu (w latach 2009–2011).
- (318) W odniesieniu do taryf gwarantowanych osoby trzecie nie były w stanie wykazać, że poziom tych taryf w OD był tak niski, iż uniemożliwiły one producentom unijnym sprzedaż produktu objętego postępowaniem po cenach niewyrządzających szkody. Instytucje są zdania, że obniżenie taryf gwarantowanych może tłumaczyć zmniejszenie popytu, ponieważ inwestycje w pewnych miejscach nie były już rentowne. Nie może to jednak powodować zerwania związku przyczynowego, nawet razem z innymi czynnikami, co do których stwierdzono, że przyczyniają się do szkody, ponieważ taryfy te znajdowały się jeszcze na poziomie, przy którym w razie braku przywozu towarów po cenach dumpingowych producenci unijni mogli sprzedawać swoje produkty po cenach niewyrządzających szkody.
- (319) Dlatego nawet jeśli ocenić skumulowany skutek czterech innych czynników potencjalnie przyczyniających się do powstania szkody, związek przyczynowy między dumpingiem a szkodą nie ulega zerwaniu.

5. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (320) Wszelkie skutki czynników przyczyniających się do powstania szkody innych niż przywóz towarów po cenach dumpingowych zostały przeanalizowane indywidualnie i łącznie. Dlatego też stwierdza się, że zbiorowa ocena wszystkich czynników, które mogły mieć wpływ na szkody poniesione przez przemysł unijny (tj. przy-

wozu z państw trzecich, taryf gwarantowanych, wpływu cen surowców, kryzysu finansowego), nie wyjaśnia szkody doznanej przez przemysł unijny, w szczególności w odniesieniu do niskich cen i strat finansowych spowodowanych przywozem z ChRL produktu objętego postępowaniem w znacznych ilościach i po niskiej cenie. Na podstawie powyższego tymczasowe ustalenia, zawarte w motywach 223–224 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zgodnie z którymi przywóz towarów po cenach dumpingowych z ChRL wyrządził istotną szkodę przemysłowi unijnemu w rozumieniu art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, zostają potwierdzone.

F. INTERES UNII

1. Uwagi wstępne

- (321) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że ocena interesu Unii nie opierała się na reprezentatywnej liczbie podmiotów gospodarczych.
- (322) Komisja skontaktowała się z różnymi podmiotami w następujący sposób.
- (323) Importerzy niepowiązani: jak wspomniano w motywie 12 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja skontaktowała się ze wszystkimi 250 importerami niepowiązanymi zgłoszonymi przez skarżącego i wybrała tymczasową próbę zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego, tak aby objąć największą reprezentatywną wielkość przywozu, którą można właściwie zbadać w dostępnym czasie. Jak jednak określono w motywach 12 i 232 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, po weryfikacji potwierdzono, że tylko jedno z przedsiębiorstw wstępnie wybranych rzeczywiście było importerem niepowiązanym. Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych do dalszej współpracy w ramach dochodzenia zaproszono piętnastu kolejnych niepowiązanych importerów, którzy początkowo przekazali formularz dotyczący kontroli wyrywkowej na etapie wszczęcia postępowania, ale nie zostali objęci próbą. Sześciu z nich zgodziło się i otrzymało kwestionariusz. Pięć podmiotów udzieliło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, przy czym odpowiedzi trzech podmiotów uznano za wystarczająco kompletne. Ostateczna próba importerów niepowiązanych składa się zatem z czterech importerów niepowiązanych, którzy reprezentują od 2 do 5 % przywozu produktu objętego postępowaniem. Jeżeli chodzi o ten niski odsetek, należy pamiętać, że jak wyjaśniono w motywie 12 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, większość przywozu produktu objętego postępowaniem do Unii nie odbywa się za pośrednictwem importerów niepowiązanych.

- (324) Podmioty inne niż importerzy niepowiązani (podmioty działające na rynkach wyższego i niższego szczebla): jak wspomniano w motywie 226 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja przesłała również specjalne kwestionariusze około 150 podmiotom, łącznie z tymi importerami niepowiązanymi, którzy zgłosili się po wszczęciu dochodzenia i którzy mieli dzięki temu możliwość przekazania Komisji istotnych danych. Poza tym w ramach dochodzenia pod uwagę wzięto nie tylko odpowiedzi otrzymane na pytania zawarte w kwestionariuszu, ale także weryfikowalne i należycie uzasadnione uwagi i oświadczenia przekazane w wyznaczonym terminie przez zainteresowane strony, niezależnie od tego, czy strony te odpowiadały na pytania zawarte w kwestionariuszu. W szczególności AFASE przekazało Komisji uwagi w imieniu swoich członków — podmiotów z sektora fotowoltaicznego — które również przeanalizowano.
- (325) Na podstawie powyższego zgromadzono wystarczające elementy umożliwiające konstruktywną ocenę interesu Unii. Na tej podstawie argument ten został odrzucony.
- (326) Jedna z zainteresowanych stron zwróciła się do Komisji o wyjaśnienie, w jaki sposób Komisja zajęła się kwestionariuszami otrzymanymi od importerów, które jej zdaniem przedłożyły podmioty działające na rynku niższego szczebla.
- (327) W odpowiedzi na ten wniosek wyjaśnia się, że 36 odpowiedzi, o których mowa w motywie 241 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, dotyczyło odpowiedzi odnoszących się do załącznika B do zawiadomienia o wszczęciu postępowania, przy czym celem tego załącznika było określenie w stosownym przypadku próby importerów niepowiązanych.
- (328) Jeżeli chodzi o odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, jakich udzieliły dwa podmioty, o których mowa w motywie 12 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, odpowiedzi jednego z nich uwzględniono w odpowiedniej analizie podmiotów działających na rynku niższego szczebla. Drugi podmiot przedstawił dodatkowe informacje, które wykazały, że wbrew temu, co stwierdzono w motywie 12 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, podmiot ten był tak naprawdę importerem modułów, a nie importerem ogniw. Ze względu na fakt, że udzielone odpowiedzi były niekompletne, informacje przekazane w odpowiedzi tego podmiotu na pytania zawarte w kwestionariuszu były jednak niewystarczające do uwzględnienia go w analizie importerów niepowiązanych.
- (329) Po nałożeniu środków tymczasowych przeprowadzono dalsze wizyty weryfikacyjne u dwóch podmiotów realizujących projekty (zob. motyw 8 powyżej). Ponadto sześć odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu specjalnym (zob. motyw 324), udzielone przez usługodawców prowadzących działalność również w sektorze fotowoltaicznym (logistyka, transport, public relations itp.), które początkowo uznano za niewystarczająco kompletne (zob. motyw 241 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych), przeanalizowano i uwzględniono dla celów przedmiotowego dochodzenia (zob. motywy 369–371 poniżej).
- (330) Podsumowując, analizę interesu Unii oparto na następujących informacjach:
- odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, otrzymanych od ośmiu producentów unijnych objętych próbą i czterech importerów niepowiązanych objętych próbą, jak również odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu specjalnym, otrzymanych od ośmiu podmiotów działających na rynku wyższego szczebla i trzynastu podmiotów działających na rynku niższego szczebla (siedmiu podmiotów realizujących projekty/installatorów; sześciu usługodawców prowadzących działalność również w sektorze fotowoltaicznym) spośród 150 podmiotów, które zgłosiły się po wszczęciu postępowania i otrzymały kwestionariusz specjalny;
 - danych sprawdzonych w trakcie weryfikacji na miejscu w siedzibie ośmiu producentów unijnych, jednego importera niepowiązanego, dwóch podmiotów działających na rynku wyższego szczebla, czterech podmiotów działających na rynku niższego szczebla (podmiotów realizujących projekty/installatorów) i jednego stowarzyszenia (zob. motyw 17 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i motyw 8 powyżej);
 - danych dotyczących interesu Unii przedłożonych przez inne zainteresowane strony, w tym stowarzyszenia, jak również publicznie dostępnych danych dotyczących zmian na rynku fotowoltaicznym w Europie, w szczególności: opracowane przez EPIA globalne perspektywy rynkowe dla przemysłu fotowoltaicznego na lata 2013–2017 (Global Market Outlook for Photovoltaics 2013–2017).
- ## 2. Interes przemysłu unijnego
- (331) Niektóre zainteresowane strony zakwestionowały fakt, że przemysł unijny będzie mógł odnieść korzyści z jakichkolwiek środków, twierdząc, że (i) środki zmniejszą popyt na produkty fotowoltaiczne w Unii, a tym samym przemysł unijny nie będzie mógł zwiększyć swojej sprzedaży, (ii) przemysł unijny ma małe zakłady produkcyjne i dlatego nie jest w stanie zaspokoić popytu na określone typy instalacji, takie jak dachy budynków komercyjnych i duże instalacje montowane na ziemi, (iii) producenci unijni nie są chętnie akceptowani przez banki, (iv) nałożenie cel na ogniwa *de facto* podniesie koszt produkcji dla unijnych producentów modułów i spowoduje, że będą mniej atrakcyjni dla konsumentów, (v) w przypadku znacznego spadku przywozu z Chin producenci z innych państw trzecich najprawdopodobniej wykorzystają mniejszy przywóz z ChRL.
- (332) W odniesieniu do twierdzenia, że środki obniżą popyt na produkty fotowoltaiczne w Unii, a tym samym przemysł unijny nie będzie mógł zwiększyć sprzedaży, należy zauważyć, że strony nie były w stanie przedstawić żadnych weryfikowalnych dowodów na istnienie bezpośredniego związku między wprowadzeniem środków a spadkiem popytu na produkty fotowoltaiczne, na które w ciągu lat miało wpływ kilka czynników.

- (333) W odpowiedzi na stwierdzenie, że przemysł unijny ma małe zakłady produkcyjne i dlatego nie jest w stanie zaspokoić popytu na określone typy instalacji, takie jak dachy budynków komercyjnych i duże instalacje montowane na ziemi, należy zauważyć, że dochodzenie wykazało, że przemysł jest w stanie zaspokoić popyt zarówno na instalacje komercyjne, jak i przemysłowe (od 40 kW do 1 MW), a także na instalacje w segmencie użyteczności publicznej (od 1 MW do 10 MW). Ponadto w toku dochodzenia nie znaleziono żadnych dowodów na to, że produkty dostarczane przez różnych producentów nie mogą być wykorzystywane w tym samym projekcie. Argument ten został zatem odrzucony.
- (334) Argument, że przemysł unijny nie odniesie korzyści z przedmiotowych środków, ponieważ producenci unijni nie są akceptowani przez banki, oraz że fundusze inwestycyjne nie zgodzą się na finansowanie projektów z wykorzystaniem modułów wyprodukowanych w UE, nie został uzasadniony. W każdym przypadku oczekuje się, że wprowadzenie środków przywróci uczciwe warunki rynkowe, które powinny uspokoić inwestorów, w tym inwestorów z sektora bankowego, co do zdolności producentów unijnych do opracowania rentownych projektów. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (335) W odniesieniu do twierdzenia, że nałożenie ceł na ogniwa *de facto* zwiększy koszt produkcji unijnych producentów modułów i spowoduje, że będą one mniej atrakcyjne dla konsumentów, chociaż nie można wykluczyć, że pewien wzrost cen może wystąpić niezależnie od nałożenia ceł, to należy również wziąć pod uwagę, że dostępne publicznie źródła wskazują, iż trendy cenowe dla modułów i ogniw są niskie. Dlatego nawet jeżeli koszt ogniw mógłby wzrosnąć wskutek wprowadzenia środków, to ogólna tendencja spadkowa w zakresie cen powinna skutkować zmniejszeniem kosztów modułów. Przedmiotowi producenci mogą również zdecydować się na pozyskiwanie ogniw w Unii, a już nie z ChRL. Wreszcie należy oczekiwać, że nałożenie środków zwiększy wykorzystanie mocy produkcyjnych przez producentów ogniw w Unii, a tym samym zwiększy ich korzyści skali i w konsekwencji zmniejszy koszty. Argument ten został zatem odrzucony.
- (336) Argument, że w przypadku znacznego spadku przywozu z Chin w następstwie nałożenia środków przewagę tę wykorzystają inne państwa trzecie, a nie przemysł unijny, nie został potwierdzony w trakcie dochodzenia. Dochodzenie nie wykazało żadnych wyraźnych oznak, że inne państwa trzecie skierowałyby masowo wywóz na rynek unijny, szczególnie biorąc pod uwagę prawdopodobny rozwój rynków innych państw trzecich, przede wszystkim w Azji, przewidywany w publicznie dostępnych źródłach. Wreszcie nic nie wskazuje na to, że przemysł unijny nie będzie w stanie konkurować z przywozem z tych krajów, nawet jeżeli przywóz z pozostałych państw trzecich zwiększyłby się wskutek zmniejszenia przywozu z Chin.
- (337) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń niektóre strony twierdziły, że nierealistycznie jest oczekiwać na pojawienie się stabilnego przemysłu unijnego produkującego moduły i ogniwa, ponieważ nie istnieje żaden rozsądny inwestor, który zainwestowałby w producentów unijnych, którzy rzekomo mają problemy z powodu niekorzystnej struktury kosztów, a zatem nie mogą produkować po cenach konkurencyjnych. Jak wyjaśniono w motywach 202 i 203 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dochodzenie nie potwierdziło, że przemysł unijny ma problemy z powodu niekorzystnej struktury kosztów. W związku z tym brak przywozu towarów po cenach dumpingowych i większe wykorzystanie mocy produkcyjnych powinny przynieść korzyści skali i umożliwić powstanie stabilnego przemysłu unijnego. Na podstawie powyższego przedmiotowy argument został odrzucony.
- (338) Jedna ze stron stwierdziła, że popyt w Unii wynika z rozwoju taryf gwarantowanych i że przewidywany zwrot z inwestycji dla inwestorów jest powiązany z tym rozwojem. Twierdziła w szczególności, że jeżeli ceny w Unii wzrosną wskutek nałożenia ceł, a wzrost ten nie zostanie odpowiednio uwzględniony w taryfach gwarantowanych, popyt się zmniejszy, a przemysł unijny nie skorzysta na nałożeniu ceł.
- (339) W odpowiedzi na powyższe twierdzenie należy zwrócić uwagę, że pomimo korelacji między poziomem taryf gwarantowanych a popytem na instalacje fotowoltaiczne, dowody zebrane w trakcie dochodzenia wskazują na to, że przyszły popyt będzie coraz mniej zależny od taryf gwarantowanych i że w odniesieniu do określonych typów instalacji na pewnych obszarach Unii prawdopodobnie zostaną wykorzystane inne systemy wsparcia, takie jak parytet sieci fotowoltaicznej (zob. motyw 260 powyżej). Ponadto oczekiwany zwrot z inwestycji powinien opierać się na uczciwych cenach rynkowych. W końcu, jak wspomniano w motywie 335 powyżej, mimo że nie wyklucza się, że może nastąpić pewien wzrost cen wynikający z nałożenia środków, należy zauważyć, iż dostępne publicznie źródła wskazują, iż ogólny trend cenowy jest niski. Argument ten został zatem odrzucony.
- (340) Zainteresowane strony zwróciły uwagę, że ze względu na fakt, iż popyt na panele fotowoltaiczne napędzany jest programami wsparcia, w szczególności taryfami gwarantowanymi, oraz poziomem cen energii elektrycznej dla konsumenta końcowego (które decydują o parytecie sieci), elastyczność cenowa popytu może być bardzo wysoka. Podczas gdy prawdą jest, że istotny wzrost cen może doprowadzić do istotnego zmniejszenia popytu ze względu na szczególny charakter rynku, jak zauważyły te zainteresowane strony, argument ten należy odrzucić, ponieważ z następujących powodów jest bardzo mało prawdopodobne, że wzrost cen spowodowany przedmiotowymi środkami będzie istotny. Po pierwsze, wszystkie dostępne źródła potwierdzają, że będzie utrzymywał się istotny spadek cen produktu objętego postępowaniem w całym OD i od OD do chwili obecnej.

Po drugie, skutek gospodarczy zobowiązania, która zaakceptowała Komisja, jest taki, że chińscy producenci eksportujący będą dostarczali produkt objęty postępowaniem po minimalnej cenie importowej niższej niż 60 c/W, co jest ceną znacznie niższą od ceny notowanej podczas OD, w ilości odpowiadającej mniej więcej ich aktualnemu udziałowi w rynku. Przy tym poziomie cen jest bardzo mało prawdopodobne, żeby popyt istotnie zmalał, ponieważ poziom cen zapewnia wystarczający popyt zarówno w ramach obecnego poziomu wsparcia zapewnianego przez systemy wsparcia, jak i przy obecnym poziomie parytetu sieci. Ponadto spodziewany jest wzrost ceny energii elektrycznej dla konsumentów końcowych, podczas gdy cena produktu objętego postępowaniem ma zmaleć. Poprzez formułę indeksacji zobowiązanie gwarantuje, że dalsze spadki cen produktu objętego postępowaniem brane są pod uwagę przy obliczaniu minimalnej ceny importowej. Z tego względu argumenty te muszą zostać odrzucone.

(341) Niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły zarzut, że interes przemysłu unijnego nie jest istotny, ponieważ wartość dodana tworzona przez podmioty działające na rynkach wyższego i niższego szczebla jest znacznie większa niż wartość dodana tworzona przez przemysł unijny w łańcuchu wartości sektora fotowoltaicznego. To, że różne segmenty sektora fotowoltaicznego mają inną wartość dodaną, nie ulega wątpliwości. Jak wspomniano w motywie 228 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w toku dochodzenia ustalono, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę spowodowaną nieuczciwymi praktykami handlowymi. Co więcej, niektórzy producenci unijni już zostali zmuszeni do zaprzestania działalności, a jeżeli nie zostaną wprowadzone żadne środki, dalsze pogorszenie wydaje się pewne. Wszystkie segmenty w sektorze fotowoltaicznym są ściśle ze sobą powiązane, więc zanik produkcji unijnej byłby szkodliwy dla całego sektora fotowoltaicznego, sprawiając, że byłby całkowicie zależny od dostaw z zewnątrz. Dlatego, a także ze względu na bezpieczeństwo dostaw, argument ten został odrzucony.

(342) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że tworzona przez podmioty działające na rynkach wyższego i niższego szczebla wyższa wartość dodana w porównaniu z przemysłem unijnym zajmującym się produktem objętym postępowaniem jest istotna dla ustalenia, czy należy wprowadzić cła antydumpingowe. W związku z tym potwierdza się, że w ocenie interesu Unii instytucje faktycznie rozważyły pozytywne i negatywne konsekwencje, jakie cła mogą mieć dla różnych podmiotów gospodarczych. Podczas gdy wpływ na podmioty działające na rynkach wyższego i niższego szczebla jest ograniczony, środki zapewnią przemysłowi unijnemu możliwość poprawy sytuacji po dumpingu wyrządzającym szkodę.

(343) Jedna ze stron zakwestionowała liczbę miejsc pracy, którą zabezpieczyłoby wprowadzenie środków. Stwierdziła, że przemysł unijny zatrudnia około 6 000 osób, a nie 25 000, jak podano w motywie 229 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

(344) Na poparcie tego twierdzenia nie przedstawiono jednak żadnych dowodów, dlatego zostało ono odrzucone. Wyjaśniono, że w związku z wyłączeniem płytek z zakresu produktów objętych postępowaniem zatrudnienie w przemyśle unijnym wynosiło około 21 000 pracowników w OD. Zainteresowane strony nie przedstawiły żadnego dowodu na to, że liczba zatrudnionych w przemyśle unijnym znacznie się zmieniła po OD.

(345) Podsumowując, dochodzenie wykazało, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę wskutek przywozu towarów po cenach dumpingowych z ChRL, ponieważ nie był w stanie uzyskać zwrotu z inwestycji poprzez sprzedaż z zyskiem. Oczekuje się, że nałożenie środków przywróci uczciwe warunki handlu na rynku unijnym, umożliwiając przemysłowi unijnemu konkurowanie na równych zasadach. Prawdopodobny spadek przywozu z ChRL powinien umożliwić przemysłowi unijnemu zwiększenie sprzedaży w Unii, a tym samym lepsze wykorzystanie dostępnych mocy produkcyjnych w krótkim okresie. To z kolei może przynieść korzyści skali. Chociaż możliwe jest, że ceny podobnego produktu wzrosną w krótkim okresie wskutek nałożenia środków, to ogólny zniżkowy trend cenowy może się utrzymywać z jednej strony dzięki dalszemu spadkowi kosztu produkcji produktu objętego dochodzeniem, a z drugiej strony wskutek presji konkurencyjnej ze strony producentów z państw trzecich, którzy również będą konkurować na rynku unijnym.

(346) Wobec braku innych uwag motywy 227 i 231 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone, z wyjątkiem danych liczbowych dotyczących zatrudnienia, o których mowa w motywie 344 powyżej.

3. Interes niepowiązanych importerów

(347) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niepowiązany importer, który przed wprowadzeniem środków tymczasowych przedstawił odpowiedź na pytania zawarte w kwestionariuszu i był uważany za jedyny podmiot tworzący próbę tymczasową, stwierdził, że wnioski dotyczące wpływu środków na importerów niepowiązanych oparte były wyłącznie na jego własnej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, której w związku z tym nie można uznać za reprezentatywną.

(348) Zawarte w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych ustalenia dotyczące importerów niepowiązanych oparte były na jednym przedsiębiorstwie, biorąc pod uwagę fakt, że — jak wyjaśniono w motywie 232 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych — jedynie w przypadku jednego z trzech importerów objętych tymczasową próbą podstawową działalnością gospodarczą był handel

produktem objętym postępowaniem. Jak stwierdzono w motywie 21 powyżej, po wprowadzeniu środków tymczasowych próbę powiększono i skontaktowano się z większą liczbą importerów niepowiązanych. Spośród dodatkowych pięciu otrzymanych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu tylko trzy zawierały wystarczająco dużo informacji, aby umożliwić dokonanie wnikliwej oceny. Na etapie końcowym próba niepowiązanych importerów została zatem rozszerzona i objęła czterech importerów. W ujęciu ogólnym w OD działalność czterech niepowiązanych importerów współpracujących objętych próbą dotyczącą produktu objętego postępowaniem wynosiła od 60 % do 100 % ich działalności ogółem. Ponadto czterech niepowiązanych importerów współpracujących sprowadzało z ChRL od 16 % do 100 % ich łącznego przywozu modułów, przy czym tylko jeden zaopatrywał się wyłącznie w państwie, którego dotyczy postępowanie. Rentowność tych czterech niepowiązanych importerów współpracujących objętych próbą dotyczącą produktu objętego postępowaniem w OD kształtowała się średnio na poziomie około 2,3 %.

(349) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że wpływ cel na importerów niepowiązanych był zaniżony, ponieważ nie istniały bezpośrednie alternatywne źródła dostaw, które mogłyby zastąpić przywóz z Chin produktu objętego postępowaniem, gdyby nałożono cła, oraz że zmiana źródła dostaw jest trudna z uwagi na fakt, że większość produkcji zlokalizowana jest w ChRL i że pociągnęłoby to za sobą dodatkowe znaczne koszty.

(350) W tym kontekście przypomina się, że nałożenie środków nie powinno prowadzić do zaniku przywozu z ChRL produktu objętego postępowaniem. W toku dochodzenia wskazano, że możliwe zmniejszenie przywozu z ChRL wpłynie przede wszystkim na tych importerów, którzy pozyskują produkt objęty postępowaniem wyłącznie z ChRL, co ma miejsce w przypadku tylko jednego z czterech współpracujących importerów niepowiązanych. W odniesieniu do wpływu środków na sytuację finansową niepowiązanych importerów nie wykluczono, że wpływ ten może być negatywny, ale stwierdzono, że będnie w dużej mierze zależał od ich zdolności do zmiany źródeł dostaw lub do przeniesienia przynajmniej części ewentualnego wzrostu cen na klientów. W przypadku podmiotów przywożących dany produkt również ze źródeł innych niż ChRL lub przywożących produkty inne niż produkt objęty postępowaniem negatywny wpływ będzie jeszcze bardziej ograniczony. Dlatego też Komisja uważa, że chociaż prawdopodobnie zaistnieje negatywny wpływ na importerów produktu objętego postępowaniem, przeciętnie wpływ ten pozostanie ograniczony.

(351) Jeden niepowiązany importer twierdził, że potrzebuje wiele czasu i znacznych inwestycji finansowych, zanim zaakceptuje produkty nowego dostawcy. W związku

z tym w odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń stwierdzono, że podczas wizyty na miejscu zespołowi przeprowadzającemu weryfikację przedstawiono istotne dowody dotyczące wymogu długotrwałych testów, które importer musi przeprowadzić przed podjęciem decyzji o zaopatrywaniu się u określonego eksportera.

(352) Uznaje się, że nawiązanie nowych relacji pomiędzy importerem a dostawcą może pociągać za sobą dodatkowe koszty i nakłady czasu (np. z uwagi na testowanie produktu). Jednocześnie zmiana dostawców wydaje się być normalnym ryzykiem wliczonym w działalność zawodową importerów i jest związana z faktem, że rynek fotowoltaiczny dojrzeła, a tym samym zachodzą na nim ciągłe zmiany (np. upadłość, konsolidacja) wymagające zmiany dostawców na nowych. Co więcej, można założyć, że nowe rodzaje modułów, które stale trafiają do obrotu (charakteryzujące się np. nowym poziomem wydajności) również wymagają testowania. Pod tym względem badanie nowego produktu (nawet od tego samego dostawcy) wydaje się być działaniem standardowym, a nie nietypowym. Argument ten zostaje zatem odrzucony.

(353) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń dwie strony ponownie wysunęły argument, że interes importerów niepowiązanych nie został właściwie uwzględniony. Jedna ze stron twierdziła, że brak jawnej wersji odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, których udzielili dodatkowi importerzy współpracujący, nie pozwala stronom na dokonanie właściwej oceny. Strona ta zakwestionowała ocenę przeprowadzoną przez Komisję co do możliwości, że przywóz do Unii z innych państw trzecich będzie wzrastać, dzięki czemu importerzy będą mogli zmienić dostawców, przy czym strona ta oparła się na stwierdzeniu, że na rynkach innych państw trzecich panuje dobra koniunktura. W związku z tym strona ta twierdziła, że takie założenie jest sprzeczne z wnioskami zawartymi w motywie 336, gdzie argumentuje się, że przywóz z innych państw trzecich nie będzie ogromny. Inna strona podała w wątpliwość, czy Komisja respektowała zasadę niedyskryminacji, ponieważ Komisja poświęciła producentom unijnym więcej uwagi w swojej ocenie niż innym podmiotom.

(354) Po pierwsze, potwierdza się, że jawna wersja odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, które otrzymano po publikacji rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych od dodatkowych importerów współpracujących, została włączona do akt udostępnionych zainteresowanym stronom. Po drugie, nie ma sprzeczności między założeniem, że przywóz z innych państw trzecich może wzrastać w odpowiedzi na mniejszy przywóz z ChRL, a założeniem, że taki wzrost nie powinien być ogromny z powodu rosnącego popytu na instalacje fotowoltaiczne na całym świecie. Jednocześnie nie można wykluczyć, że

importerzy niepowiązani poniosą pewne straty w ramach swojej działalności gospodarczej, ponieważ oczekuje się, że przemysł unijny odzyska pewną część udziału w rynku, która należała wcześniej do produktów z ChRL. Należy jednak zauważyć, że w perspektywie długookresowej całkowita wielkość rynku fotowoltaicznego ma nadal rosnąć, ponieważ w coraz większej liczbie miejsc osiągnany jest parytet sieci. Wreszcie należy wyjaśnić, że, podobnie jak we wszystkich dochodzeniach w zakresie ochrony handlu, chociaż sytuacja przemysłu unijnego została poddana ocenie w celu ustalenia, czy przemysł ten poniósł istotną szkodę z powodu przywozu towarów po cenach dumpingowych, w kontekście analizy interesu Unii interes przemysłu unijnego oceniono na takiej samej podstawie jak w przypadku innych podmiotów gospodarczych, w tym importerów niepowiązanych. Trzeba również wyjaśnić, że dochodzenie w sprawie tego, czy przemysł unijny poniósł istotną szkodę, podlega w szczególności art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, gdzie określone są minimalne standardy takiego dochodzenia. Interes Unii jest analizowany dopiero wtedy, gdy zostanie ustalone zgodnie z normami określonymi w art. 21 rozporządzenia podstawowego, że miał miejsce dumping wyrządzający szkodę. W rezultacie uznano, że prawdopodobieństwo negatywnego wpływu środków na niektórych importerów, w szczególności tych pozyskujących dany produkt wyłącznie z ChRL, nie przewyższa korzyści płynących z przedmiotowych środków dla przemysłu unijnego oraz średnio- i długookresowych korzyści dla unijnego rynku fotowoltaicznego wynikających z uczciwej konkurencji.

- (355) Wobec braku innych uwag motywy 233 i 234 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych zostały potwierdzone na podstawie informacji dotyczących czterech importerów objętych próbą.

4. Interes podmiotów działających na rynku wyższego szczebla

- (356) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka stron ponownie wysunęło argument, że większość środków produkcji w łańcuchu wartości w sektorze fotowoltaicznym pochodzi z Unii i że nałożenie celów może zmienić tę korzystną sytuację, ponieważ w następstwie wprowadzenia cła, w ChRL zmniejszy się produkcja produktu objętego postępowaniem. W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń jedna ze stron zwróciła uwagę na to, że w tym przypadku środki mogą spowodować pojawienie się innych środków, które ChRL może nałożyć na produkty unijne.

- (357) Jak wspomniano w motywie 239 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, pod tym względem oczekuje się, że nawet po wprowadzeniu celów importerzy chińscy będą kontynuowali dostawy na rynek unijny.

Ponadto różne publicznie dostępne źródła w sektorze fotowoltaicznym, takie jak opracowane przez EPIA globalne perspektywy rynkowe dla przemysłu fotowoltaicznego na lata 2013–2017, przewidują, że możliwe zmniejszenie popytu w Unii powinno być wyłącznie krótkotrwałe (w latach 2013 i 2014), ponieważ w następnych latach konsumpcja w Unii ponownie wzrośnie. Jak stwierdzono w motywie 239 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, również przeciwdziałanie nieuczciwym praktykom handlowym prawdopodobnie umożliwi osiągnięcie zrównoważonego wzrostu rynku fotowoltaicznego w Unii w perspektywie średnio- i długookresowej, na czym powinny skorzystać wszystkie podmioty w Unii. Wreszcie w odniesieniu do argumentu o ewentualnych retorsjach ze strony ChRL w odpowiedzi na środki zastosowane w przedmiotowym przypadku należy przypomnieć, że ChRL, jak każdy inny członek WTO, może odwoływać się do dochodzeń w zakresie ochrony handlu tylko w uzasadnionych przypadkach i że każde takie dochodzenie musi być zgodne z rygorystycznymi zasadami WTO. Komisja monitoruje każde takie dochodzenie, aby dopilnować, że zasady WTO są przestrzegane. Argument ten został zatem odrzucony.

- (358) Niektóre strony kwestionowały wniosek zawarty w motywie 239 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, że zmniejszenie wywozu z Unii do ChRL przez podmioty działające na rynku wyższego szczebla można byłoby zrekompensować wywozem na inne rynki, i argumentowały przy tym, że cła zmniejszą ogólnosiwiatowy popyt na przedmiotowy produkt.

- (359) W tej kwestii po pierwsze należy zwrócić uwagę, że nie oczekuje się całkowitego wstrzymania przywozu z Chin wskutek nałożenia celów. Dodatkowo informacje zgromadzone w trakcie dochodzenia nie pozwoliły na stwierdzenie jakiegokolwiek bezpośredniej korelacji pomiędzy zmianą przywozu z ChRL na rynek unijny a wywozem z ChRL na inne rynki. Ponadto w publicznie dostępnych źródłach, takich jak opracowane przez EPIA globalne perspektywy rynkowe dla przemysłu fotowoltaicznego na lata 2013–2017, prognozuje się, że w następnych latach światowy rynek fotowoltaiczny będzie się rozwijał. W odniesieniu do chińskiego rynku istnieją przesłanki, że krajowa konsumpcja w ChRL znacząco wzrośnie (np. jak sugeruje EPIA). Z uwagi na powyższe nie oczekuje się znaczącego spadku wywozu do ChRL przez podmioty unijne działające na rynku wyższego szczebla, wynikającego z wprowadzenia środków.

- (360) Należy też zauważyć, że zmniejszenie popytu w Unii w latach 2013–2014, o którym mowa w motywie 357 powyżej, może mieć negatywny wpływ na podmioty działające na rynku wyższego szczebla. Nie można tego jednak wiązać — przynajmniej nie w większości — z cłami, ponieważ to zmniejszenie popytu przewidziano

na długo przed wprowadzeniem środków tymczasowych. Ponadto w odniesieniu do unijnych producentów maszyn dla przemysłu fotowoltaicznego — o czym również wspomniano w motywie 239 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych — wskutek istniejącej znaczącej rezerwy mocy produkcyjnych w ChRL jest mało prawdopodobne, żeby prowadzony przez nich wywóz do ChRL mógł znacznie wzrosnąć nawet w przypadku scenariusza, w którym producenci chińscy zwiększą wielkość swojej produkcji. W końcu informacje zgromadzone w trakcie dochodzenia wskazują na to, że na producentów maszyn może mieć wpływ również chiński 12. plan pięcioletni dla przemysłu fotowoltaicznego, w którym przewiduje się, że do 2015 r. 80 % urządzeń do produkcji ogniw powinno pochodzić z ChRL. O ile zmiana ta zostanie osiągnięta w zgodzie z zasadami WTO, może ponadto ograniczyć producentom maszyn w Unii możliwość konkurencyjności na rynku chińskim. Dlatego powyższy argument został odrzucony.

(361) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń rząd ChRL twierdził, że 12. plan pięcioletni dla przemysłu fotowoltaicznego zapewnia tylko pewne ogólne wytyczne, które nie są wiążące, gdyż nie ma przewidzianych uprawnień wykonawczych, oraz że w związku z tym plan ten nie powinien być traktowany jako oznaka, że unijni producenci maszyn będą mieli ograniczone możliwości konkurencyjności na rynku chińskim. Pod tym względem należy zauważyć, że w swoim 12. planie pięcioletnim rząd ChRL włączył przemysł fotowoltaiczny do sektorów strategicznych i wydał również szczegółowy plan dla sektora energii fotowoltaicznej. W planie tym rząd ChRL wyraził poparcie dla „najważniejszych przedsięwzięć” i „kluczowych przedsięwzięć” oraz zobowiązał się do „promowania wdrożenia różnych działań politycznych wspierających sektor fotowoltaiczny” i „sformułowania ogólnego przygotowania polityki wsparcia w obszarach przemysłu, finansowania, opodatkowania...”. Ponadto ze względu na fakt, że plan ten zawiera istotne cele, które chiński przemysł ma osiągnąć w ciągu pięciu lat, plan ten ma ogromny wpływ na otoczenie biznesu, zarówno w ChRL, jak i w państwach, które prowadzą interesy z ChRL. Biorąc powyższe pod uwagę, istnieją wyraźne przesłanki, że plan ogranicza swobodę wyboru chińskich producentów ogniw oraz presję konkurencyjną unijnych producentów urządzeń produkcyjnych wywożonych na rynek chiński. Argument ten został zatem odrzucony.

(362) Jeden współpracujący producent surowców zakwestionował perspektywę, że inne rynki zrekomensują spadek produkcji na rynku chińskim, biorąc pod uwagę dostępne w ChRL znaczne moce produkcyjne, których nie można byłoby łatwo osiągnąć w innym miejscu.

(363) Z uwagi na wnioski przedstawione w motywie 359 powyżej argument ten zostaje odrzucony, ponieważ nie wskazuje na rzekomy spadek produkcji na rynku chińskim.

(364) Jedna z zainteresowanych stron kwestionowała liczbę zatrudnionych w sektorze wyższego szczebla, którą podano w motywie 236 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

(365) Wyjaśniono, że liczba 4 200 zatrudnionych podana w rozporządzeniu w sprawie celów tymczasowych odnosi się wyłącznie do współpracujących podmiotów działających na rynku wyższego szczebla, takich jako producenci urządzeń i dostawcy polikrzemu, a nie do całego sektora, i oparta jest na odpowiedziach udzielonych przez nich na pytania zawarte w kwestionariuszu.

(366) W związku z wyłączeniem płytek z zakresu produktów objętych postępowaniem producenci tego produktu w Unii powinni jednak odnieść korzyści w wyniku nałożenia celów, ponieważ oczekuje się, że w przemyśle unijnym zwiększona zostanie produkcja ogniw i modułów.

(367) Wobec braku innych uwag motywy 235 i 240 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych zostają potwierdzone.

5. Interes podmiotów działających na rynku niższego szczebla

(368) Jak wspomniano w motywie 329 powyżej, po nałożeniu środków tymczasowych przeprowadzono dalsze wizyty weryfikacyjne u dwóch podmiotów realizujących projekty.

(369) Oprócz siedmiu odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, udzielone przez podmioty działające na rynku niższego szczebla, których działalność jest bezpośrednio związana z produktem podobnym (a mianowicie podmioty realizujące projekty i instalatorzy), a które to odpowiedzi po przeanalizowaniu stanowiły podstawę oceny podmiotów działających na rynku niższego szczebla zawartej w rozporządzeniu w sprawie celów tymczasowych, sześć dodatkowych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, których udzielono na etapie wstępnym, lecz nie zostały one uznane za wystarczająco kompletne (zob. motyw 241 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych), poddano dalszej analizie, ponieważ dostarczały one informacji na temat względniego znaczenia związanej z energią fotowoltaiczną działalności podmiotów, które udzieliły tych odpowiedzi, w porównaniu do ogółu działalności tych podmiotów.

(370) Tymi sześcioma dodatkowymi podmiotami byli usługodawcy w sektorze energii fotowoltaicznej (logistyka, transport, public relations itp.), a zatem podmioty, których działalność nie jest bezpośrednio związana z produktem objętym dochodzeniem. Pomimo pewnych braków w odpowiedziach dane zawarte w kwestionariuszach wykazały, że działalność tych podmiotów związana

z sektorem fotowoltaicznym jest marginalna w porównaniu z ogólnym zakresem ich działalności. W rzeczywistości w OD działalność związana z sektorem fotowoltaicznym stanowiła średnio tylko około 5 % ich łącznego obrotu i wiązała się z około 8 % ogółu zatrudnienia. Rentowność wynosiła średnio około 7 %. Niemniej jednak należy zwrócić uwagę, że dane dotyczące rentowności nie były kompletne, ponieważ nie wszystkie podmioty przekazały informacje dotyczące tego zagadnienia.

- (371) Na podstawie dalszej analizy stwierdzono, że w świetle przedstawionych danych jest mało prawdopodobne, aby ewentualny wpływ środków na sytuację gospodarczą usługodawców w sektorze energii fotowoltaicznej był znaczący.
- (372) Po ujawnieniu tymczasowych i ostatecznych ustaleń kilka stron zakwestionowało reprezentatywność danych dotyczących podmiotów działających na rynku niższego szczebla w odniesieniu do obrotów, rentowności i zatrudnienia, które to dane Komisja opracowała na podstawie odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, których udzieliło siedem podmiotów działających na rynku niższego szczebla. AFASE przekazało „badanie” przeprowadzone wśród swoich członków (instalatorów), aby zobrazować, że dla większości instalatorów sektor fotowoltaiczny stanowi główne źródło dochodu. AFASE twierdziło również, że wbrew ustaleniom zawartym w motywie 242 do rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych podmioty działające na rynku niższego szczebla, w szczególności instalatorzy, osiągnęłyby tylko jednocyfrową marżę zysku, co uniemożliwia pokrycie jakichkolwiek cel.
- (373) Jeżeli chodzi o reprezentatywność danych wykorzystanych w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych, Komisja wykorzystwała wszystkie dane dostarczone przez te podmioty działające na rynku niższego szczebla, które wypełniły specjalny kwestionariusz, jak również informacje przedłożone przez AFASE, jak wyjaśniono w motywie 330 powyżej.
- (374) Jeżeli chodzi o argument, że działalność gospodarcza w sektorze fotowoltaicznym stanowi główne źródło dochodu dla instalatorów, dalsza analiza odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez siedem podmiotów działających na rynku niższego szczebla (instalatorów i podmioty realizujące projekty) potwierdziła, że działalność bezpośrednio związana z produktem podobnym objętym dochodzeniem stanowiła średnio około 42 % ogółu działalności tych podmiotów, zaś ich rentowność wynosiła średnio 11 %. Jeżeli jednak wziąć pod uwagę również ich działalność (niezwiązaną bezpośrednio z produktem objętym dochodzeniem), jej ogólne znaczenie istotnie wzrasta w przypadku trzech z siedmiu podmiotów. Wskutek tego odpowiedni współczynnik wynosiłby w OD od 45 % do 100 %. Ponadto w przypadku siedmiu podmiotów (instalatorów i podmiotów realizujących projekty) rentowność działalności związanej z energią fotowoltaiczną, w tym działalności niezwiązanej bezpośrednio z produktem objętym dochodzeniem, wyniosłaby średnio 9 %. Pod względem zatrudnienia działalność związana z energią fotowoltaiczną, w tym działalność niezwiązana bezpo-

średnio z produktem objętym dochodzeniem, odpowiadałaby ok. 660 miejscom pracy w pełnym wymiarze czasu pracy w OD w odniesieniu do siedmiu podmiotów. Poza projektami i instalacjami fotowoltaicznymi podmioty te prowadziły działalność również w zakresie instalacji elektrowni wiatrowych i produkcji urządzeń elektrycznych.

- (375) Uważa się, że wszelki wpływ środków na podmioty działające na rynku niższego szczebla musi zostać wstępnie oceniony w odniesieniu do ich działalności bezpośrednio związanej z produktem objętym dochodzeniem, która to działalność w OD osiągnęła rentowność wynoszącą średnio 11 %. Nawet gdyby wpływ ten został oceniony na podstawie ogólnej działalności w sektorze fotowoltaicznym niezwiązanej bezpośrednio z produktem objętym dochodzeniem, wnioski byłyby podobne do tych osiągniętych na etapie wstępnym, ponieważ uwzględnione różne czynniki, a mianowicie rentowność i możliwość pokrycia części cła, nie różnią się istotnie (rentowność maleje ze średnio 11 % do średnio 9 %). W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń jedna ze stron, w której siedzibie Komisja przeprowadziła wizytę weryfikacyjną, zakwestionowała reprezentatywność wniosku dotyczącego rentowności instalatorów i podmiotów realizujących projekty, który rzekomo byłby oparty tylko na jednej transakcji. Argument ten zostaje odrzucony, ponieważ Komisja obliczyła rentowność podmiotu działającego na rynku niższego szczebla na podstawie wszystkich danych, które podmioty działające na rynku niższego szczebla przedstawiły w swoich odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu.
- (376) W odniesieniu do badania przeprowadzonego przez AFASE wśród jego członków należy po pierwsze zauważyć, że wszystkie podmioty miały możliwość zgłoszenia się na etapie wszczęcia dochodzenia i udzielenia odpowiedzi na specjalny kwestionariusz przeznaczony dla podmiotów działających na rynku niższego szczebla, w którym to kwestionariuszu trzeba było podać informacje niezbędne dla oceny wpływu cel na te podmioty. Po drugie, tożsamość instalatorów nie została ujawniona w trakcie badania, co uniemożliwia weryfikację np. istotności i wiarygodności przekazanych danych. Po trzecie, chociaż kilka pytań zadanych w tym badaniu dotyczyło zdolności pokrycia możliwych cel przez instalatorów, w badaniu brakowało odniesienia do zysku osiągniętego przez tych instalatorów w OD, a tym samym brakowało ważnego elementu do oceny wpływu środków. Wskutek tego na podstawie przekazanych wyników badania nie można było wyciągnąć konstruktywnych wniosków.
- (377) Szereg stron zakwestionował wnioski zawarte w motywach 247 i 250 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zgodnie z którymi w perspektywie krótkoterminowej zaistnieje negatywny wpływ na miejsca pracy w segmencie rynku niższego szczebla, a ogólny wpływ będzie negatywny, ale tylko w ograniczonym zakresie, ponieważ prognozuje się, że rynek energii fotowoltaicznej w Unii będzie rozwijał się w perspektywie średnio- i długoterminowej. Niektóre strony twierdziły, że z powodu spadku popytu ucierpią w szczególności instalatorzy, którzy są zależni od instalacji fotowoltaicznych.

- (378) Kwestię ewentualnej utraty miejsc pracy wynikającej z nałożenia ceł poddano dalszej analizie. Ogólnie rzecz biorąc, informacje zgromadzone w trakcie dochodzenia potwierdzają, że sektor niższego szczebla doświadczył pomiędzy 2011 r. a 2012 r. utraty miejsc pracy wskutek zmniejszenia popytu na instalacje fotowoltaiczne w Unii o około 5 GW, jak już stwierdzono w motywie 246 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Tej utraty miejsc pracy nie można wiązać ze środkami, ponieważ odzwierciedla ona zmiany na rynku. Ponadto w latach 2013–2014 przewiduje się dalsze zmniejszenie popytu i prawdopodobnie będzie to skutkowało dalszą utratą miejsc pracy w sektorze fotowoltaicznym. Taką zmianę popytu przewidziały również główne ośrodki badawcze, takie jak EPIA, przed wszczęciem dochodzenia i dlatego utraty miejsc pracy nie można przypisać nałożeniu środków.
- (379) Przemysł unijny przedstawił badanie przeprowadzone przez konsultanta PriceWaterHouseCoopers („PWC”) na temat możliwego wpływu środków na miejsca pracy w sektorze fotowoltaicznym. Badanie PWC odnosi się do wcześniejszego badania przeprowadzonego przez innego konsultanta, firmę Prognos, w którym prognozowano utratę dużej liczby miejsc pracy na rynku fotowoltaicznym wynikającą z nałożenia środków. AFASE przedstawiło to badanie przed nałożeniem ceł tymczasowych; wspomniano je także w motywach 243–246 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W badaniu PWC skrytykowano badanie przeprowadzone przez Prognos, podkreślając fakt, że szacowana przez Prognos całkowita liczba utraconych miejsc pracy w rzeczywistości przekracza ogólną liczbę miejsc pracy istniejących w sektorze fotowoltaicznym w Unii. W odniesieniu do wpływu ceł na rynek unijny PWC doszedł do wniosków odmiennych niż Prognos, przewidując pozytywny wpływ netto na miejsca pracy w Unii oraz twierdząc, że korzyści przeważają nad możliwymi negatywnymi skutkami ceł (np. na popyt). Wobec braku nowych uzasadnionych argumentów na temat wpływu środków na zatrudnienie w sektorze niższego szczebla wnioski zawarte w motywach 247–250 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.
- (380) AFASE twierdziło, że Komisja nie ujawniła źródła marginesu błędu wynoszącego 20 % całkowitej liczby miejsc pracy bezpośrednio w sektorze energii fotowoltaicznej, który to margines obliczono dla 2011 r. i wspomniano w motywie 245 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (381) Ten margines błędu wynoszący 20 %, który można zastosować w obie strony, stał się oczywisty w trakcie wizyty weryfikacyjnej w EPIA. Wskazuje to na trudność w oszacowaniu dokładnej liczby zatrudnionych w sektorze niższego szczebla, ponieważ istnieje niewiele źródeł gromadzenia danych, często ze sobą sprzecznych.
- (382) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń niektóre strony twierdziły, że w analizie sporządzonej przez Komisję nie wspomniano o fakcie, że cła tylko przyczynią się do utraty miejsc pracy wynikającej z mniejszej liczby instalacji fotowoltaicznych po 2011 r. Argumentowano, że taka utrata miejsc pracy, w szczególności w sektorze niższego szczebla, jest ściśle związana z tym, że instalatorzy instalacji fotowoltaicznych są od tych instalacji uzależnieni. Ponadto AFASE skrytykowało Komisję za nieodpowiednie uwzględnienie badania, które stowarzyszenie to przeprowadziło wśród swoich członków, oraz podobnego badania przeprowadzonego przez brytyjskie Stowarzyszenie na rzecz Handlu Energią Fotowoltaiczną (Solar Trade Association), w którym rzekomo przedstawiono taką zależność.
- (383) Jeśli chodzi o domniemane milczenie Komisji w sprawie wpływu ceł na miejsca pracy, należy odnieść się do motywów 377 i 379 powyżej, w których uwzględniono twierdzenia dotyczące wpływu środków na zatrudnienie w sektorze fotowoltaicznym i gdzie przyznaje się, że rzeczywiście środki mogą mieć krótkotrwały wpływ na liczbę miejsc pracy w sektorze niższego szczebla.
- (384) Jeżeli chodzi o badania przeprowadzone przez AFASE i brytyjskie stowarzyszenie Solar Trade Association, w odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń przekazano informacje na temat tożsamości przedsiębiorstw uczestniczących w wywiadzie. Badania te nadal są jednak niewystarczające, gdyż na przykład niektóre odpowiedzi były niekompletne. Analiza tych badań wykazała, co następuje. W przypadku badania przeprowadzonego przez AFASE należy po pierwsze zauważyć, że większość z 50 instalatorów, którzy udzielili odpowiedzi w ramach wywiadu, zadeklarowała, że prowadzi działalność wyłącznie na rynku fotowoltaicznym. 15 z 50 instalatorów oświadczyło, że prowadzi działalność także w innych branżach niezwiązanych z energią fotowoltaiczną, takich jak ogrzewanie, instalacje elektryczne oraz do pewnego stopnia energia wiatrowa. W przypadku badania brytyjskiego 21 z 31 brytyjskich przedsiębiorstw, które udzieliły odpowiedzi w ramach wywiadu, prowadziło również działalność niezwiązaną z energią fotowoltaiczną. Wynik ten wskazuje na to, że w odniesieniu do prawie połowy podmiotów realizujących projekty i instalatorów ustalenie zawarte w motywie 247 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dotyczące możliwości wykonywania innych czynności, takich jak zakładanie instalacji elektrycznych, grzewczych i wodno-kanalizacyjnych oraz innych ekologicznych instalacji energetycznych, jest prawidłowe. Przyznaje się jednak, że ta możliwość może występować w mniejszym stopniu, niż zakłada się w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych. Jej łagodzący wpływ na utratę miejsc pracy może zatem być mniej istotny, niż początkowo zakładano. Po drugie, niektóre podmioty zbadane przez AFASE i stowarzyszenie Solar Trade Association korzystały z produktów wytwarzanych w Unii, a niektóre po wprowadzeniu przedmiotowych środków przewidują zakup produktów produkcji innej niż chińska, aby uniknąć wzrostu cen. Tak więc oczekuje się, że zależność tych podmiotów od przywozu z Chin i wpływ środków na te podmioty zmniejszą się ze względu na możliwość dostępu do produktów wytwarzanych w Unii.

Po trzecie, oszacowanie wpływu środków na działalność wszystkich badanych podmiotów nie pozwalało na wyciągnięcie jednoznacznych wniosków, ponieważ ich ocena była bardzo zróżnicowana. Niektóre przedsiębiorstwa nawet nie były w stanie ocenić takiego wpływu. Po czwarte, w badaniu przeprowadzonym w Zjednoczonym Królestwie również odpowiedzi na pytanie o liczbę projektów fotowoltaicznych, co do których istnieje ryzyko anulowania w przypadku wprowadzenia ceł, wahały się od „niewiele” do „wszystkie projekty”. Niektóre podmioty nie były w stanie dokonać oszacowania. Wreszcie oba badania nie obejmowały pytania o rentowność badanych podmiotów gospodarczych, co jest ważne dla oceny ewentualnego pokrycia wzrostu cen wynikającego z wprowadzenia cła.

(385) Inne strony twierdziły, że ze względu na bardzo różne technologie i odmienną wiedzę fachową instalatorzy nie mogą łatwo zmienić działalności ani przestawić się na inne ekologiczne instalacje energetyczne. Dlatego po nałożeniu ceł zbankrutowaliby. Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń argument ten podniosła jedna z zainteresowanych stron, twierdząc, że instalatorzy zainwestowali znaczne zasoby w specjalizację w zakresie energii fotowoltaicznej, np. w specjalistyczne szkolenie, co wskazywałoby na to, że są oni skoncentrowani na sektorze fotowoltaicznym i że nie będą w stanie łatwo przejść na inne rodzaje działalności.

(386) Argument ten nie został wystarczająco uzasadniony, gdyż nie wykazano, jaką dokładnie wiedzę instalator musiałby zdobyć ani jak trudne i kosztowne jest uzyskanie takiej wiedzy. Niezależnie od tego instytucje przyznają, że instalatorzy zdobyli specyficzną wiedzę fachową na potrzeby instalacji modułów fotowoltaicznych. Rozwój tej wiedzy fachowej jest jednak względnie nowy i stanowi ona uzupełnienie podstawowej wiedzy specjalistycznej instalatorów w zakresie instalacji elektrycznych, grzewczych, wodno-kanalizacyjnych itp. Jest ona także rozwijana w odpowiedzi na nieuczciwe praktyki, a mianowicie ogromny napływ przywozu towarów po cenach dumpingowych z ChRL. Niezależnie od specjalistycznych umiejętności pracowników instalatorów argument ten należy rozpatrywać równolegle z analizą przeprowadzoną w motywach 378 i 382 powyżej w odniesieniu do sytuacji w zakresie zatrudnienia w sektorze niższego szczebla, która w perspektywie krótkookresowej może ulec pogorszeniu, ale dzięki stabilnemu handlowi, doprowadzi do wzrostu zatrudnienia instalatorów w perspektywie średnio- lub długookresowej. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

(387) Niektóre strony zakwestionowały argument dotyczący możliwości częściowego pokrycia przez podmioty działające na rynku niższego szczebla możliwego wzrostu cen, o którym mowa w motywie 247 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Również ten argument nie został wystarczająco uzasadniony, co uniemożliwiło ocenę stopnia trafności tego zarzutu. Jak wspomniano w motywie 374 powyżej, rentowność współpracujących

podmiotów działających na rynku niższego szczebla bezpośrednio w powiązaniu z produktem objętym postępowaniem została oceniona średnio na około 11 %, co pozostawia danym podmiotom możliwość przynajmniej częściowego pokrycia wzrostu ceny, jeżeli jakkolwiek wzrost nastąpi. W tym kontekście przypomina się, że ogólna tendencja w zakresie cen jest zniżkowa, jak wspomniano w motywie 335 powyżej. Argument ten zostaje zatem odrzucony.

(388) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń niektóre strony ponownie wysunęły argument dotyczący poważnego ryzyka zmniejszenia popytu na produkty fotowoltaiczne w Unii w wyniku wprowadzenia środków, co zdaniem tych stron przemawia przeciwko tym środkom. Jedna ze stron twierdziła, że energia fotowoltaiczna charakteryzuje się obecnie wysoką elastycznością cenową popytu i nawet ograniczony wzrost cen produktów fotowoltaicznych skutkowałby znacznym zmniejszeniem popytu. Strona ta oszacowała, że cło antidumpingowe na poziomie 30 % może zmniejszyć popyt o 8 GW, natomiast cło wynoszące 50 % zmniejszyłoby popyt o 10 GW. W odniesieniu do tej samej kwestii AFASE wspomniało o badaniu przeprowadzonym przez analityka rynku, w którym również przewiduje się zmniejszenie popytu o maksymalnie 2 GW w 2013 r. w wyniku wprowadzenia cła w wysokości 50 %, a zatem zmniejszenie popytu o znacznie mniejszej skali.

(389) Mimo że w trakcie dochodzenia strony przedstawiły różne scenariusze zmniejszenia popytu poza tymi, o których mowa powyżej, nie zawierały one porównywalnych wyników. Chociaż nie można wykluczyć, że cła mogą spowodować zmniejszenie popytu na instalacje fotowoltaiczne, oszacowanie takiego wpływu jest trudne ze względu na różne elementy, które wpływają na atrakcyjność instalacji fotowoltaicznych w Unii (zob. np. motyw 258 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych). Ponadto nawet gdyby takie zmniejszenie popytu nastąpiło w perspektywie krótkookresowej, oczekuje się, że średnio- i długoterminowe korzyści płynące ze sprawiedliwego handlu przewyższą krótkoterminowy wpływ negatywny. Wreszcie samo AFASE uznało, że ocena bezpośredniego związku między popytem a cłami będzie dostępna dopiero po wprowadzeniu tych ceł. Argument ten został zatem odrzucony.

(390) Wobec braku innych uwag motywy 243 i 250 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone. Ustalenia w sprawie sześciu usługodawców, dla których działalność związana z energią fotowoltaiczną stanowi tylko niewielką część ich szerszej działalności (zob. motyw 370 powyżej), nie zmieniają wniosku zawartego w motywie 250 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Wniosku tego nie zmienia także rozróżnienie działalności siedmiu podmiotów realizujących projekty/installatorów w sektorze fotowoltaicznym niezwiązanej bezpośrednio z produktem objętym postępowaniem, o czym mowa w motywie 374.

6. Interes użytkowników końcowych/konsumentów

- (391) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niektóre strony ponownie wysunęły argument, że cła spowodowałyby podniesienie ceny produktu objętego postępowaniem. W konsekwencji doszłoby do zmniejszenia popytu na instalacje fotowoltaiczne, ponieważ byłyby one zbyt kosztowne dla konsumentów i niewystarczająco atrakcyjne dla innych inwestorów.
- (392) Jak już wspomniano w motywie 335 powyżej, nawet jeżeli nałożenie środków może skutkować czasowym wzrostem cen, ogólna tendencja w zakresie cen jest zniżkowa, co potwierdziło kilka publicznych źródeł. Chociaż trudno określić ilościowo dokładny możliwy wzrost cen wynikający ze środków oraz spowodowane tym możliwe zmniejszenie popytu, należy wspomnieć kilka elementów. Po pierwsze, produkt objęty dochodzeniem stanowi do 50 % całkowitego kosztu instalacji fotowoltaicznej i dlatego cło może zostać przynajmniej częściowo pokryte. Po drugie, konkurencja przemysłu unijnego w odniesieniu do producentów z państw trzecich już obecnych na rynku unijnym prawdopodobnie spowoduje utrzymanie się cen na niskim poziomie. Jednocześnie przemysł unijny powinien być w stanie osiągnąć lepsze wyniki finansowe dzięki korzyściom skali wynikającym z lepszego wykorzystania zakładów produkcyjnych i zmniejszeniu kosztu produkcji. Po trzecie, popyt na instalacje fotowoltaiczne jest skorelowany nie tylko z poziomami ceny produktu objętego dochodzeniem, ale też z poziomem taryf gwarantowanych. Przy obecnym niskim poziomie popytu w porównaniu z poziomem osiągniętym w 2011 r. i w OD oczekuje się, że taryfy gwarantowane nie powinny zmniejszyć się tak szybko jak w okresie badanym, co umożliwi dalsze inwestycje w projekty fotowoltaiczne. Argument ten został zatem odrzucony.
- (393) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń jedna ze stron zakwestionowała powyższy tok rozumowania. Twierdziła, że po wprowadzeniu środków nie da się utrzymać zniżkowego trendu cenowego. Strona ta przypomniała, że środki te wiążą się z bardzo istotnym wzrostem kosztów, który nie może zostać w pełni zrekomensowany przez spadek kosztów lub przywóz z państw trzecich. Ponadto ponownie wysunięto argument, że przemysł unijny nie będzie w stanie poczynić nowych inwestycji w zakłady i maszyny oraz że podmioty działające na rynku niższego szczebla mogą w niewielkim stopniu pokryć wzrost cen, jeśli ich zysk wynosi 11 %. Wreszcie nic nie wskazuje na to, że taryfy gwarantowane mogłyby zrekomensować wzrost cen.
- (394) Należy przypomnieć, że wbrew temu twierdzeniu nie oczekuje się, iż będzie można w pełni zrekomensować wzrost cen wynikający z przedmiotowych środków, ale raczej że możliwy będzie tymczasowy wzrost cen po wprowadzeniu tych środków (zob. motyw 247 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych). Co więcej, taki wzrost cen może wynikać z różnicy w poziomach cen między chińskimi cenami dumpingowymi a cenami towarów produkcji innej niż chińska. Informacje zebrane podczas dochodzenia pozwalają jednak twierdzić, że ewentualny wzrost cen może zostać częściowo pokryty poprzez szereg czynników z uwagi na zysk w sektorze niższego szczebla na poziomie 11 %. Wreszcie w odniesieniu do twierdzenia, iż nic nie wskazuje na to, że taryfy gwarantowane mogłyby zrekomensować wzrost cen, można racjonalnie przyjąć, że taryfy gwarantowanie zostaną z czasem skorygowane zgodnie z zmianami cen w zakresie projektów.
- (395) Jedna strona twierdziła, że w rzeczywistości od marca 2013 r. ceny modułów w Europie wzrosły o 20 % i że od 2013 r. występują poważne braki w zapasach. Argument ten nie został uzasadniony — wręcz przeciwnie, publiczne źródła informacji potwierdzają względną stabilność cen w drugim kwartale 2013 r. Nawet jeżeli informacje te były poprawne, to odzwierciedlałyby tylko fakt, że po wprowadzeniu rejestracji przywozu wkalkulowano ryzyko nałożenia ewentualnego cła antydumpingowego. Argument ten został zatem odrzucony.
- (396) Inna strona twierdziła, że projekty fotowoltaiczne nie będą generować zwrotu dla inwestora, jeżeli spadek taryf gwarantowanych nie będzie skorelowany ze spadkiem kosztów projektu, w tym ceny modułów, ponieważ stanowią one znaczącą część kosztów danego projektu. W związku z tym twierdzono, że cła podważą rentowność wielu projektów fotowoltaicznych, ponieważ spowodują wzrost ceny.
- (397) Jak wspomniano w motywie 335 powyżej, ogólna tendencja w zakresie cen ogniw i modułów jest zniżkowa. Ponadto znaczenie taryfy gwarantowanej w odniesieniu do rynku maleje, ponieważ w kilku regionach prawdopodobnie osiągnięty zostanie parytet sieci. Na tej podstawie argument, że cena modułów fotowoltaicznych będzie miała negatywny wpływ na projekty fotowoltaiczne, w tym na ich rentowność, został odrzucony.
- (398) Jedna zainteresowana strona przekazała wewnętrzny model, aby udowodnić, że rentowność wielu projektów fotowoltaicznych będzie zagrożona, jeżeli zostaną wprowadzone cła.

(399) Ten model nie umożliwił odpowiedniego oszacowania zakresu, w jakim atrakcyjność inwestycji w instalacje fotowoltaiczne (np. zwrot z inwestycji) mogłaby zmaleć w przypadku wzrostu cen ogniw i modułów. Niemniej jednak wykorzystane w tym modelu założenie, że każde cło zostałoby w całości przeniesione na końcowego użytkownika lub konsumenta, jest mało prawdopodobne z uwagi na istniejące marże zysków podmiotów działających na rynku niższego szczebla. Ponadto decyzja inwestycyjna opiera się nie tylko na cenie modułów, ale zależy również od wielu innych czynników, w tym między innymi istnienia w danym państwie ogólnych korzystnych ram dla instalacji fotowoltaicznych, poziomu wsparcia względem cen energii elektrycznej (w odniesieniu do parytetu sieci). Oznacza to, że powyższy argument należy odrzucić.

(400) Wobec braku innych uwag motywy 252 i 254 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych zostają potwierdzone.

7. Inne argumenty

(401) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń ponownie wysunięto argument, że przemysł unijny nie jest w stanie zaopatrywać rynku unijnego i że tylko ChRL jest w stanie zaopatrywać ten rynek.

(402) Twierdzenie to uwzględniono w motywie 256 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych. Nawet przy bardziej zachowawczym założeniu co do unijnych mocy produkcyjnych (zob. motyw 183 powyżej), łączne niewykorzystane moce produkcyjne Unii i państw trzecich byłyby wystarczające, aby w perspektywie krótkoterminowej uzupełnić braki wynikające z ewentualnego spadku przywozu z Chin. Ponadto można racjonalnie przyjąć, że w perspektywie średnioterminowej przemysł unijny zwiększy swoje moce produkcyjne, aby zaspokoić popyt, co umożliwi mu osiągnięcie korzyści skali, co z kolei umożliwiłoby dalsze obniżenie cen. Argument ten został zatem odrzucony.

(403) Niektóre strony ponownie wysunęły argument, że w przypadku nałożenia celów trudno będzie osiągnąć cele w zakresie czystej energii, jakie Komisja wyznaczyła na 2020 r. Argument ten został już uwzględniony w motywach 257–259 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, dlatego wobec braku innych elementów motywy 257 i 259 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych zostają potwierdzone.

8. Wniosek dotyczący interesu Unii

(404) W świetle powyższego ocena zawarta w motywach 260–261 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych znajduje potwierdzenie.

(405) W związku z tym nie ma istotnych argumentów przeciwko wprowadzeniu środków ostatecznych w odniesieniu do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącym z ChRL.

G. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

(406) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii, należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi unijnemu przez przywóz towarów po cenach dumpingowych.

1. Poziom usuwający szkodę

(407) Do celów określenia poziomu wspomnianych środków pod uwagę wzięto ustalone marginesy dumpingu oraz kwotę należności celnych niezbędną do usunięcia szkody poniesionej przez producentów unijnych, jednak nie przekraczając ustalonych marginesów dumpingu.

(408) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała marżę zysku równą 10 %, którą zastosowano do obliczenia poziomu usuwającego szkodę, twierdząc, że ten poziom jest zbyt wysoki dla tego sektora w obecnych warunkach rynkowych oraz że użyto go w odniesieniu do zarówno modułów, jak i ogniw. Należy zauważyć, że prawnym punktem odniesienia służącym określeniu zysku przed opodatkowaniem w celu obliczenia poziomu usuwającego szkodę jest to, czy taki zysk byłby możliwy do osiągnięcia dla tego rodzaju przemysłu w normalnych warunkach konkurencji, czyli gdyby nie istniał przywóz towarów po cenach dumpingowych. Zgodnie z orzecznictwem Sądu taki zysk jest zyskiem osiągniętym na początku okresu badanego, tj. przed wzrostem przywozu towarów po cenach dumpingowych. W związku z tym docelowy zysk skorygowano na poziomie 8 % na podstawie średniej ważonej zysku osiągniętego przez przemysł unijny w latach 2009 i 2010 w odniesieniu do modułów i ogniw, jeżeli osiągnął zysk.

(409) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń w przemyśle unijnym stwierdzono, że za poziom rentowności, który przemysł unijny mógłby racjonalnie osiągnąć, gdyby nie istniał przywóz towarów po cenach dumpingowych, powinien posłużyć poziom rentowności z 2010 r., a nie średnia marża zysku z lat 2009 i 2010. W tym względzie argumentowano, że rentowność w 2009 r. była niewystarczająca, a okoliczności w podanych dwóch latach były wyraźnie odmienne, biorąc w szczególności pod uwagę rozwój konsumpcji w 2010 r., który ograniczył skutki dumpingu w tym roku. W związku z tym należy zauważyć, że nie jest istotne, czy średnia marża zysku osiągniętego przez przemysł unijny była „wystarczająca” podczas określania poziomu usuwającego szkodę. Jak już

stwierdzono w motywie 264 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, poziom usuwający szkodę powinien opierać się na zysku, który można racjonalnie osiągnąć, gdyby nie istniał przywóz towarów po cenach dumpingowych. W swojej praktyce organy prowadzące dochodzenie uznają, że poziom ten został osiągnięty na początku okresu badanego. Ponieważ w tym przypadku przemysł unijny odniósł straty w sprzedaży ogniw na początku okresu badanego w 2009 r., metodyka ta była niewłaściwa i uznano, że bardziej wiarygodne będzie określenie poziomu usuwającego szkodę na podstawie średniej marży zysku z pierwszego i drugiego roku okresu badanego. Pod tym względem uznano także, iż nie jest istotne, że okoliczności były inne we wskazanych dwóch latach.

wysokiej klasy, np. na sektorze mieszkalnym/sektorze drobnego handlu, co pociąga za sobą wyższe taryfy gwarantowane, i zasugerowała, że cenę sprzedaży przemysłu unijnego należy zatem odpowiednio dostosować. Należy zauważyć, że argument ten nie powinien mieć decydującego znaczenia dla obliczenia marginesu szkody, ponieważ dochodzenie wykazało, że producenci unijni nie osiągnęli zysku.

- (413) Wobec braku innych uwag dotyczących poziomu usuwającego szkodę potwierdza się metodykę opisaną w motywach 263–266 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

2. Środki ostateczne

- (410) Kolejna strona potwierdziła, że w odniesieniu do modułów i ogniw należy określać inne zyski docelowe, ponieważ rentowność tych typów produktów wykazywała inne trendy w badanym okresie. Pomimo przedstawienia wskaźników dla każdego typu produktu z osobna wnioski sformułowane dla każdego wskaźnika odnoszą się w całości do produktu objętego dochodzeniem. Należy również przypomnieć, że moduły i ogniwa są jednym, pojedynczym produktem, a zatem marginesy dumpingu oraz poziom usuwający szkodę były określane na tej właśnie podstawie.

- (411) Ponadto wpływ na obliczony margines szkody miały koszty ponoszone po przywozie skorygowanej próby niepowiązanych importerów (próbę tę zmieniono z powodów wyjaśnionych w motywie 21). Ponadto na wszystkie marginesy sprzedaży po zaniżonych cenach wpłynęły korekty cen CIF, wyłączenie płytek i nowy docelowy zysk.

- (412) Jedna ze stron twierdziła, że sprzedaż producentów unijnych objętych próbą koncentruje się na rynku towarów

- (414) W świetle wniosków wyciągniętych w odniesieniu do dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii oraz zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego uważa się, że ostateczne środki antydumpingowe powinny zostać nałożone na przywóz modułów lub paneli fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego, pochodzących lub wysyłanych z ChRL, na poziomie niższego z ustalonych marginesów dumpingu i szkody, zgodnie z zasadą niższego cła. W związku z tym w niniejszym przypadku stawkę cła należy wyznaczyć na poziomie stwierdzonego marginesu szkody.

- (415) Należy zauważyć, że dochodzenie antysubsydijne przeprowadzono równolegle z dochodzeniem antydumpingowym. W związku ze stosowaniem zasady mniejszego cła i faktem, że ostateczny margines subsydiowania jest niższy od poziomu usuwającego szkodę, uznaje się za stosowne nałożyć ostateczne cło wyrównawcze na poziomie ustalonego ostatecznego marginesu subsydiowania, a następnie nałożyć ostateczne cło antydumpingowe do odpowiedniego poziomu usuwającego szkodę. Na podstawie powyższych wniosków stawki tych cel określa się następująco:

Przedsiębiorstwo	Margines subsydiowania	Margines dumpingu	Poziom usuwający szkodę	Cło wyrównawcze	Cło antydumpingowe
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd; Trina Solar (Changzhou) Science & Technology Co. Ltd; Changzhou Youze Technology Ltd; Trina Solar Energy (Shanghai) Co. Ltd; Yancheng Trina Solar Energy Technology Co.	3,5 %	90,3 %	48,2 %	3,5 %	44,7 %
Delsolar (Wujiang) Co. Ltd	<i>de minimis</i>	111,5 %	64,9 %	0,0 %	64,9 %
Jiangxi LDK Solar Hi-Tech Co. Ltd LDK Solar Hi-Tech (Hefei) Co. Ltd LDK Solar Hi-Tech (Nanchang) Co. Ltd LDK Solar Hi-Tech (Suzhou) Co. Ltd	11,5 %	91,9 %	58,2 %	11,5 %	46,7 %

Przedsiębiorstwo	Margines subsydiowania	Margines dumpingu	Poziom usuwający szkodę	Cło wyrównawcze	Cło antydumpingowe
JingAo Solar Co. Ltd Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd JA Solar Technology Yangzhou Co. Ltd Hefei JA Solar Technology Co. Ltd Shanghai JA Solar PV Technology Co. Ltd	5,0 %	97,5 %	56,5 %	5,0 %	51,5 %
Jinko Solar Co Ltd Jinko Solar Import and Export Co. Ltd ZHEJIANG JINKO SOLAR CO. LTD ZHEJIANG JINKO SOLAR TRADING CO. LTD	6,5 %	88,1 %	47,7 %	6,5 %	41,2 %
Jinzhou Yangguang Energy Co. Ltd Jinzhou Huachang Photovoltaic Technology Co. Ltd Jinzhou Jinmao Photovoltaic Technology Co. Ltd Jinzhou Rixin Silicon Materials Co. Ltd Jinzhou Youhua Silicon Materials Co. Ltd	6,4 %	53,8 %	33,7 %	6,4 %	27,3 %
RENESOLA ZHEJIANG LTD RENESOLA JIANGSU LTD	4,6 %	88,1 %	47,7 %	4,6 %	43,1 %
Wuxi Suntech Power Co. Ltd Suntech Power Co. Ltd Wuxi Sunshine Power Co. Ltd Luoyang Suntech Power Co. Ltd Zhenjiang Ren De New Energy Science Technology Co. Ltd Zhenjiang Rietech New Energy Science Technology Co. Ltd	4,9 %	73,2 %	46,3 %	4,9 %	41,4 %
Yingli Energy (China) Co. Ltd Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Co. Ltd Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd	6,3 %	93,3 %	41,8 %	6,3 %	35,5 %
Inne przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu antydumpingowym (z wyjątkiem przedsiębiorstw objętych cłem rezydualnym w równoległym antysubsydyjnym rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 1239/2013) ⁽¹⁾ (załącznik 1)	6,4 %	88,1 %	47,7 %	6,4 %	41,3 %
Inne przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu antydumpingowym, objęte cłem rezydualnym w równoległym antysubsydyjnym rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 1239/2013 (załącznik 2)	11,5 %	88,1 %	47,7 %	11,5 %	36,2 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	11,5 %	111,5 %	64,9 %	11,5 %	53,4 %

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (zob. s. 66 niniejszego Dziennika Urzędowego)

- (416) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu zostały określone na podstawie ustaleń obecnego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną w toku dochodzenia w odniesieniu do tych przedsiębiorstw. Wspomniane stawki celne (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”) mają wyłączone zastosowanie do przywozu towarów pochodzących z ChRL i wyprodukowanych przez dane przedsiębiorstwa, tj. przez konkretne wymienione podmioty prawne. W odniesieniu do przywozu produktu objętego postępowaniem, wytworzonego przez inne przedsiębiorstwa, których nazwa i siedziba nie zostały konkretnie wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez podmioty powiązane z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie można korzystać z tych stawek i należy stosować stawkę cła stosowaną względem „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.
- (417) Po ujawnieniu ustaleń rząd ChRL argumentował, że średnia ważona stawka celna dla przedsiębiorstw wymienionych w załączniku I i II jest niezgodna z Porozumieniem antydumpingowym WTO, ponieważ rzekomo opiera się ona na średniej ważonej ceł obliczonych osobno dla objętych próbą producentów eksportujących ogniwa i moduły. Ocena ta jest jednak błędna. W odniesieniu do producentów eksportujących obliczona została jednolita stawka celna dla wszystkich wywozów badanego produktu — przy czym większość producentów eksportujących wywoziła ogniwa i moduły. W związku z tym ocena, zgodnie z którą cła były obliczane osobno dla producentów eksportujących ogniwa i moduły, jest błędna, a tym samym nie można zgodzić się ze wspomnianym argumentem.
- (418) Jeżeli wywóz dokonywany przez jedno z przedsiębiorstw korzystających z niższej indywidualnej stawki celnej wzrośnie w znacznym stopniu po wprowadzeniu przedmiotowych środków, tego rodzaju wzrost wielkości wywozu może zostać uznany za stanowiący sam w sobie zmianę w strukturze handlu ze względu na wprowadzenie środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W takich okolicznościach oraz pod warunkiem spełnienia określonych wymagań może zostać wszczęte dochodzenie w sprawie obejścia środków. Podczas tego dochodzenia można między innymi zbadać potrzebę zniesienia indywidualnych stawek celnych, a następnie nałożyć cło ogólnokrajowe.
- (419) Wszelkie wnioski o zastosowanie indywidualnych stawek cła antydumpingowego (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po utworzeniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) należy kierować do Komisji wraz z wszystkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności dotyczącymi wszelkich zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedażą krajową i eksportową, wynikających np. z wyżej wspomnianej zmiany nazwy lub zmiany podmiotu zajmującego się produkcją lub sprzedażą. W razie potrzeby niniejsze rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła antydumpingowego.
- (420) W celu zapewnienia równego traktowania wszystkich nowych eksporterów i współpracujących przedsiębiorstw niewłączonych do próby, wymienionych w załączniku I i II do niniejszego rozporządzenia, należy wprowadzić przepis przewidujący, iż średnie ważne cło nałożone na tę drugą kategorię przedsiębiorstw będzie miało zastosowanie do wszystkich nowych eksporterów, którzy w przeciwnym razie byłiby uprawnieni do przeglądu zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (421) Wprowadza się środki umożliwiające producentom w Unii poprawę sytuacji po wyrządzającym szkodę dumpingu. O ile wystąpi początkowe zachwianie równowagi pomiędzy ewentualną korzyścią dla producentów w Unii a kosztami dla innych podmiotów gospodarczych w Unii, ten brak równowagi mógłby zostać zrekompenzowany poprzez wzrost lub ponowne rozpoczęcie produkcji w Unii.
- (422) Przewidywany scenariusz wzrostu produkcji w Unii może być jednak niezgodny ze zmianami na tym niestabilnym rynku. Jak wskazano w motywie 108 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, konsumpcja unijna w odniesieniu do modułów wzrosła w latach 2009–2011 o 264 %, a następnie spadła o 43 punkty procentowe podczas 6 miesięcy od 2011 r. do OD. Zmienność ta jest jeszcze bardziej znacząca, jeżeli wziąć pod uwagę lata 2006–2011, kiedy to konsumpcja unijna w odniesieniu do modułów wzrosła z mniej niż 1 GW do prawie 20 GW, tj. w ciągu zaledwie pięciu lat nastąpił wzrost o około 2 000 %. Oczekuje się, że zmienność ta utrzyma się, a prognozy opublikowane przez stowarzyszenia przedsiębiorców wskazują na różnice rzędu 100 % lub większe między poszczególnymi scenariuszami nawet w perspektywie średnioterminowej, tj. w latach 2014–2015.
- (423) Z tych powodów uważa się za właściwe ograniczyć czas trwania środków w takich wyjątkowych okolicznościach tylko do dwóch lat.
- (424) Okres ten powinien wystarczyć producentom w Unii na zwiększenie lub ponowne rozpoczęcie produkcji, a jednocześnie nie zagrozić znacznie sytuacji innych podmiotów gospodarczych w Unii. Uznaje się, że okres dwóch lat będzie najbardziej odpowiedni do przeanalizowania, czy wprowadzenie środków przyczyniło się rzeczywiście do wzrostu europejskiej produkcji i w związku z tym do zrównoważenia negatywnego wpływu na inne podmioty gospodarcze w Unii.

- (425) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden z producentów unijnych argumentował, że czas trwania środków ograniczony do 2 lat jest zbyt krótki, aby poprawić sytuację po poniesionej szkodzi. Ponadto argumentował, że okres 2 lat nie pozwoli producentom unijnym na przedstawienie planów operacyjnych za bieżący i nadchodzący rok budżetowy. Pod tym względem zauważono, że czas trwania środków kończy się w grudniu 2015 r., co powinno zapewnić producentom unijnym wystarczającą ilość czasu na przedstawienie planów operacyjnych do 2015 r.
- (426) Ponadto wspomniany producent unijny nie kwestionował powodów, dla których czas trwania został ograniczony do dwóch lat, szczególnie zmienności rynku. Co więcej producent ten w wyraźnie przychylny sposób odniósł się do przeprowadzenia przeglądu, jeżeli zajdzie konieczność zmiany środków w wyniku zmiany sytuacji na rynku. Ponieważ prawdopodobieństwo zmiany okoliczności na rynku w ciągu dwóch lat jest faktycznie wysokie na tak zmiennym rynku, uznaje się za właściwe ograniczyć od samego początku czas trwania środków do dwóch lat.
- (427) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń skarżący argumentował, że okres dwóch lat jest niewystarczający do dokonania inwestycji w produkcję, odnosząc się do motywu 424 powyżej. Ze względu na istotną dodatkową zdolność przemysłu unijnego wzrost produkcji można zapewnić poprzez lepsze wykorzystanie istniejącej zdolności produkcyjnej, co powinno być możliwe bez dokonywania istotnych dodatkowych inwestycji.
- (428) Skarżący argumentował również, że nałożenie ostatecznych cel antydumpingowych na okres dwóch lat jest niewystarczające, aby przemysł unijny mógł poprawić swoją sytuację po wyrządzającym szkodę dumpingu. Nałożenie cel antydumpingowych nie może jednak koncentrować się wyłącznie na interesach przemysłu unijnego, lecz wymaga zrównoważenia możliwych korzyści dla producentów w Unii oraz kosztów ponoszonych przez podmioty gospodarcze w Unii. W związku z tym decyzja o ograniczeniu czasu trwania środków do dwóch lat pozostaje w mocy.
- (429) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których planowano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz modułów lub paneli fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego, pochodzących lub wysyłanych z ChRL, a także ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego (ujawnienie ostatecznych ustaleń). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ujawnienia ostatecznych ustaleń.
- (430) Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione.
- ### 3. Moc wsteczna
- (431) Jeżeli chodzi o możliwe stosowanie środków antydumpingowych z mocą wsteczną, trzeba poddać ocenie kryteria określone w art. 10 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z art. 10 ust. 4 lit. b) jednym z kluczowych kryteriów, które musi być spełnione, jest to, że „przywóz nadal znacznie rośnie” „poza rozmiarem przywozu, który spowodował szkodę, w okresie objętym postępowaniem”.
- (432) Porównanie miesięcznych średnich wielkości przywozu ⁽¹⁾ modułów i ogniw z miesięcznymi średnimi wielkościami przywozu w okresie objętym rejestracją (marzec 2013 r. — czerwiec 2013 r.) wskazuje na gwałtowny spadek wielkości przywozu po OD. Jak stwierdzono w motywie 110 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w OD średnia miesięczna wielkość przywozu chińskich modułów i ogniw wyniosła 1 250 MW ⁽²⁾. Dla porównania — w okresie rejestracji miesięczna średnia wielkość przywozu chińskich modułów i ogniw stanowiła tylko około połowy tej ilości.
- (433) Ewentualnie, z uwagi na niestabilny charakter rynku, dalszy znaczny wzrost przywozu można byłoby ocenić w ujęciu względnym, a nie bezwzględnym. Aby ocenić, czy nastąpił dalszy znaczny wzrost przywozu w ujęciu względnym, trzeba porównać wielkość przywozu z konsumpcją na rynku unijnym, tj. konsumpcja musiałaby zmniejszyć się o znacznie większą wartość niż spadek chińskiego przywozu. Ponieważ wielkość przywozu chińskich modułów i ogniw w okresie rejestracji była równa tylko połowie wielkości przywozu w OD, ten spadek konsumpcji musiałby być znacznie wyższy niż 50 %. Mimo braku dokładnych informacji na temat konsumpcji w okresie objętym rejestracją nic nie wskazuje na to, że konsumpcja spadła o ponad 50 %.
- (434) Z powodów określonych powyżej kryterium dotyczące dalszego znacznego wzrostu przywozu nie jest zatem spełnione. W związku z tym stwierdza się, że ostateczne cło antydumpingowe nie jest nałożone z mocą wsteczną obejmującą okres przed datą rozpoczęcia stosowania środków tymczasowych.
- ⁽¹⁾ Ponieważ okres objęty rejestracją jest znacznie krótszy niż OD, porównanie miesięcznych średnich wartości jest bardziej użyteczne niż porównanie całkowitej wielkości w odniesieniu do obu tych okresów.
- ⁽²⁾ 13 986 MW modułów + 1 019 MW ogniw dla okresu 12 miesięcy.

H. FORMA ŚRODKÓW

- (435) Po przyjęciu tymczasowych środków antydumpingowych grupa współpracujących producentów eksportujących, w tym ich spółek powiązanych w ChRL i Unii Europejskiej, wraz Chińską Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych, złożyła wspólne zobowiązanie cenowe, zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Złożone zobowiązanie zostało również poparte przez władze chińskie.
- (436) Komisja zbadała tę ofertę zobowiązania i przyjęła je decyzją 2013/423/UE. Jak już wspomniano w motywach 3, 4 i 7 tej decyzji, aby ocenić, czy zobowiązanie cenowe usuwa wyrządzający szkodę wpływ dumpingu, Komisja przeanalizowała wszelkie zmienione okoliczności rynkowe o trwałym charakterze, dotyczące między innymi obecnych cen eksportowych i poziomu usuwającego szkodę, co do którego stwierdzono, że jest niższy niż poziom dumpingu.
- (437) Po wydaniu decyzji 2013/423/UE producenci eksportujący wraz z Chińską Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych złożyli zawiadomienie mające na celu zmianę ich pierwotnego zobowiązania. Zwrócili się o zmianę zobowiązania w celu uwzględnienia wyłączenia płytek z zakresu definicji produktu opisanej w motywach 31 i 72. Ponadto kilku kolejnych eksporterów zwróciło się, z zachowaniem terminu określonego w art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, z wnioskiem o objęcie ich wspomnianym zobowiązaniem.
- (438) Decyzją wykonawczą 2013/707/UE Komisja potwierdziła przyjęcie zobowiązania złożonego przez eksporterów wymienionych w załączniku do niniejszej decyzji w odniesieniu do cel ostatecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz modułów lub paneli fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego (ogniwa o grubości nieprzekraczającej 400 mikrometrów), objętych obecnie kodami CN ex 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 oraz ex 8541 40 90 (kody TARIC 8501 31 00 81, 8501 31 20 089, 8501 32 00 41, 8501 32 00 49, 8501 33 00 61, 8501 33 20 069, 8501 34 00 41, 8501 34 00 49, 8501 61 20 41, 8501 61 22 049, 8501 61 80 41, 8501 61 80 49, 8501 62 00 61, 8501 62 20 069, 8501 63 00 41, 8501 63 00 49, 8501 64 00 41, 8501 64 20 049, 8541 40 90 21, 8541 40 90 29, 8541 40 90 31 oraz 8541 40 90 39), pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, chyba że stanowią one produkt przewożony w tranzycie w rozumieniu art. V GATT.

Z definicji produktu objętego postępowaniem wyklucza się następujące rodzaje produktów:

- przenośne ładowarki solarne składające się z mniej niż sześciu ogniw, dostarczające energię elektryczną do urządzeń lub ładujące akumulatory;
- cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne;
- produkty fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego trwale wbudowane do urządzeń elektrycznych spełniających inną funkcję niż wytwarzanie energii elektrycznej i wykorzystujących energię elektryczną wytwarzaną przez wbudowane ogniwo lub ogniwa fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego;
- moduły lub panele o napięciu wyjściowym nieprzekraczającym 50 V prądu stałego oraz mocy wyjściowej nieprzekraczającej 50 W, wyłącznie jako urządzenia do bezpośredniego ładowania akumulatorów w systemach o tej samej charakterystyce napięcia i mocy.

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii przed ocleniem jest następująca dla produktów opisanych w ust. 1 i wyprodukowanych przez poniższe przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Stawka celna	Dodatkowy kod TARIC
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd; Trina Solar (Changzhou) Science & Technology Co. Ltd; Changzhou Youze Technology Co. Ltd; Trina Solar Energy (Shanghai) Co. Ltd; Yancheng Trina Solar Energy Technology Co. Ltd	44,7 %	B791

Przedsiębiorstwo	Stawka celna	Dodatkowy kod TARIC
Delsolar (Wujiang) Ltd	64,9 %	B792
Jiangxi LDK Solar Hi-Tech Co. Ltd LDK Solar Hi-Tech (Nanchang) Co. Ltd LDK Solar Hi-Tech (Suzhou) Co. Ltd	46,7 %	B793
LDK Solar Hi-Tech (Hefei) Co. Ltd	46,7 %	B927
JingAo Solar Co. Ltd Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd JA Solar Technology Yangzhou Co. Ltd Hefei JA Solar Technology Co. Ltd Shanghai JA Solar PV Technology Co. Ltd	51,5 %	B794
Jinko Solar Co. Ltd Jinko Solar Import and Export Co. Ltd ZHEJIANG JINKO SOLAR CO. LTD ZHEJIANG JINKO SOLAR TRADING CO. LTD	41,2 %	B845
Jinzhou Yangguang Energy Co. Ltd Jinzhou Huachang Photovoltaic Technology Co. Ltd Jinzhou Jinmao Photovoltaic Technology Co. Ltd Jinzhou Rixin Silicon Materials Co. Ltd Jinzhou Youhua Silicon Materials Co. Ltd	27,3 %	B795
RENESOLA ZHEJIANG LTD RENESOLA JIANGSU LTD	43,1 %	B921
Wuxi Suntech Power Co. Ltd Suntech Power Co. Ltd Wuxi Sunshine Power Co. Ltd Luoyang Suntech Power Co. Ltd Zhenjiang Ren De New Energy Science Technology Co. Ltd Zhenjiang Rietech New Energy Science Technology Co. Ltd	41,4 %	B796
Yingli Energy (China) Co. Ltd Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Co. Ltd Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd	35,5 %	B797
Inne przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu antydumpingowym (z wyjątkiem przedsiębiorstw objętych cłem rezydualnym w równoległym antysubsydyjnym rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 1239/2013) (załącznik 1)	41,3 %	
Inne przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu antydumpingowym, objęte cłem rezydualnym w równoległym antysubsydyjnym rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 1239/2013 (załącznik 2)	36,2 %	
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	53,4 %	B999

3. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 3

4. W przypadku gdy jakikolwiek nowy producent eksportujący w Chińskiej Republice Ludowej dostarczy Komisji wystarczające dowody potwierdzające, że:

- nie dokonywał wywozu do Unii produktu opisanego w ust. 1 w okresie od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. (okresie objętym dochodzeniem);
- nie jest powiązany z jakimkolwiek eksporterem lub producentem w Chińskiej Republice Ludowej, który objęty jest środkami antydumpingowymi wprowadzonymi niniejszym rozporządzeniem;
- rzeczywiście dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii po upływie okresu objętego dochodzeniem, na podstawie którego wprowadzono środki, lub zaciągnął nieodwołalne zobowiązanie umowne na wywóz znacznych ilości do Unii;

ust. 2 może zostać zmieniony poprzez dodanie nowego producenta eksportującego do współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą, w stosunku do których zastosowanie ma średnie ważone cło w wysokości 41,3 %.

Artykuł 2

1. Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 513/2013 na przywóz płytek (płytki, których grubość nie przekracza 400 mikrometrów) oraz modułów lub paneli o napięciu wyjściowym nieprzekraczającym 50 V prądu stałego oraz mocy wyjściowej nieprzekraczającej 50 W, przeznaczonych wyłącznie do bezpośredniego ładowania akumulatorów w systemach o tej samej charakterystyce napięcia i mocy, pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, zostają zwolnione.

2. Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 513/2013 na przywóz modułów lub paneli fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw typu stosowanego w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego (ogniwa o grubości nieprzekraczającej 400 mikrometrów), objętych obecnie kodami CN ex 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 oraz ex 8541 40 90 (kody TARIC 8501 31 00 81, 8501 31 00 89, 8501 32 00 41, 8501 32 00 49, 8501 33 00 61, 8501 33 00 69, 8501 34 00 41, 8501 34 00 49, 8501 61 20 41, 8501 61 20 49, 8501 61 80 41, 8501 61 80 49, 8501 62 00 61, 8501 62 00 69, 8501 63 00 41, 8501 63 00 49, 8501 64 00 41, 8501 64 00 49, 8541 40 90 21, 8541 40 90 29, 8541 40 90 31 oraz 8541 40 90 39), pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, chyba że stanowią one produkt przewożony w transzycie w rozumieniu art. V GATT, zostają ostatecznie pobrane. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczną stawkę ceł antydumpingowych zostają zwolnione.

1. Przywóz produktów zgłoszonych do dopuszczenia do swobodnego obrotu i objętych obecnie kodem CN ex 8541 40 90 (kody TARIC 8541 40 90 21, 8541 40 90 29, 8541 40 90 31 i 8541 40 90 39), które są fakturowane przez przedsiębiorstwa, od których Komisja przyjęła zobowiązania i których nazwy są wymienione w załączniku do decyzji wykonawczej 2013/707/UE, jest zwolniony z cła antydumpingowego nałożonego art. 1, pod warunkiem że:

a) przedsiębiorstwo wymienione w załączniku do decyzji wykonawczej 2013/707/UE bezpośrednio wytworzyło, wysłało i zafakturowało określone powyżej produkty lub dokonało tego za pośrednictwem swojego przedsiębiorstwa powiązanego również wymienionego w załączniku do decyzji wykonawczej 2013/707/UE dla ich powiązanych przedsiębiorstw w Unii działających jako importerzy oraz odpowiedzialnych za dopuszczenie do swobodnego obrotu w Unii lub dla pierwszego niezależnego klienta działającego jako importer oraz odpowiedzialnego za dopuszczenie do swobodnego obrotu w Unii;

b) takiemu przywozowi towarzyszy faktura w ramach zobowiązania, która jest fakturą handlową, zawierającą co najmniej informacje i oświadczenie przewidziane w załączniku III do niniejszego rozporządzenia;

c) takiemu przywozowi towarzyszy świadectwo dotyczące zobowiązania eksportowego zgodnie z załącznikiem IV do niniejszego rozporządzenia; oraz

d) towary zgłoszone i przedstawione organom celnym odpowiadają dokładnie opisowi na fakturze w ramach zobowiązania.

2. Dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu:

a) zawsze, gdy w odniesieniu do przywozu określonego w ust. 1 zostanie ustalone, że nie jest spełniony co najmniej jeden warunek wymieniony w tym ustępie; lub

b) gdy Komisja wycofa swoją zgodę na zobowiązanie, zgodnie z art. 8 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009, rozporządzeniem lub decyzją, które(-a) odnosi się do konkretnych transakcji, oraz gdy Komisja stwierdzi, że odpowiednie faktury w ramach zobowiązania są nieważne.

Artykuł 4

Przedsiębiorstwa, od których Komisja przyjęła zobowiązania i których nazwy są wymienione w załączniku do decyzji Komisji 2013/707/UE oraz objęte pewnymi warunkami wyszczególnionymi w tej decyzji, również wystawiają fakturę za transakcje, które nie są zwolnione z ceł antydumpingowych. Taka faktura jest fakturą handlową zawierającą co najmniej elementy przewidziane w załączniku V do niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli 2 grudnia 2013 r.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wygasa w dniu 7 grudnia 2015 r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
E. GUSTAS

ZAŁĄCZNIK I

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Anhui Schutten Solar Energy Co. Ltd Quanjiao Jingkun Trade Co. Ltd	B801
Anji DaSol Solar Energy Science & Technology Co. Ltd	B802
Canadian Solar Manufacturing (Changshu) Inc. Canadian Solar Manufacturing (Luoyang) Inc. CSI Cells Co. Ltd CSI Solar Power (China) Inc.	B805
Changzhou Shangyou Lianyi Electronic Co. Ltd	B807
CHINALAND SOLAR ENERGY CO. LTD	B808
CEEG Nanjing Renewable Energy Co. Ltd CEEG (Shanghai) Solar Science Technology Co. Ltd China Sunergy (Nanjing) Co. Ltd China Sunergy (Shanghai) Co. Ltd China Sunergy (Yangzhou) Co. Ltd	B809
Chint Solar (Zhejiang) Co. Ltd	B810
ChangZhou EGing Photovoltaic Technology Co. Ltd	B811
ANHUI RINENG ZHONGTIAN SEMICONDUCTOR DEVELOPMENT CO. LTD CIXI CITY RIXING ELECTRONICS CO. LTD HUOSHAN KEBO ENERGY & TECHNOLOGY CO. LTD	B812
CNPV Dongying Solar Power Co. Ltd	B813
CSG PVtech Co. Ltd	B814
DCWATT POWER Co. Ltd	B815
Dongfang Electric (Yixing) MAGI Solar Power Technology Co. Ltd	B816
EOPLLY New Energy Technology Co. Ltd SHANGHAI EBEST SOLAR ENERGY TECHNOLOGY CO. LTD JIANGSU EOPLLY IMPORT & EXPORT CO. LTD	B817
ERA Solar Co. Ltd	B818
ET Energy Co. Ltd ET Solar Industry Limited	B819
GD Solar Co. Ltd	B820
Guodian Jintech Solar Energy Co. Ltd	B822
Hangzhou Bluesun New Material Co. Ltd	B824
Hangzhou Zhejiang University Sunny Energy Science and Technology Co. Ltd Zhejiang Jinbest Energy Science and Technology Co. Ltd	B825
Hanwha SolarOne Co. Ltd	B929
Hanwha SolarOne (Qidong) Co. Ltd	B826
Hengdian Group DMEGC Magnetism Co. Ltd	B827

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
HENGJI PV-TECH ENERGY CO. LTD	B828
Himin Clean Energy Holdings Co. Ltd	B829
Jetion Solar (China) Co. Ltd Junfeng Solar (Jiangsu) Co. Ltd Jetion Solar (Jiangyin) Co. Ltd	B830
Jiangsu Green Power PV Co. Ltd	B831
Jiangsu Hosun Solar Power Co. Ltd	B832
Jiangsu Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd	B833
Jiangsu Runda PV Co. Ltd	B834
Jiangsu Sainty Machinery Imp. And Exp. Corp. Ltd Jiangsu Sainty Photovoltaic Systems Co. Ltd	B835
Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd	B836
Changzhou Shunfeng Photovoltaic Materials Co. Ltd Jiangsu Shunfeng Photovoltaic Electronic Power Co. Ltd Jiangsu Shunfeng Photovoltaic Technology Co. Ltd	B837
Jiangsu Sinski PV Co. Ltd	B838
Jiangsu Sunlink PV Technology Co. Ltd	B839
Jiangsu Zhongchao Solar Technology Co. Ltd	B840
Jiangxi Risun Solar Energy Co. Ltd	B841
Jiangyin Hareon Power Co. Ltd Taicang Hareon Solar Co. Ltd Hareon Solar Technology Co. Ltd Hefei Hareon Solar Technology Co. Ltd Jiangyin Xinhui Solar Energy Co. Ltd Altusvia Energy (Taicang) Co, Ltd	B842
Jinggong P-D Shaoxing Solar Energy Tech Co. Ltd	B844
Juli New Energy Co. Ltd	B846
Jumao Photonic (Xiamen) Co. Ltd	B847
Kinve Solar Power Co. Ltd (Maanshan)	B849
GCL SOLAR POWER (SUZHOU) LIMITED GCL-Poly Solar Power System Integration (Taicang) Co. Ltd GCL Solar System (Suzhou) Limited GCL-Poly (Suzhou) Energy Limited Jiangsu GCL Silicon Material Technology Development Co. Ltd Jiangsu Zhongneng Polysilicon Technology Development Co. Ltd Konca Solar Cell Co. Ltd Suzhou GCL Photovoltaic Technology Co. Ltd	B850
Lightway Green New Energy Co. Ltd Lightway Green New Energy (Zhuzhou) Co. Ltd	B851

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Motech (Suzhou) Renewable Energy Co. Ltd	B852
Nanjing Daqo New Energy Co. Ltd	B853
LEVO SOLAR TECHNOLOGY CO. LTD NICE SUN PV CO. LTD	B854
Ningbo Jinshi Solar Electrical Science & Technology Co. Ltd	B857
Ningbo Komaes Solar Technology Co. Ltd	B858
Ningbo Osda Solar Co. Ltd	B859
Ningbo Qixin Solar Electrical Appliance Co. Ltd	B860
Ningbo South New Energy Technology Co. Ltd	B861
Ningbo Sunbe Electric Ind Co. Ltd	B862
Ningbo Ulica Solar Science & Technology Co. Ltd	B863
Perfectenergy (Shanghai) Co. Ltd	B864
Perlight Solar Co. Ltd	B865
Phono Solar Technology Co. Ltd Sumec Hardware & Tools Co. Ltd	B866
RISEN ENERGY CO. LTD	B868
SHANDONG LINUO PHOTOVOLTAIC HI-TECH CO. LTD	B869
SHANGHAI ALEX NEW ENERGY CO. LTD SHANGHAI ALEX SOLAR ENERGY SCIENCE & TECHNOLOGY CO. LTD	B870
BYD(Shangluo)Industrial Co.Ltd Shanghai BYD Co. Ltd	B871
Shanghai Chaori International Trading Co. Ltd Shanghai Chaori Solar Energy Science & Technology Co. Ltd	B872
Propsolar (Zhejiang) New Energy Technology Co. Ltd Shanghai Propsolar New Energy Co. Ltd	B873
Lianyungang Shenzhou New Energy Co. Ltd Shanghai Shenzhou New Energy Development Co. Ltd SHANGHAI SOLAR ENERGY S&T CO. LTD	B875
Jiangsu ST-Solar Co. Ltd Shanghai ST-Solar Co. Ltd	B876
Shanghai Topsolar Green Energy Co. Ltd	B877
Shenzhen Sacred Industry Co. Ltd	B878
Leshan Topray Cell Co. Ltd Shanxi Topray Solar Co. Ltd Shenzhen Topray Solar Co. Ltd	B880
Shanghai Sopray New Energy Co. Ltd Sopray Energy Co. Ltd	B881

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Ningbo Sun Earth Solar Energy Co. Ltd NINGBO SUN EARTH SOLAR POWER CO. LTD SUN EARTH SOLAR POWER CO. LTD	B882
TDG Holding Co. Ltd	B884
Tianwei New Energy (Chengdu) PV Module Co. Ltd Tianwei New Energy Holdings Co. Ltd Tianwei New Energy (Yangzhou) Co. Ltd	B885
Wenzhou Jingri Electrical and Mechanical Co. Ltd	B886
Winsun New Energy Co. Ltd	B887
Wuhu Zhongfu PV Co. Ltd	B889
Wuxi Saijing Solar Co. Ltd	B890
Wuxi Solar Innova PV Co. Ltd	B892
Wuxi Machinery & Equipment Import & Export Co. Ltd Wuxi Taichang Electronic Co. Ltd Wuxi Taichen Machinery & Equipment Co. Ltd	B893
Shanghai Huanghe Fengjia Photovoltaic Technology Co. Ltd State-run Huanghe Machine-Building Factory Import and Export Corporation Xi'an Huanghe Photovoltaic Technology Co. Ltd	B896
Wuxi LONGi Silicon Materials Co. Ltd Xi'an LONGi Silicon Materials Corp.	B897
Years Solar Co. Ltd	B898
Yuhuan BLD Solar Technology Co. Ltd Zhejiang BLD Solar Technology Co. Ltd	B899
Yuhuan Sinosola Science & Technology Co. Ltd	B900
Yunnan Tianda Photovoltaic Co. Ltd	B901
Zhangjiagang City SEG PV Co. Ltd	B902
Zhejiang Global Photovoltaic Technology Co. Ltd	B904
Zhejiang Heda Solar Technology Co. Ltd	B905
Zhejiang Jiutai New Energy Co. Ltd Zhejiang Topoint Photovoltaic Co. Ltd	B906
Zhejiang Kingdom Solar Energy Technic Co. Ltd	B907
Zhejiang Koly Energy Co. Ltd	B908
Zhejiang Longbai Photovoltaic Tech Co. Ltd	B909
Zhejiang Mega Solar Energy Co. Ltd Zhejiang Fortune Photovoltaic Co. Ltd	B910
Zhejiang Shuqimeng Photovoltaic Technology Co. Ltd	B911
Zhejiang Shinew Photoelectronic Technology Co. Ltd	B912

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Zhejiang SOCO Technology Co. Ltd	B913
Zhejiang Sunflower Light Energy Science & Technology Limited Liability Company Zhejiang Yauchong Light Energy Science & Technology Co. Ltd	B914
Zhejiang Tianming Solar Technology Co. Ltd	B916
Zhejiang Trunsun Solar Co. Ltd Zhejiang Beyondsun PV Co. Ltd	B917
Zhejiang Wanxiang Solar Co. Ltd WANXIANG IMPORT & EXPORT CO LTD	B918
Zhejiang Xiongtai Photovoltaic Technology Co. Ltd	B919
ZHEJIANG YUANZHONG SOLAR CO. LTD	B920
Zhongli Talesun Solar Co. Ltd	B922
ZNSHINE PV-TECH CO. LTD	B923
Zytech Engineering Technology Co. Ltd	B924

ZAŁĄCZNIK II

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Jiangsu Aide Solar Energy Technology Co. Ltd	B798
Alternative Energy (AE) Solar Co. Ltd	B799
Anhui Chaoqun Power Co. Ltd	B800
Anhui Titan PV Co. Ltd	B803
TBEA SOLAR CO. LTD Xi'an SunOasis (Prime) Company Limited XINJIANG SANG'O SOLAR EQUIPMENT	B804
Changzhou NESL Solartech Co. Ltd	B806
Dotec Electric Co. Ltd	B928
Greenway Solar-Tech (Shanghai) Co. Ltd Greenway Solar-Tech (Huaian) Co. Ltd.	B821
GS PV Holdings Group	B823
Jiangyin Shine Science and Technology Co. Ltd	B843
King-PV Technology Co. Ltd	B848
Ningbo Best Solar Energy Technology Co. Ltd	B855
Ningbo Huashun Solar Energy Technology Co. Ltd	B856
Qingdao Jiao Yang Lamping Co. Ltd	B867
SHANGHAI SHANGHONG ENERGY TECHNOLOGY CO. LTD	B874
Shenzhen Sungold Solar Co. Ltd	B879
SUZHOU SHENGLONG PV-TECH CO. LTD	B883
Worldwide Energy and Manufacturing USA Co. Ltd	B888
Wuxi Shangpin Solar Energy Science and Technology Co. Ltd	B891
Wuxi UT Solar Technology Co. Ltd	B894
Xiamen Sona Energy Co. Ltd	B895
Zhejiang Fengsheng Electrical Co. Ltd	B903
Zhejiang Yutai Photovoltaic Material Co. Ltd	B930
Zhejiang Sunrupu New Energy Co. Ltd	B915

ZAŁĄCZNIK III

Na fakturze handlowej towarzyszącej sprzedaży przez dane przedsiębiorstwo do Unii Europejskiej towarów objętych zobowiązaniem podane są następujące informacje:

1. Nagłówek „FAKTURA HANDLOWA TOWARZYSZĄCA TOWAROM OBJĘTYM ZOBOWIĄZANIEM”.
2. Nazwa przedsiębiorstwa wystawiającego fakturę handlową.
3. Numer faktury handlowej.
4. Data wystawienia faktury handlowej.
5. Dodatkowy kod TARIC, w ramach którego towary wskazane na fakturze mają być poddane odprawie celnej na granicy Unii Europejskiej.
6. Dokładny opis towarów sporządzony w zrozumiałym języku oraz:
 - numer kodu produktu (PCN),
 - specyfikacje techniczne PCN,
 - numer kodu produktu w przedsiębiorstwie (CPC),
 - kod CN,
 - ilość (podana w jednostkach wyrażonych w watach).
7. Opis warunków sprzedaży, w tym:
 - cena jednostkowa (waty),
 - obowiązujące warunki płatności,
 - obowiązujące warunki dostawy,
 - całkowite zniżki i rabaty.
8. Nazwa przedsiębiorstwa działającego jako importer, na które faktura jest wystawiona bezpośrednio przez przedsiębiorstwo.
9. Nazwisko pracownika w przedsiębiorstwie, który wystawił fakturę handlową, oraz podpisane przez niego oświadczenie następującej treści:

„Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że sprzedaż towarów, których dotyczy niniejsza faktura, przeznaczonych do bezpośredniego wywozu do Unii Europejskiej, jest dokonywana w ramach i na warunkach zobowiązania złożonego przez [PRZEDSIĘBIORSTWO] i przyjętego przez Komisję Europejską na mocy decyzji wykonawczej Komisji 2013/707/UE. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”.

ZAŁĄCZNIK IV

ŚWIADECTWO DOTYCZĄCE ZOBOWIĄZANIA EKSPORTOWEGO

Na świadectwie dotyczącym zobowiązania eksportowego wydawanym przez CCCME dla każdej faktury handlowej towarzyszącej sprzedaży przez dane przedsiębiorstwo do Unii Europejskiej towarów objętych zobowiązaniem podane są następujące informacje:

1. Nazwa, adres, numer telefonu i faksu chińskiej Izby Gospodarczej ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych (CCCME).
2. Nazwa przedsiębiorstwa wymienionego w załączniku do decyzji wykonawczej Komisji 2013/707/UE wystawiającego fakturę handlową.
3. Numer faktury handlowej.
4. Data wystawienia faktury handlowej.
5. Dodatkowy kod TARIC, pod którym towary na fakturze mają być odprawione celnie na granicy Unii Europejskiej.
6. Dokładny prosty opis towarów, zawierający:
 - numer kodu produktu (PCN),
 - specyfikację techniczną towarów, numer kodu produktu w przedsiębiorstwie (CPC) (jeżeli ma zastosowanie),
 - kod CN.
7. Dokładna ilość w jednostkach wyrażonych w watach.
8. Numer i data wygaśnięcia (trzy miesiące po wydaniu) świadectwa.
9. Nazwisko pracownika CCME, który wystawił świadectwo, oraz podpisane przez niego oświadczenie następującej treści:

„Ja, niżej podpisany, zaświadczam, iż to świadectwo jest wydane w celu bezpośredniego wywozu do Unii Europejskiej towarów wskazanych na fakturze handlowej towarzyszącej sprzedaży objętej zobowiązaniem oraz że świadectwo jest wydane w ramach i na warunkach zobowiązania złożonego przez [PRZEDSIĘBIORSTWO] oraz przyjętego przez Komisję Europejską na mocy decyzji Komisji 2013/707/UE. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszym świadectwie są zgodne z prawdą oraz że ilość objęta świadectwem nie przekracza progu zobowiązania”.
10. Data.
11. Podpis i pieczęć CCCME.

ZAŁĄCZNIK V

Na fakturze handlowej towarzyszącej sprzedaży przez dane przedsiębiorstwo do Unii Europejskiej towarów objętych cłem antydumpingowym podane są następujące informacje:

1. Nagłówek „FAKTURA HANDLOWA TOWARZYSZĄCA TOWAROM OBJĘTYM CŁEM ANTYDUMPINGOWYM I WYRÓWNAWCZYM”.
 2. Nazwa przedsiębiorstwa wystawiającego fakturę handlową.
 3. Numer faktury handlowej.
 4. Data wystawienia faktury handlowej.
 5. Dodatkowy kod TARIC, w ramach którego towary wskazane na fakturze mają być poddane odprawie celnej na granicy Unii Europejskiej.
 6. Dokładny opis towarów sporządzony w zrozumiałym języku oraz:
 - numer kodu produktu (PCN),
 - specyfikacje techniczne PCN,
 - numer kodu produktu w przedsiębiorstwie (CPC),
 - kod CN,
 - ilość (podana w jednostkach wyrażonych w watach).
 7. Opis warunków sprzedaży, w tym:
 - cena jednostkowa (waty),
 - obowiązujące warunki płatności,
 - obowiązujące warunki dostawy,
 - całkowite zniżki i rabaty.
 8. Nazwisko i podpis pracownika przedsiębiorstwa, które wystawiło fakturę handlową.
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 1239/2013**z dnia 2 grudnia 2013 r.****nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15,

uwzględniając wniosek przedłożony przez Komisję Europejską po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Wszczęcie postępowania**

- (1) W dniu 8 listopada 2012 r. Komisja Europejska („Komisja”) ogłosiła w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾ („zawiadomienie o wszczęciu postępowania”) wszczęcie postępowania antysubsydyjnego dotyczącego przywozu do Unii modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL” lub „państwo, którego dotyczy postępowanie”).
- (2) Postępowanie antysubsydyjne wszczęto w następstwie skargi złożonej w dniu 26 września 2012 r. przez EU ProSun („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących w tym przypadku ponad 25 % całkowitej unijnej produkcji modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów. Wspomniana skarga zawierała dowody *prima facie* wskazujące na subsydiowanie wymienionego produktu i wynikającą z niego istotną szkodę, które uznano za wystarczające uzasadnienie wszczęcia postępowania.
- (3) Przed wszczęciem postępowania i zgodnie z art. 10 ust. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009 („rozporządzenie podstawowe”) Komisja powiadomiła rząd ChRL o otrzymaniu odpowiednio udokumentowanej skargi zawierającej zarzut, że subsydiowany przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów pochodzących z ChRL powoduje istotną szkodę dla przemysłu unijnego. Rząd ChRL został zaproszony do udziału w konsultacjach w celu wyjaśnienia sytuacji w związku z informacjami zawartymi w skardze i osiągnięcia wspólnie uzgodnionego rozwiązania. Rząd

ChRL przyjął to zaproszenie, po czym przeprowadzono konsultacje. W trakcie konsultacji nie osiągnięto wspólnie uzgodnionego rozwiązania. Uwzględniono jednak należyte wyjaśnienia rządu ChRL dotyczące nieuznania programów wymienionych w skardze za stanowiące podstawę środków wyrównawczych. Po zakończeniu konsultacji rząd ChRL przedstawił swoje uwagi.

1.2. Równoległe postępowanie antydumpingowe

- (4) W dniu 6 września 2012 r. Komisja ogłosiła w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾ wszczęcie postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu do Unii modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących z ChRL.
- (5) W dniu 6 czerwca 2013 r. Komisja na mocy rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013 ⁽⁴⁾ nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z ChRL („rozporządzenie w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych”).
- (6) Analizy szkody przeprowadzone w ramach niniejszego dochodzenia antysubsydyjnego i w ramach równoległego dochodzenia antydumpingowego opierają się na takiej samej definicji przemysłu unijnego, reprezentatywnych producentów unijnych i okresu objętego dochodzeniem oraz, o ile nie określono inaczej, prowadziły do identycznych wniosków. Rozwiązanie takie uznano za stosowne dla usprawnienia analizy szkody i uzyskania spójnych ustaleń w ramach obu postępowań. Dlatego też uwagi na temat aspektów szkody przedłożone w ramach jednego z postępowań były uwzględniane w ramach obydwu.

1.3. Rejestracja

- (7) W następstwie wniosku skarżącego popartego wymaganymi dowodami Komisja przyjęła w dniu 1 marca 2013 r. rozporządzenie Komisji (UE) nr 182/2013 ⁽⁵⁾ poddające rejestracji przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z ChRL z dniem 6 marca 2013 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 6.9.2012, s. 5.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 513/2013 z dnia 4 czerwca 2013 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 182/2013 poddające rejestracji przywóz tych produktów pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 152 z 5.6.2013, s. 5).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 182/2013 z dnia 1 marca 2013 r. poddające rejestracji przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 61 z 5.3.2013, s. 2).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 340 z 8.11.2012, s. 13.

- (8) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że decyzja dotycząca rejestracji przywozu była bezpodstawna, ponieważ nie spełniono warunków wynikających z art. 24 ust 5 rozporządzenia podstawowego. Argumentów tych nie poparto jednak ani nie uzasadniono udokumentowanymi informacjami. W chwili podejmowania decyzji dotyczącej rejestrowania przywozu Komisja posiadała wystarczające dowody *prima facie* uzasadniające potrzebę rejestracji przywozu, dotyczące w szczególności gwałtownego wzrostu w kategoriach zarówno bezwzględnej wielkości przywozu, jak i udziału w rynku. Z tego względu argumenty w tej kwestii trzeba było odrzucić.

1.4. Strony, których dotyczy postępowanie

- (9) Komisja oficjalnie powiadomiła o wszczęciu postępowania skarżących, innych znanych producentów unijnych, innych znanych producentów eksportujących w ChRL, władze ChRL i znanych importerów. Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.
- (10) Ze względu na znaczną liczbę producentów eksportujących, producentów unijnych i importerów niepowiązanych zwrócono się do wszystkich znanych producentów eksportujących oraz niepowiązanych importerów o zgłoszenie się do Komisji oraz o dostarczenie, jak określono w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, podstawowych informacji o ich działalności związanej z produktem objętym postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem, który określono w motywie 38 poniżej. O przedmiotowe informacje zwrócono się zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego, aby umożliwić Komisji podjęcie decyzji, czy dobór próby jest konieczny, a w razie stwierdzenia takiej konieczności — aby umożliwić taki dobór prób. Skonsultowano się również z władzami ChRL.

a) Kontrola wyrwykowa producentów eksportujących

- (11) Początkowo 121 chińskich producentów eksportujących/grup producentów eksportujących przedstawiło wymagane informacje i zgodziło się na włączenie do próby. Współpracujące przedsiębiorstwa reprezentują ponad 80 % całkowitej wielkości wywozu z Chin. Na podstawie informacji przedstawionych przez producentów eksportujących i zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego Komisja wstępnie zaproponowała próbę składającą się z siedmiu producentów eksportujących/grup producentów eksportujących.
- (12) Wybrana próba siedmiu grup przedsiębiorstw składa się z trzech współpracujących eksporterów z największą wielkością wywozu modułów, dwóch współpracujących eksporterów z największą wielkością wywozu ogniw i dwóch współpracujących eksporterów z największą wielkością wywozu płytek. Próba tych siedmiu grup producentów eksportujących służyła za podstawę do określenia poziomu subsydiowania w przypadku tych

grup oraz poziomu subsydiowania wszystkich współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą, zgodnie z wymogiem art. 15 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego. Jak wyjaśniono w motywie 46 poniżej, na ostatecznym etapie dochodzenia Komisja wyłączyła płytki z zakresu produktów objętych postępowaniem. Niektóre przedsiębiorstwa wybrano do próby na podstawie ich największych wielkości wywozu płytek. Biorąc jednak pod uwagę fakt, że Komisja badała już te przedsiębiorstwa i zweryfikowała przedłożone przez nie dane oraz fakt, że wszystkie te przedsiębiorstwa wywożą znaczne ilości modułów lub ogniw, zmiany próby nie uznano za konieczną.

- (13) Ostatecznie uznano, że liczba eksportujących producentów objętych próbą wyniesie osiem przedsiębiorstw/grup. Wynika to z faktu, że chociaż początkowo zgłoszono, iż Jinko Solar Co. Ltd i Renesola Jiangsu Ltd są przedsiębiorstwami powiązanymi, na późniejszym etapie ustalono, że nie są one powiązane.

b) Kontrola wyrwykowa producentów unijnych

- (14) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja powiadomiła, że dokonała tymczasowego doboru próby producentów unijnych. O doborze tymczasowej próby producentów unijnych poinformowano wszystkich znanych producentów unijnych i znane stowarzyszenie producentów. Próba ta składała się z dziewięciu producentów unijnych wybranych spośród około 215 producentów unijnych, o których Komisja wiedziała przed wszczęciem postępowania, że wytwarzają produkt podobny. Wyboru dokonano na podstawie największej reprezentatywnej wielkości produkcji, z uwzględnieniem wielkości sprzedaży i lokalizacji geograficznej, którą można było właściwie zbadać w dostępnym czasie. Zapewniono objęcie próbą zarówno producentów unijnych zintegrowanych, jak i niezintegrowanych pionowo. Zwrócono się także do zainteresowanych stron o przedstawienie opinii w sprawie tymczasowej próby.

- (15) Kilka zainteresowanych stron zgłosiło następujące zastrzeżenia dotyczące tymczasowej próby producentów unijnych:

- (i) niektóre strony zgłosiły, że ograniczona ilość informacji dostarczanych w odniesieniu do tymczasowej próby była niewystarczająca i uniemożliwiła im zgłoszenie konstruktywnych uwag do proponowanej próby. W szczególności krytykowały one fakt, że tożsamość producentów unijnych była traktowana jako poufna, i złożyły wniosek o ujawnienie państw członkowskich, w których zlokalizowani są objęci próbą producenci unijni, jak również udziału produkcji wybranych producentów unijnych w łącznej wielkości produkcji modułów i ogniw fotowoltaicznych oraz odsetka produkcji i sprzedaży, jaki stanowią objęte próbą przedsiębiorstwa indywidualnie i łącznie;

- (ii) zakwestionowano metodę doboru próby ze względu na „pomieszenie trzech różnych etapów”, mianowicie poparcia dla wszczęcia dochodzenia, definicji przemysłu unijnego i doboru próby. W związku z tym twierdzono, że jest niejasne, czy przemysł unijny został już określony w czasie doboru próby, a zatem czy próbę można uznać za reprezentatywną. Brak definicji przemysłu unijnego na etapie doboru próby uniemożliwił zainteresowanym stronom sprawdzenie, czy tymczasowa próba była reprezentatywna, a w związku z tym czy na podstawie próby można prawidłowo ocenić sytuację przemysłu unijnego w okresie objętym dochodzeniem określonym w motywie 38 poniżej. Ponadto stwierdzono, że dokonanie doboru tymczasowej próby na podstawie odpowiedzi producentów unijnych na badanie poparcia dla wszczęcia postępowania było niewłaściwe;
- (iii) stwierdzono również, że doboru tymczasowej próby dokonano jedynie na podstawie przedsiębiorstw, które wyraziły swoje poparcie dla niniejszego dochodzenia;
- (iv) jedna ze stron twierdziła, że ponieważ tymczasowa próba obejmuje przedsiębiorstwa zintegrowane pionowo, wielkość produkcji ogniw może być liczona podwójnie lub potrójnie, co podaje w wątpliwość ogólną reprezentatywność próby. Strona zwróciła się z wnioskiem, aby w odniesieniu do producentów zintegrowanych pionowo liczono wyłącznie wielkość produkcji modułów, a nie wielkość produkcji ogniw;
- (v) ta sama strona stwierdziła, że dane, na podstawie których dokonano doboru próby, były co najmniej częściowo niewiarygodne, co mogło wpłynąć na reprezentatywność całej tymczasowej próby;
- (vi) jedna ze stron przedstawiła listę mającą zawierać około 150 dodatkowych unijnych producentów produktu podobnego, którzy twierdzili, że powinno się ich uwzględnić przy doborze próby producentów unijnych.
- (16) Do argumentów przedstawionych przez strony ustosunkowano się w następujący sposób: producenci unijni zwrócili się o poufne traktowanie ich nazw z obawy przed retorsjami handlowymi. Producenci unijni istotnie spotkali się z groźbami wyrządzenia im szkody zarówno na terytorium Unii, jak i poza nią. Komisja uznała te wnioski za wystarczająco uzasadnione, aby je przyjąć. Ujawnienie lokalizacji lub udziału w produkcji i sprzedaży poszczególnych producentów unijnych wybranych do próby mogłoby z łatwością spowodować ujawnienie tożsamości danego producenta, dlatego też należało odrzucić wnioski w tym zakresie.
- (17) Komisja nie „pomieszała” ustalenia poparcia dla wszczęcia dochodzenia, definicji przemysłu unijnego i doboru tymczasowej próby, ponieważ etapy te pozostały niezależne i decyzje ich dotyczące podejmowano oddzielnie. Nie wykazano, w jakim stopniu wykorzystanie danych dotyczących produkcji i sprzedaży przedstawionych przez producentów unijnych w kontekście badania poparcia dla wszczęcia dochodzenia wpłynęło na reprezentatywność próby. W momencie wszczęcia dochodzenia przemysł unijny był istotnie zdefiniowany tymczasowo. W celu tymczasowego ustalenia całkowitej produkcji unijnej w okresie objętym dochodzeniem, określonym w motywie 38 poniżej, wykorzystano wszystkie dostępne informacje dotyczące producentów unijnych, w tym informacje zawarte w skardze oraz dane zebrane od producentów unijnych i innych stron przed wszczęciem dochodzenia.
- (18) Przy doborze próby uwzględniono wszystkich producentów unijnych, którzy udzielili odpowiedzi na pytania dotyczące poparcia dla wszczęcia dochodzenia, niezależnie od tego, czy opowiedzieli się oni za dochodzeniem, przeciwko dochodzeniu czy nie wyrazili żadnej opinii na jego temat. Argument ten został zatem odrzucony.
- (19) Przy doborze tymczasowej próby uwzględniono kwestię podwójnego/potrójnego liczenia. Okazało się, że przy wyłączeniu produkcji i sprzedaży ogniw producentów unijnych zintegrowanych pionowo nie uwzględniono by części produkcji ogniw sprzedawanych na wolnym rynku. Uznano zatem, że wyłączenie sprzedaży ogniw z całkowitej wielkości produkcji niekoniecznie doprowadziłoby do wzrostu reprezentatywności próby. Ponadto reprezentatywność próby ustalono nie tylko na podstawie wielkości produkcji, ale również na podstawie rozkładu geograficznego i zrównoważonej reprezentacji producentów zintegrowanych i niezintegrowanych pionowo. Względna reprezentatywność wielkości produkcji obliczono na poziomie każdego rodzaju produktu podobnego. Na tej podstawie uznano metodykę doboru tymczasowej próby za racjonalną, w związku z czym otrzymaną próbę uznaje się za reprezentatywną dla całego przemysłu unijnego produktu objętego dochodzeniem. W związku z powyższym argument ten został odrzucony. Jeżeli chodzi o wiarygodność danych, doboru próby dokonano na podstawie informacji dostępnych w czasie doboru próby, jak określono w art. 27 rozporządzenia podstawowego. Jeżeli chodzi o wiarygodność danych wykorzystanych na poparcie wszczęcia dochodzenia, w ramach dochodzenia nie znaleziono żadnych dowodów świadczących o znacznych brakach w danych zgromadzonych przez jego wszczęciem. Można zatem zasadnie przyjąć, że podstawa doboru tymczasowej próby była wystarczająco wiarygodna. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

- (20) W odniesieniu do listy około 150 dodatkowych producentów unijnych należy zauważyć, że informacje te przedstawiono długo po upływie terminu wyznaczonego dla zainteresowanych stron na przekazywanie uwag dotyczących doboru tymczasowej próby oraz dla producentów unijnych na zgłaszanie się i składanie wniosku o wybranie do próby. Ponadto w momencie doboru próby Komisja w rzeczywistości wiedziała o około 30 producentach unijnych znajdujących się na liście. Ponadto wszyscy producenci unijni, którzy zgłosili się po publikacji zawiadomienia o wszczęciu postępowania, zostali wzięci pod uwagę przy doborze próby. Dlatego też nie można mówić o wpływie na reprezentatywność próby. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (21) Po otrzymaniu uwag dokonano przeglądu składu próby, ponieważ istniały przesłanki, że jedno z wybranych przedsiębiorstw nie będzie w stanie w pełni współpracować. W celu utrzymania poziomu reprezentatywności próby wybrano dodatkowego producenta unijnego. Zmieniona próba składała się zatem z dziesięciu przedsiębiorstw wybranych na podstawie największej reprezentatywnej wielkości dla każdego poziomu produkcji, z uwzględnieniem wielkości sprzedaży na rynku Unii oraz lokalizacji geograficznej, które można było właściwie zbadać w dostępnym czasie. Po wyłączeniu płytek z definicji produktu objętego postępowaniem, a tym samym z zakresu tego postępowania (zob. motywy 42–46 i 349 poniżej) próba składała się z ośmiu przedsiębiorstw. W rezultacie zmieniona próba producentów unijnych obejmowała następujące wielkości produkcji wyrażone jako odsetek całkowitej produkcji unijnej: 18–21 % dla modułów i 17–24 % dla ogniw oraz obejmowała producentów zintegrowanych i niezintegrowanych pionowo. Z uwagi na to, że dokładna wartość procentowa umożliwiłaby obliczenie wielkości produkcji wyżej wymienionego dodatkowego producenta unijnego, co pozwoliłoby na ustalenie jego tożsamości, nie można było ujawnić dokładnych wartości procentowych.
- (22) Producentami unijnymi, którzy przekazali Komisji informacje wymagane do doboru próby na potrzeby obecnego postępowania antysubsydyjnego, są ci sami producenci, którzy przekazali istotne informacje w toczącym się równolegle dochodzeniu antydumpingowym. Ponadto wszyscy producenci unijni wybrani do ostatecznej próby w dochodzeniu antydumpingowym przekazali istotne informacje w obecnym dochodzeniu antysubsydyjnym, co umożliwiło Komisji dobór próby. Dlatego też uznano za właściwe, aby ostateczne próby producentów unijnych w obu dochodzeniach były identyczne.
- (23) Rząd ChRL ponownie wysunął argument, że korzystanie z zasady poufności nazw skarżących oraz objętych próbą producentów unijnych nie jest uzasadnione. Jak stwierdzono w motywie 9 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, producenci unijni zwrócili się o poufne traktowanie ich nazw z obawy przed retorsjami handlowymi. Komisja uznała te wnioski za wystarczająco uzasadnione, aby je przyjąć. Informacje przedłożone Komisji w celu uzasadnienia obaw przed retorsjami handlowymi nie mogą być ujawniane stronom trzecim, ponieważ takie ujawnienie mogłoby podważyć celowość wniosku o zachowanie poufności. Ponadto w przypadku gdy, jak poinformował rząd ChRL, producent unijny zrewidował swoje stanowisko i ujawnił swoją tożsamość, składając wniosek do Trybunału o wszczęcie sprawy przeciwko postanowieniom rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, nie istnieją już powody do ujawniania informacji, na podstawie których zapewniono anonimowość, ponieważ tożsamość została ujawniona.
- (24) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń Chińska Izba Gospodarcza ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych (CCCME) ponownie wysunęła argumenty na temat metod stosowanych do doboru tymczasowej próby producentów unijnych. Twierdzi ona w szczególności, że instytucje nie wzięły pod uwagę 120 producentów. Komisja poruszyła już tę kwestię w motywie 9 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Ponadto instytucje zweryfikowały działalność przedsiębiorstw przedstawionych w przedmiotowym wykazie. Okazało się, że wykaz obejmuje głównie instalatorów, dystrybutorów, importerów powiązanych oraz producentów eksportujących w Chinach, na Tajwanie i w Indiach. W związku z tym nie mogła ona wykazać, że instytucje pominęły znaczącą liczbę producentów unijnych. Ponadto CCCME nie zakwestionowała całkowitej produkcji unijnej, podając alternatywne dane liczbowe, ani nie przedstawiła żadnych dowodów na to, że reprezentatywność próby mogłaby zostać naruszona, ponieważ gdyby Komisja posiadała wiedzę na ten temat, żaden z rzekomych dodatkowych producentów unijnych nie zostałby wybrany do próby.
- c) Kontrola wyrywkowa niepowiązanych importerów
- (25) Spośród około 250 importerów niepowiązanych zgłoszonych przez skarżącego, z którymi skontaktowała się Komisja, dwadzieścia stron odpowiedziało na formularz kontrolny dołączony do zawiadomienia o wszczęciu postępowania, z czego dwanaście w odniesieniu do modułów, a jedna w odniesieniu do ogniw. Ponadto zgłosiło się siedem innych stron, ale nie zgłosiły one przywozu ani odsprzedaży produktu objętego postępowaniem. Probę dobrano zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego, aby objąć największą reprezentatywną wielkość przywozu, którą można było właściwie zbadać w dostępnym czasie. Na tej podstawie wybrano próbę importerów niepowiązanych składającą się z dwóch

importerów w odniesieniu do modułów i jednego importera w odniesieniu do ogniw, na których przypada około 2–5 % całkowitego przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie. Po otrzymaniu odpowiedzi na kwestionariusz stało się jednak jasne, że podstawową działalnością jednego z trzech importerów były w rzeczywistości instalacje wykorzystujące energię słoneczną, a nie handel produktem objętym postępowaniem. Jeżeli chodzi o działalność drugiego importera, był on importerem modułów, a nie importerem ogniw. Jakość informacji przekazanych w jego odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu była jednak niewystarczająca, żeby można było uwzględnić go w analizie importerów niepowiązanych. Dodatkowo dochodzenie wykazało, że większość przywozu produktu objętego postępowaniem trafiała na rynek unijny za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych z producentami eksportującymi w ChRL lub za pośrednictwem instalatorów bądź podmiotów realizujących projekty.

- (26) Po wprowadzeniu tymczasowych środków antydumpingowych w równoległym dochodzeniu antydumpingowym Komisja skontaktowała się z dodatkowymi importerami, którzy już współpracowali w ramach tego dochodzenia na etapie jego wszczęcia. Przekazali oni podstawowe informacje na temat swojej działalności związanej z produktem objętym dochodzeniem w okresie objętym dochodzeniem, który określono w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Celem skontaktowania się z tymi podmiotami było ustalenie, czy można zwiększyć wielkość próby importerów niepowiązanych. Zgłosiło się sześć przedsiębiorstw zakwalifikowanych jako importerzy niepowiązani zajmujący się obrotem produktem objętym postępowaniem (tj. nabywającym i odsprzedającym go) i wyraziło wolę dalszej współpracy przy dochodzeniu. Spośród tych sześciu podmiotów pięć udzieliło odpowiedzi w terminie. Spośród pięciu otrzymanych odpowiedzi tylko trzy zawierały wystarczającą ilość informacji, aby umożliwić dokonanie wnikliwej oceny. Na tej podstawie próba importerów niepowiązanych została powiększona i objęła czterech importerów w odniesieniu do modułów, na których przypada około 2–5 % całkowitego przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie. Biorąc pod uwagę strukturę grupy importerów niepowiązanych, z których większość stanowiły małe i średnie przedsiębiorstwa, nie było możliwości, aby w próbie reprezentowany był większy udział ze względu na ograniczone zasoby, jakimi dysponowały instytucje.

d) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i weryfikacja

- (27) Komisja przesłała kwestionariusze do przedstawicieli ChRL (w tym specjalne kwestionariusze dla Chińskiego Banku Rozwoju (China Development Bank), Eksportowo-Importowego Banku Chińskiego (Export-Import Bank of China), Banku Chińskiego (Bank of China), Banku Szanghaju (Bank of Shanghai), Sinosure, innych istotnych instytucji finansowych i będących własnością państwa producentów polikrzemu, szkła i aluminium, którzy w okresie objętym dochodzeniem dostarczali te surowce do sektora, którego dotyczy niniejsze postępowanie), ośmiu objętych próbą producentów eksportujących w ChRL, innych producentów eksportujących w ChRL, którzy zwrócili się z wnioskiem w tej sprawie, a także do producentów unij-

nich objętych próbą, importerów niepowiązanych objętych próbą, podmiotów działających na rynkach wyższego i niższego szczebla oraz ich stowarzyszeń, które zgłosiły się w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Komisja skontaktowała się również z reprezentatywnym stowarzyszeniem konsumentów.

- (28) Odpowiedzi otrzymano od rządu ChRL, wszystkich objętych próbą producentów eksportujących i powiązanych z nimi przedsiębiorstw w ChRL, pięciu producentów eksportujących, którzy złożyli wniosek o badanie indywidualne, wszystkich objętych próbą producentów unijnych, wszystkich objętych próbą niepowiązanych importerów unijnych, jak również dwudziestu jeden podmiotów działających na rynkach wyższego i niższego szczebla oraz trzech ich stowarzyszeń.

- (29) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszystkie informacje uznane za niezbędne do stwierdzenia subsydiowania, wynikającej z niego szkody oraz interesu Unii. Wizyty weryfikacyjne odbyły się w siedzibie następujących organów państwowych i instytucji finansowych, przedsiębiorstw objętych próbą, jednego niepowiązanego importera, dwóch podmiotów działających na rynku wyższego szczebla, czterech podmiotów działających na rynkach niższego szczebla, stowarzyszeń i niezależnego konsultanta:

- a) rząd Chińskiej Republiki Ludowej
 - chińskie Ministerstwo Handlu, Pekin, Chiny;
 - Huaxia Bank, Pekin, Chiny;
 - Chiński Bank Rozwoju, Pekin, Chiny;
 - Eksportowo-Importowy Bank Chiński, Pekin, Chiny;
 - China Export & Credit Insurance Corporation (SINOSURE), Pekin, Chiny;
- b) producenci unijni
 - ośmiu producentów unijnych objętych próbą;
- c) grupy producentów eksportujących (i powiązane z nimi przedsiębiorstwa) w ChRL
 - Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd, Chiny;
 - Delsolar (Wujiang) Ltd. (Wujiang) Co. Ltd., Chiny;
 - Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd., Chiny;
 - JingAo Group, Chiny;
 - Wuxi Suntech Power Co. Ltd, PRC Power Co. Ltd, Chiny;
 - Yingli Green Energy Holding Company, Chiny;
 - Zhejiang Yuhui Solar Energy Source Co. Ltd oraz Renesola Jiangsu Ltd, Chiny;
 - Jinko Solar Co. Ltd, Chiny;
- d) importer niepowiązany w Unii
 - IBC SOLAR AG, Bad Staffelstein, Niemcy;
- e) podmioty działające na rynku wyższego szczebla
 - Roth & Rau AG, Hohenstein-Ernstthal, Niemcy;
 - WACKER Chemie AG, Burghausen, Niemcy;

- f) podmioty działające na rynku niższego szczebla
- Juwi Solar GmbH, Worrstadt, Niemcy;
 - ValSolar SL, Badajoz, Hiszpania;
 - Jayme de la Costa, Pedroso, Portugalia;
 - Sunedison, Spain Construction, Madryt, Hiszpania;
- g) stowarzyszenia
- Europejskie Stowarzyszenie Przemysłu Fotowoltaicznego (European Photovoltaic Industry Association, „EPIA”), Bruksela, Belgia;
- h) niezależny konsultant
- Euopressedienst, Bonn, Niemcy.
- (30) Uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione.
- (31) Stowarzyszenie na Rzecz Przystępnej Energii Słonecznej (Association for Affordable Solar Energy, „AFASE”), reprezentujące importerów oraz podmioty działające na rynkach niższego i wyższego szczebla, zakwestionowało podstawę prawną wizyty przeprowadzonej na terenie Euopressedienst, twierdząc, że niezależny konsultant nie jest zainteresowaną stroną zgodnie z art. 26 rozporządzenia podstawowego. W miarę możliwości ustalenia powinny jednak być oparte na wiarygodnych i możliwych do zweryfikowania danych. Euopressedienst dostarczył informacje na temat wskaźników makroekonomicznych na podstawie umowy. Komisja przeprowadziła weryfikację na miejscu na jego terenie w imię zasady dobrej administracji, aby potwierdzić solidność i prawidłowość danych, na których oparła swoje ustalenia.
- (32) Rząd ChRL stwierdził, że jego prawo do obrony w odniesieniu do dostępu do dokumentów udostępnionych zainteresowanym stronom do wglądu zostało naruszone, ponieważ (i) w dokumentach niepublikażnych brakowało informacji bez przedstawienia „ważnej przyczyny” lub przedłożenia wystarczająco szczegółowych streszczeń lub w wyjątkowych przypadkach powodów nieprzedłożenia niepublikażnego streszczenia, (ii) brakowało niepublikażnej wersji wszystkich odpowiedzi producenta unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz (iii) opóźnienia w udostępnieniu zainteresowanym stronom niepublikażnych wersji odpowiedzi producentów unijnych na pytania zawarte w kwestionariuszu były nadmierne.
- (33) (i) W odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym w dokumentach udostępnionych do wglądu brakowało informacji, zainteresowana strona nie sprecyzowała, o jakie informacje jej chodzi. (ii) Jej argument, zgodnie z którym nie udostępniono niepublikażnej wersji wszystkich odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, był nieprawdziwy. (iii) Jeżeli chodzi o opóźnienia w udostępnieniu niepublikażnych odpowiedzi objętych próbą producentów unijnych na pytania zawarte w kwestionariuszu, wyjaśniono zainteresowanej stronie, że kwestionariusze dodano do dokumentów niepublikażnych dopiero po sprawdzeniu kompletności i zasadności ich streszczeń. W celu zapewnienia producentom unijnym prawa do anonimo-

wości, upewniono się również, że w niepublikażnych wersjach kwestionariuszy rzeczywiście nie ujawniono tożsamości zainteresowanego producenta unijnego. W niektórych przypadkach strony przedkładające niepublikażne wersje musiały je odpowiednio poprawić zanim można je było udostępnić innym zainteresowanym stronom.

- (34) W każdym przypadku uznaje się, że w żaden sposób nie wpłynęło to na prawo zainteresowanych stron do obrony. Komisja dała wszystkim zainteresowanym stronom możliwość odniesienia się do informacji zawartych w dokumentach udostępnionych do wglądu w czasie umożliwiającym uwzględnienie ich uwag, w przypadku gdy uzasadniono je i umotywowano przed wyciągnięciem jakichkolwiek wniosków w ramach dochodzenia. Zainteresowana strona miała pełną możliwość przedstawienia swoich uwag w odniesieniu do kwestionariuszy objętych próbą producentów unijnych także po ujawnieniu tymczasowych i ostatecznych ustaleń. W związku z tym, nawet jeżeli ujawnienia ustaleń i dostęp do dokumentów udostępnionych zainteresowanym stronom do wglądu oparto na różnych przepisach prawnych, należy zauważyć, że zainteresowane strony miały wiele możliwości przedstawienia swoich uwag w odniesieniu do wszystkich informacji udostępnionych przez każdą ze stron w ramach dochodzenia. W związku z tym powyższy argument musiał zostać odrzucony.
- (35) Wszystkie zainteresowane strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których planowano zalecić nałożenie cła wyrównawczego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej („ujawnienie ostatecznych ustaleń”). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ujawnienia ostatecznych ustaleń.
- (36) Uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione.

1.5. Przyjęcie zobowiązania w związku z cłami ostatecznymi

- (37) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń Komisja otrzymała zmienione zobowiązanie złożone przez producentów eksportujących wraz z Chińską Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych obejmujące również równoległe dochodzenie antydumpingowe. Decyzją wykonawczą Komisji 2013/707/UE z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzającą przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych⁽¹⁾ Komisja potwierdziła przyjęcie przedmiotowego zobowiązania.

⁽¹⁾ Zob. s. 214 niniejszego Dziennika Urzędowego.

1.6. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (38) Dochodzenie dotyczące subsydiowania i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowała okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do końca OD („okres badany”).

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Produkt objęty postępowaniem

- (39) Produkt objęty postępowaniem zdefiniowano na etapie wszczęcia postępowania jako moduły lub panele fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego oraz ogniwa i płytki w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego, pochodzące lub wysyłane z ChRL. Grubość ogniw i płytek nie przekracza 400 mikrometrów. Produkt ten jest obecnie objęty kodami CN ex 3818 00 10, ex 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 i ex 8541 40 90.
- (40) Z definicji produktu objętego postępowaniem wyklucza się następujące rodzaje produktów:
- przenośne ładowarki solarne składające się z mniej niż sześciu ogniw, dostarczające energię elektryczną do urządzeń lub ładujące akumulatory;
 - cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne;
 - produkty fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego trwale wbudowane do urządzeń elektrycznych spełniających inną funkcję niż wytwarzanie energii elektrycznej i wykorzystujących energię elektryczną wytwarzaną przez wbudowane ogniwo lub ogniwa fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego.

2.2. Produkt podobny

- (41) Dochodzenie wykazało, że produkt objęty dochodzeniem oraz produkt objęty wytwarzaniem i sprzedawany w Unii przez przemysł unijny mają takie same podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz takie same zastosowania końcowe. Produkty te uznaje się zatem za produkty podobne w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

2.3. Argumenty dotyczące zakresu definicji produktu

2.3.1. Wyłączenie płytek

- (42) Zainteresowane strony twierdziły, że płytki należy usunąć z zakresu produktów objętych postępowaniem, ponieważ płytki nie mają takich samych podstawowych właściwości fizycznych, chemicznych i technicznych jak ogniwa i moduły. Oprócz argumentów przedstawionych przed opublikowaniem rozporządzenia w sprawie tymczasowych ceł antydumpingowych na późniejszym etapie wysunięto dwa dodatkowe argumenty w tej kwestii.
- (43) Po pierwsze, zainteresowane strony twierdziły, że płytki można wykorzystać do innych celów niż produkcja

ogniwi, przede wszystkim w produkcji układów scalonych i innych mikroukładów. W tej kwestii należy zauważyć, że nie wszystkie płytki wchodzą w zakres definicji produktu objętego przedmiotowym dochodzeniem, która ogranicza się do „płytek w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego” oraz iż „grubość płytek nie przekracza 400 mikrometrów”. Chociaż płytki z pewnością mają inne zastosowania, to przedmiotowe dochodzenie nigdy nie obejmowało płytek wykorzystywanych do wytwarzania innych produktów, takich jak układy scalone. Poza tym żaden producent, importer ani użytkownik uczestniczący w rynku tych odmiennych rodzajów płytek nie zgłosił obiektywnie, że ich płytki będą podlegać rejestracji lub tymczasowym cłom antydumpingowym. Dlatego uznano, że te pozostałe rodzaje płytek nie wchodzą w zakres produktów objętych przedmiotowym dochodzeniem. Jednocześnie wskazuje to na fakt, że płytki niekoniecznie muszą mieć to samo zastosowanie końcowe co ogniwa i moduły.

- (44) Po drugie, twierdzono, że nieprzetworzona płytka nie posiada żadnych kluczowych właściwości elektrycznych, które odróżniają ogniwa i moduły fotowoltaiczne od pozostałych produktów. W szczególności płytki nie mają zdolności generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego, co jest kluczową funkcją ogniw i modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego.

- (45) Co więcej, dochodzenie wykazało, że dopiero po przetworzeniu płytki w ogniwo powstaje funkcja generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego. Proces przemiany następuje w ogniwach, które absorbują światło i przetwarzają je na energię elektryczną za pomocą krzemu krystalicznego. Ogniwa posiadają złącze p-n w celu gromadzenia i przesyłania energii elektrycznej generowanej przez ogniwo. Aby otrzymać moduły, łączy się ogniwa w zestawy ogniw, lutując je na płaskim drucie lub taśmach metalowych. Umieszcza się je warstwowo pomiędzy płytami. Zazwyczaj na wierzchu stosuje się szkło, a od spodu płytę z polimeru. Moduły z reguły umieszcza się w ramach, aby umożliwić ich montowanie w terenie (np. na dachach). Moduł może, ale nie musi, być wyposażony w falownik.

- (46) Z uwagi na odmienne podstawowe właściwości fizyczne i techniczne, zdefiniowane w trakcie dochodzenia między innymi jako funkcja generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego, z drugiej strony stwierdzono, że płytki należy wykluczyć z definicji produktu objętego postępowaniem, a tym samym z zakresu przedmiotowego dochodzenia.

2.3.2. Właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz zastosowania końcowe

- (47) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że dochodzenie nie może obejmować dwóch produktów o różnych właściwościach fizycznych, chemicznych i technicznych, a zatem moduły i ogniwa powinny być objęte dwoma odrębnymi dochodzeniami. Ponadto twierdziły one, że nie jest jasne, czy dochodzenie obejmuje pojedynczy produkt czy dwa odrębne produkty, a zatem nie mają one możliwości pełnej obrony swoich interesów.

(48) Produkcja ogniw-modułów jest pojedynczym procesem produkcji, który składa się z różnych etapów. Ogniwa stanowią o charakterystyce produktu końcowego (tj. modułów). Dochodzenie wykazało, że produkcja ogniw jest ukierunkowana bezpośrednio i wyłącznie na produkcję modułów; moduły i ogniwa mają takie same właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne (określone przez zastosowany surowiec) i mają takie same podstawowe zastosowania końcowe, tj. są sprzedawane do celów wbudowania w systemy fotowoltaiczne. Wydajność modułów jest bezpośrednio związana z wydajnością ogniw.

(49) W zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia jasno określono, że moduły i ogniwa stanowią produkt objęty dochodzeniem. Zainteresowane strony miały zatem możliwość pełnej obrony swoich interesów na podstawie definicji produktu objętego postępowaniem. Na tej podstawie argumenty te zostały odrzucone.

2.3.3. Różna nomenklatura

(50) Podnoszono ponadto argument, że modułów i ogniw nie można uznać za jeden produkt, ponieważ mają kilka różnych ośmiocyfrowych kodów CN, sześciocyfrowych poddziałów i czterocyfrowych działów HS. W tej kwestii zauważa się, że zarówno ogniwa, jak i moduły można zgłosić jako objęte pozycją taryfową 8541 40 90, chociaż pozycje taryfowe w ramach pozycji 8501 dotyczą generatorów elektrycznych w ogóle, a nie produktów wykorzystujących energię słoneczną w szczególności. Na tej podstawie argument ten został odrzucony.

2.3.4. Wartość dodana ogniw

(51) Kilka stron twierdziło, że wartość dodana w ramach procesu przetwarzania ogniw stanowi największą część wartości modułu, a zatem ogniwa należy uznać za oddzielny produkt.

(52) W dochodzeniu wykazano, że produkcja ogniw jest najbardziej złożoną technologicznie częścią procesu produkcji. Wykazano jednak również, że dwa etapy procesu są wzajemnie powiązane i że wartość dodana nie koncentruje się na jednym konkretnym etapie procesu produkcji, ale jest rozłożona na cały proces produkcji. Na tej podstawie argument został odrzucony.

2.3.5. Odrębne rynki sprzedaży

(53) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że moduły i ogniwa mają odrębne rynki sprzedaży i w związku z tym należy je traktować jako różne produkty, na co wskazuje również fakt, że wielu producentów nie jest zintegrowanych pionowo.

(54) Modułów i ogniw nie można uznać za odrębne produkty, których ceny zmieniają się tylko w zależności od czyn-

ników rynkowych. Ich ceny są bowiem ściśle ze sobą powiązane i uzależnione od ceny polikrzemu. Podobnie, jak wyjaśniono powyżej w motywie 49, produkt objęty postępowaniem jest wytwarzany w ramach jednego procesu produkcji, który składa się z różnych etapów. Fakt, że niektórzy producenci nie są zintegrowani pionowo, wynika wyłącznie z decyzji biznesowej i korzyści skali i nie przeczy temu wnioskowi. Na tej podstawie argument ten musiał zostać odrzucony.

2.3.6. Zastosowanie końcowe i zamienność

(55) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że moduły i ogniwa muszą być traktowane jako różne produkty z uwagi na to, że mają różne zastosowania końcowe i nie są zamienne.

(56) Jak wspomniano powyżej, w dochodzeniu wykazano, że proces produkcji ogniw-modułów jest jednym procesem produkcji i dlatego nie dotyczy go kwestia zamienności między różnymi etapami jednego procesu produkcji. Ponadto moduły i ogniwa mają takie samo zastosowanie końcowe, tj. przetwarzanie światła słonecznego na energię elektryczną, i dlatego nie mogą być wykorzystywane do innych zastosowań.

2.3.7. Kanały dystrybucji

(57) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że rozpowszechnianie modułów i ogniw nie odbywa się za pomocą tych samych kanałów dystrybucyjnych, w związku z czym nie należy ich uznawać za jeden produkt. Dochodzenie wykazało, że moduły i ogniwa można rozpowszechniać różnymi lub podobnymi kanałami dystrybucji. Niemniej głównym kryterium definiowania jednego produktu są takie same właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz zastosowania końcowe. Biorąc pod uwagę powyższe motywy 47–49, stwierdza się zatem, że różne kanały dystrybucji nie są traktowane jako element decydujący. W związku z powyższym argument ten należy odrzucić.

2.3.8. Postrzeganie przez konsumentów

(58) Podniesiono argument, że moduły i ogniwa różnią się znacznie, jeżeli chodzi o postrzeganie przez konsumentów, w związku z czym nie należy ich uznawać za jeden produkt.

(59) Podobnie jak powyżej głównym kryterium definiowania jednego produktu są takie same właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz zastosowania końcowe. Biorąc pod uwagę powyższe motywy 47–49, stwierdza się zatem, że różne postrzeganie przez konsumentów nie jest traktowane jako element decydujący. W związku z powyższym argument ten należy odrzucić.

2.3.9. Odrębne dochodzenia w odniesieniu do ogniw i modułów

- (60) Zainteresowane strony ponownie stwierdziły, że ogniwa i moduły nie są jednym produktem, a zatem powinny być oceniane oddzielnie. W przeciwieństwie do płytek ogniwa i moduły mają jednak tę samą podstawową właściwość, tj. zdolność generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.
- (61) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter twierdził, że pojedyncze ogniwa nie mogą wytwarzać energii elektrycznej. W tym celu muszą one być rzekomo wbudowane w moduły. Każde pojedyncze ogniwo ma jednak zdolność generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego zazwyczaj na poziomie około 4 W. Chociaż przedmiotowa moc może być niewystarczająca do większości zastosowań wymagających montażu wielu ogniw w moduły, nie oznacza to, że już pojedyncze ogniwo nie ma zdolności generowania energii elektrycznej.
- (62) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter twierdził ponadto, że ogniwa nie stanowią po prostu innego rodzaju modułów, ale zupełnie różny produkt. W rezultacie ogniwo jest kluczowym elementem modułu. Jako kluczowy element ogniwo oczywiście nie jest „zupełnie różnym produktem”, ponieważ moduły i ogniwa mają takie same podstawowe właściwości generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego, jak wskazano w motywie 60 powyżej.
- (63) Ta sama strona twierdziła ponadto, że podczas doboru próby producentów unijnych i eksporterów chińskich brano pod uwagę różnicę między ogniwami a modułami. W związku z tym należy ustanowić różne stawki celne w odniesieniu do modułów i ogniw. W tej kwestii potwierdzono, że rzeczywiście podczas kontroli wrywkowej producentów unijnych i eksporterów chińskich brano pod uwagę różnicę między modułami a ogniwami, jak wskazano w motywach 10 i 14 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych. Postąpiono jednak w ten sposób jedynie w celu zapewnienia reprezentatywności próby i nie oznacza to, że ogniwo i moduły nie należy uznawać za jeden produkt objęty postępowaniem ani że należy ustanowić odrębne stawki celne w odniesieniu do ogniw i modułów. W rzeczywistości w celu zapewnienia reprezentatywności próby w odniesieniu do wszystkich rodzajów produktów istotne jest dokonanie rozróżnienia między ogniwami a modułami podczas doboru próby. Co więcej, z uwagi na istnienie pewnego stopnia niepewności w odniesieniu do kwestii, czy ogniwa i moduły należy uznawać za jeden produkt czy za dwa odrębne produkty, konieczne było zapewnienie reprezentatywności w odniesieniu do obu możliwych rezultatów.
- (64) Według producentów eksportujących fakt, że zobowiązanie nakłada różne minimalne ceny importowe i wielkości przywozu w odniesieniu do ogniw i modułów, rzekomo stanowi potwierdzenie tego, iż moduły i ogniwa

są odrębnymi produktami wymagającymi dwóch odrębnych dochodzeń. Różne minimalne ceny importowe stanowią jedynie wskazanie, że ogniwa i moduły stanowią różne grupy rodzajów produktów sprzedawane po różnych cenach. W związku z tym konieczne jest określenie różnych cen, aby minimalne ceny importowe miały znaczenie.

- (65) Ponadto fakt, że ogniwa i moduły stanowią odrębne grupy rodzajów produktów, nie ma jako taki znaczenia w odniesieniu do definicji produktu objętego postępowaniem. W odniesieniu do definicji produktu objętego postępowaniem wystarczy, że przedmiotowe produkty mają takie same podstawowe właściwości i zastosowania końcowe, jak w przypadku modułów i ogniw, co opisano odpowiednio w motywach 46 i 71.
- (66) Rząd ChRL twierdził, że ocena kwestii, czy ogniwa i moduły są jednym produktem objętym postępowaniem, nie dotyczy szeregu kryteriów zdefiniowanych przez Organ Apelacyjny w sprawie EC — Asbestos⁽¹⁾. Wspomniane kryteria wykorzystuje się do definiowania „produktu podobnego”, a nie produktu objętego postępowaniem. Innymi słowy, przedmiotowe kryteria należy wykorzystywać do definiowania produktu podobnego, na przykład produktu podobnego wytwarzanego przez przemysł unijny, który następnie porównuje się do produktu objętego postępowaniem wywożonego przez chińskich producentów eksportujących. Kryteria te nie mają zatem zastosowania przy definiowaniu produktu objętego postępowaniem. W każdym przypadku instytucje zauważają, że stosowanie kryteriów wykorzystanych w sprawie EC — Asbestos do definiowania produktu objętego postępowaniem w przedmiotowej sprawie nie przyniesie innego rezultatu. Pierwsze i drugie kryterium (odpowiednio właściwości, charakter i jakość zastosowań końcowych) są takie same jak kryteria dotyczące właściwości fizycznych, chemicznych i technicznych oraz zastosowań końcowych zastosowane we wcześniejszych motywach. Trzecie kryterium (upodobania i nawyki konsumentów) nie jest tak naprawdę przydatne w przedmiotowej sprawie, ponieważ ogniwa są kluczowym elementem modułów; jeżeli chodzi o czwarte kryterium, klasyfikację taryfową, zauważa się, że zarówno ogniwa, jak i moduły można zgłosić jako objęte pozycją taryfową 8541 40 90, chociaż pozycje taryfowe w ramach pozycji 8501 dotyczą generatorów elektrycznych w ogóle, a nie produktów wykorzystujących energię słoneczną w szczególności.
- (67) Inna zainteresowana strona wysunęła argument, zgodnie z którym obiektywne stosowanie kryteriów opracowanych przez Trybunał Sprawiedliwości w poprzednich sprawach⁽²⁾ rzekomo prowadzi do stwierdzenia, że moduły i ogniwa są różnymi produktami. W tej kwestii należy zauważyć, że Trybunał wskazał jedynie szereg kryteriów, które można wziąć pod uwagę — nie ma obowiązku stosowania wszystkich kryteriów we wszystkich sprawach, ponieważ nie wszystkie z nich muszą być odpowiednie. Wspomniane kryteria oceniono w motywach 27–39 rozporządzenia w sprawie tymczasowych

⁽¹⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, Środki wspólnotowe dotyczące azbestu i produktów zawierających azbest, WT/DS135/AB/R, przyjęte dnia 5 kwietnia 2001 r.

⁽²⁾ Sprawa T-401/06 Brosmann Footwear (HK) Ltd i inni przeciwko Radzie; sprawa T-314/06 Whirlpool Europe przeciwko Radzie.

ceł antydumpingowych, w których stwierdzono, że szereg kryteriów nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie. W sprawie Brosmann oceny kwestii, czy różne rodzaje butów stanowią „produkt objęty postępowaniem”, również dokonano na podstawie tylko trzech kryteriów, które uznano za odpowiednie. Z uwagi na fakt, że zainteresowane strony nie podały żadnego powodu, dla którego obiektywne stosowanie wspomnianych kryteriów miałyby doprowadzić do stwierdzenia, iż moduły i ogniwa są różnymi produktami, przedmiotowego argumentu nie można przyjąć.

(68) Ponadto przypomina się, że ogniwa i moduły mają te same podstawowe zastosowania końcowe, tj. są sprzedawane w celu wbudowania w systemy fotowoltaiczne. Jak wskazano w motywie 28 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych, wydajność modułów jest bezpośrednio związana z wydajnością ogniów.

(69) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że z uwagi na wyłączenie płytek z zakresu definicji produktu oraz z powodu znacznego przetwarzania dokonywanego w celu wytworzenia modułów z ogniów, odparto również argument, zgodnie z którym ogniwa i moduły mają takie same zastosowania końcowe. Przedmiotowa strona twierdziła również, że ocena kwestii, czy moduły i ogniwa mają takie same zastosowania końcowe, opiera się na założeniu, iż proces produkcji płytek, modułów i ogniów jest taki sam.

(70) Po pierwsze, błędne jest stwierdzenie, że ocena, zgodnie z którą moduły i ogniwa mają takie samo zastosowanie końcowe, opiera się na procesie produkcji. Chociaż oba stwierdzenia rzeczywiście występują w tym samym motywie 36 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych, nie oznacza to, że jedno założenie opiera się na drugim. Stosując słowo „ponadto” oddzielające przedmiotowe dwa stwierdzenia, sprecyzowano, że drugie stwierdzenie nie opiera się na pierwszym. Co więcej, wspomniane dwa stwierdzenia odnoszą się do odrębnych kwestii w ramach części „Zastosowanie końcowe i zamienność”. Pierwsze stwierdzenie odnoszące się do procesu produkcji dotyczy zamienności, natomiast drugie — zastosowania końcowego. W związku z tym błędne jest podstawowe założenie, zgodnie z którym ocena kwestii, czy moduły i ogniwa mają takie same zastosowania końcowe, opiera się na założeniu, iż proces produkcji płytek, modułów i ogniów jest taki sam.

(71) W odniesieniu do faktycznego zastosowania końcowego ogniów i modułów zainteresowane strony nie kwestionują faktu, że moduły i ogniwa są sprzedawane w celu wbudowania ich w systemy fotowoltaiczne. Potwierdza się zatem stwierdzenie, że moduły i ogniwa mają takie samo zastosowanie końcowe.

2.3.10. Produkty cienkowarstwowe

(72) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że zakres definicji produktu objętego postępowaniem należy rozszerzyć na cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne, argumentując, że mają one takie same właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz takie same podstawowe zastosowania końcowe.

(73) Cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne są wyraźnie wyłączone z zakresu definicji produktu (zob. motyw 40 powyżej). Mają one bowiem odmienne właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne od produktu objętego postępowaniem. Wytwarza się je w ramach innego procesu produkcji bez wykorzystania krzemu krystalicznego, który jest głównym surowcem stosowanym do wytwarzania modułów i ogniów. Mają one niższą sprawność przetwarzania i niższą moc wyjściową mierzoną w watach, dlatego też nie są odpowiednie do takich samych rodzajów zastosowań, jak produkt objęty postępowaniem. Z tych względów argumenty te musiały zostać odrzucone.

2.3.11. Półprodukty

(74) Ponadto twierdzono, że ogniwa należy uznać za półprodukty, natomiast moduły to produkty końcowe, w związku z czym nie należy ich traktować jako jeden produkt.

(75) Jak wspomniano powyżej, głównymi kryteriami służącymi do definiowania jednego produktu są takie same właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz zastosowania końcowe. Biorąc pod uwagę powyższe motywy 47-49, stwierdza się zatem, że różnica między półproduktami a produktami końcowymi nie jest traktowana jako element decydujący. W związku z powyższym argument ten należy odrzucić.

2.3.12. Ładowarki solarne

(76) Jedna z zainteresowanych stron wnioskuje o wyłączenie paneli fotowoltaicznych przeznaczonych wyłącznie do ładowania akumulatorów 12 V ze względu na fakt, że mają one inne zastosowanie końcowe niż moduły do przyłączania do sieci, ponieważ generują znacznie niższe napięcie i w związku z tym nie są odpowiednie do przyłączania do sieci.

(77) Zgodnie z zawiadomieniem o wszczęciu postępowania przeniósł ładowarki solarne składające się z mniej niż sześciu ogniów, dostarczające energię elektryczną do urządzeń lub ładujące akumulatory, są wyłączone z definicji produktu objętego dochodzeniem. Moduły składające się z więcej niż sześciu ogniów przeznaczone wyłącznie do ładowania akumulatorów mają takie same właściwości podstawowe i taką samą wydajność jak moduły do podłączania do sieci. Korzystają one z otwartego obwodu

napięcia, który charakteryzuje się znacznie niższym napięciem niż obwód stosowany w modułach przeznaczonych do podłączania do sieci. Pomimo tej różnicy dochodzenie wykazało, że ten rodzaj modułów może być podłączany do sieci. Niższe napięcie można łatwo zrównoważyć, zwiększając wielkość lub liczbę ogniw. W związku z powyższym moduły przeznaczone do ładowania akumulatorów, które składają się z więcej niż sześciu ogniw, wchodzą w zakres definicji produktu objętego postępowaniem.

- (78) Zainteresowane strony stwierdziły również, że definicja „przenośne ładowarki solarne składające się z mniej niż sześciu ogniw” jest zbyt wąska i należy ją rozszerzyć na produkty pełniące podobną funkcję, które się są objęte tą definicją, takie jak produkty o podobnej wielkości, składające się z większej liczby mniejszych ogniw.
- (79) Ponadto zainteresowane strony twierdziły, że definicja „produkty fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego trwale wbudowane do urządzeń elektrycznych” jest zbyt wąska, jako że wykluczone są wyłącznie kompletne urządzenia elektryczne, podczas gdy elementy fotowoltaiczne, które mają być wbudowane do urządzeń elektrycznych, niekoniecznie są wyłączone z zakresu tej definicji.
- (80) Co więcej, analiza argumentów wysuniętych przez różne zainteresowane strony wykazała, że stosowniejsze jest zdefiniowanie wyłączenia takich produktów raczej na podstawie norm technicznych niż liczby ogniw. W szczególności ustalono, że definicje normy „IEC 61730-1, klasa zastosowania C” w sposób bardziej odpowiedni określają produkty, które należy wyłączyć z zakresu środków.
- (81) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń otrzymano uwagi dotyczące wyłączenia na podstawie normy międzynarodowej wspomnianej powyżej. Twierdzono, że zamiast odnosić się do normy, lepiej byłoby zdefiniować wyłączenie na podstawie napięcia wyjściowego i mocy wyjściowej jako „moduły lub panele z napięciem wyjściowym prądu stałego nieprzekraczającym 50 V i mocy wyjściowej nieprzekraczającej 50 W przeznaczone wyłącznie do stosowania bezpośrednio jako ładowarki akumulatorów w systemach o takiej samej charakterystyce pod względem napięcia i mocy”. Argument ten można było przyjąć i ostatecznie wyłączenie określono zgodnie ze wspomnianą definicją.

2.3.13. Moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem

- (82) Inna zainteresowana strona twierdziła, że moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem należy wyłączyć z zakresu definicji produktu objętego dochodzeniem, ponieważ łączą one funkcje modułu fotowoltaicznego z funkcją dachówek lub łupków dachowych. Jako takie

nie są bezpośrednio zamienne ze standardowym modułem fotowoltaicznym.

- (83) W toku dochodzenia wykazano jednak, że zarówno standardowe moduły, jak i moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem muszą spełniać te same normy elektryczne. Chociaż modułów fotowoltaicznych zintegrowanych z dachem nie można po prostu zastąpić standardowym modułem, to mogą one zostać zastąpione standardowym modułem i dachówkami lub łupkami dachowymi. W związku z tym produkty te mają taką samą podstawową właściwość techniczną generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego. Dodatkowe funkcje (w innym wypadku zapewniane przez pokrycie dachowe) nie zostały uznane za istotne i nie gwarantują wyłączenia modułów fotowoltaicznych zintegrowanych z dachem z zakresu produktów objętych postępowaniem.
- (84) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ta sama zainteresowana strona twierdziła, że brak wzajemnej zamienności między modułami fotowoltaicznymi zintegrowanymi z dachem a standardowymi modułami fotowoltaicznymi wskazuje, że przedmiotowe moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem należy wyłączyć z zakresu środków, odnosząc się ogólnie do sprawy obuwia ⁽¹⁾ i w szczególności do szczególnej technologii obuwia sportowego „STAF”. Powody wyłączenia obuwia STAF były jednak liczne i w sprawie Brosmann ⁽²⁾ Sąd nie uznał samego braku wzajemnej zamienności za wystarczającą przyczynę, co potwierdziło, że bardzo różne produkty takie jak buty miejskie i buty turystyczne rzeczywiście można uznać za produkt objęty postępowaniem w ramach jednego postępowania antydumpingowego, mimo ich różnic.
- (85) Ponadto zainteresowana strona twierdziła, że brak produkcji w UE oraz fakt, iż przedmiotowa zainteresowana strona posiada prawa własności intelektualnej, rzekomo stanowią potwierdzenie tego, że moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem są innowacyjne i różne od każdego innego produktu. Odnosząc się ponownie do sprawy obuwia przywołanej przez zainteresowaną stronę, Sąd orzekł jednak w sprawie Brosmann, że „[j]eśli chodzi o argumenty oparte na (...) braku produkcji wspólnotowej tego rodzaju obuwia i istnienia patentu, należy stwierdzić, że nie są one decydujące” ⁽³⁾. W rezultacie we wspomnianej sprawie obuwie produkowane przy zastosowaniu opatentowanej technologii zostało uznane za produkt objęty dochodzeniem.
- (86) Zainteresowana strona wysunęła również argument, że moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem należy wyłączyć z definicji produktu objętego dochodzeniem, ponieważ są sprzedawane po cenach znacznie wyższych niż standardowe moduły. W sprawie obuwia obuwie STAF powyżej pewnej ceny również było wyłączone

⁽¹⁾ Obuwie ze skórzanymi cholewkami pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu, rozporządzenie Komisji (WE) nr 553/2006 z dnia 23 marca 2006 (tymczasowe); rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 (ostateczne).

⁽²⁾ Sprawa T-401/06, Brosmann Footwear (HK) Ltd. przeciwko Radzie Unii Europejskiej, pkt 133.

⁽³⁾ Sprawa T-401/06, Brosmann Footwear (HK) Ltd. przeciwko Radzie Unii Europejskiej, pkt 135.

z definicji produktu objętego dochodzeniem. W tej kwestii należy zauważyć, że moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem rzeczywiście łączą funkcje modułu fotowoltaicznego z funkcją dachówek lub łupków dachowych, jak wskazano w motywie 83. Bezpośrednie porównanie cen nie ma zatem znaczenia, ponieważ dodatkowa funkcja naturalnie prowadzi do wyższych cen.

(87) W odpowiedzi na tę uwagę zainteresowana strona stwierdziła, że na podstawie wspomnianej argumentacji nigdy nie można by powołać się na różnice w cenach jako dodatkowy wskaźnik uzasadniający wyłączenie z zakresu definicji produktu. Przedmiotowa interpretacja jest jednak zbyt daleko idąca. W poprzednim motywie stwierdzono po prostu, że w tym konkretnym przypadku, gdy moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem łączą funkcje produktu objętego postępowaniem oraz innego produktu (w tym przypadku dachówek lub łupków dachowych), cena w oczywisty sposób nie ma znaczenia. W żadnym wypadku nie oznacza to, że w innych przypadkach różnica w cenach nie może stanowić przydatnego wskaźnika pozwalającego ustalić, czy dany produkt należy wyłączyć z definicji produktu objętego postępowaniem.

(88) Ponadto zainteresowana strona twierdziła, że jej dostawcy modułów fotowoltaicznych zintegrowanych z dachem należy udzielić dostępu do zobowiązania dotyczącego ceny minimalnej. Wydaje się jednak, że wspomniany chiński eksporter nie współpracował w ramach dochodzenia, a zatem jako strona niewspółpracująca nie kwalifikuje się do udziału w zobowiązaniu. W związku z tym przedmiotowych wniosków nie można przyjąć.

2.3.14. Ogniwa mono- i polikrystaliczne

(89) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że w Unii nie produkuje się ogniw monokrystalicznych i że wywóz ogniw monokrystalicznych dokonywany przez tę stronę nie stanowi konkurencji dla przemysłu UE. W toku dochodzenia wykazano jednak, że w Unii istniała produkcja ogniw monokrystalicznych. Ten argument zostaje więc odrzucony. W każdym przypadku Sąd orzekł w sprawie Brosmann, że jeśli chodzi o argumenty oparte na istnieniu braku produkcji wspólnotowej tego rodzaju obuwia, należy stwierdzić, że nie są one decydujące.

2.3.15. Klauzula „wysyłane z”

(90) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że rozszerzenie zakresu dochodzenia na produkty „wysyłane z” ChRL było nieuzasadnione, chociaż sprawę wszczęto wyłącznie w odniesieniu do produktów pochodzących z ChRL.

(91) Towary wysyłane z ChRL były już jednak objęte zakresem postępowania na etapie jego wszczęcia. W punkcie 5 zawiadomienia o wszczęciu postępowania stwierdza się, że „spółki, które wysyłają produkt objęty postępowaniem

z Chińskiej Republiki Ludowej, lecz które uznają, że część lub nawet całość tego wywozu nie ma swojego pochodzenia celnego w Chińskiej Republice Ludowej, są proszone o wzięcie udziału w dochodzeniu i dostarczenie wszelkich istotnych informacji”. Jest zatem oczywiste, że wszystkie przedsiębiorstwa wysyłające towary z ChRL miały możliwość podjęcia współpracy w tym dochodzeniu. Ponadto ponieważ produkt objęty dochodzeniem często zawiera elementy i części pochodzące z innych państw, w punkcie 5 zawiadomienia o wszczęciu postępowania ogłoszono, że „można przyjąć przepisy szczegółowe” dotyczące tej kwestii.

(92) Dlatego uznano, że wszystkie podmioty gospodarcze objęte postępowaniem zostały należycie poinformowane o możliwości zastosowania w stosownych przypadkach przepisów szczegółowych w odniesieniu do towarów wysyłanych z ChRL oraz że zostały one zaproszone do współpracy w ramach dochodzenia. Tym samym zakres dochodzenia nie został rozszerzony na produkty „wysyłane z ChRL”, ponieważ były one nim objęte od samego początku.

(93) Po ujawnieniu ustaleń zainteresowane strony twierdziły, że niezależnie od przepisów określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, o których mowa w motywie 91 powyżej, w ramach dochodzenia ograniczono się do towarów pochodzących z ChRL i nie dokonano oceny wpływu towarów wysyłanych z ChRL.

(94) W tej kwestii zauważa się, że aby w ramach dochodzenia zapewnić ocenę wszystkich produktów wysyłanych z ChRL, a nie tylko towarów pochodzących z ChRL, podjęto następujące kroki:

— Wszystkie przedsiębiorstwa, które wysyłają produkt objęty postępowaniem z ChRL, proszono o wzięcie udziału w dochodzeniu niezależnie od pochodzenia towarów.

— W załączniku A do zawiadomienia o wszczęciu postępowania eksporterów poproszono o zgłaszanie informacji dotyczących wszystkich produktów wytwarzanych przez dane przedsiębiorstwo. Przedmiotowe informacje nie ograniczały się do towarów pochodzących z ChRL.

— Na podstawie wspomnianych informacji dotyczących całego wywozu do UE niezależnie od pochodzenia towarów dobrano reprezentatywną próbę.

— Producenci objęci próbą otrzymali kwestionariusz dla „producentów eksportujących do Unii Europejskiej”, a ChRL określano jako „państwo, którego dotyczy postępowanie”, a nie jako „państwo pochodzenia”. W związku z tym jasne było, że wszystkie towary niezależnie od ich pochodzenia były objęte dochodzeniem.

- (95) Na tej podstawie stwierdzono, że przedmiotowe dochodzenie obejmowało wszystkie produkty pochodzące lub wysyłane z ChRL oraz iż ustalenia w ramach dochodzenia, w tym dotyczące subsydiowania i powstałej szkody, obejmują wszystkie towary pochodzące lub wysyłane z ChRL.
- (96) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń zainteresowane strony wysunęły argument, że skarga zawierała jedynie dowody *prima facie* dotyczące przywozu paneli fotowoltaicznych pochodzących z ChRL, a nie towarów wysyłanych z ChRL. W tej kwestii należy wyjaśnić, że skarga rzeczywiście obejmowała towary „z ChRL”, co można zauważyć na opatrzonej pieczęcią stronie tytułowej przedłożonej przez stronę skarżącą. Przed przedmiotową stroną w dokumentach znajduje się inna strona, na której rzeczywiście zastosowano sformułowanie „pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej”. Wspomniana sprawa nie stanowiła jednak części dokumentu złożonego przez skarżącego, ale została dodana jako strona tytułowa przez służby Komisji, które zastosowały nazwę dochodzenia zamiast powtórzyć tytuł skargi. W związku z tym uznaje się, że skarga obejmowała wszystkie towary z ChRL niezależnie od tego, czy pochodziły z ChRL czy też nie.
- (97) Chińscy producenci eksportujący twierdzili ponadto, że nie można w racjonalny sposób oczekiwać od producentów eksportujących w państwach trzecich, aby wiedzieli, iż ich produkty również mogą być objęte zakresem dochodzenia. W tej kwestii zauważa się, że przedmiotowe środki nie mają zastosowania do towarów przewożonych w tranzycie w rozumieniu art. V GATT. W związku z tym przedmiotowe środki nie mają wpływu na producentów eksportujących, którzy nie prowadzą działalności w ChRL. Ponadto żaden producent eksportujący w państwie trzecim nie zgłosił się, podnosząc kwestię objęcia wywożonych przez niego produktów wspomnianymi środkami.
- (98) Ci sami producenci eksportujący twierdzili, że producentów eksportujących w państwach trzecich nie poproszono o zgłaszanie się i nie dano im możliwości wykazania, iż ich produkty nie są subsydiowane. Instytucje uznają, że przedmiotowe środki nie mają wpływu na wspomnianych producentów eksportujących nieprowadzących działalności w ChRL, ponieważ ich towary, jeżeli byłyby wysyłane z ChRL, byłyby przewożone w tranzycie. Wszystkich innych producentów eksportujących poinformowano za pomocą zawiadomienia o wszczęciu postępowania, że ich działalność jest objęta zakresem dochodzenia.
- panele fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego oraz ogniwa w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego, pochodzące lub wysyłane z Chińskiej Republiki Ludowej, chyba że stanowią one produkt przewożony w tranzycie w rozumieniu art. V GATT. Ogniwa mają grubość nieprzekraczającą 400 mikrometrów. Produkt ten jest obecnie objęty kodami CN ex 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 i ex 8541 40 90.
- (100) Z definicji produktu objętego postępowaniem wyklucza się następujące rodzaje produktów:
- przenośne ładowarki solarne składające się z mniej niż sześciu ogniw, dostarczające energię elektryczną do urządzeń lub ładujące akumulatory;
 - cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne;
 - produkty fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego trwale wbudowane do urządzeń elektrycznych spełniających inną funkcję niż wytwarzanie energii elektrycznej i wykorzystujących energię elektryczną wytwarzaną przez wbudowane ogniwo lub ogniwa fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego;
 - moduły lub panele z napięciem wyjściowym prądu stałego nieprzekraczającym 50 V i mocy wyjściowej nieprzekraczającej 50 W przeznaczone wyłącznie do stosowania bezpośrednio jako ładowarki akumulatorów w systemach o takiej samej charakterystyce pod względem napięcia i mocy.

3. SUBSYDIOWANIE

2.3.16. Wniosek

- (99) W związku z powyższym zakres produktów objętych postępowaniem ostatecznie określa się jako moduły lub

- (101) Skarżący twierdził, że ChRL w znacznym stopniu subsydiuje swój przemysł fotowoltaiczny i przywołał kilka dokumentów dotyczących planów i polityki, a także prawodawstwo, które stanowi podstawę wsparcia ze strony państwa w tym sektorze. Komisja dokonała przeglądu i analizy dokumentów wymienionych w skardze, a także dodatkowych dokumentów przekazanych w trakcie dochodzenia przez rząd ChRL i producentów eksportujących objętych próbą i uznała, że wiele z nich faktycznie wskazuje na to, że sektor energii fotowoltaicznej w ChRL korzysta z preferencyjnego traktowania w wielu obszarach.
- (102) W swoim 12. planie pięcioletnim rząd ChRL włączył przemysł fotowoltaiczny do sektorów „strategicznym” ⁽¹⁾. Rząd ChRL wydał również szczegółowy plan dla sektora energii fotowoltaicznej (podporządkowany głównemu 12. planowi pięcioletniemu), tj. 12. pięcioletni plan dla

⁽¹⁾ Rozdział 10, sekcja 1 12. planu pięcioletniego: „W nowym przemyśle energetycznym należy skupić się na rozwoju [...] wykorzystania energii słonecznej, wytwarzaniu energii fotowoltaicznej i fototermicznej”.

sektora energii fotowoltaicznej. W planie tym rząd ChRL wyraził poparcie dla „najważniejszych przedsiębiorstw” ⁽¹⁾ i „kluczowych przedsiębiorstw” ⁽²⁾ oraz zobowiązał się do „promowania wdrożenia różnych działań politycznych wspierających sektor fotowoltaiczny” ⁽³⁾ i „sformułowania ogólnego przygotowania polityki wsparcia w obszarach przemysłu, finansowania, opodatkowania...” ⁽⁴⁾.

W decyzji Rady Państwa nr 40 sugeruje się, że rząd ChRL będzie „czynnie wspierać rozwój sektora nowych technologii energetycznych i przyspieszy rozwój energetyki fotowoltaicznej” ⁽⁵⁾. Poleca się w nim wszystkim instytucjom finansowym udzielanie wsparcia kredytowego jedynie na rzecz projektów promowanych (kategoria, do której należą projekty dotyczące energii fotowoltaicznej) oraz obiecuje się wdrożenie „innych preferencyjnych strategii w odniesieniu do projektów promowanych” ⁽⁶⁾. W innej decyzji Rady Państwa, z dnia 10 października 2010 r., mowa jest o zwiększeniu „intensywności polityki wsparcia podatkowego i finansowego”, zachęca się instytucje finansowe do „rozszerzenia wsparcia kredytowego” oraz obiecuje się „stosować preferencyjne strategie podatkowe takie jak rekompensaty z tytułu ryzyka” ⁽⁷⁾ w odniesieniu do nowych sektorów strategicznych — kategorii, do której należy sektor fotowoltaiczny. W dokumencie pt. „Zarys strategii krajowej w zakresie rozwoju naukowego i technologicznego w perspektywie średnio- i długoterminowej (na lata 2006-2020)” obiecuje się „zapewnić pierwsze miejsce polityce finansowej”, „zachęcać instytucje finansowe do udzielenia preferencyjnego wsparcia kredytowego na potrzeby ważnych krajowych projektów naukowych i technologicznych związanych z uprzemysłowieniem”, „zachęcać instytucje finansowe do udoskonalania i wzmacniania usług finansowych dla przedsiębiorstw wysoce zaawansowanych technologicznie” oraz „wprowadzić preferencyjne traktowanie podatkowe, aby promować rozwój przedsiębiorstw wysoce zaawansowanych technologicznie” ⁽⁸⁾.

Również w ustawie ChRL w sprawie postępu naukowo-technologicznego wymieniono szereg środków wsparcia

strategicznych sektorów przemysłu, w tym sektora fotowoltaicznego. Między innymi przewidziano w niej, że państwo wspiera instytucje finansowe i udziela im wytycznych w celu wspierania rozwoju sektorów wykrzystujących zaawansowane i nowe technologie poprzez udzielanie pożyczek ⁽⁹⁾, poleca instytucjom finansowym realizującym politykę państwa, aby priorytetowo traktowały rozwój tych sektorów przy oferowaniu usług finansowych ⁽¹⁰⁾, jak również przewidziano „obniżone stopy procentowe i gwarancje kredytowe” dla określonych przedsiębiorstw oraz „specjalną pomoc” ze strony instytucji finansowych realizujących politykę państwa przy projektach promowanych przez państwo ⁽¹¹⁾. Praktyczne stosowanie tych środków szczegółowo opisano poniżej.

3.1. Uwagi wstępne

(103) Zarówno rząd ChRL, jak i objęci próbą chińscy producenci eksportujący przedstawili odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i zgodzili się na przeprowadzenie wizyt na miejscu ⁽¹²⁾ w celu zweryfikowania udzielonych odpowiedzi.

(104) Jeżeli chodzi o rząd ChRL, po przeanalizowaniu odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisja przesłała pismo w sprawie uzupełnienia braków oraz pismo poprzedzające wizytę weryfikacyjną, a następnie kolejne pisma dotyczące planu wizyty weryfikacyjnej. Komisja zapewniła rządowi ChRL wystarczająco długi czas na przygotowanie i przedstawienie uwag w każdym przypadku, w którym było to wymagane i uzasadnione. Termin wyznaczony rządowi ChRL uległ faktycznie znacznemu przedłużeniu, tj. o 30 dni przedłużono termin na udzielenie przez rząd ChRL odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, co skutkowało końcowym terminem 69 dni na przedstawienie odpowiedzi na zawarte w kwestionariuszu pytania, a Komisja wyznaczyła rządowi ChRL termin 25 dni na przedłożenie odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków.

⁽¹⁾ Sekcja III.ii.1 12. planu pięcioletniego dla przemysłu fotowoltaicznego.

⁽²⁾ Sekcja III.iii.1 12. planu pięcioletniego dla przemysłu fotowoltaicznego.

⁽³⁾ Sekcja III.ii.3 12. planu pięcioletniego dla przemysłu fotowoltaicznego.

⁽⁴⁾ Sekcja VI.i 12. planu pięcioletniego dla przemysłu fotowoltaicznego.

⁽⁵⁾ Rozdział: Orientacja i priorytety dotyczące restrukturyzacji przemysłowej, art. 5 decyzji Rady Państwa nr 40 w sprawie promulgacji i wdrożenia tymczasowych przepisów w zakresie promowania dostosowania struktury przemysłowej.

⁽⁶⁾ Rozdział III, art. 17 decyzji Rady Państwa nr 40 w sprawie promulgacji i wdrożenia tymczasowych przepisów w zakresie promowania dostosowania struktury przemysłowej.

⁽⁷⁾ Art. 7.1 i 7.3 decyzji Rady Państwa z dnia 10 października 2010 r. w sprawie zachęty do rozwoju 7 nowych strategicznych sektorów przemysłu.

⁽⁸⁾ Sekcja VII, rozdział 1 i 5 „Zarysu strategii krajowej w zakresie rozwoju naukowego i technologicznego w perspektywie średnio- i długoterminowej (na lata 2006-2020)”.

⁽⁹⁾ Art. 18 ustawy ChRL w sprawie postępu naukowego i technologicznego.

⁽¹⁰⁾ Tamże.

⁽¹¹⁾ Art. 34 ustawy ChRL w sprawie postępu naukowego i technologicznego.

⁽¹²⁾ Z wyjątkiem określonych instytucji finansowych będących własnością państwową.

Dlatego rząd ChRL miał łącznie ponad trzy miesiące na przedstawienie informacji, o które wnioskowała Komisja.

(105) W trakcie wizyty weryfikacyjnej na miejscu w chińskim Ministerstwie Handlu w Pekinie i w czterech instytucjach finansowych (Chińskim Banku Rozwoju, Eksportowo-Importowym Banku Chińskim, Banku Huaxia i SINO-SURE) Komisja podjęła starania mające na celu zweryfikowanie informacji przedstawionych w oparciu o dokumenty uzupełniające, które zostały wykorzystane do przygotowania odpowiedzi rządu ChRL, zgodnie z przepisami art. 11 oraz 26 rozporządzenia podstawowego. W ten sposób Komisja doszła do wstępnego wniosku, że brak informacji i dokumentów uzupełniających od rządu ChRL uniemożliwia przeprowadzenie właściwej weryfikacji odpowiedzi udzielonych na pytania zawarte w kwestionariuszu. Ponadto niektórych informacji nie przedstawiono w ogóle, mimo że wyraźnie wnioskowano o ich przedstawienie; nie udzielono również odpowiedzi na niektóre pytania. W związku z tym rząd ChRL został poinformowany o konsekwencjach odmowy współpracy zgodnie z art. 28 ust. 1 i 6 rozporządzenia podstawowego.

(106) Rząd ChRL przedstawił również uwagę, zgodnie z którą w pytaniach zawartych w kwestionariuszu, a następnie w piśmie w sprawie uzupełnienia braków Komisja nałożyła na rząd ChRL nieuzasadnione obciążenie i żądała nieistotnych i niepotrzebnych informacji.

(107) Jeżeli chodzi o wymagane informacje, należy zauważyć, że Komisja zwróciła się o dostarczenie wyłącznie informacji dotyczących zarzutów zawartych w skardze, które to informacje uznano za niezbędne dla celów dokonania reprezentatywnych ustaleń i pozostała konsekwentna w swoich żądaniach, zwracając się o dostarczenie tych samych danych i informacji w czasie prowadzenia dochodzenia oraz o wyjaśnienie przez rząd ChRL przedłożonych informacji i ich znaczenia dla programów objętych dochodzeniem. Innymi słowy, Komisja zwróciła się tylko o udzielenie informacji niezbędnych do dokonania oceny istnienia i poziomu subsydiowania dostępnego w przypadku produktu objętego postępowaniem na podstawie innych programów subsydiowania, których istnienie zarzuca się w skardze.

3.2. Odmowa współpracy

(108) Jak już wspomniano w motywie 105 powyżej, w następstwie wizyt weryfikacyjnych na miejscu Komisja w dniu 23 maja 2013 r. powiadomiła rząd ChRL, że rozważy uwzględnienie dostępnego stanu faktycznego zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego. Komisja przesyłała to pismo, ponieważ doszła do wstępnego wniosku, że brak informacji i dowodów popierających przekazanych przez rząd ChRL uniemożliwia przeprowadzenie

właściwej weryfikacji odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu antysubsydyjnym, na pismo w sprawie uzupełnienia braków oraz inne oświadczenia wystosowane przez rząd ChRL w trakcie przedmiotowego postępowania. Ponadto stwierdzono, że pewnych informacji nie podano także w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz w kolejnych oświadczeniach wystosowanych przez rząd ChRL, mimo że Komisja wyraźnie wnioskowała o te informacje. Ponadto nie udzielono również odpowiedzi na niektóre pytania. Potencjalne wykorzystanie dostępnego stanu faktycznego dotyczyło rządowych planów, projektów, różnych przepisów i innych dokumentów; pożyczek udzielanych zgodnie z polityką preferencyjną oraz innych instrumentów finansowych, gwarancji i ubezpieczeń; okólników Ludowego Banku Chin (LBCh); weryfikacji w bankach; ubezpieczenia kredytu eksportowego oraz weryfikacji Sinosure; programu Golden Sun Demonstration Programme; programów zwolnień z podatków bezpośrednich i ulg w zakresie podatków bezpośrednich; programów w zakresie podatków pośrednich i należności celnych przywozowych; dostarczania komponentów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia; polikrystalicznego krzemu, wyciskanych elementów z aluminium oraz szkła; oraz przyznawania prawa do użytkowania gruntów.

(109) W piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r. rząd ChRL sprzeciwił się wstępnemu zamiarowi Komisji dotyczącemu zastosowania przepisów art. 28 rozporządzenia podstawowego, argumentując, że warunki wymagane do nieuwzględnienia przekazanych informacji lub nawet do „uzupełnienia luk informacyjnych” w tym przypadku nie zostały spełnione.

(110) Rząd ChRL twierdził, że „wątpliwości” dotyczące prawidłowości informacji, które wynikają wyłącznie z faktu, że Komisja nie mogła zweryfikować przedłożonych informacji w stopniu najbardziej ją zadowalającym, nie powinny prowadzić do nieuwzględnienia tych informacji. Komisja nie zgadza się z tym twierdzeniem, ponieważ nie odpowiada ono rzeczywistości. Co więcej, Komisja nie odrzuciła żadnych informacji wyłącznie na takiej podstawie, że nie mogła ich zweryfikować w trakcie wizyty weryfikacyjnej na miejscu. Jeżeli jednak informacje i wyjaśnienia przekazane przez rząd ChRL uznano za sprzeczne lub niepełne w stosunku do innych informacji dostępnych Komisji, a jednocześnie niemożliwe było zweryfikowanie ich w trakcie wizyty weryfikacyjnej na miejscu, Komisja nie mogła zakładać prawdziwości takich informacji i wyjaśnień. Każdemu elementowi informacji przypisuje się należyta wagę w zależności od stopnia odmowy współpracy ze strony rządu ChRL. Należy również zauważyć, że problemem nie był format, w jakim przekazano Komisji informacje, jak twierdził rząd ChRL, ale raczej ich nieścisłość lub niekompletność.

(111) Rząd ChRL twierdził również, że niektóre informacje wymagane przez Komisję wiązały się z takim obciążeniem, że nie miał praktycznej możliwości ich przekazania. Należy przy tym zwrócić uwagę, że Komisja wnioskowała wyłącznie o informacje, które były niezbędne do weryfikacji zarzutów stawianych przez skarżącego (i popartych dowodami *prima facie*), i zapewniła rządowi ChRL dość czasu i możliwości, aby przedstawić te informacje. Ponadto Komisja w pełni zdaje sobie sprawę z tego, że znaczna liczba szczegółowych zarzutów stawianych przez skarżącego w tej sprawie zobowiązała ją do zażądania od rządu ChRL istotnej ilości informacji. Jak wyjaśniono powyżej (motywy 104-107), wymagane informacje nie były jednak nadmierne i zapewniono wystarczająco dużo czasu na ich przekazanie.

(112) Następnie rząd ChRL zwrócił uwagę na rozróżnienie pomiędzy zignorowaniem przedłożonych informacji a uzupełnieniem otrzymanych informacji o rzeczywiście udokumentowane fakty. Mimo iż Komisja jest w pełni świadoma tej różnicy i działa zgodnie z odpowiednimi przepisami art. 28 rozporządzenia podstawowego, ma obowiązek zaznaczyć, iż w przypadku, gdy przedłożone informacje stoją w sprzeczności z pozostałymi dostępnymi Komisji informacjami dotyczącymi danej tematyki, uzupełnienie tych informacji nie jest możliwe. W takich przypadkach (np. przedłożonych informacji dotyczących struktury własności banków) Komisja musiała zdecydować o tym, które informacje są bardziej wiarygodne. W ten sposób Komisja zagwarantowała, że wykorzystanie dostępnych faktów nie ma charakteru represyjnego i opiera się na rzeczywistym stanie faktycznym.

(113) Rząd ChRL stwierdził, że Komisja nie ma żadnych podstaw aby uznać, że rząd ChRL odmawia współpracy w tej sprawie, ponieważ zignorowała lub błędnie zinterpretowała swój obowiązek uwzględnienia „praktycznej zdolności” rządu ChRL do udzielenia odpowiedzi na jej wniosek. W opinii rządu ChRL całe dochodzenie było nadmiernie uciążliwe w stopniu uniemożliwiającym ogólną współpracę, a Komisja jako organ prowadzący dochodzenie stale odmawiała podjęcia wraz z rządem ChRL działań na rzecz złagodzenia tych obciążeń. Stwierdzenie to stanowi wyraźną błędną interpretację faktów. W celu wypełnienia swoich narzuconych prawnie obowiązków po otrzymaniu właściwie udokumentowanej skargi, a równocześnie w poszanowaniu odpowiedniego orzecznictwa WTO, Komisja złożyła wniosek do rządu ChRL wyłącznie o udzielenie informacji niezbędnych do weryfikacji i oceny zarzutów przedstawionych w skardze, wraz z odpowiednimi dowodami. Komisja oferowała

rządowi ChRL pomoc zarówno w piśmie przewodnim do kwestionariusza, jak i w samym kwestionariuszu. Również w piśmie w sprawie uzupełnienia braków rząd ChRL poproszony został o kontakt z Komisją w przypadku jakichkolwiek pytań związanych z wymaganymi informacjami. Komisja wyraziła również zgodę na wyjątkowo długie przedłużenie terminów składania informacji (zob. motyw 104 powyżej). Ponadto w ramach niniejszego dochodzenia Komisja zwróciła się do rządu ChRL o przedstawienie informacji związanych z konkretnymi transakcjami wyłącznie w odniesieniu do eksporterów objętych próbą, nie zaś do wszystkich producentów paneli fotowoltaicznych w Chinach, w znacznym stopniu zawężając zatem potencjalną ilość wymaganych informacji. Komisja pragnie zauważyć, że rząd ChRL wydaje się łączyć argumenty dotyczące swojej praktycznej zdolności do dostarczenia danych z innymi zagadnieniami.

Na przykład omawiając wniosek Komisji o udzielenie rzekomo nadmiernie szczegółowych informacji na temat banków i instytucji finansowych, rząd ChRL opiera swoje argumenty głównie na zarzucie, iż skarga była niewyczerpująca, podnosząc, iż opierała się na „nielegalnych ustaleniach” w sprawie cienkiego papieru powleczonego. Skarga rządu ChRL wydaje się zatem odnosić do jakości dowodów umożliwiających wszczęcie dochodzenia, nie do praktycznej zdolności rządu ChRL do udzielenia informacji. W istocie w swoim piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r. rząd ChRL powtórnie przedstawił swoje stanowisko, prezentowane w poprzednich przedłożonych dokumentach, iż rozpoczęcie realizacji wielu programów nie spełniało warunku osiągnięcia progu dowodowego, o którym mowa w art. 11 ust. 2 Porozumienia WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, oraz że rozpoczynając realizację tych programów Komisja naruszyła postanowienia art. 11 ust. 3 tego porozumienia. Komisja odpowiedziała już na te zarzuty w piśmie i nocie przesłanych rządowi ChRL, a ze względu na fakt, iż w piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r. nie podniesiono żadnych nowych zarzutów, nie było konieczne ponowne poruszenie tych samych zarzutów w niniejszym rozporządzeniu.

(114) Rząd ChRL zarzucił Komisji również, że nie zapewniła mu wystarczającego czasu na wypełnienie kwestionariusza. Takie stwierdzenie jest po prostu błędne. Jak wyjaśniono w motywie 104 powyżej, Komisja wyraziła zgodę na istotne przedłużenie terminów dla rządu ChRL, zapewniając rządowi ChRL maksymalny dopuszczalny okres, co nie miało istotnego negatywnego wpływu na terminowe zakończenie sprawy. Czas przeznaczony na

wypełnienie kwestionariusza i udzielenie odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków był znacznie dłuższy, niż przewidziano w art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

- (115) Rząd ChRL oświadczył, iż Komisja zignorowała jego wniosek o pomoc przy ustaleniu względnej konieczności udzielenia odpowiedzi na pytania w kwestionariuszu w celu uniknięcia ustaleń opartych na stanie faktycznym. W przedłożonym dokumencie rząd ChRL powołał się na wniosek złożony do Komisji, by wyjaśnić cel poszczególnych wymaganych informacji oraz do których ustaleń faktycznych miały doprowadzić, w celu „zagwarantowania, że będzie współpracować w miarę swojej praktycznej zdolności, równocześnie udzielając najbardziej istotnych informacji”. Naturalnie zanim Komisja przedstawiła faktyczne informacje, nie mogła wiedzieć, do jakich wniosków doprowadzą. Rząd ChRL twierdzi również, że Komisja sformułowała kwestionariusz tak, by wypełnienie go stało się „funkcjonalnie niemożliwe”, oraz że Komisja posuwa się za daleko w poszukiwaniu informacji („fishing expeditions”). Komisja kategorycznie odrzuca te zarzuty. Jak wyjaśniono powyżej, w kwestionariuszu wymagano jedynie informacji niezbędnych do dokonania odpowiednich ustaleń.

- (116) Rząd ChRL zarzucił również, że Komisja nalegała na przedstawienie dokumentów, których rząd ChRL nie mógł zgodnie z prawem złożyć ani spowodować ich złożenia, powołując się w tym kontekście na odpowiednie przepisy prawa UE i WTO w celu wyjaśnienia, że zignorowane mogą być jedynie informacje fałszywe lub wprowadzające w błąd oraz że nie miał „praktycznej zdolności” do udzielenia niektórych informacji, których rozpowszechnianie, jako tajemnicy państwowej lub innej, było surowo wzbronione zgodnie z przepisami wewnętrznymi. Ponadto stwierdził, iż odpowiednie postanowienia Porozumienia antydumpingowego WTO i Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, które określają sposoby przekazywania informacji poufnych organom prowadzącym dochodzenie i status „poufnego traktowania” nie zawsze mają zastosowanie w sytuacji, w której informacji udziela organ państwa trzeciego, w tym przypadku rząd ChRL. Rząd ChRL stwierdził również, że Komisja naruszy postanowienia Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, jeżeli odmówi uznania różnicy prawnej pomiędzy praktyczną zdolnością rządu do udzielania informacji, których publikacja jest zabroniona na mocy prawa z jednej strony, a innego rodzaju informacji pouf-

nych, w przypadku których może wnioskować o poufne traktowanie w zwykłym trybie dochodzenia.

- (117) Komisja nie zignorowała żadnych informacji, których rząd ChRL nie przedstawił, bez względu na przyczynę, ponieważ nie było możliwe zignorowanie czegoś, czego nie dostarczono. Z drugiej strony, w sytuacji, w której rząd ChRL nie udzielił ani nie udostępnił do kontroli określonych informacji, a informacje o podobnym charakterze były dostępne dla Komisji z innych źródeł (przede wszystkim w przypadku informacji upublicznionych, ale również informacji uzyskanych od współpracujących producentów eksportujących lub przedłożonych przez określone banki w trakcie dochodzenia na miejscu), Komisja uwzględniła te informacje w aktach sprawy i wykorzystała je do dokonania ustaleń. Komisja nie zgadza się ze stwierdzeniem, że postanowienia Porozumienia antydumpingowego WTO i Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, które określają sposoby przekazywania informacji poufnych organom prowadzącym dochodzenie i status „poufnego traktowania”, nie mają zastosowania do rządu ChRL. W tym kontekście rząd ChRL utrzymuje, iż do rządów należy stosować inne standardy współpracy, niż standardy dotyczące eksporterów, oraz, że sytuacja rządów uzasadnia „minimum poszanowania”, do którego eksporterzy nie są uprawnieni. W odniesieniu do prowadzonych dochodzeń w sprawie cła wyrównawczego Komisja nie zgadza się z przedstawionymi stwierdzeniami. Rząd ChRL jest jedną z zainteresowanych stron w postępowaniu na potrzeby rozporządzenia podstawowego, a równocześnie, jako „zainteresowany Członek”, ChRL podlega postanowieniom i orzecznictwu WTO.

Artykuł 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowi, co następuje: „W przypadkach, w których którakolwiek zainteresowana strona odmawia lub nie zapewnia dostępu do niezbędnych informacji w terminach określonych w niniejszym rozporządzeniu albo znacznie utrudnia dochodzenie, poszukiwania wstępne lub końcowe, potwierdzające lub negatywne, mogą być osądzone na podstawie dostępnego stanu faktycznego”. W art. 12.7 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych WTO wyraźnie określono konsekwencje braku współpracy ze strony rządów („zainteresowany Członek”): „W przypadkach, gdy jakkolwiek zainteresowany członek lub zainteresowana strona odmówi dostępu do informacji lub w inny sposób nie dostarczy koniecznej informacji w rozsądnym terminie lub w sposób wyraźny utrudnia postępowanie, to wówczas wstępne lub ostateczne orzeczenia potwierdzające lub

odrzucające, mogą być dokonane na podstawie dostępnych faktów”. Zatem w sytuacji, gdy państwo prowadzące dochodzenie, w tym przypadku UE, wykonuje swoje prawa przyznane przez WTO w ramach prowadzonego dochodzenia w sprawie cła wyrównawczego i wnioskuje o informacje, które uzna za niezbędne na potrzeby tego dochodzenia, rządy i eksporterzy w tym samym stopniu zobowiązani są do współpracy. W trakcie dochodzenia rząd ChRL często powoływał się na zasady poufności, podając je jako przyczynę nieudzielenia wymaganych informacji, na przykład okólników LBCh, na potrzeby weryfikacji. Należy podkreślić, że nawet jeżeli rząd ChRL był, jak twierdzi, objęty „prawnym zakazem ujawniania takich informacji”, porozumienia WTO nadal nakładały na niego obowiązek udzielenia informacji uznanych za niezbędne na potrzeby dochodzenia. W tym zakresie przepisy prawa krajowego lub regulacje wewnętrzne Członka WTO nie zwalniają go z obowiązków w ramach WTO w odniesieniu do współpracy przy dochodzeniu; w przypadku konfliktu na rządzie ChRL spoczywa obowiązek zaproponowania sposobów udzielenia dostępu do informacji tak, by była możliwa ich odpowiednia weryfikacja. Niezależnie od powyższego rząd ChRL w istocie nigdy nie wyjaśnił tego zarzutu ani nie przedstawił jakichkolwiek dowodów (np. przepisów prawa, zgodnie z którymi ujawnianie takich informacji byłoby „zakazane prawnie”) w tym zakresie.

dostęp niektórych banków do rezerw walutowych Państwowej Administracji Rezerw Zagranicznych, twierdząc, że nie był gotowy na udzielenie odpowiedzi na pytania w tym zakresie.

- (118) Ponadto rząd ChRL stwierdził, iż pismo poprzedzające wizytę weryfikacyjną z dnia 25 marca 2013 r. nie było wystarczająco szczegółowe i nie zawierało określonych pytań, które będą omawiane podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu. W tym kontekście należy zauważyć, że mimo iż Komisja nie jest zobowiązana do przesłania listy wszystkich pytań, które mogą zostać zadane podczas weryfikacji na miejscu (a Komisja nie uznała tego za właściwe), pismo poprzedzające wizytę weryfikacyjną z dnia 25 marca 2013 r. zawierało bardzo precyzyjną i szczegółową listę zagadnień i dokumentów, które będą omawiane zgodnie z art. 26 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i zgodnie z wymogami WTO. W piśmie tym stwierdzono jednak wyraźnie, że lista ta nie była wyczerpująca oraz że w miarę potrzeby mogą zostać poruszone inne zagadnienia i omawiane inne dowody. W tym kontekście należy również zaznaczyć, że rząd ChRL nie wyraził zastrzeżeń co do treści tego pisma przed weryfikacją, mimo iż z drugiej strony odmówił omawiania niektórych punktów nieujętych wyraźnie w tym piśmie, takich jak informacje dotyczące największych banków w ChRL, udziału Komunistycznej Partii Chin („KPCh”) w zarządzaniu określonymi bankami czy

- (119) Rząd ChRL stwierdził również, że Komisja nie wykazała elastyczności podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu i w istocie „ustanowiła arbitralny termin składania przez rząd ChRL wniosków o wprowadzenie zmian”. Podobnie argumentował, iż Komisja nie zaakceptowała żadnych „wykonalnych” rozwiązań zaproponowanych przez rząd ChRL w odniesieniu do weryfikacji w Narodowym Biurze Statystycznym (NBS) i odmówiła przedłużenia weryfikacji NBS do poniedziałku, tj. do dnia 22 kwietnia 2013 r. Ponadto urzędnicy Komisji dosłownie każdego dnia rozpoczynali weryfikację z opóźnieniem, w opinii rządu ChRL, ze względu na późne przybycie na miejsce.

- (120) W odniesieniu do powyższych zarzutów Komisja podkreśla, że stopień elastyczności wykazany przez jej urzędników na miejscu był pełny i bezwarunkowy. Urzędnicy Komisji w drodze wyjątku wielokrotnie proponowali weryfikację dokumentów i dowodów, które rząd ChRL chciał przedłożyć na długo po zamknięciu określonego tematu, po zwykłych godzinach pracy. Miało to miejsce kilkakrotnie, nawet jeżeli oznaczało to przejazd w bardzo późnych godzinach do innych miejsc weryfikacji lub powrót do miejsc, które urzędnicy Komisji już odwiedzili i gdzie była już możliwa weryfikacja dokumentów. Rząd ChRL nie przyjął jednak tych propozycji w przedmiotowych sprawach, co wyraźnie sugeruje, że niezłożenie dokumentów wymaganych przez Komisję w zwykłych godzinach pracy nie wynikało z ograniczeń czasowych rządu ChRL ani z braku chęci Komisji do przeprowadzenia ich weryfikacji. W odniesieniu do opóźnionego rozpoczęcia wizyty weryfikacyjnej, Komisja pragnie zauważyć, iż urzędnicy punktualnie pojawiali się każdego dnia na miejscu, jednak, niestety, pewne opóźnienia wynikały z procedur rządu ChRL dotyczących codziennej rejestracji w celu uzyskania dostępu do poszczególnych miejsc weryfikacji lub po prostu z nieobecności przedstawicieli rządu ChRL, którzy mieli towarzyszyć urzędnikom po ich przybyciu na miejsce weryfikacji, przez co urzędnicy byli zmuszeni czekać przez dłuższy czas na rozpoczęcie weryfikacji. Komisja pragnie również podkreślić, iż wizyty weryfikacyjne każdego dnia trwały znacznie dłużej niż zwykłe godziny pracy oraz że to rząd ChRL odwołał popołudniową sesję wizyty weryfikacyjnej pierwszego dnia, ponieważ przedstawiciele Ministerstwa Technologii podjęli decyzję

o nieuczestniczeniu w wizycie (zob. motyw 122). Co więcej, w przypadku gdyby rząd ChRL zaakceptował wszystkie wielokrotnie powtarzane propozycje urzędników Komisji dotyczące weryfikacji dokumentów po godzinach pracy, wizyty te trwałyby jeszcze dłużej, a nie stało się tak wyłącznie ze względu na niezapewnienie przez rząd ChRL pełnej współpracy.

(121) Następnie rząd ChRL wyraził krytykę wobec przyjętej przez Komisję praktyki nieprzyjmowania nowych dokumentów i dowodów wymagających weryfikacji po zakończeniu sesji weryfikacyjnej, której dotyczyły. W tym kontekście należy zaznaczyć, iż zamiarem Komisji nie jest i nigdy nie było ignorowanie informacji dostarczonych w ten sposób. Komisja uwzględniła wszystkie przedłożone informacje, przeprowadziła analizę ich jakości (np. wyciąg ze zrewidowanego sprawozdania finansowego traktowany jest w odmienny sposób, niż prosta tabela w arkuszu Excel czy dokument programu Word zawierające dane nieoparte przez jakiegokolwiek oficjalne źródła) oraz przypisała im odpowiednią wagę ze względu na fakt, iż nie była w stanie dokonać weryfikacji tych informacji w trakcie wizyty weryfikacyjnej na miejscu.

(122) W odniesieniu do sześciu dokumentów ⁽¹⁾ przedłożonych przez rząd ChRL w trakcie dochodzenia, których omawiania rząd ChRL odmówił w trakcie wizyty weryfikacyjnej na miejscu, rząd ChRL stwierdził, że Komisja nie miała podstaw do wykorzystania stanu faktycznego zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego. Stwierdził również, że Komisja nie udzieliła rządowi ChRL pomocy w zrozumieniu wymogu dostarczenia tych dokumentów i wykazania, że wszystkie przedmiotowe dokumenty były odpowiednie, pomimo faktu, iż rząd ChRL „w szczególności poprosił Komisję przed rozpoczęciem weryfikacji o pomoc w zrozumieniu wymogu dostarczenia tych dokumentów i wykazania, że wszystkie przedmiotowe dokumenty były odpowiednie”. W tym kontekście, po pierwsze,

należy zaznaczyć, że wszystkie dokumenty bezpośrednio dotyczyły danego sektora ⁽²⁾, a zatem ich uwzględnienie w zakresie weryfikacji było wysoce właściwe.

Po drugie, sformułowanie zastosowane przez rząd ChRL w piśmie do Komisji z dnia 11 kwietnia 2013 r. różniło się od użytego w piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r. W istocie rząd ChRL w piśmie z dnia 11 kwietnia 2013 r. stwierdził, że weryfikacja przedmiotowych dokumentów „została zawieszona, o ile Komisja nie wykaże w sposób przekonujący, w jakim stopniu dokumenty te dotyczą bieżącego dochodzenia, w szczególności rzekomych subsydiów”. Ze względu na fakt, iż wszystkie te dokumenty bezpośrednio dotyczą danego przemysłu, a nawet poszczególnych systemów subsydiów, takich jak pożyczki preferencyjne czy preferencyjne programy zwolnień z podatku, co wynika z ich treści, Komisja nie rozumie, co jeszcze należałoby wykazać, by udowodnić ich zasadność. Komisja uznaje za zaskakujący fakt, że rząd ChRL nie wydawał się kwestionować zasadności tych dokumentów w momencie ich przedłożenia, a dopiero po zażądaniu wyjaśnień przez Komisję.

(123) W piśmie z dnia 23 maja 2013 r. Komisja stwierdziła, że uniemożliwiono jej weryfikację większości z przedłożonych informacji pod kątem oryginalnej dokumentacji i porównania jej z danymi źródłowymi, które wykorzystano do sporządzania odpowiedzi rządu ChRL w odniesieniu do informacji na temat rynku finansowego i instytucji finansowych w ChRL. Rząd ChRL wyraził opinię, że ze względu na „bardzo ogólne i nieprecyzyjne cytaty” Komisja nie udzieliła rządowi ChRL możliwości przedstawienia odpowiednich uwag, a zatem nie zapewniła

⁽¹⁾ Zarys strategii krajowej w zakresie rozwoju naukowego i technologicznego w perspektywie średnio- i długoterminowej (na lata 2006-2020); chiński katalog wysoko zaawansowanych technologicznie produktów przeznaczonych na wywóz; wykaz przeznaczonych na wywóz produktów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie; ustawa ChRL w sprawie postępu naukowego i technologicznego (zarządzenie nr 82 Przewodniczącego ChRL); tymczasowe rozporządzenie w sprawie zarządzania narodowym planem w dziedzinie nauki i technologii i tymczasowy środek zarządzania projektem narodowego planu w dziedzinie nauki i technologii.

⁽²⁾ Np. w zarysie strategii krajowej w zakresie rozwoju naukowego i technologicznego w perspektywie średnio- i długoterminowej (na lata 2006-2020) określono przemysł fotowoltaiczny jako obszar kluczowy i przewidziano „zapewnienie pierwszego miejsca polityce finansowej” lub „zachęcanie instytucji finansowych do udzielenia preferencyjnego wsparcia kredytowego na potrzeby ważnych krajowych projektów naukowych i technologicznych związanych z uprzemysłowieniem” lub wskazując pewne preferencyjne obszary polityki podatkowej, które w rzeczywistości wykorzystywali producenci eksportujący objęci próbą. Chiński katalog wysoko zaawansowanych technologicznie produktów przeznaczonych na wywóz oraz wykaz przeznaczonych na wywóz produktów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie są również istotne dla przemysłu fotowoltaicznego, ponieważ większość producentów eksportujących objętych próbą jest posiadaczami certyfikatu przedsiębiorstwa należącego do branż wykorzystujących zaawansowane lub nowe technologie. Natomiast ustawa ChRL w sprawie postępu naukowego i technologicznego zawiera między innymi instrukcję dla zorientowanych na politykę instytucji finansowych w sprawie przyznawania priorytetu sektorom wykorzystującym zaawansowane i nowe technologie (do których należy również przemysł fotowoltaiczny). Tymczasowe rozporządzenie w sprawie zarządzania narodowym planem w dziedzinie nauki i technologii oraz tymczasowy środek zarządzania projektem narodowego planu w dziedzinie nauki i technologii również są bezpośrednio włączone w organizację i funkcjonowanie niektórych projektów sektora fotowoltaicznego.

rządowi ChRL możliwości właściwego wykonania przysługującego mu prawa do obrony. Twierdzenie to nie znajduje potwierdzenia w rzeczywistości. W kwestionariuszu Komisja zadała bardzo konkretne pytania i zgodnie z praktyką przyjętą przez wiele organów prowadzących dochodzenie starała się zweryfikować odpowiedzi rządu ChRL podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu.

(124) W szczególności, rząd ChRL w odpowiedzi na kwestionariusz stwierdził, iż „pożyczki na rzecz danego sektora stanowią bardzo niewielką część ogółu udzielonych pożyczek. Na przykład niektóre banki w załączonym kwestionariuszu podawały, iż pożyczki udzielone przedmiotowemu sektorowi stanowiły mniej niż 1 % wszystkich pożyczek”. W trakcie weryfikacji rząd ChRL nie był w stanie poprzeć tej opinii jakimikolwiek dowodami, kierując jedynie Komisję do banków.

(125) Komisja zażądała również statystyk pożyczek na rzecz danego sektora. Rząd ChRL oświadczył, iż nie prowadzi takiej ewidencji. Gdy Komisja zapytała, czy rząd ChRL podjął próbę kompilacji takich statystyk i zażądała tych informacji z banków, przedstawiciel CBRC (bankowego organu regulacyjnego ChRL) obecny podczas weryfikacji odpowiedział, iż nie wiedział nic na ten temat, ponieważ za statystyki odpowiadał inny departament CBRC. Rząd ChRL nie przedstawił żadnych statystyk wymaganych zarówno w kwestionariuszu, jak i wielokrotnie w procesie uzupełniania braków. W piśmie poprzedzającym wizytę weryfikacyjną Komisja wskazała ponownie, że temat ten będzie poruszany.

(126) W odniesieniu do banków Komisja podczas wizyty weryfikacyjnej zadała również pytanie o analizę ryzyka i ocenę zdolności kredytowej, ogólne warunki działalności, sytuację zarządczą, poziom kredytowania, wykorzystywanie środków finansowych, zdolność do spłat zobowiązań, praktykę w zakresie gwarancji oraz współpracę handlową pomiędzy bankami a kredytobiorcami, ponieważ rząd ChRL w odpowiedzi na kwestionariusz przedstawił zarzuty dotyczące tych zagadnień. Ponownie, mimo iż zagadnienia te zostały wyszczególnione w piśmie poprzedzającym wizytę weryfikacyjną, rząd ChRL nie był w stanie przedstawić jakichkolwiek dowodów na poparcie swoich zarzutów i skierował Komisję do banków.

(127) W odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków rząd ChRL przedstawił niektóre informacje dotyczące procentowej struktury własności rządu w niektórych bankach. Należy zaznaczyć, że początkowo rząd ChRL

w odpowiedzi w kwestionariuszu oświadczył, iż nie dysponował takimi informacjami i że przedstawił je dopiero po tym, jak Komisja wskazała, że art. 24 ustawy o bankach komercyjnych w istocie nakłada na banki obowiązek podawania tych informacji CBRC. Gdy w trakcie wizyty weryfikacyjnej Komisja zadała pytanie o źródło tych informacji, obecny przy tym urzędnik z CBRC odpowiedział, że tego nie wie, ponieważ za gromadzenie takich danych odpowiedzialny jest inny departament CBRC. Zgodnie z art. 2 regulaminu przejściowego rad nadzorczych kluczowych instytucji finansowych będących własnością państwa (przedłożonego przez Eksportowo-Importowy Bank Chiński w odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków), „lista instytucji finansowych będących własnością państwa, do których Rada Państwa deleguje rady nadzorcze, zostanie zalecona przez organ administracyjny właściwy dla rad nadzorczych instytucji finansowych będących własnością państwa”. Ze względu na fakt, iż przepis ten odnosi się do organu administracyjnego właściwego dla rad nadzorczych instytucji finansowych będących własnością państwa, wydaje się, że rząd ChRL wie, które instytucje finansowe stanowią jego własność. Niemniej jednak Komisja nie była w stanie zweryfikować tej informacji, ani nawet zidentyfikować źródła informacji ze względu na brak współpracy ze strony rządu ChRL. Ogólnodostępne informacje sugerują, że istnieją również inne banki będące własnością państwa (które udzielały pożyczek producentom eksportującym objętym próbą) niż te podane przez rząd ChRL w odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków ⁽¹⁾.

(128) W piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r. rząd ChRL stwierdził, że ani w kwestionariuszu, ani w piśmie w sprawie uzupełnienia braków Komisja nie „zażądała udostępnienia dowodów na poparcie lub źródła danych”, oraz że „obecnie znienacka zarzuca brak dowodów na poparcie lub źródła danych”. W celu uzyskania jasności obrazu Komisja, podobnie jak wszelkie inne organy prowadzące dochodzenie, weryfikuje dane przedstawione przez wszystkie strony postępowania i rząd ChRL był tego świadom, ponieważ Komisja już w kwestionariuszu i w piśmie przewodnim do kwestionariusza zaznaczyła, że odpowiedzi mogą podlegać weryfikacji. Ponadto w piśmie poprzedzającym wizytę weryfikacyjną Komisja również uwzględniła to zagadnienie jako jedno z zagadnień objętych weryfikacją ⁽²⁾. Dlatego fakt, iż Komisja zażądała dowodów na poparcie oświadczeń złożonych przez rząd ChRL zdecydowanie nie był zaskakujący dla rządu ChRL, a jedynie stanowił standardową procedurę stosowaną przez Komisję w odniesieniu do wszystkich spraw.

⁽¹⁾ Np. China Bohai Bank, Guangdong Development Bank, Huishang Bank, Bank Szanghaju, Shenzhen Development Bank.

⁽²⁾ Pismo Komisji poprzedzające wizytę weryfikacyjną z dnia 25 marca 2013 r., s. 7: „Komisja będzie dążyć do uzyskania wyjaśnień dotyczących informacji wymaganych w dodatku A do kwestionariusza. Kwestie poruszone w trakcie weryfikacji obejmą lit. a)-r) dodatku A”. Lit. g) dodatku A: Wykaz wszystkich udziałowców banku/instytucji finansowej, którzy posiadają przynajmniej 1 % udziałów lub wartości przedsiębiorstwa, a także wykaz działalności prowadzonej przez tych udziałowców w arkuszu programu Excel w dodatku A-1.

- (129) Gdy podczas weryfikacji Komisja zażądała, by rząd ChRL przedstawił listę 10 największych banków w ChRL oraz ich udział w rynku, CBRC odpowiedział, iż jest w stanie przedłożyć takie informacje, jednak nie może udzielić odpowiedzi na to pytanie, zanim nie otrzyma go na piśmie. Komisja wyjaśniła, że pytanie zadane ustnie podczas wizyty weryfikacyjnej ma taką samą wagę, co jakiegokolwiek pytanie zadane na piśmie i powołała się na fakt, że w przypadku pozostałych pytań zadanych ustnie rząd ChRL nie wymagał złożenia ich na piśmie przed udzieleniem odpowiedzi. Pomimo tych wyjaśnień rząd ChRL nadal nie udzielił tych informacji.
- (130) W kwestionariuszu Komisja zażądała dokumentów stanowiących podstawę ustanowienia CBRC i udzielających tej instytucji mandatu. Rząd ChRL przedstawił dokument Narodowego Kongresu Ludowego stwierdzający jedynie, że zostanie utworzony CBRC. Gdy Komisja zadała pytanie, czy istnieją jakiegokolwiek inne dokumenty określające mandat i cel CBRC, obecny przy tym urzędnik CBRC poinformował, że istnieje wiele aktów prawnych dotyczących CBRC, gdyby jednak Komisja chciała uzyskać do nich dostęp, powinna była zażądać ich przed weryfikacją. Należy zauważyć, że w kwestionariuszu Komisja zażądała od rządu ChRL „przedstawienia dokumentów stanowiących podstawę utworzenia tego organu i udzielających jej mandatu”, a zatem w istocie zażądała tych dokumentów przed weryfikacją.
- (131) Gdy Komisja zażądała statystyk i sprawozdań od banków, które udzieliły pożyczek eksporterom objętym próbą w OD, powołała się na art. 33 ustawy ChRL w sprawie regulacji sektora bankowego i nadzoru nad nim ⁽¹⁾, sugerując, że statystyki takie gromadzi CBRC. Obecny przy tym urzędnik z CBRC stwierdził, że musiałby najpierw uzyskać zgodę departamentu prawnego, jednak nie udzielił żadnych informacji w tym zakresie do zakończenia weryfikacji. Ponownie należy podkreślić, że Komisja zażądała tych informacji w kwestionariuszu i piśmie w sprawie uzupełnienia braków i zaznaczyła w piśmie poprzedzającym wizytę weryfikacyjną, że statystyki będą podlegały weryfikacji.
- (132) Rząd ChRL stwierdził następnie, że zarzuty zawarte w skardze dotyczące banków chińskich będących organami publicznymi oparte są jedynie na prostych twierdzeniach dotyczących udziału Skarbu Państwa, które z kolei oparte są na „nielegalnych” ustaleniach w sprawie cienkiego papieru powleczonego. Stwierdzenie to stanowi błędną interpretację faktów zawartych w skardze.

⁽¹⁾ Art. 33 ustawy ChRL w sprawie regulacji sektora bankowego i nadzoru nad nim: bankowy organ regulacyjny, w świetle konieczności wykonywania swoich obowiązków, jest uprawniony do wymagania od instytucji finansowych i sektora bankowego przekazywania zgodnie z obowiązującymi regulacjami prawnymi, ich bilansów, rachunków zysków i strat, innych sprawozdań finansowych, sprawozdań statystycznych i informacji dotyczących operacji biznesowych i zarządzania, a także sprawozdań z audytu przygotowanych przez biegłych rewidentów.

W skardze strona wnosząca skargę powołuje się na — poza własnością państwa — m.in. pożyczki udzielone przez banki w oparciu o dyrektywy polityczne agencjom rządowym kierującym instytucjami finansowymi w celu zwiększenia liczby kredytów i pożyczek dla przedsiębiorstw na potrzeby promowania nowych technologii i produktów (w tym sektora fotowoltaicznego). Ustalenia w sprawie cienkiego papieru powleczonego dotyczące chińskich banków będących organami publicznymi oparte były na liczniejszych przesłankach, niż jedynie prawa własności (np. na interwencjach rządowych i wytycznych banków dotyczących kierowania pożyczek preferencyjnych do przemysłu papierniczego za pośrednictwem planów rządowych) i ustalenia te są w pełni zgodne z przepisami prawa UE i WTO. Ponadto ustalenia w sprawie statusu banków będących własnością państwa jako organów publicznych zostały potwierdzone również w sprawie stali powlekanej organicznie.

- (133) Rząd ChRL utrzymywał również, że nie miał praktycznej zdolności do udzielenia informacji na temat 3 800 banków i instytucji finansowych funkcjonujących na terytorium ChRL oraz że w żadnym wypadku CBRC nie prowadzi ewidencji dotyczącej procentowych udziałów rządu w bankach. Komisja nie rozumie, dlaczego rząd ChRL odwołuje się wielokrotnie do wszystkich banków w ChRL w odniesieniu do praw własności do tych banków przysługujących rządowi ChRL, skoro informacje, których żądała Komisja, wyraźnie ograniczały się do banków, „w których rząd ChRL ma bezpośrednie lub pośrednie udziały” ⁽²⁾. Jak wyjaśniono w motywie 127 powyżej, twierdzenie rządu ChRL, że CBRC (lub inny organ rządowy) nie prowadzi ewidencji posiadanych przez siebie udziałów w bankach wydaje się sprzeczny z licznymi przepisami prawa chińskiego.

- (134) W piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r. rząd ChRL powtórzył, iż nie ma uprawnień, aby wymagać od „niezależnych banków” ujawnienia informacji poufnych, i powołał się na pismo rzekomo przesłane do banków w tym zakresie. To prawda, że w trakcie weryfikacji rząd ChRL przedstawił oryginał pisma przeznaczonego dla banków, jednak gdy Komisja zażądała od rządu ChRL okazania dowodów na to, do których banków i instytucji finansowych pismo to zostało przesłane, rząd ChRL nie był w stanie ich przedstawić. Rząd ChRL twierdził również, że niektóre z instytucji wyszczególnionych w załączniku nr 7 do pisma w sprawie uzupełnienia braków nie były bankami. W tym zakresie Komisja pragnie zauważyć, że instytucje te zostały wskazane Komisji przez producentów eksportujących objętych próbą jako instytucje, które udzieliły im pożyczek.

⁽²⁾ Pismo Komisji z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie uzupełnienia braków, pytanie C-III-A.A.

(135) Rząd ChRL stwierdził, że Komisja nigdy nie poruszyła w kwestionariuszu ani w pismach w sprawie uzupełnienia braków kwestii okólników LBCh YinFa [2003] i [2004]. Zauważa się, że w piśmie poprzedzającym wizytę weryfikacyjną Komisja wśród tematów, jakie zostaną poruszone podczas weryfikacji, zawarła „regulacje/okólniki/dokumentację wewnętrzną LBCh dotyczące regulacji stóp procentowych w ChRL”. Oczywiście jest, że obydwa okólniki należą do tej kategorii. W odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków rząd ChRL nawet powołał się na artykuł na stronie internetowej LBCh, w którym zawarte było odwołanie do jednego z tych okólników. Jednak rząd ChRL nie przedstawił żadnych okólników LBCh, a jedynie przekazał informacje ze strony internetowej LBCh, które były niekompletne pod względem zarządzania stopami procentowymi kredytów i depozytów w Chinach w porównaniu z okólnikami YinFa [2003] i [2004], które są dostępne w internecie. Należy również podkreślić, że rząd ChRL odmówił przedłożenia tych dokumentów nie ze względu na fakt, iż był nieprzygotowany na takie pytanie, ale ze względu na rzekomą poufność tych okólników. W tej kwestii należy zauważyć, że twierdzenie rządu ChRL dotyczące poufności okólników LBCh jest niespójne z jego praktyką w ramach przedmiotowego postępowania. W swoich uwagach dotyczących ujawnienia ostatecznych ustaleń rząd ChRL przedłożył pełną wersję innego okólnika LBCh na poparcie swojego twierdzenia, że pożyczki specjalne udzielane przez banki komercyjne będące własnością państwa zostały uchylone i rzekoma poufność w innych przypadkach nie stanowiła przeszkody. W odniesieniu do wyciągów ze strony internetowej LBCh, Komisja uwzględniła je i nie zignorowała ich treści. Jednak aby uzyskać kompletne informacje w tym zakresie, zażądała również informacji na temat obydwu okólników, które uzupełniały informacje przedłożone przez rząd ChRL.

3.3. Indywidualne badanie

(136) Wnioski o indywidualne badanie zgodnie z art. 27 ust. 3 rozporządzenia podstawowego złożyło sześciu współpracujących producentów eksportujących, tj. CNPV Dongying Solar Power Co. Ltd., Jiangsu Runda PV Co., Ltd., Kinve Solar Power Co., Ltd (Maanshan), Phono Solar Technology Co. Ltd., Shandong Linuo Photovoltaic Hi-Tech Co. Ltd. i Shandong Linuo Solar Power Holdings Co. Ltd. Przeprowadzenie tych indywidualnych badań w odniesieniu do wspomnianych przedsiębiorstw było niemożliwe, ponieważ byłyby one nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiłyby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie z uwagi na wysoką liczbę domniemyanych programów subsydiowania oraz czasochłonny charakter dochodzenia antysubsydyjnego.

3.4. Poszczególne programy

(137) Na podstawie informacji zawartych w skardze Komisja dążyła do uzyskania informacji dotyczących poniższych programów, które wiązały się z domniemanym przyznawaniem subsydiów przez organ rządowy:

- (i) pożyczki udzielane zgodnie z polityką preferencyjną oraz inne instrumenty finansowe, gwarancje i ubezpieczenia
 - pożyczki udzielane zgodnie z polityką preferencyjną;
 - udostępnienie linii kredytowych;
 - programy subsydiowania kredytów eksportowych;
 - gwarancje i ubezpieczenia eksportowe dotyczące zielonych technologii;
 - korzyści zapewnione poprzez udzielenie dostępu spółkom holdingowym typu *offshore* i spłaty pożyczek przez rząd;
- (ii) programy dotacji
 - fundusz na rzecz badań i rozwoju w dziedzinie produktów eksportowych;
 - subsydia na rozwój w ramach programów „Famous Brands” i „China World Top Brands”;
 - „Funds for outward expansion of industries in Guandong Province” (fundusze na zewnętrzny rozwój przemysłu w prowincji Guandong);
 - „Golden Sun Demonstration Programme” (program demonstracyjny Golden Sun);
- (iii) programy zwolnień z podatków bezpośrednich i ulg w zakresie podatków bezpośrednich
 - program „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata” dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym;
 - ulga w zakresie podatku dochodowego dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym zorientowanych na wywóz;
 - korzyści w zakresie podatku dochodowego dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym na podstawie ich położenia geograficznego;
 - ulga podatkowa dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym nabywających urządzenia produkcji chińskiej;
 - odliczenia od podatku za badania i rozwój dokonywane przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym;
 - zwroty podatkowe za reinwestycje zysków przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym w przedsiębiorstwa zorientowane na wywóz;
 - preferencyjne programy podatkowe dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym uznawanych za przedsiębiorstwa należące do branż wykorzystujących zaawansowane lub nowe technologie;
 - ulgi podatkowe dla przedsiębiorstw z branż wykorzystujących zaawansowane lub nowe technologie zaangażowanych w wyznaczone projekty;

- preferencyjna polityka podatkowa w zakresie podatku dochodowego wobec przedsiębiorstw z regionu północno-wschodniego;
- programy podatkowe w prowincji Guangdong;

(iv) programy w zakresie podatków pośrednich i należności celnych przywózowych

- zwolnienia z podatku VAT oraz obniżki przywózowych taryf celnych za stosowanie urządzeń pochodzących z przywozu;
- obniżki podatku VAT dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym nabywających urządzenia produkcji chińskiej;
- zwolnienia z podatku VAT i taryf celnych na zakup środków trwałych w ramach programu funduszy na rozwój handlu zagranicznego;

(v) dostarczanie towarów i świadczenie usług przez rząd za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

- dostarczanie polikrzemu przez rząd za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia;
- dostarczanie wyciskanych elementów z aluminium przez rząd za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia;
- dostarczanie szkła przez rząd za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia;
- dostarczanie energii przez rząd;
- przyznawanie przez rząd gruntów oraz prawa do użytkowania gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.

3.4.1. *Pożyczki udzielane zgodnie z polityką preferencyjną oraz inne instrumenty finansowe, gwarancje i ubezpieczenia*

a) *Odmowa współpracy i wykorzystanie dostępnych faktów*

— Rynek finansowy i instytucje finansowe w Chinach

(138) Komisja zwróciła się do rządu ChRL o przedstawienie informacji na temat odsetka pożyczek udzielonych przez banki, w których rząd ChRL jest największym lub jedynym udziałowcem, banki, w których rząd ChRL posiada pakiet udziałów, ale nie jest największym udziałowcem, banki, w których rząd ChRL nie posiada udziałów, oraz banki zagraniczne zarówno dla całego przemysłu, jak i dla sektora, którego dotyczy niniejsze postępowanie. Rząd ChRL odpowiedział, że nie przechowuje ani danych dotyczących kwot i oprocentowania

pożyczek udzielanych przez banki będące własnością państwa, ani danych dotyczących pożyczek dla przemysłu fotowoltaicznego. Rząd ChRL nie zasugerował żadnego alternatywnego źródła takich informacji.

(139) Do początkowego kwestionariusza antysubsydyjnego Komisja dołączyła specjalny kwestionariusz (dodatek A) przeznaczony dla banków/instytucji finansowych i poprosiła rząd ChRL o przekazanie go bankom/instytucjom finansowym, które udzieliły pożyczek sektorowi objętemu postępowaniem. Celem dodatku A była weryfikacja zawartych w skardze zarzutów, że banki chińskie będące własnością państwa są organami publicznymi. Komisja zwróciła się między innymi o informacje dotyczące struktury kontroli ze strony rządu w wyżej wspomnianych chińskich bankach oraz realizowania polityki lub interesów rządu w odniesieniu do sektora energii fotowoltaicznej (tj. zarząd i zgromadzenie udziałowców, protokoły zebrań udziałowców/zarządu, narodowość udziałowców/członków zarządu, polityka kredytowa oraz ocena ryzyka w odniesieniu do pożyczek udzielonych współpracującym producentom eksportującym). W odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu rząd ChRL przekazał odpowiedź na pytania zawarte w dodatku A wyłącznie w odniesieniu do pięciu banków (Chińskiego Banku Rozwoju, Eksportowo-Importowego Banku Chińskiego, Banku Szanghaju, Banku Chińskiego⁽¹⁾ oraz Banku Huaxia). W piśmie w sprawie uzupełnienia braków Komisja powtórzyła swoje początkowe wezwanie do udzielenia informacji. Aby ułatwić współpracę ze strony rządu ChRL, Komisja podała wykaz banków/instytucji finansowych, które udzielały pożyczek przedsiębiorstwom objętym próbą i ponownie poprosiła rząd ChRL o przekazanie dodatku A tym podmiotom. W odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków nie przekazano żadnych dodatkowych odpowiedzi na pytania zawarte w dodatku A.

(140) Komisja starała się również uzyskać informacje na temat struktury własności państwa w bankach i instytucjach finansowych. W swojej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu rząd ChRL stwierdził, że nie przechowuje żadnych danych dotyczących wielkości własności państwa, i nie podał żadnych sugestii odnośnie do sposobu uzyskania takich informacji. Kiedy Komisja w swoim piśmie w sprawie uzupełnienia braków podkreśliła, że obowiązkowe jest uwzględnienie tych informacji w statutach banków i że są one dostępne dla rządu ChRL jako udziałowca, rząd ChRL przekazał informacje na temat posiadanych udziałów w 16 bankach. Niemniej jednak z wyjątkiem pięciu banków, w przypadku których rząd ChRL odniósł się do sprawozdań rocznych jako źródła danych, nie przekazał żadnych dowodów potwierdzających te informacje i nie ujawnił, jakie było źródło tych informacji. W odniesieniu do pozostałych banków, które udzieliły kredytów przedsiębiorstwom z sektora objętego postępowaniem, rząd ChRL nie przekazał żadnych informacji na temat struktury własności.

⁽¹⁾ Uzupełnione nie przez Bank Chiński, ale w jego imieniu przez rząd ChRL.

W konsekwencji Komisja nie mogła zweryfikować dokładności i poprawności przekazanych danych dotyczących wielkości udziału własnościowego państwa w bankach i innych instytucjach finansowych.

- (141) Rząd ChRL twierdził, że rating BB zastosowany do producentów eksportujących objętych próbą (dla celów referencyjnego poziomu pożyczki) jest „bardzo niekorzystny” i że Komisja „w świetle stanu faktycznego w tej sprawie nie wyjaśniła, w jaki sposób doszła do wniosku, że jest to prawidłowy lub najrozsądniejszy wniosek”. Ponadto rząd ChRL argumentował, że metodyka ta stanowi „niedopuszczalne wnioski niekorzystne”. Mimo że argument ten wysunięto w odniesieniu do jednego z poprzednich przypadków (tj. cienkiego papieru powleczonego) i przed ujawnieniem informacji dotyczących ratingu zastosowanego do producentów eksportujących objętych próbą w ramach przedmiotowego postępowania, należy zauważyć, że Komisja nie zastosowała „dostępnych faktów przeciwnych” w tej sprawie ani w żadnych innych przypadkach, o których rząd ChRL wspomniał w swoim oświadczeniu. Komisja wyciągnęła odpowiednie wnioski wyłącznie na podstawie informacji udostępnionych w aktach sprawy, które wskazują na brak odpowiedniej oceny ryzyka kredytowego, zob. motywy 175–178. Należy podkreślić, że w OD chiński sektor fotowoltaiczny ponosił duże straty i było oczywiste, że jego sytuacja finansowa jest wyjątkowo trudna. Szereg ocen ryzyka kredytowego dostarczonych przez przedsiębiorstwa objęte próbą wykazał, że rating BB w odniesieniu do całego OD jako całości nie był nieuzasadniony. Co więcej, niektóre oceny ryzyka kredytowego wyraźnie wskazują na to, że kilka grup było niewypłacalnych w mniejszym lub w większym stopniu.

— Weryfikacja w bankach

- (142) W swoim piśmie poprzedzającym wizytę weryfikacyjną Komisja przewidziała weryfikację banków, które przekazały odpowiedzi na pytania zawarte w dodatku A do kwestionariusza i udzieliły znacznej części kredytów producentom eksportującym objętym próbą, tj. Chińskiego Banku Rozwoju, Eksportowo-Importowego Banku Chińskiego, Banku Szanghaju oraz Banku Huaxia, i podała szczegółowy wykaz zagadnień, które obejmie weryfikacja. Już we wstępnym kwestionariuszu przeznaczonym dla rządu ChRL Komisja jasno dała do zrozumienia, że informacje przekazane w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu mogą podlegać weryfikacji na miejscu. W piśmie poprzedzającym wizytę weryfikacyjną Komisja stwierdziła również, że do rządu ChRL „zwrócono się

o udostępnienie wszystkich dostępnych dokumentów uzupełniających, które wykorzystano do przygotowania merytorycznej odpowiedzi rządu ChRL, w tym oryginalnych dokumentów źródłowych i wniosków”. Dwa inne główne podmioty zapewniające preferencyjne finansowanie producentom eksportującym objętym próbą albo wcale nie przekazały żądanych informacji (Chiński Bank Rolny [Agricultural Bank of China]), albo w ich imieniu przekazano informacje bez możliwości ich weryfikacji (Bank Chiński [Bank of China]).

— Bank Szanghaju

- (143) W piśmie z dnia 25 marca 2013 r. poprzedzającym wizytę weryfikacyjną Komisja powiadomiła rząd ChRL o zamiarze zweryfikowania Banku Szanghaju i aby ułatwić rządowi ChRL wizytę weryfikacyjną, zaproponowała przedłużenie wizyty weryfikacyjnej do dnia 22 kwietnia 2013 r., o ile będzie to konieczne⁽¹⁾. W swojej początkowej odpowiedzi z dnia 5 kwietnia na wspomniane pismo poprzedzające wizytę weryfikacyjną rząd ChRL nie potwierdził, czy weryfikacja Banku Szanghaju się odbędzie, ale zapytał, czy Komisja byłaby skłonna zweryfikować Bank Szanghaju w lokalizacji innej niż ta, w której przeprowadzana będzie reszta weryfikacji (tj. w Szanghaju zamiast w Pekinie). Aby ułatwić wizytę weryfikacyjną, Komisja w drodze wyjątku zgodziła się na tę propozycję, jednak wezwała rząd ChRL do potwierdzenia weryfikacji w Szanghaju najpóźniej do dnia 9 kwietnia (tj. na trzy dni robocze przed rozpoczęciem weryfikacji w Pekinie), aby zespół mógł zaplanować kwestie praktyczne związane z taką zmianą sposobu planowania weryfikacji. Dopiero w dniu 11 kwietnia (na jeden dzień roboczy przed rozpoczęciem weryfikacji) rząd ChRL potwierdził, że Bank Szanghaju jest dostępny dla celów weryfikacji w dniu 23 lub 24 kwietnia 2013 r. Tego samego dnia Komisja poinformowała rząd ChRL, że z powodu tak późnego potwierdzenia niemożliwe jest wprowadzenie zmian w harmonogramie. Ponadto terminy zaproponowane przez rząd ChRL (23 lub 24 kwietnia) przekraczały okres uzgodniony między rządem ChRL a Komisją, w którym miała zostać przeprowadzona weryfikacja, a nawet przekraczały przedłużony termin zaproponowany przez Komisję. W rezultacie Komisja nie była w stanie zweryfikować odpowiedzi udzielonych przez Bank Szanghaju na pytania zawarte w dodatku A oraz informacji na temat kredytów udzielonych przez ten bank producentom eksportującym objętym próbą. W konsekwencji w piśmie z dnia 23 maja 2013 r. Komisja poinformowała rząd ChRL, że rozważa zastosowanie przepisów art. 28 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 w odniesieniu do niezwyfikowanych informacji przedłożonych przez Bank Szanghaju.

⁽¹⁾ Wizyta weryfikacyjna pierwotnie zaplanowana na dni 15-19 kwietnia 2013 r.

(144) W piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r. rząd ChRL twierdził, że do weryfikacji Banku Szanghaju nie doszło z powodu braku elastyczności po stronie Komisji, gdyż Komisja nie zaproponowała żadnych innych terminów weryfikacji i po prostu „odmówiła rozważenia weryfikacji Banku Szanghaju”. Twierdzenia te nie są prawdą. Komisja wyraźnie stwierdziła w swoim piśmie poprzedzającym wizytę weryfikacyjną, że początkowo proponowała weryfikację banków w dniach 17 i 18 kwietnia 2013 r. z możliwością przeznaczenia na ten cel dodatkowego dnia, tj. 22 kwietnia, pozostawiając rządowi ChRL zaproponowanie stosownych terminów przeprowadzenia wizyt w bankach podczas całego okresu weryfikacji (tj. pełnego tygodnia roboczego oraz dodatkowego dnia). Rząd ChRL zaproponował jednak terminy weryfikacji Banku Szanghaju mieszczące się poza tym okresem, przy czym zrobił to dopiero na jeden dzień roboczy przed rozpoczęciem wizyty weryfikacyjnej. Zdaniem Komisji oferowana elastyczność była więcej niż wystarczająca i łącznie na weryfikację Banku Szanghaju zaproponowano sześć dni, wbrew twierdzeniu rządu ChRL.

— Bank Huaxia

(145) W piśmie z dnia 23 maja 2013 r. Komisja wyjaśniła rządowi ChRL, że nie jest w stanie zweryfikować niektórych części odpowiedzi Banku Huaxia na pytania zawarte w dodatku A, a mianowicie dotyczących struktury własności, oceny zdolności kredytowej producentów eksportujących objętych próbą oraz premii z tytułu ryzyka pobieranych przez bank od różnych przedsiębiorstw, w szczególności w sektorze, którego dotyczy postępowanie.

(146) W odpowiedzi z dnia 3 czerwca 2013 r. rząd ChRL stwierdził, że Bank Huaxia wyjaśnił strukturę własności oraz przekazał Komisji dalsze informacje i wyjaśnienia dotyczące swoich udziałowców, a także poinformował, że ocena zdolności kredytowej klientów jest objęta przepisami dotyczącymi tajemnicy bankowej i umowami między bankami i ich klientami.

(147) W odniesieniu do struktury własności należy zauważyć, że w swojej odpowiedzi na pytania zawarte w dodatku A Bank Huaxia twierdził, że ma osobowość prawną „bez udziałów państwa”, i nie ujawnił żadnych informacji na temat własności państwa, chociaż w dodatku A Komisja wyraźnie wymagała podania takich informacji. Komisja zwróciła uwagę, że pozostaje to w sprzeczności z innymi informacjami przekazanymi przez rząd ChRL oraz że Bank Huaxia przyznał, iż niektórzy z jego udziałowców są własnością państwa, i przedstawił dokument w języku

chińskim na temat pewnych takich podmiotów. Z informacji przedłożonych przez Bank Huaxia nadal nie wynika jasno, jaki jest udział państwa w banku.

(148) Jeżeli chodzi o ocenę zdolności kredytowej, Komisja zwraca uwagę na fakt, że bank był w stanie dostarczyć taki dokument w odniesieniu do jednego z przedsiębiorstw (po utajnieniu tożsamości tego przedsiębiorstwa poprzez wprowadzenie pewnych zmian w dokumencie), podczas gdy w przypadku innych wymaganych dokumentów twierdził, że są one objęte przepisami dotyczącymi tajemnicy bankowej i umowami między bankami i ich klientami. Trudno zrozumieć tę rozbieżność postępowania.

— Eksportowo-Importowy Bank Chiński

(149) W piśmie z dnia 23 maja 2013 r. Komisja poinformowała rząd ChRL, że odpowiedzi Eksportowo-Importowego Banku Chińskiego na pytania zawarte w dodatku A oraz na pisma w sprawie uzupełnienia braków były niekompletne i że bank ten nie przedłożył pewnych dokumentów, których wyraźnie wymagano, tj. statutu, obwieszczenia o utworzeniu Eksportowo-Importowego Banku Chińskiego wydanego przez Radę Państwa oraz dokumentu dotyczącego środków w zakresie zarządzania kredytami eksportowymi udzielanymi przez Eksportowo-Importowy Bank Chiński podmiotom sprzedającym produkty zaawansowane technologicznie. W odniesieniu do statutu rząd ChRL twierdził w piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r., że Eksportowo-Importowy Bank Chiński z powodu swojej polityki wewnętrznej nie może przedłożyć statutu (który jest dokumentem wewnętrznym), lecz wspominał o wersji dostępnej w internecie, w którą rzekomo oferowano wgląd za pośrednictwem laptopa udostępnionego przez ten bank podczas weryfikacji. Komisja jest zdziwiona tym wyjaśnieniem, gdyż nie ma ono sensu. Jeśli dokument był dostępny w internecie w trakcie weryfikacji, Komisja nie widzi powodu, aby nie można było przedłożyć tego dokumentu, o co już wielokrotnie wnioskowano w kwestionariuszu, w piśmie w sprawie uzupełnienia braków i podczas weryfikacji. W rzeczywistości twierdzenie, że Eksportowo-Importowy Bank Chiński udostępnił ten dokument na laptopie w trakcie weryfikacji, nie jest prawdą. Eksportowo-Importowy Bank Chiński stwierdził, że Komisja powinna przeanalizować ten dokument w internecie, ale urzędnik Komisji wyjaśnił, że w pomieszczeniach, w których odbywa się weryfikacja, nie ma dostępu do internetu. Ponadto bank nawet nie podał linku do internetowej wersji statutu.

(150) W odniesieniu do dwóch innych dokumentów Eksportowo-Importowy Bank Chiński dowodził, że nie można ich przedłożyć ze względu na ich poufny charakter i przepisy wewnętrzne. Sam Eksportowo-Importowy Bank Chiński twierdził w odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków, że „Eksportowo-Importowy Bank Chiński został utworzony i działa zgodnie z obwieszczeniem o utworzeniu Eksportowo-Importowego Banku Chińskiego” wydany przez Radę Państwa oraz ze statutem Eksportowo-Importowego Banku Chińskiego”. Dokument ten uznano zatem za istotny dla weryfikacji zawartych w skardze zarzutów, że Eksportowo-Importowy Bank Chiński jest organem publicznym, lecz odmówiono Komisji dostępu do tego dokumentu. W tym kontekście należy zauważyć, że inny bank realizujący politykę rządu, tj. Chiński Bank Rozwoju, dostarczył podobny dokument dotyczący jego ustanowienia, jak również że w toku przedmiotowego dochodzenia przedłożono kilka innych obwieszczeń Rady Państwa. Ponadto Eksportowo-Importowy Bank Chiński żadnym dowodem nie poparł twierdzeń dotyczących poufności. Co więcej, jak wyjaśniono w motywie 117, rząd nie może po prostu powołać się na przepisy wewnętrzne, aby uniknąć zobowiązań wynikających z Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych oraz z rozporządzenia podstawowego. To samo dotyczy dokumentu dotyczącego środków w zakresie zarządzania kredytami eksportowymi udzielanymi przez Eksportowo-Importowy Bank Chiński podmiotom sprzedającym produkty zaawansowane technologicznie — Eksportowo-Importowy Bank Chiński twierdził, że to również jest poufny dokument, lecz nie przedstawił na to żadnych dowodów, a nawet odmówił omówienia celu tego dokumentu.

(151) Eksportowo-Importowy Bank Chiński nie przekazał również informacji o składzie zarządu i rady nadzorczej, o co wielokrotnie wnioskowano, wyjaśniając, że „skład zarządu ulega zmianie” oraz że pytania Komisji dotyczące powiązań członków zarządu i rady z KPCh „są pytaniami inwazyjnymi i niewłaściwymi w kontekście dochodzenia antysubsydyjnego”. Fakt, że skład zarządu zmienia się, nie ma znaczenia dla celów przedmiotowego dochodzenia. Istotne jest natomiast to, w jaki sposób państwo jest reprezentowane w zarządzie i radzie nadzorczej Eksportowo-Importowego Banku Chińskiego, jednak rząd ChRL i bank odmówiły udzielenia tych informacji. Komisja uważa także, że fakt przynależności do KPCh wyższej kadry kierowniczej Eksportowo-Importowego Banku Chińskiego (i wszystkich banków w tym kontekście) ma zasadnicze znaczenie dla celów ustalenia stopnia oddziaływania państwa na kierownictwo banków. Zgodnie ze statutem KPCh „Partia musi stać na straży podstawowego systemu gospodarczego i go usprawniać, przy czym nadrzędne znaczenie ma własność publiczna, a różne sektory gospodarki powinny rozwijać się równolegle...”⁽¹⁾, w związku z tym zbadanie wpływu KPCh w Eksportowo-Importowym

Banku Chińskim uznano za konieczne dla celów niniejszego dochodzenia, w szczególności jeżeli chodzi o ocenę poziomu kontroli banków przez państwo.

(152) W odniesieniu do statystyk dotyczących wywozu różnych kategorii produktów, o które zwrócono się już w kwestionariuszu i które Eksportowo-Importowy Bank Chiński jest prawnie zobowiązany zgłaszać CBRC, rząd ChRL twierdził w swoim piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r., że potrzebuje więcej czasu na przygotowanie takich informacji. W tym kontekście należy zauważyć, że ponieważ Komisja wniosowała o te informacje już w kwestionariuszu wstępnym, rząd ChRL miał ponad trzy i pół miesiąca, aby przygotować te informacje, lecz tego nie zrobił. Eksportowo-Importowy Bank Chiński twierdził, że „tego typu informacje można znaleźć w sprawozdaniach rocznych”, jednak jest to niezgodne z prawdą. Informacje zawarte we wspomnianych sprawozdaniach rocznych dla rządu ChRL obejmują inne okresy niż informacje żądane przez Komisję w kwestionariuszu i podczas wizyty weryfikacyjnej.

(153) Rząd ChRL słusznie twierdził, że w swojej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu podał między innymi kwoty kredytów eksportowych dotyczących wywozu produktów mechanicznych i elektrycznych oraz nowych, wysoko zaawansowanych technologicznie produktów. Należy zauważyć, że Komisja nigdy nie kwestionowała faktu, iż dane te przedstawiono. Komisja stwierdziła natomiast, że kiedy próbowała zweryfikować te dane podczas wizyty weryfikacyjnej, Eksportowo-Importowy Bank Chiński nie był w stanie przedstawić żadnych dowodów na ich poparcie ani nawet wyjaśnić, skąd te dane pochodzą. Podobnie Komisja nie mogła zweryfikować danych dotyczących odsetka kredytów eksportowych dla przemysłu fotowoltaicznego, które rząd ChRL przedstawił w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Co ciekawe, Eksportowo-Importowy Bank Chiński nie uznał żadnych z tych danych za poufne, ale gdy Komisja poprosiła o dane źródłowe, aby je zweryfikować, bank odmówił udzielenia dostępu do nich, argumentując to koniecznością zachowania poufności. Eksportowo-Importowy Bank Chiński zastosował ten sam tok rozumowania do kwot kredytów eksportowych udzielonych producentom objętym próbą i producentom współpracującym. W odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków przedstawił dane, lecz nie umożliwił Komisji ich weryfikacji z uwagi na poufność. Oznacza to faktycznie, że nie można było zweryfikować ogromnej większości danych statystycznych dostarczonych przez Eksportowo-Importowy Bank Chiński.

(154) Eksportowo-Importowy Bank Chiński odmówił także przedstawienia wyjaśnień i odpowiednich dowodów w odniesieniu do ratingów kredytowych producentów eksportujących objętych próbą oraz analiz stanowiących podstawę tych ratingów.

⁽¹⁾ Preambuła do Statutu Komunistycznej Partii Chin.

— **Chiński Bank Rozwoju**

(155) W piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r. rząd ChRL wyraził zaniepokojenie tym, że Komisja zadawała „osobiste pytania dotyczące powiązań członków zarządu i rady nadzorczej oraz kadry kierowniczej wyższego szczebla z partią polityczną”. Nie jest to prawdą. Pytania dotyczące powiązań członków zarządu i rady nadzorczej oraz kierownictwa wyższego szczebla z KPCh miały charakter czysto techniczny i jak wyjaśniono w motywie 151 powyżej, miały pomóc w ustaleniu roli KPCh w chińskiej gospodarce.

(156) Podczas weryfikacji Komisja starała się zweryfikować ocenę zdolności kredytowej producentów eksportujących objętych próbą. Chiński Bank Rozwoju przedstawił pewne ogólne informacje, lecz odmówił ujawnienia jakichkolwiek informacji na temat oceny zdolności kredytowej producentów eksportujących objętych próbą, a nawet na temat oceny ryzyka i sprawozdania z oceny w odniesieniu do sektora energii fotowoltaicznej.

(157) W odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków Chiński Bank Rozwoju podał dane liczbowe dotyczące premii z tytułu ryzyka pobieranej od przedsiębiorstw w przedmiotowym sektorze. Podczas weryfikacji Chiński Bank Rozwoju skorygował swoją odpowiedź w tym zakresie, ale nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających te dane ani wyjaśnień, co było podstawą tych danych, mimo że podczas wizyty weryfikacyjnej Komisja wielokrotnie o to wnioskowała.

b) Chińskie banki będące własnością państwa są organami publicznymi

(158) Skarżący twierdzi, że banki komercyjne będące własnością państwa w ChRL są organami publicznymi w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

(159) W swoim sprawozdaniu Stany Zjednoczone — ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze wobec niektórych wyrobów przywożonych z Chin ⁽¹⁾ (sprawozdanie Organu Apelacyjnego), Organ Apelacyjny WTO zdefiniował organ sektora publicznego jako jednostkę, która „posiada, wykonuje lub której powierzono władzę rządową”. Zdaniem Organu Apelacyjnego dowód na to, że rząd dysponuje znaczną kontrolą nad podmiotem

i jego zachowaniem, może świadczyć o tym, że podmiot ten posiada władzę rządową i wykonuje taką władzę w ramach pełnienia funkcji rządowych. W przypadku gdy dowody wykazują, że formalne znamiona kontroli rządu są liczne, oraz istnieją też dowody na to, że taka kontrola jest sprawowana w sposób znaczący, takie dowody mogą umożliwić stwierdzenie, że dany podmiot posiada władzę rządową ⁽²⁾. Organ Apelacyjny uznał także, że organy sektora publicznego charakteryzuje również „pełnienie funkcji rządowych” ⁽³⁾, które „zwykle w porządku prawnym danego członka uznano by za część praktyki rządowej” ⁽⁴⁾.

(160) W następującej analizie skoncentrowano się na kwestii, czy dane banki komercyjne będące własnością państwa pełnią funkcje, które zwykle uznaje się za część praktyki rządowej w Chinach, oraz, w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy pełniąc takie funkcje, sprawują władzę rządową. W ramach dochodzenia ustalono, że cechą charakterystyczną chińskiego rynku finansowego jest interwencja rządu, ponieważ większość najważniejszych banków jest własnością państwa. Władze chińskie jedynie w bardzo ograniczonym zakresie dostarczyły informacji dotyczących posiadanych udziałów w bankach/własności banków w ChRL. W celu uzyskania reprezentatywnych ustaleń Komisja zebrała jednak dostępne informacje, które przedstawiono poniżej w ogólnym zarysie. Analizując kwestię tego, czy banki mają uprawnienia administracji centralnej, czy nadano im takie uprawnienia lub czy wykonują one władzę w imieniu rządu (organy publiczne), Komisja dążyła również do uzyskania informacji dotyczących nie tylko tego, czy banki są własnością państwa, lecz także innych aspektów, takich jak obecność przedstawicieli rządu w zarządzie, kontrola działalności ze strony rządu, realizowanie polityki lub interesów rządu oraz tego, czy banki założono na podstawie statutu.

(161) Na podstawie dostępnych informacji stwierdza się, że w ChRL banki będące własnością państwa mają największy udział w rynku i są głównymi podmiotami na chińskim rynku finansowym. Badanie Deutsche Bank z 2006 r. dotyczące sektora bankowego w ChRL ⁽⁵⁾ wskazuje, że udział banków będących własnością państwa może obejmować ponad 2/3 chińskiego rynku. W tej samej kwestii, w przeglądzie polityki handlowej WTO w odniesieniu do Chin zauważono, że „wysoki poziom własności państwa jest kolejną charakterystyczną cechą sektora finansowego w Chinach” ⁽⁶⁾ oraz że „niewiele się zmieniło w strukturze rynkowej chińskiego sektora bankowego, który jest

⁽²⁾ Pkt 317 sprawozdania Organu Apelacyjnego.

⁽³⁾ Pkt 290 sprawozdania Organu Apelacyjnego.

⁽⁴⁾ Pkt 297 sprawozdania Organu Apelacyjnego.

⁽⁵⁾ http://www.dbresearch.com/PROD/DBR_INTERNET_EN-PROD/PROD0000000000204417.PDF

⁽⁶⁾ Dokument WT/TPR/S/230, s. 79, kwiecień 2010 r.

⁽¹⁾ Dokument WT/DS379/AB/R, z dnia 11 marca 2011 r.

zdominowany przez banki będące własnością państwa”⁽¹⁾. Należy w tym miejscu zauważyć, że pięć największych banków komercyjnych będących własnością państwa (Chiński Bank Rolny (Agricultural Bank), Bank Chiński (Bank of China), Chiński Bank Budownictwa (Construction Bank of China), Bank of Communications i Chiński Bank Przemysłowo-Handlowy (Industrial and Commercial Bank)) wydaje się stanowić ponad połowę chińskiego sektora bankowego⁽²⁾. Również w odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków rząd ChRL potwierdził, że pięć największych banków stanowi własność państwa.

- (162) Komisja zwróciła się także o informacje dotyczące struktury kontroli ze strony rządu w wyżej wspomnianych chińskich bankach oraz realizowania polityki lub interesów rządu w odniesieniu do sektora energii fotowoltaicznej (tj. zarząd i zgromadzenie udziałowców, protokoły zebrań udziałowców/zarządu, narodowość udziałowców/członków zarządu, polityka kredytowa oraz ocena ryzyka w odniesieniu do pożyczek udzielonych współpracującym producentom eksportującym). Jak wspomniano w motywie 139 powyżej, rząd ChRL przedstawił jednak zaledwie bardzo ograniczone informacje w tym względzie i nie umożliwił weryfikacji znacznej części przedłożonych danych. W związku z powyższym Komisja musiała wykorzystać dostępne fakty. W oparciu o dostępne dane Komisja stwierdziła, że wyżej wspomniane banki są kontrolowane przez rząd za pośrednictwem własności państwa, kontroli administracyjnej nad ich zachowaniem „komercyjnym”, w tym poprzez limity ustanowione w odniesieniu do stóp procentowych depozytów i pożyczek (zob. motywy 164–167 poniżej), a w niektórych przypadkach nawet przez dokumenty statutowe⁽³⁾.

Odnosne dane wykorzystane w celu dokonania powyższych ustaleń uzyskano z informacji przedstawionych przez rząd ChRL, rocznych sprawozdań chińskich banków, które zostały przedłożone przez rząd ChRL lub są publicznie dostępne, informacji pochodzących

z badania Deutsche Bank z 2006 r. dotyczącego sektora bankowego Chin⁽⁴⁾, przeglądu polityki Chin przygotowanego przez WTO (za rok 2012)⁽⁵⁾, raportu Banku Światowego „Chiny 2030”⁽⁶⁾ lub badania gospodarczego Chin z 2010 r. przeprowadzonego przez OECD⁽⁷⁾, informacji przedstawionych przez współpracujących producentów eksportujących oraz informacji zawartych w skardze. Jeśli chodzi o banki zagraniczne, niezależne źródła szacują, że stanowią one mniejszość w chińskim sektorze bankowym, w związku z czym odgrywają nieistotną rolę w polityce kredytowej; z odnośnych informacji wynika, że udział tych banków w chińskim rynku może wynosić zaledwie 2 %⁽⁸⁾. Odnosne publicznie dostępne informacje potwierdzają również, że chińskie banki, w szczególności duże banki komercyjne, nadal polegają na udziałowcach będących własnością państwa i na rządzie przy uzupełnianiu kapitału, gdy w wyniku ekspansji akcji kredytowej brakuje adekwatności kapitałowej⁽⁹⁾.

- (163) Jeżeli chodzi o banki, które udzielają pożyczek współpracującym producentom eksportującym, większość z nich stanowią banki będące własnością państwa. Co więcej, na podstawie dostępnych informacji⁽¹⁰⁾ stwierdzono, że będące własnością państwa banki i inne podmioty udzieliły współpracującym producentom eksportującym zdecydowanej większości kredytów. Należały do nich główne banki komercyjne i realizujące politykę rządu w ChRL, takie jak: Chiński Bank Rozwoju, Eksportowo-Importowy Bank Chiński, Chiński Bank Rolny, Bank Chiński, Chiński Bank Budownictwa i Chiński Bank Przemysłowo-Handlowy. Także w odniesieniu do pozostałych banków będących własnością państwa Komisja zwróciła się o informacje, o których mowa powyżej, dotyczące kontroli ze strony rządu oraz realizowania polityki lub interesów rządu w odniesieniu do sektora energii fotowoltaicznej. Takie szczegółowe informacje nie zostały przedłożone. Stwierdzono zatem, że banki są kontrolowane przez

⁽⁴⁾ Badanie Deutsche Bank: *China's Banking Sector: Ripe for the next stage*, 7 grudnia 2006 r.

⁽⁵⁾ Przegląd chińskiej polityki handlowej WT/TPR/S/264, s. 122, motyw 98.

⁽⁶⁾ *China 2030 Building a modern, harmonious, and creative society*, The World Bank and Development Research Center of the State Council, the PRC, s. 28–29, 125.

⁽⁷⁾ Badania gospodarcze OECD: Chiny 2010, s. 55 „głównym celem dolnego pułapu oprocentowania kredytu i górnego pułapu oprocentowania depozytu określonego przez LBCh jest zabezpieczenie rentowności głównie państwowego sektora bankowego. Poprzez stopniowe poszerzanie marginesu pomiędzy stopą referencyjną kredytu i oprocentowaniem depozytów LBCh skutecznie przeniósł część kosztu restrukturyzacji banku na chińskich kredytobiorców i oszczędzających, mimo że różnica ta zmniejszyła się w latach 2008–2009. Niemniej stopy referencyjne osłabiły zachętę dla banków komercyjnych do odpowiedniego wyceniania ryzyka i stłumiły konkurencję w sektorze bankowym”.

⁽⁸⁾ Informacje pochodzące z badania Deutsche Bank z 2006 r. dotyczącego chińskiego sektora bankowego, s. 3–4.

⁽⁹⁾ Informacje pochodzące ze sprawozdania *China Monetary Report Quarter Two* z 2010 r. grupy analitycznej ds. polityki monetarnej Ludowego Banku Chin z dnia 5 sierpnia 2010 r., s. 10.

⁽¹⁰⁾ Informacje przekazane przez rząd ChRL, informacje pochodzące ze statutu i sprawozdań rocznych niektórych banków i informacje pochodzące z internetu (np. <http://www.fas.org/sgp/crs/row/R42380.pdf>).

⁽¹⁾ Dokument WT/TPR/S/264, s. 122, lipiec 2012 r.

⁽²⁾ Tamże.

⁽³⁾ Art. 15 statutu Chińskiego Banku Rozwoju stanowi, że do celów biznesowych Chińskiego Banku Rozwoju należy między innymi „służenie średnio- i długoterminowej strategii rozwoju gospodarki narodowej”. Ponadto sprawozdanie finansowe Chińskiego Banku Rozwoju za rok finansowy 2011 stanowi, że „Bank i jego spółki zależne (zwane razem »Grupą«) pełnią misję wzmocnienia konkurencyjności Chin i poprawiania standardu życia ich mieszkańców na rzecz wsparcia kluczowych średnio- i długoterminowych strategii i polityki państwa poprzez swoje średnio- i długoterminowe kredyty, inwestycje, papiery wartościowe i działalność leasingową”, a także „W odpowiedzi na wezwanie państwa do zachęcania przedsiębiorstw krajowych, aby »stawały się globalne« Grupa angażuje się również w szeroki zakres działań skupionych na współpracy międzynarodowej”.

rząd. Takiej znacznej kontroli dowodzi między innymi rządowa polityka wspierania przedmiotowego sektora, która powoduje, że banki działają w określony sposób wspierający przedsiębiorstwa z tej branży (zob. motyw 102 powyżej). Z tego względu banki komercyjne i realizujące politykę rządu będące własnością państwa w ChRL należy uznać za organy publiczne.

- (164) Kolejnym sygnałem zaangażowania rządu ChRL na chińskim rynku finansowym jest rola, jaką odgrywa LBCh w wyznaczaniu określonych ograniczeń sposobu ustalania stóp procentowych i ich zmiany. W rzeczywistości w ramach dochodzenia ustalono, że w LBCh istnieją określone zasady regulujące sposób zmiany stóp procentowych w ChRL. Zgodnie z dostępnymi informacjami zasady te są określone w okólniku LBCh nr 251 w sprawie dostosowywania stóp procentowych depozytów i pożyczek YinFa z 2004 r. („okólnik 251”). Od instytucji finansowych wymaga się oferowania oprocentowania pożyczek pozostającego w określonym zakresie referencyjnej stopy procentowej pożyczek LBCh. W przypadku pożyczek banków komercyjnych i pożyczek banków realizujących politykę rządu zarządzanych na zasadach komercyjnych nie ma żadnego górnego limitu, a jedynie dolny limit. W przypadku miejskich spółdzielni kredytowych i wiejskich spółdzielni kredytowych istnieje zarówno limit górny, jak i dolny. W przypadku pożyczek preferencyjnych i pożyczek, w odniesieniu do których Rada Państwa posiada określone regulacje, stopy procentowe nie podlegają wzrostowi. Komisja starała się uzyskać od rządu ChRL wyjaśnienia w odniesieniu do definicji i sformułowań zawartych w okólniku 251 oraz poprzedzających go przepisach (okólnik LBCh nr 250 w sprawie rozszerzenia zakresu zmiennej stopy procentowej pożyczek instytucji finansowych — YinFa [2003]). Jak jednak opisano w motywie 135 powyżej, rząd ChRL odmówił przekazania tych okólników, co uniemożliwiło Komisji zweryfikowanie ich zawartości i uzyskanie wyjaśnień. Ponieważ rząd ChRL nie przedstawił żadnych istotnych informacji w tym względzie, które sugerowałyby, że sytuacja uległa zmianie od marca 2013 r., kiedy to Komisja zakończyła swoje dochodzenia antysubsydyjne dotyczące stali powlekanej organicznie⁽¹⁾, ustala się, że LBCh jest zaangażowany i wpływa na ustalanie oprocentowania przez banki komercyjne będące własnością państwa. Rząd ChRL nie dostarczył żadnych dowodów wskazujących na to, że sytuacja opisana w ramach dochodzeń w sprawie cienkiego papieru powleczonego oraz stali powlekanej organicznie uległa zmianie. W związku z tym w oparciu o dostępny stan faktyczny i dowody wskazane powyżej stwierdzono, że w całym OD należy stosować tę samą metodę ustalania wysokości stóp procentowych pozostawała taka sama.

- (165) Ograniczenia stóp procentowych pożyczek wraz z pułapami w odniesieniu do oprocentowania depozytów

tworzą sytuację, w której banki mają zagwarantowany dostęp do taniego kapitału (z powodu regulacji oprocentowania depozytów) i są w stanie udzielać wybranym sektorom kredytów z korzystnym oprocentowaniem.

- (166) Banki podlegają również przepisom prawa, zgodnie z którymi mają między innymi obowiązek prowadzić swoją działalność kredytową zgodnie z potrzebami gospodarki krajowej⁽²⁾, zapewniać wsparcie kredytowe promowanych projektów⁽³⁾ lub priorytetowo traktować rozwój sektorów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie⁽⁴⁾. Banki są zobowiązane do przestrzegania tych przepisów. Producenci eksportujący objęci próbą należą do kategorii projektów promowanych, jak również do kategorii sektorów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie.
- (167) Różne niezależne źródła informacji wskazują na to, że zaangażowanie państwa w chińskim sektorze finansowym jest istotne i ciągłe. Chodzi na przykład o ustalenia, które znalazły się w (i) dokumencie roboczym MFW z 2006 r., zgodnie z którym liberalizacja sektora bankowego w ChRL nie jest pełna, a ryzyko kredytowe nie jest w odpowiedni sposób uwzględniane⁽⁵⁾; (ii) sprawozdaniu MFW z 2009 r., w którym podkreślono brak liberalizacji poziomu stóp procentowych w Chinach⁽⁶⁾; (iii) sprawozdaniu krajowym MFW z 2010 r., w którym stwierdzono, że koszt pozyskania kapitału w Chinach jest stosunkowo niski, przyznawanie kredytów czasami uzależnione jest od czynników niezwiązanych z ceną, a wysoki poziom oszczędności przedsiębiorstw częściowo wynika z niskich kosztów czynników produkcji (w tym kapitału i gruntów)⁽⁷⁾; w (iv) badaniu gospodarczym Chin z 2010 r. przeprowadzonym przez OECD⁽⁸⁾ oraz w dokumencie roboczym nr 747 departamentu gospodarki OECD poświęconym reformom chińskiego sektora finansowego⁽⁹⁾, w których stwierdzono, że państwo nadal jest głównym właścicielem instytucji finansowych, co każe podnieść kwestię zakresu, w jakim decyzje banków w sprawie udzielania pożyczek są oparte wyłącznie na analizie ekonomicznej, podczas gdy wydaje się, że tradycyjną rolę banków jest rola agencji rządowych ściśle powiązanych z rządem.

⁽²⁾ Ustawa ChRL w sprawie banków komercyjnych (art. 34).

⁽³⁾ Decyzja Rady Państwa nr 40 w sprawie promulgacji i wdrożenia tymczasowych przepisów w zakresie promowania dostosowania struktury przemysłowej.

⁽⁴⁾ Ustawa ChRL w sprawie postępu naukowego i technologicznego (zarządzenie nr 82).

⁽⁵⁾ Dokument roboczy MFW, „Progress in China's Banking Sector Reform: Has Bank Behaviour Changed?”, WP/06/71, marzec 2006, (zob. s. 3–4, 13, 18–20).

⁽⁶⁾ Dokument roboczy MFW, „Interest Rate Liberalization in China”, WP/09/171, sierpień 2009 r., (zob. s. 3–4, 21–23).

⁽⁷⁾ Sprawozdanie krajowe MFW, ChRL: 2010 konsultacje w ramach art. IV, nr 10/238, lipiec 2010 r., (zob. s. 22, 24 i 28–29).

⁽⁸⁾ OECD 2010 Economic Survey of China, luty 2010 r., (zob. rozdział 3, s. 71, 73–81, 97).

⁽⁹⁾ OECD China's Financial Sector Reforms, Economic Department Working Paper No. 747, ECO/WKP (2010) 3, 1 lutego 2010 r., (zob. s. 2, 8–15, 36).

⁽¹⁾ Motyw 169 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 215/2013 z dnia 11 marca 2013 r. (Dz.U. L 73 z 15.3.2013, s. 16).

(168) Na podstawie powyższych dowodów stwierdza się, że będące własnością państwa banki handlowe i banki realizujące politykę rządu pełnią funkcje rządowe w imieniu rządu ChRL, a mianowicie zajmują się obowiązkowym promowaniem pewnych sektorów gospodarki zgodnie z planami rządowymi i dokumentami dotyczącymi polityki rządu. Wysoki stopień własności rządu w bankach będących własnością państwa oraz inne informacje na temat powiązań między tymi bankami a rządem (w tym odmowa współpracy ze strony rządu ChRL w tym zakresie) potwierdzają, że banki są kontrolowane przez rząd pod względem pełnienia przez nie funkcji publicznych. Rząd ChRL dysponuje znaczną kontrolą nad będącymi własnością państwa bankami komercyjnymi i bankami realizującymi politykę rządu poprzez wszechobecne zaangażowanie rządu w sektorze finansowym oraz wymóg stosowania się przez banki będące własnością państwa do polityki rządu. Z tego względu będące własnością państwa banki komercyjne i banki realizujące politykę rządu uznaje się za organy publiczne, ponieważ posiadają władzę rządową, wykonują ją lub władza ta została im powierzona.

c) Rząd ChRL powierza lub wyznacza zadania bankom będącym własnością prywatną w ChRL

(169) Komisja przeanalizowała również, czy w ChRL rząd powierza lub wyznacza bankom komercyjnym będącym własnością prywatną zadanie udzielania preferencyjnych (subsydiowanych) pożyczek producentom z sektora energii fotowoltaicznej w rozumieniu art. 3 pkt. 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego.

— Istnienie polityki rządu ChRL

(170) Z powyższej sekcji dotyczącej zaangażowania państwa w sektorze energii fotowoltaicznej (motyw 101) oraz z ustaleń opisanych poniżej jasno wynika, że rząd ChRL realizuje politykę polegającą na udzielaniu pożyczek preferencyjnych dla tego sektora, ponieważ organy publiczne (banki komercyjne będące własnością państwa) ⁽¹⁾ są zaangażowane w udzielanie takich pożyczek i zajmują dominującą pozycję na rynku, co pozwala im oferować oprocentowanie poniżej rynkowej stopy procentowej.

— Rozszerzenie polityki na banki prywatne

(171) Ustawę o bankach komercyjnych [2003] stosuje się w taki sam sposób zarówno do banków komercyjnych będących

własnością państwa, jak i do banków komercyjnych będących własnością prywatną. Na przykład w art. 38 tej ustawy nakazuje się wszystkim bankom komercyjnym (tj. również tym będącym własnością prywatną) „określanie stóp procentowych ustalanych przez LBCh”, a art. 34 ustawy o bankach komercyjnych stanowi, że banki komercyjne „prowadzą działalność kredytową zgodnie z zapotrzebowaniem krajowej gospodarki i rozwojem społecznym oraz zgodnie z duchem państwowej polityki przemysłowej”.

(172) Niektóre dokumenty przedstawiające plany rządu, dokumenty programowe i ustawy zawierają odniesienia do preferencyjnych pożyczek dla sektora energii fotowoltaicznej. Na przykład w decyzji Rady Państwa z dnia 10 października 2010 r. w sprawie wspierania rozwoju 7 nowych sektorów strategicznych zapowiada się wzrost intensywności wsparcia podatkowego i finansowego w odniesieniu do strategicznych branż ⁽²⁾ (wśród nich wymieniono sektor energii fotowoltaicznej), zachęca się instytucje finansowe do „rozszerzenia wsparcia kredytowego” wobec tych sektorów i do „stosowania preferencyjnych strategii podatkowych takich jak rekompensaty z tytułu ryzyka”. Również w dokumencie pt. „Zarys strategii krajowej w zakresie rozwoju naukowego i technologicznego w perspektywie średnio- i długoterminowej (na lata 2006–2020)”, w którym wymienia się energię słoneczną i ogniwa fotowoltaiczne wśród kluczowych obszarów i priorytetowych tematów ⁽³⁾, obiecuje się „zachęcać instytucje finansowe do udzielenia preferencyjnego wsparcia kredytowego na potrzeby ważnych krajowych projektów naukowych i technologicznych związanych z uprzemysłowieniem” oraz zaleca się rządowi „kierowanie różnymi instytucjami finansowymi i kapitałem prywatnym, aby zaangażować je w rozwój nauki i technologii”. W ustawie ChRL w sprawie postępu naukowo-technologicznego (zarządzenie nr 82 Przewodniczącego ChRL) sprecyzowano, że państwo wspiera instytucje finansowe i udziela im wytycznych w celu wspierania przez udzielanie pożyczek rozwoju sektorów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie oraz że instytucje finansowe realizujące politykę państwa priorytetowo traktują rozwój tych sektorów ⁽⁴⁾. Według tej samej ustawy instytucje finansowe realizujące politykę państwa oferują w ramach swojej działalności specjalną pomoc na rzecz niezależnych, innowacyjnych projektów przedsiębiorstw, które to projekty należą do kategorii projektów promowanych przez państwo ⁽⁵⁾.

(173) Ponadto wyżej wspomniane ograniczenie ustalania stóp procentowych przez LBCh (motywy 164 i 165) jest również wiążące dla banków komercyjnych będących własnością prywatną.

⁽²⁾ Art. VII decyzji Rady Państwa z 10 października 2010 r. w sprawie zachęty do rozwoju 7 nowych strategicznych sektorów przemysłu.

⁽³⁾ Zarys strategii krajowej w zakresie rozwoju naukowego i technologicznego w perspektywie średnio- i długoterminowej (na lata 2006–2020), sekcja III, rozdział I.

⁽⁴⁾ Ustawa ChRL w sprawie postępu naukowego i technologicznego (zarządzenie nr 82 Przewodniczącego ChRL), art. 18.

⁽⁵⁾ Ustawa ChRL w sprawie postępu naukowego i technologicznego (zarządzenie nr 82 Przewodniczącego ChRL), art. 34.

⁽¹⁾ Zob. ustalenie dotyczące organów publicznych w motywie 53.

(174) Powyższe cytaty z ustaw i rozporządzeń mających znaczenie dla sektora bankowego wskazują, że polityka rządu ChRL polegająca na udzielaniu pożyczek preferencyjnych przedsiębiorstwom z sektora energii fotowoltaicznej obejmuje również banki komercyjne będące własnością prywatną oraz że rząd ChRL w istocie nakazuje im „prowadzenie działalności kredytowej zgodnie z zapotrzebowaniem krajowej gospodarki i rozwojem społecznym oraz zgodnie z duchem państwowej polityki przemysłowej”⁽¹⁾.

— Ocena ryzyka kredytowego

(175) Komisja zwróciła się do rządu ChRL o przedstawienie odnośnych informacji, aby ustalić, w jaki sposób banki w ChRL przeprowadzają ocenę ryzyka kredytowego przedsiębiorstw z sektora energii fotowoltaicznej przed podjęciem decyzji w sprawie ewentualnego udzielenia im pożyczek oraz w sprawie warunków udzielanych pożyczek. W dodatku A do kwestionariusza Komisja zwróciła się o przekazanie informacji o sposobie, w jaki banki uwzględniają ryzyko przy udzielaniu pożyczek, oceniają zdolność kredytową pożyczkobiorcy, o wysokości premii z tytułu ryzyka pobieranych przez bank od różnych przedsiębiorstw/sektorów w ChRL, o czynnikach uwzględnianych przez bank przy ocenie wniosku kredytowego, a ponadto poprosiła o opis wniosku kredytowego i procesu przyznawania kredytu itp. Ani rząd ChRL, ani poszczególne banki wskazane w kwestionariuszu nie przedstawiły jednak żadnych dowodów w tym względzie (z jednym wyjątkiem, o którym mowa w motywie 176 poniżej). Rząd ChRL udzielił jedynie odpowiedzi o charakterze ogólnym, nie popartych żadnymi dowodami potwierdzającymi faktyczne przeprowadzanie jakiegokolwiek oceny ryzyka kredytowego.

(176) Podczas weryfikacji jednego z banków Komisja była w stanie dokonać przeglądu jednej oceny ryzyka. Część tej oceny ryzyka kredytowego dotyczyła rządowego wsparcia dla przedsiębiorstw w sektorze energii fotowoltaicznej i planów państwa w zakresie ogólnego promowania przemysłu fotowoltaicznego, przy czym fakt ten został pozytywnie uwzględniony w ratingu kredytowym przyznanym danemu przedsiębiorstwu. Jest to przykład, jak polityka rządu (i subsydia ukierunkowane na określony sektor) wpływa na proces decyzyjny banków, jeżeli chodzi o podejmowanie decyzji w sprawie warunków finansowania dotyczących przedsiębiorstw z omawianego sektora.

(177) Komisja zwróciła się również do współpracujących producentów eksportujących o przedstawienie podobnych informacji oraz starała się je zweryfikować podczas wizyt weryfikacyjnych na miejscu u producentów eksportujących objętych próbą. Większość producentów eksportujących

odpowiedziała, że banki żądają określonych dokumentów oraz przeprowadzają pewnego rodzaju analizy ryzyka kredytowego przed udzieleniem pożyczek. Nie była jednak w stanie poprzeć swoich twierdzeń żadnymi dowodami. Podczas weryfikacji na miejscu Komisja zwróciła się o przedstawienie dowodów potwierdzających, że banki żądały takich dokumentów lub że takie dokumenty zostały dostarczone bankom, lub jakiegokolwiek raportu wydanego przez banki potwierdzającego przeprowadzenie takiej analizy ryzyka kredytowego. Grupy producentów eksportujących objętych próbą nie były jednak w stanie przedstawić takich dowodów ani nie były w stanie przedstawić żadnych innych dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

(178) Wielokrotnie zwracano się do zainteresowanych stron o przekazanie informacji na temat oceny ryzyka kredytowego, ponieważ uznaje się je za kluczowe między innymi ze względu na informacje, o których mowa w motywie 167 powyżej.

(179) W związku z powyższym ustalenia dotyczące oceny ryzyka kredytowego w ChRL stosują się do banków komercyjnych będących własnością państwa, banków komercyjnych będących własnością prywatną, jak również do banków realizujących politykę rządu. Co więcej, powyższe dowody prowadzą do wniosku, że w ChRL prywatne banki są zobowiązane do przestrzegania polityki rządu w zakresie udzielania pożyczek, w szczególności przedsiębiorstwom z sektora energii fotowoltaicznej, i do działania w taki sam sposób jak banki będące własnością państwa, co do których w motywie 168 uznano, że są organami publicznymi. Stwierdza się zatem, że rząd ChRL powierzył i wyznaczył bankom prywatnym wykonywanie funkcji, które zazwyczaj są przyznane rządowi, w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego.

(180) Ponadto powyższe dowody wskazują na to, że nawet gdyby banki będące własnością państwa nie zostały uznane za organy publiczne, również uznano by, że rząd ChRL powierzył i wyznaczył im wykonywanie funkcji, które zazwyczaj są przyznane rządowi, w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego.

d) Zakłócenia na chińskim rynku finansowym

(181) Na podstawie informacji zebranych w toku przedmiotowego dochodzenia można stwierdzić, że udział banków będących własnością państwa obejmuje ponad 2/3 chińskiego rynku. Pięć największych banków komercyjnych będących własnością państwa (Chiński Bank Rolny, Bank

⁽¹⁾ Art. 34 ustawy o bankach komercyjnych.

Chiński, Chiński Bank Budownictwa, Bank of Communications i Chiński Bank Przemysłowo-Handlowy) stanowi ponad połowę chińskiego sektora bankowego ⁽¹⁾. Ponadto Chiński Bank Rozwoju i Eksportowo-Importowy Bank Chiński są w pełni własnością państwa. Te siedem banków udzieliło znacznej większości pożyczek ośmiu producentom eksportującym objętym próbą w przypadku paneli fotowoltaicznych. Ta dominująca własność państwa w połączeniu z zakłóceniami na chińskim rynku finansowym oraz polityką chińskiego rządu zmierzającą do zapewniania wybranym sektorom taniego kapitału szkodzi równym warunkom działania w handlu międzynarodowym i stanowi nieuczciwą korzyść dla producentów chińskich.

(182) W ChRL banki nie mają pełnej swobody w zakresie ustalania warunków pożyczek. Jeżeli chodzi o stopy procentowe, muszą one pozostawać w granicach określonych przez Ludowy Bank Chin (LBCh). Te ograniczenia wraz z pułapami w odniesieniu do oprocentowania depozytów tworzą sytuację, w której banki mają zagwarantowany dostęp do taniego kapitału (z powodu regulacji oprocentowania depozytów) i są w stanie udzielać wybranym sektorom kredytów z korzystnym oprocentowaniem.

(183) Banki podlegają również przepisom prawa, zgodnie z którymi mają między innymi obowiązek prowadzić swoją działalność kredytową zgodnie z potrzebami gospodarki krajowej ⁽²⁾, zapewniać wsparcie kredytowe promowanych projektów ⁽³⁾ lub priorytetowo traktować rozwój sektorów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie ⁽⁴⁾. Banki są zobowiązane do przestrzegania tych przepisów.

(184) Według ostatnich ustaleń niektórym dużym bankom komercyjnym w ChRL przyznano dostęp do państwowych rezerw walutowych ⁽⁵⁾. To znacznie zmniejsza ich koszt kapitału, a „tanie pieniądze” są wykorzystywane do udzielania kredytów w USD i EUR wybranym przedsiębiorstwom i projektów zgodnie z polityką ekspansji. Tak więc banki te są w stanie zaoferować warunki, z którymi zwykle banki komercyjne nie mogą się równać.

(185) Inne ważne zakłócenia w finansowaniu sektora energii fotowoltaicznej związane są ze szczególną uprzywilejowaną pozycją Chińskiego Banku Rozwoju, który jest głównym kredytodawcą dla tej branży oraz przyznał

ogromną większość kredytów i linii kredytowych producentom eksportującym objętym próbą. Bank ten jest finansowany niemal w całości ze sprzedaży obligacji, a nie z depozytów, oraz jest drugim — po Ministerstwie Finansów — największym emitentem obligacji w kraju. Wskutek tego specjalnego mechanizmu Chiński Bank Rozwoju jest w stanie tanio finansować swoją działalność oraz oferować wybranym sektorom kredyty na warunkach preferencyjnych ⁽⁶⁾.

3.4.1.1. Pożyczki preferencyjne

a) Wprowadzenie

(186) Skarżący twierdził, że rząd ChRL subsyduje swój sektor energii fotowoltaicznej poprzez pożyczki preferencyjne i ukierunkowane kredyty.

b) Podstawa prawna

(187) W Chinach pożyczki preferencyjne przewidziane są w następujących przepisach prawa: ustawie ChRL o bankach komercyjnych, zasadach ogólnych dotyczących pożyczek (wdrożonych przez LBCh) oraz w decyzji Rady Państwa nr 40 w sprawie promulgacji i wdrożenia tymczasowych przepisów w zakresie promowania dostosowania struktury przemysłowej.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

(188) Uwzględniając wszystkie dowody, stwierdza się, że zdecydowaną większość pożyczek udzielanych grupom producentów eksportujących objętych próbą przyznają banki będące własnością państwa, które w motywie 168 powyżej uznano za organy publiczne z uwagi na fakt, że powierzono im władzę rządową oraz zadanie pełnienia funkcji rządowych. Istnieją również dowody potwierdzające, że banki te są rzeczywiście sprawują władzę w imieniu rządu, ponieważ — jak wyjaśniono w motywie 164 — ma miejsce wyraźna interwencja ze strony państwa (tj. LBCh) w sposób podejmowania przez banki komercyjne decyzji w zakresie stóp procentowych dla pożyczek udzielanych chińskim przedsiębiorstwom. W tych okolicznościach praktyki tych podmiotów w zakresie udzielania pożyczek można przypisać bezpośrednio

⁽¹⁾ Dokument WT/TPR/S/264, s. 122, lipiec 2012 r.

⁽²⁾ Ustawa ChRL w sprawie banków komercyjnych (art. 34).

⁽³⁾ Decyzja Rady Państwa nr 40 w sprawie promulgacji i wdrożenia tymczasowych przepisów w zakresie promowania dostosowania struktury przemysłowej.

⁽⁴⁾ Ustawa ChRL w sprawie postępu naukowego i technologicznego (zarządzenie nr 82).

⁽⁵⁾ <http://english.caixin.com/2012-04-19/100381773.html>

⁽⁶⁾ Chiński organ regulacji banków (CBRC) podjął decyzję, że komercyjne banki w Chinach mogą kupować obligacje Chińskiego Banku Rozwoju (dotyczy to wyłącznie obligacji Chińskiego Banku Rozwoju) i przypisał do tych aktywów zerową wartość ważonego ryzyka. To faktycznie oznacza, że banki nie są zobowiązane do przedstawienia żadnego kapitału wobec tych aktywów jako środka ostrożności, gdy posiadają te obligacje, co ma wpływ na dostęp banku do kapitału i zapewnia dostęp do tanich pieniędzy. Rentowność obligacji Chińskiego Banku Rozwoju jest zazwyczaj wyższa od stopy referencyjnej depozytu, ale niższa od oprocentowania kredytu, i powoduje, że banki komercyjne mogą zarabiać, kupując wolne od ryzyka obligacje Chińskiego Banku Rozwoju. Ponieważ jest to stałe źródło dochodu, banki mogą pozwolić sobie na udzielanie pożyczek określonym sektorom przemysłu po preferencyjnych stawkach, gdyż będą mogły zrekompensować sobie utratę zysków poprzez opisany mechanizm.

rządowi. Fakt, że banki sprawują władzę w imieniu rządu, potwierdza także sposób, w jaki art. 7 i 15 zasad ogólnych dotyczących pożyczek (wdrożonych przez LBCh), decyzji nr 40 i art. 34 ustawy o bankach komercyjnych odnoszą się do realizacji polityki przemysłowej rządu. Istnieją także obszerne dowody pośrednie, poparte obiektywnymi analizami i sprawozdaniami, z których wynika, że stopień interwencji rządu w chiński system finansowy pozostaje znaczny, jak już zostało wyjaśnione w motywach 172 i 178 powyżej. Chiny nie dostarczyły wreszcie informacji, które pozwoliłyby lepiej zrozumieć związki między bankami będącymi własnością państwa a rządem, jak wyjaśniono w motywach 139 i 140. W przypadku pożyczek udzielonych przez chińskie banki komercyjne będące własnością państwa Komisja stwierdza zatem, że wnoszony jest wkład finansowy na rzecz producentów z sektora energii fotowoltaicznej w formie bezpośredniego przekazania przez rząd środków finansowych w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego. Ponadto te same dowody wskazują, że rząd powierzył lub wyznaczył bankom komercyjnym będącym własnością państwa (a także bankom prywatnym) zadanie realizacji polityki rządu, co w konsekwencji potwierdza istnienie wkładu finansowego w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego.

(189) W świetle analizy zawartej w motywach 169–178 powyżej ustala się również, że rząd ChRL powierza i wyznacza bankom będącym własnością prywatną zadanie udzielania pożyczek producentom z sektora energii fotowoltaicznej oraz że istnieje wkład finansowy zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) oraz (iv) rozporządzenia podstawowego.

(190) Korzyść w rozumieniu art. 3 pkt 2 i art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego istnieje w zakresie, w jakim pożyczki rządowe lub pożyczki udzielane przez organy prywatne, którym rząd powierzył lub wyznaczył takie zadanie, są przyznawane na bardziej korzystnych warunkach niż warunki, jakie odbiorca mógłby faktycznie uzyskać na rynku. Pożyczki sektora prywatnego w ChRL nie zapewniają odpowiedniego rynkowego poziomu referencyjnego, ponieważ ustalono, że bankom będącym własnością prywatną rząd ChRL powierzył i wyznaczył zadanie udzielania pożyczek i dlatego zakłada się, że banki te przestrzegają zasad udzielania pożyczek stosowanych przez banki będące własnością państwa. W związku z tym poziomy referencyjny opracowano przy użyciu metody opisanej w motywach 198–200 poniżej. Zastosowanie tego poziomu referencyjnego pokazuje, że pożyczki są udzielane przedsiębiorstwom z sektora energii fotowoltaicznej na warunkach korzystniejszych niż rynkowe.

(191) Sektor energii fotowoltaicznej należy do kategorii sektorów promowanych zgodnie z decyzją nr 40.

Decyzja nr 40 jest zarządzeniem Rady Państwa, która jest najwyższym organem administracyjnym w ChRL, a więc jest prawnie wiążąca dla innych organów publicznych i podmiotów gospodarczych. W decyzji klasyfikuje się sektory przemysłowe w podziale na „projekty promowane, ograniczane i eliminowane”. Akt ten ma charakter wytycznych w zakresie polityki przemysłowej, które wraz z katalogiem wskazują, w jaki sposób rząd ChRL prowadzi politykę promowania i wspierania grup przedsiębiorstw lub sektorów, takich jak sektor energii fotowoltaicznej/nowych technologii energetycznych, zaklasyfikowane w katalogu jako „sektor promowany”. W odniesieniu do sektorów wymienionych jako „promowane” zauważa się, że stanowią one jedynie część chińskiej gospodarki. Ponadto tylko niektóre rodzaje działalności w obrębie tych sektorów promowanych otrzymały status „promowanych”. Decyzja nr 40 stanowi również w art. 17, że „promowane projekty inwestycyjne” są objęte szczególnymi przywilejami i zachętami, m.in. wsparciem finansowym. Z drugiej strony w odniesieniu do „projektów ograniczanych i eliminowanych” decyzja nr 40 uprawnia organy państwowe do bezpośredniej interwencji w celu regulacji rynku. Artykuły 18 i 19 stanowią, że właściwy organ nakazuje instytucjom finansowym zaprzestania udzielania pożyczek dla takich „projektów ograniczanych i eliminowanych”. Z powyższego ustalenia jasno wynika, że decyzja nr 40 zawiera przepisy wiążące dla wszystkich instytucji gospodarczych w formie wytycznych dotyczących propagowania i wspierania sektorów promowanych, do których należy sektor energii fotowoltaicznej.

(192) Jak wyjaśniono w motywie 172 powyżej, rząd ChRL zapewnia preferencyjne pożyczki ograniczonej liczbie sektorów, a jednym z nich jest sektor energii fotowoltaicznej. Biorąc powyższe pod uwagę, staje się oczywiste, że władze zezwalają instytucjom finansowym na udzielanie pożyczek preferencyjnych jedynie ograniczonej liczbie sektorów/przedsiębiorstw, które realizują odpowiednią politykę rządu ChRL. Na podstawie dowodów zawartych w aktach sprawy oraz wobec braku współpracy ze strony rządu ChRL w tej kwestii stwierdza się, że subsydia w formie pożyczek preferencyjnych nie są powszechnie dostępne, a zatem mają charakter szczególnie w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Ponadto żadna z zainteresowanych stron nie przedstawiła żadnych dowodów sugerujących, że subsyduum jest oparte na obiektywnych kryteriach lub warunkach zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

d) **Wniosek**

(193) Dochodzenie wykazało, że wszyscy producenci eksportujący objęci próbą skorzystali z pożyczek preferencyjnych udzielonych w okresie objętym dochodzeniem.

(194) W związku z tym należy uznać, że finansowanie sektora energii fotowoltaicznej stanowi subsydujum.

(195) W świetle istnienia wkładu finansowego korzyści dla producentów eksportujących oraz szczególności przedmiotowe subsydujum należy uznać za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

e) Obliczanie wysokości subsydujum

(196) Kwotę subsydujum stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w OD. Zgodnie z art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego za korzyść przyznaną odbiorcom uznaje się różnicę między kwotą, jaką przedsiębiorstwo płaci od pożyczki rządowej, a kwotą, jaką firma zapłaciłaby za porównywalną pożyczkę komercyjną, jaką mogłaby faktycznie uzyskać na rynku.

(197) Jak wyjaśniono powyżej (motyw 190), ponieważ pożyczki udzielane przez chińskie banki wskazują na istotną interwencję rządu w sektorze bankowym i nie odzwierciedlają oprocentowania, jakie można uzyskać na funkcjonującym rynku, ustalono odpowiedni wskaźnik rynkowy przy użyciu metody opisanej poniżej. Ponadto, w związku z brakiem współpracy ze strony rządu ChRL, Komisja oparła się również na dostępnym stanie faktycznym w celu ustalenia odpowiedniej referencyjnej stopy procentowej.

(198) Przy ustalaniu odpowiedniego poziomu referencyjnego dla pożyczek denominowanych w RMB za właściwe uważa się zastosowanie chińskich stóp procentowych dostosowanych w taki sposób, by odzwierciedlały normalne ryzyko rynkowe. W sytuacji, w której obecne warunki finansowe eksporterów określono jako warunki rynku zakłócanego i brak jest wiarygodnych informacji ze strony chińskich banków na temat pomiaru ryzyka i ustalania ratingów kredytowych, za konieczne uznano nieuwzględnianie zdolności kredytowej chińskich eksporterów jako wartości nominalnej, lecz zastosowanie marży w celu odzwierciedlenia potencjalnego wpływu chińskiego zakłóconego rynku na ich sytuację finansową.

(199) To samo dotyczy pożyczek denominowanych w walutach obcych. Jako poziom referencyjny wykorzystano obligacje korporacyjne o odpowiednim nominale ocenione na BB, które wyemitowano w OD.

(200) W odniesieniu do powyższych ustaleń, jak przedstawiono w motywach 138–140, zwrócono się zarówno do rządu ChRL, jak i do współpracujących producentów eksportu-

jących o dostarczenie informacji na temat polityki kredytowej chińskich banków i sposobu przyznawania pożyczek producentom eksportującym. Pomimo wielokrotnych wniosków nie uzyskano takich informacji. W związku z powyższym, w świetle wspomnianego braku współpracy i wszystkich dostępnych faktów oraz zgodnie z przepisami art. 28 ust. 6 rozporządzenia podstawowego należy uznać, że wszystkie przedsiębiorstwa w Chinach uzyskiwałyby jedynie najwyższy stopień obligacji o „niskim ratingu kredytowym” (BB w Bloomberg), i zastosować odpowiednią premię przewidywaną w przypadku obligacji emitowanych przez przedsiębiorstwa z takim ratingiem do standardowego oprocentowania kredytów Ludowego Banku Chin. Korzyść dla producentów eksportujących została obliczona poprzez uwzględnienie różnicy stóp procentowych, wyrażonej jako wartość procentowa, pomnożonej przez pozostałą do spłaty kwotę pożyczki, tj. odsetki niezapłacone w OD. Wartość ta została następnie przydzielona do łącznej kwoty obrotów współpracujących producentów eksportujących.

(201) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producentów eksportujących objętych próbą w trakcie OD wynosi:

Pożyczki udzielane zgodnie z polityką preferencyjną	
Przedsiębiorstwo/grupa przedsiębiorstw	Stopa subsydiowania
Wuxi Suntech Power Co. Ltd, ChRL i powiązane przedsiębiorstwa	1,14 %
Yingli Green Energy Holding Company i powiązane przedsiębiorstwa	0,61 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,25 %
JingAo Group i powiązane przedsiębiorstwa	0,92 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	1,80 %
Delsolar (Wujiang) Ltd. i powiązane przedsiębiorstwa	0,02 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,84 %
Jinko Solar Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,85 %

3.4.1.2. Udostępnienie linii kredytowych

a) **Wprowadzenie**

(202) Skarżący twierdził, że chińskie banki udostępniły chińskim eksporterom produktu objętego postępowaniem nieproporcjonalne linie kredytowe. W toku dochodzenia potwierdzono, że rzeczywiście wszystkie przedsiębiorstwa objęte dochodzeniem uzyskały ogromne linie kredytowe od chińskich banków, które w większości przypadków udostępniono nieodpłatnie lub za bardzo niską opłatą. W normalnych warunkach rynkowych takie linie kredytowe objęte są znacznymi opłatami z tytułu zaangażowania i opłatami administracyjnymi, które umożliwiają bankom kompensowanie kosztów i ryzyka.

b) **Ustalenia wynikające z dochodzenia**

Linie kredytowe stanowią potencjalne przekazanie środków finansowych

(203) W sprawozdaniu panelu KE dotyczącym statków powietrznych potwierdzono, że takie linie kredytowe, poza skutkami polegającymi na udzieleniu indywidualnych pożyczek, mogą stanowić potencjalne bezpośrednie przekazanie środków finansowych w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego, a tym samym stanowić wkład finansowy. Panel stwierdził, że korzyść polegająca na potencjalnym przekazaniu środków finansowych wynika z *samego istnienia* obowiązku dokonania bezpośredniego przekazania środków. Panel uznał również, że linia kredytowa może *sama w sobie* przynosić korzyść przedsiębiorstwu będącemu jej odbiorcą, a zatem stanowi potencjalne przekazanie środków finansowych niezależnie od jakiegokolwiek bezpośredniego przekazania środków w postaci indywidualnych kredytów ⁽¹⁾.

Banki udostępniające linie kredytowe są organami publicznymi lub zadanie takie powierzył im rząd

(204) Linie kredytowe zostały udostępnione producentom eksportującym objętym próbą przez te same banki, które udzieliły pożyczek preferencyjnych opisanych powyżej. Jak ustalono powyżej, banki te są organami publicznymi (motyw 158–166) lub rząd ChRL powierzył i wyznaczył im zadanie polegające na zapewnianiu preferencyjnego finansowania na potrzeby przemysłu fotowoltaicznego (motywy 169–178).

(205) Jak wyjaśniono powyżej (motywy 158–185), chiński rynek jest zniekształcony przez przepisy i praktyki banków będących własnością państwa i stwierdzono, że w większości przypadków linie kredytowe udostępniono

nieodpłatnie lub za bardzo niską opłatą. W normalnych warunkach rynkowych takie linie kredytowe objęte są znacznymi opłatami z tytułu zaangażowania i opłatami administracyjnymi, które umożliwiają bankom kompensowanie kosztów i ryzyka.

(206) Kwotę korzyści stanowią opłaty zwykle mające zastosowanie do komercyjnych linii kredytowych oferowanych przedsiębiorstwom, z których to opłat producenci eksportujący objęci próbą byli w większości przypadków zwolnieni. Komisja wykorzystała opłaty mające zastosowanie do linii kredytowej udostępnionej przez zagraniczny bank komercyjny jednemu z producentów eksportujących objętych próbą.

(207) Sektor energii fotowoltaicznej należy do kategorii sektorów promowanych zgodnie z decyzją nr 40. Decyzja nr 40 jest zarządzeniem Rady Państwa, która jest najwyższym organem administracyjnym w ChRL, a więc jest prawnie wiążąca dla innych organów publicznych i podmiotów gospodarczych. W decyzji klasyfikuje się sektory przemysłowe w podziale na „projekty promowane, ograniczane i eliminowane”. Akt ten ma charakter wytycznych w zakresie polityki przemysłowej, które wraz z katalogiem wskazują, że rząd ChRL prowadzi politykę promowania i wspierania grup przedsiębiorstw lub sektorów, takich jak sektor energii fotowoltaicznej/nowych technologii energetycznych, zaklasyfikowane w katalogu jako „sektor promowany”. W odniesieniu do sektorów wymienionych jako „promowane” zauważa się, że stanowią one jedynie część chińskiej gospodarki. Ponadto tylko niektóre rodzaje działalności w obrębie tych sektorów promowanych otrzymały status „promowanych”. Decyzja nr 40 stanowi również w art. 17, że „promowane projekty inwestycyjne” są objęte szczególnymi przywilejami i zachętami, m.in. wsparciem finansowym. Z drugiej strony w odniesieniu do „projektów ograniczanych i eliminowanych” decyzja nr 40 uprawnia organy państwowe do bezpośredniej interwencji w celu regulacji rynku. Artykuły 18 i 19 stanowią, że właściwy organ nakazuje instytucjom finansowym zaprzestania udzielania pożyczek dla takich „projektów ograniczanych i eliminowanych”. Z powyższego ustalenia jasno wynika, że decyzja nr 40 zawiera przepisy wiążące dla wszystkich instytucji gospodarczych w formie wytycznych dotyczących propagowania i wspierania sektorów promowanych, do których należy sektor energii fotowoltaicznej.

(208) Jak wyjaśniono w motywach 172 i 192 powyżej, rząd ChRL zapewnia ograniczonej liczbie sektorów preferencyjne pożyczki, których istotną część stanowią linie kredytowe. Sektor energii fotowoltaicznej należy do tej grupy sektorów i czerpie korzyści w wyniku dyskryminacyjnego udzielania pożyczek preferencyjnych.

⁽¹⁾ Sprawozdanie z panelu, European Communities and Certain Member States — Measures Affecting Trade in Large Civil Aircraft, WT/DS316/R (30/06/2010), pkt 7.735–7.738.

(209) Biorąc powyższe pod uwagę, staje się oczywiste, że władze zezwalają instytucjom finansowym na przyznawanie preferencyjnych linii kredytowych jedynie ograniczonej liczbie sektorów/przedsiębiorstw, które realizują odpowiednie strategie ChRL. Na podstawie dowodów zawartych w aktach sprawy oraz wobec braku współpracy ze strony rządu ChRL w tej kwestii stwierdza się, że subsydia w formie nieproporcjonalnych linii kredytowych nie są powszechnie dostępne, a zatem mają charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Ponadto żadna z zainteresowanych stron nie przedstawiła żadnych dowodów sugerujących, że subsydium jest oparte na obiektywnych kryteriach lub warunkach zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

c) Wniosek

(210) Dochodzenie wykazało, że wszystkie grupy producentów eksportujących objętych próbą skorzystały w okresie objętym dochodzeniem z linii kredytowych przyznanych nieodpłatnie lub z oprocentowaniem poniżej rynkowej stopy procentowej.

(211) W związku z tym należy uznać, że rozszerzenie takich linii kredytowych na sektor energii fotowoltaicznej stanowi subsydium.

(212) W świetle istnienia wkładu finansowego korzyści dla producentów eksportujących oraz szczególności przedmiotowe subsydium należy uznać za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

d) Obliczenie kwoty subsydium

(213) Udostępnienie linii kredytowych nieodpłatnie lub po stawkach niższych od rynkowych jest traktowane jako zapewnianie usług finansowych (art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iii) rozporządzenia podstawowego) za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w OD. Ze względu na zakłócenia na rynku opisane w motywach 158–185 powyżej nie można było ustalić adekwatności wynagrodzenia za usługi finansowe (w tym przypadku udostępnienie linii kredytowych) w odniesieniu do aktualnych warunków rynkowych w ChRL. Zgodnie z art. 6 lit. d) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego za korzyść przyznaną odbiorcom uznaje się zatem różnicę między kwotą, jaką przedsiębiorstwo płaci za przyznanie linii kredytowych przez banki chińskie, a kwotą, jaką firma zapłaciłaby za porównywalną komercyjną linię kredytową, jaką mogłaby faktycznie uzyskać na rynku. Linie kredytowe można byłoby również traktować jako poten-

cjalne przekazanie środków finansowych w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego.

(214) Jeden z producentów eksportujących objętych próbą uzyskał linię kredytową od banku, którego siedziba znajduje się w jurysdykcji finansowej innej niż ChRL. Linia ta była objęta opłatami za zaangażowanie i opłatami administracyjnymi zgodnie z powszechną praktyką na światowych rynkach finansowych. Chociaż ta linia kredytowa została udostępniona przez chińską filię danego banku, uznaje się ją za rozsądny wskaźnik zastępczy na potrzeby poziomu referencyjnego. Uznano, że jako poziom referencyjny należy wykorzystać opłaty mające zastosowanie do tej linii kredytowej zgodnie z art. 6 lit. d) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego.

(215) Poziom opłat wykorzystanych jako poziom referencyjny zastosowano proporcjonalnie do wysokości każdej z przedmiotowych linii kredytowych, aby uzyskać kwotę subsydium (pomniejszoną o wszelkie faktycznie uiszczone opłaty). W przypadku gdy czas trwania linii kredytowej przekraczał jeden rok, całkowitą kwotę subsydium rozdzielono na przestrzeni tego okresu i przypisano OD odpowiednią kwotę.

(216) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producentów eksportujących objętych próbą w trakcie OD wynosi:

Udostępnienie linii kredytowych	
Przedsiębiorstwo/grupa przedsiębiorstw	Stopa subsydiowania
Wuxi Suntech Power Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	1,97 %
Yingli Green Energy Holding Company i powiązane przedsiębiorstwa	2,14 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	1,09 %
JingAo Group i powiązane przedsiębiorstwa	1,28 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,92 %
Delsolar (Wujiang) Ltd. i powiązane przedsiębiorstwa	0,24 %
Renesola Zhejiang Co. Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,50 %
Jinko Solar Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	2,59 %

3.4.1.3. Programy subsydiowania kredytów eksportowych

- (217) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.

3.4.1.4. Gwarancje i ubezpieczenia eksportowe dotyczące zielonych technologii

a) **Wprowadzenie**

- (218) W skardze stwierdzono, że firma China Export & Credit Insurance Corporation („Sinasure”) udziela ubezpieczeń kredytu eksportowego na warunkach preferencyjnych dla producentów produktu objętego postępowaniem, między innymi za pośrednictwem programu „Green Express”. Zgodnie z informacjami przedstawionymi w skardze ubezpieczenie kredytu eksportowego przez Sinasure nie wystarcza nawet na pokrycie długoterminowych kosztów operacyjnych i strat w ramach tego programu.

b) **Odmowa współpracy i wykorzystanie dostępnych faktów**

- (219) Jak wspomniano w motywach 104 i 105 powyżej, Komisja zwróciła się do rządu ChRL i Sinasure o udzielenie informacji w kwestionariuszu, w piśmie w sprawie uzupełnienia braków oraz podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu. Rząd ChRL i Sinasure nie dostarczyły tych informacji.
- (220) Komisja zwróciła się o podanie ram instytucjonalnych i odnośnych dokumentów regulujących działalność Sinasure jako państwowego oficjalnego ubezpieczyciela kredytów eksportowych. Rząd ChRL przedłożył jedynie obwieszczenie wydane wspólnie w 2004 r. przez Ministerstwo Handlu i Sinasure, nie dostarczył jednak szeregu innych istotnych dokumentów, w tym na przykład tak zwanego planu 840, o którym była mowa w obwieszczeniu Rady Państwa z dnia 27 maja 2009 r. ⁽¹⁾.
- (221) Jeżeli chodzi o weryfikację odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i dodatku 1 dotyczące Sinasure, Komisja nie była w stanie uzyskać szeregu dokumentów i zweryfikować wielu elementów, o których przedstawienie zwracała się podczas wizyty na miejscu. W szczególności firma Sinasure nie przedstawiła następujących informacji i dowodów, o które wnioskowała Komisja: a) sprawozdań finansowych z 2012 r., które rzekomo nie są jeszcze dostępne na stronie internetowej Sinasure; b) odnośnej dokumentacji dotyczącej ubezpieczenia kredytu eksportowego dla dwóch współpracujących eksporterów objętych próbą, obejmującej umowy, oceny ryzyka, korespondencję i dowody wpłacenia składek; c) informacji szczegółowych dotyczących

członków kierownictwa wyższego szczebla wyznaczonych przez Radę Państwa; d) dowodów w zakresie elementów i korzyści wymienionych w obwieszczeniu z 2004 r. wydanym wspólnie przez Ministerstwo Handlu i Sinasure, w tym dotyczących zatwierdzenia ograniczeń, elastyczności stawek i zniżek dla składek o zmiennej wysokości; e) dowodów w zakresie długoterminowych kosztów operacyjnych i zysków z działalności ubezpieczania kredytu eksportowego; f) dowodów w zakresie oceny sytuacji rynkowej w sektorze fotowoltaicznym.

- (222) Ze względu na fakt, że firma Sinasure odmówiła omówienia konkretnych umów zawartych ze współpracującymi eksporterami objętymi próbą, Komisja nie była również w stanie zweryfikować szeregu elementów, o których była mowa w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, dotyczących działalności Sinasure, w tym w szczególności odpowiedzi w zakresie oceny ryzyka, faktycznego ustalania wysokości składek oraz procesu składania i zatwierdzania wniosków. Firma Sinasure nie wyjaśniła również niespójności niektórych danych liczbowych i innych elementów znajdujących się w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu i na pismo w sprawie uzupełnienia braków, ani nie przedłożyła dokumentów uzupełniających w tym zakresie.

- (223) Rząd ChRL i Sinasure podczas wizyty weryfikacyjnej i w piśmie od rządu ChRL z dnia 3 czerwca 2013 r. starali się uzasadnić tę odmowę współpracy zasadami poufności. Jeżeli chodzi o tę kwestię, w piśmie poprzedzającym wizytę weryfikacyjną i dalszej korespondencji elektronicznej wyraźnie stwierdzono, że Komisja wymaga rzeczywistej weryfikacji oraz iż oczywiście zachowałaby wszelkie konieczne środki ostrożności w celu ochrony informacji poufnych przekazanych lub tylko udostępnionych w celu kontroli, zgodnie ze swoim zobowiązaniem prawnym do ochrony informacji gwarantowanym przez odnośne rygorystyczne zasady UE. Jeżeli chodzi o dokumenty, które firma Sinasure próbowała przedłożyć długo po zakończeniu wizyty weryfikacyjnej i w odniesieniu do których nie zapewniła Komisji możliwości odpowiedniej weryfikacji, nie można ich wziąć pod uwagę, ponieważ zostały przygotowane specjalnie na potrzeby dochodzenia i Komisja nie mogła zweryfikować dokumentów źródełowych.

- (224) Ze względu na wspomnianą odmowę współpracy ze strony rządu ChRL i Sinasure Komisja nie była w stanie zweryfikować szeregu elementów dotyczących zapewnienia przez Sinasure pokrycia ubezpieczenia kredytu eksportowego współpracującym producentom objętym próbą, eksportującym produkt objęty postępowaniem. Dlatego też niektóre ustalenia Komisji opierają się na informacjach zawartych w aktach sprawy, zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ http://www.gov.cn/jdhd/2009-05/27/content_1326023.htm

c) Sinosure jest organem publicznym

(225) W toku dochodzenia ustalono, że firma Sinosure jest organem publicznym w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego i odnośnego orzecznictwa WTO ⁽¹⁾, ponieważ posiada władzę rządową, wykonuje ją lub władza ta została mu powierzona. W szczególności rząd ChRL dysponuje znaczną kontrolą nad Sinosure ⁽²⁾, a Sinosure wykonuje władzę rządową w ramach pełnienia przez siebie funkcji rządowych.

(226) Komisja odnotowuje, że działalność ubezpieczania kredytu eksportowego prowadzona przez Sinosure stanowi integralną część szerszej pojętego sektora finansowego, w którym, jak ustalono, interwencje rządowe bezpośrednio zakłócają i zniekształcają zwykłe funkcjonowanie rynku finansowego w ChRL (zob. motyw 185 i nast. powyżej).

(227) Firma Sinosure pełni funkcje rządowe jako jedyna oficjalna instytucja zajmująca się ubezpieczaniem kredytu eksportowego w ChRL. Ma ona zatem pozycję monopolistyczną na rynku ubezpieczeń kredytu eksportowego. Firma ta potwierdziła, że rynek ten nie jest rynkiem otwartym, istnieją jednak konkurenci zagraniczni prowadzący działalność w ChRL przez pośredników.

(228) Rząd jest jedynym właścicielem przedsiębiorstwa Sinosure i ma nad nim pełną kontrolę finansową. Sinosure jest jednoosobową spółką skarbu państwa, w której 100 % udziałów ma Rada Państwa. Zarejestrowany kapitał w wysokości 4 mld RMB pochodzi z funduszu venture ubezpieczeń kredytu eksportowego, zgodnie z budżetem państwa. Ponadto państwo w 2011 r. przekazało przedsiębiorstwu środki w wysokości 20 mld RMB za pośrednictwem China Investment Corporation, chińskiego państwowego funduszu majątkowego ⁽³⁾. Zgodnie ze statutem, departamentem spółki odpowiedzialnym za działalność biznesową jest Ministerstwo Finansów, spółka ma również obowiązek przedkładania sprawozdań finansowych i księgowych oraz sprawozdań z wykonania budżetu do Ministerstwa Finansów w celu ich zbadania i zatwierdzenia.

(229) Jeżeli chodzi o kontrolę ze strony rządu, Sinosure, jako jednoosobowa spółka skarbu państwa, nie ma zarządu. Odnośnie do rady nadzorczej, wszyscy jej członkowie wyznaczeni są przez Radę Państwa i wykonują swoje obowiązki zgodnie z „rozporządzeniem tymczasowym w sprawie rad nadzorczych ważnych instytucji finansowych będących własnością państwa”. Kierownictwo wyższego szczebla przedsiębiorstwa Sinosure również

wyznaczane jest przez rząd. Z rocznego sprawozdania spółki za 2011 r. wynika, że prezesem Sinosure jest sekretarz komitetu partii, większość kierownictwa wyższego szczebla również jest członkami komitetu partii. Biorąc pod uwagę odmowę udzielenia przez Sinosure dalszych informacji dotyczących kierownictwa wyższego szczebla, można wyciągnąć wniosek, że kierownictwo bezpośrednio wykonuje polecenia rządu, który wyznacza zarówno członków rady nadzorczej, jak i kierownictwa wyższego szczebla. Na tej podstawie uznaje się, że przedsiębiorstwo Sinosure jest faktycznie kontrolowane przez rząd ChRL.

(230) Bardzo wyraźnie widoczne jest, że Sinosure pełni funkcje rządowe i realizuje strategię rządu, można zatem dojść do wniosku, iż firma ta bezpośrednio wykonuje polecenia rządu. W sprawozdaniu rocznym przedsiębiorstwa Sinosure za 2011 r. znalazło się kilka stwierdzeń odnoszących się do tej kwestii, mianowicie: przedsiębiorstwo Sinosure „z własnej inicjatywy pełniło funkcję polityczną agencji kredytów eksportowych (...) i osiągnęło sukcesy już w pierwszym roku obowiązywania 12. »Planu Pięcioletniego«” (sprawozdanie roczne za 2011 r., s. 4); „kontynuacja reformy korporacji wzmocniła funkcję polityczną Sinosure jako agencji kredytów eksportowych. Na Konferencji Gospodarczej Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Chin położono nacisk na tę funkcję i jasno określono wymogi dotyczące ubezpieczania kredytów, co wyznaczyło naszą ścieżkę wzrostu” (sprawozdanie roczne za 2011 r., s. 5); „W 2011 r. przedsiębiorstwo Sinosure realizowało strategię, decyzje i ustalenia Komitetu Centralnego KPCh oraz Rady Państwa, jak również politykę państwa w zakresie dyplomacji, handlu zagranicznego, przemysłu i finansów, w pełni zaangażowało się w swoją funkcję polityczną i osiągnęło szybki wzrost” (sprawozdanie roczne za 2011 r., s. 11); „przedsiębiorstwo Sinosure w pełni realizowało państwową strategię »Specjalnych zasad dotyczących ubezpieczenia finansowania eksportu dla dużych, kompletnych zestawów sprzętu« i wypełniło zobowiązania nałożone na nie przez państwo” (sprawozdanie roczne za 2011 r., s. 11).

(231) Ramy instytucjonalne i inne dokumenty wydane przez rząd ChRL, na mocy których działa przedsiębiorstwo Sinosure, stanowią kolejne dowody na to, że pełni ono funkcję organu publicznego i powierzono mu władzę realizowania polityki rządu. W 2004 r. Ministerstwo Handlu i Sinosure wspólnie wydały obwieszczenie w sprawie realizacji strategii wspierania handlu poprzez naukę i technologię za pomocą ubezpieczania kredytu eksportowego (Shang Ji Fa [2004] nr 368 z dnia 26 lipca 2004 r.) i dokument ten nadal reguluje działalność Sinosure. Jednym z celów tego obwieszczenia jest wsparcie eksportu zaawansowanych i nowych technologii oraz produktów o dużej wartości dodanej poprzez dalsze wykorzystanie ubezpieczenia kredytu eksportowego. W obwieszczeniu wyraźnie udziela się Sinosure mandatu w zakresie wspierania kluczowych branż eksportowych

⁽¹⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego US — *Anti-Dumping and Countervailing Duties (China)*, pkt 317.

⁽²⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego US — *Anti-Dumping and Countervailing Duties (China)*, pkt 318.

⁽³⁾ Źródła: http://en.wikipedia.org/wiki/China_Export_%26_Credit_Insurance_Corporation i <http://uk.reuters.com/article/2011/05/26/china-cic-sinosure-idUKL3E7GQ10720110526>.

wymienionych w katalogu chińskich produktów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie z 2006 r. W katalogu tym „ogniwa i moduły fotowoltaiczne” wymienione są wśród kwalifikujących się produktów, zatem można uznać, że są przedmiotem bezpośredniego wsparcia ze strony Sinosure. W obwieszczeniu wyszczególniono następujące korzyści: „zielona ścieżka”, czyli wsparcie specjalne dla produktów objętych katalogiem, które powinno zostać zatwierdzone w ciągu pięciu dni, o ile spełnione są warunki ubezpieczenia i zatwierdzone ograniczenia dla ubezpieczenia priorytetowego; szybkość rozpatrywania wniosku — w ciągu trzech miesięcy od otrzymania dokumentów; elastyczność stawek polegająca na stosowaniu największych zniżek składek dopuszczalnych w ramach zmiennej wysokości składek Sinosure. W obwieszczeniu przewidziano również podjęcie przez regionalne i lokalne organy ds. handlu dalszych działań w zakresie wsparcia produktów objętych katalogiem. Na mocy obwieszczenia Sinosure ma obowiązek dopasować model ubezpieczeń do krajowej polityki w zakresie przemysłu i charakterystyki eksportu produktów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie, jak również udzielać wsparcia szczególnie wspieranym przez państwo sektorom innowacji oraz badań i rozwoju.

- (232) Komisja wie o istnieniu innych dokumentów stanowiących dowód na to, że Sinosure bezpośrednio realizuje politykę rządu na korzyść m.in. producentów eksportujących. Tak zwany plan 840 opisano szczegółowo w obwieszczeniu Rady Państwa z dnia 27 maja 2009 r. ⁽¹⁾. Nazwa ta odnosi się do wykorzystania 84 mld USD jako ubezpieczenia eksportu i jest to jeden z sześciu środków wprowadzonych przez Radę Państwa w 2009 r. w celu stabilizacji zapotrzebowania na eksport po kryzysie światowym i będącego jego konsekwencją większego popytu na ubezpieczenie kredytu eksportowego. Te sześć środków obejmuje w szczególności zwiększony zakres pokrycia ubezpieczenia kredytu eksportowego, zapewnienie krótkoterminowego ubezpieczenia kredytu eksportowego na skalę 84 mld USD w 2009 r. i obniżenie składek. Jako jedyna instytucja polityczna udzielająca ubezpieczeń kredytu eksportowego, przedsiębiorstwo Sinosure jest wskazane jako wykonawca planu. Jeżeli chodzi o obniżenie składek ubezpieczeniowych, przedsiębiorstwo Sinosure musiało zapewnić zmniejszenie średniej stawki krótkoterminowego ubezpieczenia kredytu eksportowego o 30 % w porównaniu z ogólną średnią stawką w 2008 r.

- (233) Tak zwany plan 421 opisano w obwieszczeniu w sprawie wdrożenia procedur szczególnych finansowania ubezpieczenia eksportu dużych, kompletnych zestawów sprzętu, wydanym wspólnie przez Ministerstwo Handlu i Ministerstwo Finansów w dniu 22 czerwca 2009 r. Była to również ważna strategia wspierająca chińską politykę ekspansji, stanowiąca odpowiedź na światowy kryzys

finansowy w 2009 r. W ramach tej strategii przeznaczono 42,1 mld USD na finansowanie ubezpieczeń w celu wsparcia eksportu dużych, kompletnych zestawów sprzętu. Fundusze te zapewnia i zarządza nimi Sinosure wraz z pewnymi innymi instytucjami finansowymi. Przedsiębiorstwa objęte zakresem tego dokumentu mogą korzystać z preferencyjnych środków finansowych, w tym ubezpieczenia kredytu eksportowego. Z powodu braku współpracy ze strony rządu ChRL Komisja nie była w stanie zwrócić się z prośbą o dodatkowe szczegóły dotyczące stosowania tego obwieszczenia. Wobec braku dowodów przeciwnych Komisja ma powody sądzić, że urządzenia fotowoltaiczne i sektor energii fotowoltaicznej również są objęte zakresem tego dokumentu.

- (234) Do innych dokumentów świadczących o wsparciu rządowym w zakresie zapewniania krótkoterminowego ubezpieczenia kredytu eksportowego należą dwa dokumenty dotyczące zwiększonego wsparcia finansowego dla wschodzących sektorów strategicznych (Strategic Emerging Industries). W obwieszczeniu Rady Państwa w sprawie decyzji dotyczącej przyspieszenia tworzenia i rozwijania wschodzących sektorów strategicznych, Guo Fa [2010] nr 32 z dnia 18.10.2010 r., w ust. 7 lit. C) zachęca się instytucje finansowe do zwiększenia wsparcia finansowego. Wytyczne wdrożeniowe dotyczące rozwoju wschodzących sektorów strategicznych wydane wspólnie przez wszystkie odpowiedzialne ministerstwa (tj. Krajową Komisję Rozwoju i Reform, Ministerstwo Handlu, Ministerstwo Nauki, Ministerstwo Przemysłu i Technologii Informacyjnych, Ministerstwo Ochrony Środowiska, Ministerstwo Finansów, Państwowy Urząd Podatkowy, Generalny Urząd Celny, Generalny Urząd Nadzoru nad Jakością, Biuro Kontroli Własności Intelektualnej) Guo Fa [2011] nr 310 z dnia 21 października 2011 r., również zawierają odniesienie w pkt (Xxvii) do czynnego wspierania wschodzących sektorów strategicznych, między innymi poprzez ubezpieczenie kredytu eksportowego. Te wschodzące sektory strategiczne skupiają się na produktach, technologiach i usługach służących rozwijaniu rynku międzynarodowego, przemysłu lotniczego i kosmonautycznego, wytwarzaniu urządzeń wysokiej jakości, dużej ilości technologii lub stymulowaniu technologii opatentowanej w kraju oraz na standardowych produktach eksportowych wschodzących sektorów strategicznych. Dlatego wobec braku dowodów przeciwnych istnieje powód, aby uważać, że również produkt objęty postępowaniem i eksporterzy objęci próbą kwalifikują się jako „wschodzące sektory strategiczne” i są objęci wynikającymi z tego korzyściami.

- (235) Na podstawie powyższych elementów Komisja stwierdza, że Sinosure jest organem publicznym, ponieważ powierzono mu władzę rządową, jest w znacznym stopniu kontrolowany przez rząd i pełni funkcje rządowe.

⁽¹⁾ http://www.gov.cn/jdhd/2009-05/27/content_1326023.htm

d) Podstawa prawna

- (236) Podstawę prawną tego programu stanowią: obwieszczenie w sprawie realizacji strategii wspierania handlu poprzez naukę i technologię za pomocą ubezpieczenia kredytu eksportowego (Shang Ji Fa [2004] nr 368) wydane wspólnie przez Ministerstwo Handlu i Sinosure; katalog chińskich produktów eksportowych wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie z 2006 r.; tak zwany plan 840 ujęty w obwieszczeniu Rady Państwa z dnia 27 maja 2009 r.; tzw. plan 421 ujęty w obwieszczeniu w sprawie wdrożenia procedur szczególnych finansowania ubezpieczenia eksportu dużych, kompletnych zestawów sprzętu, wydanym wspólnie przez Ministerstwo Handlu i Ministerstwo Finansów w dniu 22 czerwca 2009 r., obwieszczenie Rady Państwa w sprawie decyzji dotyczącej przyspieszenia tworzenia i rozwijania wschodzących sektorów strategicznych (Guo Fa [2010] nr 32 z dnia 18 października 2010 r.) wydane przez Radę Państwa oraz wytyczne wdrożeniowe związane z tym obwieszczeniem (Guo Fa [2011] nr 310 z dnia 21 października 2011 r.).

e) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (237) Jako że Sinosure jest organem publicznym, któremu powierzono władzę rządową oraz realizowanie rządowych ustaw i planów, udzielanie ubezpieczenia kredytu eksportowego producentom produktu objętego postępowaniem stanowi wkład finansowy w formie potencjalnego bezpośredniego przekazania przez rząd środków finansowych w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego.
- (238) Rabat polegający na płaceniu przez władze lokalne części składki, jaką muszą uiszczać producenci eksportujący, również stanowi bezpośrednie przekazanie środków finansowych w formie dotacji w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego.
- (239) Korzyść w rozumieniu art. 3 pkt 2 i art. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego istnieje w zakresie, w jakim Sinosure zapewnia ubezpieczenie kredytu eksportowego na warunkach bardziej korzystnych niż warunki, jakie odbiorca mógłby normalnie uzyskać na rynku, lub w zakresie, w jakim Sinosure zapewnia ubezpieczenie, które w innym wypadku byłoby na rynku w ogóle niedostępne. Dodatkową korzyścią w rozumieniu art. 3 pkt 2 uzyskiwaną przez producenta eksportującego jest rabat gotówkowy dotyczący części składki ubezpieczeniowej wpłacanej do Sinosure przez niektóre władze lokalne w miejscu, w którym siedzibę mają pewni producenci eksportujący.
- (240) W obwieszczeniu z 2004 r. wymieniono wszystkie korzyści uzyskiwane od Sinosure lub władz lokalnych przez przedsiębiorstwa należące do katalogu z 2006 r. i zgodne z polityką krajową. Dochodzenie wykazało, że umowy ubezpieczeniowe zawarte między Sinosure

i producentami eksportującymi objętymi próbą oraz rabaty obejmujące część składki przyznane przez władze lokalne w pełni odzwierciedlają te korzyści. Traktowanie w ramach programu „Green Express” polega na uproszczeniu i przyspieszeniu procedury uzyskiwania ubezpieczenia i rozstrzygania roszczeń wraz z szybką oceną straty oraz przedterminową płatnością na rzecz klienta.

- (241) Dochodzenie wykazało również, że środki podjęte w następstwie kryzysu finansowego w 2009 r. i wymienione w planie 840 i planie 421, a później w środkach z 2011 r. na rzecz wschodzących sektorów strategicznych zapewniają producentom eksportującym istotne korzyści. Środki te zwiększyły dostępność ochrony ubezpieczeniowej i w dalszym stopniu zmniejszyły składki pobierane przez Sinosure pomimo trudnej sytuacji gospodarczej oraz istotnego wzrostu ryzyka dla Sinosure pod względem świadczenia usług ubezpieczenia. Zostały one w pełni odzwierciedlone w ochronie ubezpieczeniowej zapewnionej producentom eksportującym przez Sinosure. W szczególności dochodzenie wykazało, że warunki i składki w odpowiednich latach w OD pozostały zasadniczo takie same lub poprawiły się pomimo wzrostu liczby roszczeń wobec Sinosure i znacznego pogorszenia sytuacji sektora fotowoltaicznego.
- (242) W odniesieniu do istnienia korzyści Komisja w pierwszej kolejności zbadała zakres, w jakim składki Sinosure pokrywają koszt krótkoterminowego ubezpieczenia kredytu eksportowego. Sinosure przedstawiło argument oparty na pozycji j) Porozumienia WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, zgodnie z którą za „zakazane” subsydiowanie eksportu na mocy art. 3 ust. 1 lit. a) tego porozumienia uznaje się oferowanie programów ubezpieczenia kredytu eksportowego ze składkami, które są niewystarczające do pokrycia długoterminowych kosztów operacyjnych i strat w ramach tych programów. W swojej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu Sinosure po prostu odwołało się do zysków i strat zrealizowanych w ciągu ostatnich pięciu lat i stwierdziło, że ponieważ ogółem w tym okresie wypracowało zysk, to świadczenie usług krótkoterminowego ubezpieczenia kredytu eksportowego producentom eksportującym nie stanowi subsydium w rozumieniu Porozumienia WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. Jak wyjaśniono powyżej (zob. motywy 221 i 222), Komisja zwróciła się do Sinosure o udzielenie szczegółowych informacji i dowodów dotyczących długoterminowej rentowności jego działalności w zakresie ubezpieczenia kredytów eksportowych, w tym dochodu ze składek, kosztów operacyjnych i strat w ramach programu zgodnie z Porozumieniem WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. Sinosure nie przekazało jednak dokumentów i dowodów żądanych w trakcie wizyty weryfikacyjnej, twierdząc, że ogólne dane dotyczące rentowności znajdują się w jego zbadanych sprawozdaniach rocznych.

(243) Komisja zwraca uwagę, że nawet gdyby po prostu oparła się na sprawozdaniach rocznych Sinosure bez możliwości weryfikacji danych liczbowych i elementów zawartych w tych sprawozdaniach, nie byłaby w stanie stwierdzić, czy Sinosure uzyskało długoterminowy zysk ze swojego wydziału ubezpieczeń kredytów eksportowych, odpowiadającego „programowi”, o którym mowa w pozycji j). Poza ubezpieczeniem kredytów eksportowych Sinosure prowadzi szereg innych rodzajów działalności, a liczby i dane zgłoszone w sprawozdaniu rocznym są danymi skonsolidowanymi dla wszystkich tych rodzajów działalności i nie dokonano w nim dokładnego podziału działalności. Z niektórych sprawozdań rocznych (ale nie z najnowszego) wynika, że krótkoterminowe ubezpieczenie kredytów eksportowych jest zdecydowanie najważniejszym obszarem działalności Sinosure, ale nie są dostępne precyzyjne dane procentowe. Jako że Sinosure odmówiło przekazania żądanych informacji i dowodów w odniesieniu wyłącznie do tego rodzaju działalności, wymaganych do przeprowadzenia analizy „programu” zgodnie z pozycją j) załącznika 1 do Porozumienia WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, Komisja musiała oprzeć swoje ustalenia na dowodach zawartych w aktach sprawy.

(244) Komisja na wstępie zwraca uwagę, że zgodnie z art. 11 statutu Sinosure przedsiębiorstwo funkcjonuje na progu rentowności. Innymi słowy, zgodnie ze statutem celem Sinosure nie jest maksymalizacja zysków, ale wyłącznie działanie na progu rentowności zgodnie z jego funkcją jako wyłącznego oficjalnego ubezpieczyciela kredytów eksportowych w ChRL. Jak wyjaśniono powyżej, informacje zawarte w aktach sprawy wskazują na to, że środowisko prawne i polityczne, w którym funkcjonuje Sinosure, wymaga od tego przedsiębiorstwa realizacji polityki i planów rządu w ramach sprawowania swojego publicznego mandatu politycznego. Spośród wybranych sektorów i przedsiębiorstw otrzymujących od państwa wsparcie specjalne producenci eksportujący mieli pełny dostęp do świadczonego przez Sinosure ubezpieczenia kredytu eksportowego po preferencyjnych stawkach nawet po wystąpieniu światowego kryzysu z 2009 r. i nawet gdy sektor fotowoltaiczny doświadczył bezprecedensowego kryzysu, w tym w OD. Dlatego Sinosure zapewnia przedsiębiorstwom z sektora fotowoltaicznego nieograniczony dostęp do ochrony ubezpieczeniowej przy wyjątkowo niskiej składce ubezpieczeniowej, która nie odzwierciedla rzeczywistego ryzyka związanego z ubezpieczaniem wywozu w tym sektorze. W oparciu o wszystkie te elementy zawarte w aktach sprawy można już stwierdzić, że nie jest wykluczone, iż pobierane przez Sinosure składki ubezpieczeniowe prawdopodobnie nie pokrywają w odpowiednim stopniu jego długoterminowych kosztów operacyjnych — wręcz przeciwnie, taka sytuacja wydaje się prawdopodobna.

(245) Z uwagi na brak współpracy ze strony Sinosure Komisja rozważyła również dodatkowe elementy potwierdzające ten wniosek. Dostępne publicznie dowody wyraźnie pokazują, że w rzeczywistości Sinosure funkcjonuje w sytuacji długoterminowej straty z działalności

operacyjnej⁽¹⁾. Komisja przeanalizowała również odpowiednie dane liczbowe z rachunku zysków i strat w sprawozdaniach rocznych Sinosure, obejmujące lata 2006–2011 i przekazane przez Sinosure w celu uzasadnienia danych dotyczących rentowności przedstawionych w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Dane te pokazują, że Sinosure odniosło znaczną długoterminową stratę z działalności operacyjnej w odniesieniu do swojej połączonej działalności ubezpieczeniowej, która to strata nie obejmuje przychodów z inwestycji oraz pozostałych dochodów. W szczególności w każdym roku w okresie od 2006 r. do 2011 r. (z jedynym wyjątkiem w 2010 r.) zaspokojone roszczenia są już (niemal) równe składkom netto otrzymanym przez Sinosure lub (znacznie) je przekraczają. Jeżeli od składek netto odjąć także koszty operacyjne i koszty prowizji, wynikiem jest jeszcze większa strata. Dane liczbowe wskazują na to, że pomimo niewielkiego zysku w 2010 r. w całym okresie strata z działalności operacyjnej w zakresie ubezpieczeń jest istotna. Ze sprawozdań rocznych wynika, że znaczny udział w całkowitym dochodzie Sinosure mają przychody z inwestycji oraz pozostałe dochody, które nie mają znaczenia dla oceny rentowności jego programu ubezpieczeń kredytów eksportowych. Jako że krótkoterminowe ubezpieczenie kredytów eksportowych stanowi przeważającą część działalności gospodarczej Sinosure, przy braku dowodów przeciwnych stwierdzono, że Sinosure poniosło istotną długoterminową stratę spowodowaną programem ubezpieczeń kredytów eksportowych.

Biorąc pod uwagę fakt, że Sinosure ponosi straty na swoim programie ubezpieczeń kredytów eksportowych, istnienie korzyści określa się poprzez porównanie składek zapłaconych przez producentów eksportujących ze składkami dostępnymi na rynku. Sinosure jest wyłącznym oficjalnym ubezpieczycielem kredytów eksportowych, a zatem w pełni kontroluje rynek wewnętrzny. Z powodu braku w ChRL jakichkolwiek komercyjnych poziomów referencyjnych dla takich instrumentów i biorąc pod uwagę fakt, że na rynku finansowym w ChRL istnieją zakłócenia spowodowane interwencją rządu, uzasadnione jest zastosowanie poziomów referencyjnych spoza ChRL, tj. składek pobieranych w normalnej sytuacji rynkowej. Na tej podstawie, jak opisano w sekcji poniżej w odniesieniu do obliczania kwoty subsydium, stwierdzono, że składki są niższe od rynkowych, a zatem dochodziło do przyznania korzyści.

(246) Powyższe subsydia są uzależnione od wyników wywozu w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie można ich uzyskać bez dokonywania wywozu. Ponadto mają one również charakter szczególnie zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ dostęp do nich ograniczony jest do określonych przedsiębiorstw. Ogniwa i moduły fotowoltaiczne jednoznacznie wymieniono w katalogu

⁽¹⁾ <http://www.stewartlaw.com/Article/ViewArticle/608>, Stewart i Stewart, *How trade rules can help level the export financing playing field: New developments and a path forward for 2013*: „Sinisure, oficjalna chińska agencja ubezpieczająca kredyty eksportowe, działa na poziomie znacznej skumulowanej straty względem rządu wskazując, że jego wsparcie jest również w wysokim stopniu subsydiowane” oraz przegląd sprawozdań rocznych Sinisure od 2002 r. do 2011 r. ujawnia skumulowaną stratę operacyjną wynoszącą 3,3 mld RMB.

produktów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie z 2006 r., co jest warunkiem korzystania z preferencyjnego traktowania określonego w obwieszczeniu z 2004 r. Ponadto jednym z głównych celów Sinasure jest realizacja krajowej polityki i planów, w tym 12. planu pięcioletniego w sektorze fotowoltaicznym. Również plan 840 i plan 421 przynoszą korzyści sektorowi fotowoltaicznemu jako jednemu z kilku sektorów wyróżnionych w tych planach (zob. motywy 232 i 233). Zgodnie z decyzją nr 40 oraz innymi dokumentami dotyczącymi planów i przepisami sektor fotowoltaiczny jest też uważany za jeden z sektorów promowanych (zob. motywy 207 i 208). Ten sektor należy również do kategorii „wschodzących sektorów strategicznych”, której przysługują liczne korzyści w myśl polityki rządowej (zob. motyw 102). Większość producentów eksportujących ma też formalny status przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie, co daje im wiele korzyści ze względu na sprzyjającą politykę rządową.

- (247) Jest zatem oczywiste, że korzyści zapewniane przez Sinasure lub przez władze lokalne, które to władze zwracają część składki ubezpieczeniowej, nie są dostępne dla wszystkich sektorów przemysłu ani dla wszystkich przedsiębiorstw, ale są ograniczone wyłącznie do tych sektorów i przedsiębiorstw, które w szczególności są zgodne z odpowiednią rządową polityką wsparcia i dokumentami stanowiącymi jej podstawę. Komisja stwierdza, że korzyści przyznane przez Sinasure lub władze lokalne producentom produktu objętego postępowaniem mają charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Ponadto ponieważ nie przedstawiono żadnych dowodów sugerujących, że subsyduum jest oparte na obiektywnych kryteriach lub warunkach zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, korzyść ma charakter szczególny również pod tym względem.

f) Wniosek

- (248) Dochodzenie wykazało, że sześć grup producentów eksportujących objętych próbą skorzystało z ubezpieczeń kredytu eksportowego udzielonych przez Sinasure w okresie objętym dochodzeniem.
- (249) Świadczenie usług ubezpieczenia kredytu eksportowego przez Sinasure przedsiębiorstwom z sektora energii fotowoltaicznej należy uznać za subsyduum, o ile składki są niższe od rynkowych.
- (250) W świetle istnienia wkładu finansowego korzyści dla producentów eksportujących oraz szczególności przedmiotowe subsyduum należy uznać za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

g) Obliczanie wysokości subsyduum

- (251) Kwotę subsyduum stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w OD. Korzyść oblicza się w podobny sposób jak w przypadku gwarancji kredytowych. Zgodnie z art. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego za korzyść przy-

znaną odbiorcom uznaje się różnicę między kwotą składki, jaką przedsiębiorstwo płaci za ubezpieczenie krótkoterminowe zapewnione przez Sinasure, a kwotą składki, jaką przedsiębiorstwo zapłaciłoby za porównywalne ubezpieczenie kredytu eksportowego, jakie mogłoby faktycznie uzyskać na rynku.

- (252) Ponieważ usługa krótkoterminowego ubezpieczenia kredytu eksportowego świadczona przez Sinasure jest wynikiem celów polityki rządowej i ze względu na fakt, że Sinasure znajduje się w monopolistycznej sytuacji na rynku krajowym jako jedyna oficjalna agencja kredytów eksportowych, ustalono odpowiedni wskaźnik rynkowy przy użyciu metody opisanej poniżej. Ponadto w związku z brakiem współpracy ze strony rządu ChRL i Sinasure Komisja oparła się również na dostępnym stanie faktycznym w celu ustalenia odpowiedniej rynkowej składki za ubezpieczenie udzielone producentom w sektorze energii fotowoltaicznej.
- (253) Komisja uważa, że najodpowiedniejszy poziom referencyjny, dla którego informacje są łatwo dostępne, stanowią stawki składek stosowane przez Bank Eksportowo-Importowy Stanów Zjednoczonych (Export-Import Bank of the United States). Według publicznie dostępnych informacji ⁽¹⁾ bank ten jest oficjalną agencją kredytów eksportowych rządu federalnego USA i jest samowystarczalny. Działalność Banku Eksportowo-Importowego Stanów Zjednoczonych obejmuje ubezpieczenia kredytów eksportowych oraz inne działania, takie jak gwarancje na zapewnienie kapitału obrotowego i gwarancje kredytowe (dofinansowanie nabywców). Jego zadaniem jest tworzenie i wspieranie miejsc pracy w Stanach Zjednoczonych poprzez wspieranie wywozu towarów z USA do nabywców międzynarodowych. Bank ten funkcjonuje jako korporacja rządowa Kongresu Stanów Zjednoczonych. Istnieją zatem liczne podobieństwa z Sinasure. Bank Eksportowo-Importowy Stanów Zjednoczonych uważa się za odpowiednią instytucję referencyjną.
- (254) Stawki referencyjne obliczono poprzez odniesienie się do rzeczywistych opłat pobieranych z tytułu wywozu do państw OECD za polisę ubezpieczenia całkowitych obrotów pokrywającą 90 % ubezpieczonej kwoty i obowiązującą 120 dni. Rzeczywista składka jest medianą średnich pięciu różnych kategorii nabywców zagranicznych w zależności od ich wypłacalności i ryzyka niewykonania zobowiązania. Reprezentuje ona najbliższy dostępny poziom referencyjny na potrzeby obliczenia składki, którą producenci produktu objętego postępowaniem musieliby zapłacić na rynku.
- (255) Kwotę korzyści obliczono na podstawie informacji dostarczonych przez rząd ChRL. Odnosi się ona do kwot objętych ubezpieczeniem kredytu eksportowego przez Sinasure i opłat uiszczonych w OD za takie ubezpieczenie. Informacji, których na temat Sinasure dostarczyły przedsiębiorstwa współpracujące, nie wykorzystano, ponieważ było jasne, że informacje uzyskane od rządu ChRL były pełniejsze (np. nie wszystkie przedsiębiorstwa zgłosiły polisę Sinasure w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu lub zadeklarowały taką polisę podczas weryfikacji na miejscu).

⁽¹⁾ Źródło: http://en.wikipedia.org/wiki/US-Exim_Bank

- (256) W odniesieniu do opłacania części składki ubezpieczeniowej przez władze lokalne obliczono korzyść jako poziom rabatów i dotacji udzielonych w OD przedsiębiorstwom objętym próbą.
- (257) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producentów eksportujących objętych próbą w trakcie OD wynosi:

Gwarancje i ubezpieczenia eksportowe	
Przedsiębiorstwo/grupa przedsiębiorstw	Stopa subsydiowania
Wuxi Suntech Power Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,58 %
Yingli Green Energy Holding Company i powiązane przedsiębiorstwa	0,95 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd Solar Group i powiązane przedsiębiorstwa	0,71 %
JingAo Group i powiązane przedsiębiorstwa	0,50 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,39 %
Delsolar (Wujiang) Ltd. i powiązane przedsiębiorstwa.	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,63 %
Jinko Solar Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %

3.4.1.5. Korzyści zapewnione poprzez udzielenie dostępu spółkom holdingowym typu offshore i spłaty pożyczek przez rząd

- (258) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.

3.4.2. Programy dotacji

3.4.2.1. Fundusz na rzecz badań i rozwoju w dziedzinie produktów eksportowych

- (259) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.

3.4.2.2. Subsidia na rozwój w ramach programów „Famous Brands” i „China World Top Brands”

- (260) Komisja stwierdziła, że w OD niektórzy producenci eksportujący objęci próbą czerpali korzyści z tych

programów. Ze względu na małą kwotę otrzymanych korzyści i ich nieistotny wpływ na margines subsydiowania Komisja uznała jednak, że analizowanie tych programów pod kątem środków wyrównawczych nie jest konieczne.

3.4.2.3. Fundusze na zewnętrzny rozwój przemysłu w prowincji Guandong

- (261) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.

3.4.2.4. „Golden Sun Demonstration Programme” (Program demonstracyjny Golden Sun)

a) Wprowadzenie

- (262) W skardze stwierdzono, że producenci produktu objętego postępowaniem otrzymali subsydia w ramach programu Golden Sun Demonstration Programme („Golden Sun”), który rząd Chin wprowadził w lipcu 2009 r. Zawierała ona dowody *prima facie* świadczące o tym, że czterech eksporterów objętych próbą otrzymało w ramach przedmiotowego programu bezpośrednie subsydia na rzecz produktu objętego dochodzeniem. Ponadto wskazano w niej, że jeden z eksporterów objętych próbą został wybrany jako dostawca produktu objętego postępowaniem w odniesieniu do 70 % całkowitej zainstalowanej mocy produkcyjnej przez operatorów projektu (tj. przedsiębiorstwa wytwarzające i sprzedające energię elektryczną wytwarzaną w systemach fotowoltaicznych) w 2011 r. Skarga zawierała również informacje sugerujące, że finansowania w ramach Golden Sun nie przyznano operatorom projektu w przejrzysty i konkurencyjny sposób.

b) Odmowa współpracy i wykorzystanie dostępnych faktów

- (263) Komisja zwróciła się do rządu ChRL o udzielenie informacji na temat programu Golden Sun w kwestionariuszu, w piśmie w sprawie uzupełnienia braków oraz podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu. Rząd ChRL nie dostarczył tych informacji, co bardziej szczegółowo omówiono w motywach 104 i 105 powyżej.

- (264) W odniesieniu do informacji żądanych w kwestionariuszu oraz w piśmie w sprawie uzupełnienia braków rząd ChRL stale utrzymywał, że przedmiotowy program dotacji nie jest przeznaczony dla producentów produktu objętego postępowaniem. Odpowiadając „nie dotyczy”, rząd ChRL w konsekwencji nie udzielił odpowiedzi na szereg pytań dotyczących tego programu i korzyści dla producentów

produktu objętego postępowaniem. Rząd ChRL nie przedstawił również wszystkich stosownych przepisów ustawowych i wykonawczych, wytycznych administracyjnych i innych aktów prawnych wymaganych w kwestionariuszu, ograniczając się do przedłożenia tylko głównej podstawy prawnej.

(265) Na początku sesji weryfikacyjnej w sprawie programu Golden Sun Komisja zwróciła się do rządu ChRL o przedstawienie wszystkich załączników do już złożonej głównej podstawy prawnej oraz zapytała, czy rząd ChRL zamierza przedłożyć dodatkowe dokumenty urzędowe dotyczące tego programu. Rząd ChRL przedłożył wymagane załączniki, lecz odpowiedział, że nie zamierza przedstawiać dodatkowych dokumentów. Komisja następnie przedstawiła rządowi ChRL dokument budżetowy dotyczący faktycznych finansowanych projektów i odpowiednich kwot przyznanych w ramach tego programu, który to dokument został wydany przez Ministerstwo Finansów („MF”) i przedłożony przez eksporterów współpracujących (dokument MF nr 965 [2010] z dnia 2 grudnia 2010 r.). W załącznikach do przedmiotowego dokumentu wskazano, że jeden z eksporterów objętych próbą otrzymał znaczące dofinansowanie w ramach Golden Sun na rzecz własnych projektów oraz jako dostawca kwalifikujących się urządzeń na potrzeby kilku projektów finansowanych w ramach programu Golden Sun. Przedstawiciele MF obecni podczas weryfikacji wiedzieli o przedstawionym dokumencie, a Komisja wezwała ich do przedłożenia wszystkich podobnych dokumentów budżetowych wydanych przez MF w odniesieniu do poszczególnych lat realizacji programu Golden Sun. Chociaż przedstawiciele MF w zasadzie zgodzili się przedstawić te dokumenty, nigdy nie przedłożyli ich Komisji.

(266) Komisja przedstawiła Ministerstwu Handlu także dokumenty budżetowe dotyczące programu Golden Sun, wydane przez lokalny Departament Finansów prowincji lub gminy, przekazane przez jednego ze współpracujących eksporterów, i poprosiła rząd ChRL o przekazanie odpowiednich podobnych dokumentów (tzn. wydanych przez prowincje lub gminy) dotyczących programu. Rząd ChRL odpowiedział, że nie posiada tych dokumentów, ponieważ dotyczą one prowincji lub gmin, zatem nie może ich przekazać.

(267) W piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r. rząd ChRL ponownie przedstawił swoje stanowisko, że program Golden Sun nie jest przeznaczony dla producentów produktu objętego postępowaniem i wyjaśnił, że mimo iż ci producenci mogli skorzystać z tego programu, uczynili to jako operatorzy projektów w odniesieniu do elektrowni, a nie jako producenci paneli fotowoltaicznych, ponieważ subsydia w ramach tego programu mogą otrzymywać jedynie operatorzy projektów. W przedmiotowym piśmie stwierdzono również, że Komisja zwróciła się jedynie o przedstawienie trzech wymienionych z nazwy dokumentów złożonych przez rząd ChRL. Nie jest to prawdą, gdyż przy weryfikacji Komisja poprosiła o konkretne doku-

menty budżetowe wydane przez MF (również wyraźnie wymienione w piśmie Komisji z dnia 23 maja 2013 r.) oraz przez lokalne departamenty w regionach, w których byli zlokalizowani producenci eksportujący (odnosząc się do konkretnych dokumentów złożonych przez producentów eksportujących), których to dokumentów rząd ChRL zdecydował się nie przekazywać.

(268) Komisja zwróciła się również z prośbą o konkretne informacje na temat wypłat w ramach programu Golden Sun otrzymanych przez jednego ze współpracujących eksporterów objętych próbą, który dostarczył produkt objęty postępowaniem i uzyskał bezpośrednio dochody od rządu. Rząd ChRL znów nie był w stanie wyjaśnić sytuacji i przedstawić jakichkolwiek szczegółów w czasie wizyty weryfikacyjnej i po prostu skontaktował się z radcą prawnym przedsiębiorstwa, który rzekomo wytłumaczył, że sytuacja została wyjaśniona z urzędnikami Komisji w czasie wizyty weryfikacyjnej, co nie było całkowicie zgodne z prawdą. Dodatkowe szczegółowe informacje dotyczące tej sytuacji przedstawiono poniżej w motywach 276–278. Jak to określono bardziej szczegółowo w motywach 275–278 poniżej, w dochodzeniu ustalono, że współpracujący producenci objęci próbą faktycznie czerpali korzyści z dotacji w ramach programu Golden Sun, w tym szczególnie z tytułu dostawy produktu objętego postępowaniem. Zatem stanowisko rządu ChRL, że ten program nie jest źródłem korzyści w związku z wytwarzaniem produktu objętego postępowaniem, znalazło bezsporne zaprzeczenie w dowodach i faktach zweryfikowanych w ramach dochodzenia.

(269) Ze względu na brak współpracy ze strony rządu ChRL Komisja nie była w stanie zweryfikować kilku istotnych aspektów programu Golden Sun oraz faktycznych korzyści udzielanych producentom produktu objętego postępowaniem. Oprócz tego rząd ChRL nie przekazał wszystkich istotnych żądanych dokumentów, w szczególności dokumentów budżetowych dotyczących kwot wyasygnowanych przez MF w ramach programu Golden Sun w odniesieniu do lat realizacji programu. Dlatego też pewne ustalenia dochodzenia opierają się na najlepszych dostępnych informacjach zawartych w aktach sprawy, zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego.

c) Podstawa prawna

(270) Główną podstawą prawną jest obwieszczenie w sprawie realizacji programu Golden Sun Demonstration z dnia 16 lipca 2009 r. oraz załączone środki tymczasowe dotyczące programu Golden Sun Demonstration w zakresie zarządzania funduszem pomocy finansowej, Caijian nr 397 [2009] wydane przez Ministerstwo Finansów, Ministerstwo Nauki oraz Krajową Radę ds. Energetyki; okólnik dotyczący pomyślnej realizacji zleceń w ramach Golden Sun Demonstration Programme, nr 718 [2009]; okólnik dotyczący pomyślnej realizacji programu Golden Sun Demonstration 2010, nr 622 [2010]; okólnik

w sprawie Instrukcji w zakresie wskaźników budżetowych do subsydiów finansowych na koszty budowy w ramach Golden Sun Demonstration Programmes 2010, nr 965 [2010] z dnia 2 grudnia 2010 r. wydany przez Ministerstwo Finansów; okólnik w sprawie dystrybucji celu budżetowego dla subsydiów fiskalnych przyznawanych na Golden Sun Programmes 2011, JCJ nr 336 z dnia 1 września 2011 r. wydany przez Departament Finansów Hebei; okólnik w zakresie dystrybucji celu budżetowego dla subsydium fiskalnego przyznawanego na Golden Sun Programmes 2011, HCJ nr 135 z dnia 8 listopada 2011 r. wydany przez Miejskie Biuro ds. Finansów w Hengshui.

d) Ustalenia wynikające z dochodzenia

(271) Program Golden Sun ustanowiono w 2009 r. w celu promowania postępu technologicznego oraz stopniowego rozwoju branży rozproszonych systemów fotowoltaicznych. Organami odpowiedzialnymi za program na szczeblu centralnym są Ministerstwo Finansów, Ministerstwo Nauki oraz Krajowa Rada ds. Energetyki. W obwieszczeniu w sprawie realizacji programu Golden Sun wymieniono szereg kryteriów uprawniających do ubiegania się o środki w ramach tego programu, w tym: a) przedsiębiorstwo powinno być uwzględnione w lokalnym planie realizacji projektu demonstracyjnego Golden Sun, b) powinno mieć moc zainstalowaną nie mniejszą niż 300 kWh, c) okres budowy nie powinien przekraczać jednego roku, a okres eksploatacji powinien wynosić nie mniej niż 20 lat, d) właściciele projektów fotowoltaicznych muszą posiadać aktywa o łącznej wartości 100 mln RMB oraz kapitał wynoszący przynajmniej 30 % kosztów inwestycji, e) producenci systemu zintegrowanego oraz kluczowego wyposażenia stosowanego w projektach generacji fotowoltaicznej powinni być wybierani w drodze przetargu. Kwalifikujące się projekty mogą otrzymać do 50 % łącznych kosztów inwestycyjnych od rządu, natomiast pułap ten wzrasta do 70 % dla właścicieli projektów zlokalizowanych na obszarach oddalonych, na których nie założono sieci przesyłowej.

(272) Jeśli chodzi o procedurę, przedsiębiorstwa pragnące otrzymać finansowanie w ramach programu muszą złożyć u właściwych organów rządowych wnioski oraz dokumenty uzupełniające. Departamenty finansów, departamenty ds. technologii oraz energetyki na szczeblu prowincji odpowiedzialne za organizację programu składają zbiorcze sprawozdanie podsumowujące dla Ministerstwa Finansów, Ministerstwa Nauki oraz Krajowej Rady ds. Energetyki, które odpowiadają za przegląd projektów w prowincjach w odniesieniu do programów technicznych, warunków budowy, finansowania oraz wszelkich innych aspektów. Po ostatecznym zatwierdzeniu przez rząd Ministerstwo Finansów przydziela środki bezpośrednio właścicielowi projektu i zachowuje odpowiednie dokumenty dotyczące zatwierdzenia i wypłaty.

(273) W praktyce operatorzy projektów składają wnioski o finansowanie do rządu po zawarciu umowy z dostawcą lub dostawcami kwalifikujących się urządzeń fotowol-

taicznych (tj. produktu objętego postępowaniem). Zgodnie ze stosownym ustawodawstwem wspomnianych dostawców kwalifikujących się urządzeń fotowoltaicznych wybiera się za pośrednictwem procedur przetargowych. Rząd ChRL nie wyjaśnił jednak, w jaki sposób korzysta ze swobody uznania podczas wyboru operatorów projektów do planów realizacji projektu demonstracyjnego Golden Sun ani w jaki sposób przedmiotowi operatorzy projektów wybierają z kolei dostawców kwalifikujących się urządzeń fotowoltaicznych. Rząd ChRL i zainteresowane strony nie wykazali, że proces wyboru jest otwarty, przejrzysty i niedyskryminujący, ponieważ nie przedłożyli stosownych dokumentów. Nic nie wskazuje, że zakupiono jakiegokolwiek zagraniczne urządzenia fotowoltaiczne. Znaczącą część kwalifikujących się urządzeń fotowoltaicznych dostarczał jeden współpracujący producent objęty próbą. W oparciu o dostępny stan faktyczny instytucje stwierdziły zatem, że program Golden Sun wykorzystywano jako sposób generowania sztucznego popytu na produkty wybranych chińskich producentów produktu objętego postępowaniem. Jeżeli rząd uznaje dany projekt za kwalifikujący się, powinien przyznać fundusze.

(274) W ramach programu Golden Sun przyznaje się subsydia w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) oraz art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego w formie przekazu środków finansowych od rządu ChRL w formie dotacji na rzecz producentów produktu objętego postępowaniem.

(275) W szczególności w toku dochodzenia ustalono, że kilku współpracujących producentów objętych próbą bezpośrednio otrzymało dotacje w ramach programu Golden Sun na instalacje wyposażenia generującego elektryczność z energii słonecznej na terenie ich zakładów. Przedmiotowe dotacje wypłacone współpracującym producentom objętym próbą kompensują część kosztów, jakie w przeciwnym wypadku musieliby oni ponieść, a zatem są bezpośrednio powiązane z produktem objętym postępowaniem.

(276) Ponadto w dochodzeniu ustalono również, że współpracujący producenci objęci próbą czerpali również korzyści z finansowania w ramach tego programu na potrzeby dostawy produktu objętego postępowaniem do niepowiązanych operatorów projektów. W szczególności podczas dochodzenia na miejscu ustalono, że jeden współpracujący producent eksportujący objęty próbą otrzymał bezpośrednio od rządu ChRL znaczną płatność ryczałtową za wszystkie 40 projektów finansowanych w ramach programu Golden Sun, dla których dostarczył produkt objęty postępowaniem. W odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu współpracujący producent eksportujący objęty próbą nie zgłosił takiej kwoty. W okólniku Ministerstwa Finansów z 2010 r. wykazano, że wspomnianego współpracującego eksportera wybrano do dostarczania produktu objętego postępowaniem kilku niepowiązanym operatorom projektów, zarówno z sektora prywatnego, jak i publicznego. Komisja próbowała

uzyskać od rządu ChRL informacje dotyczące tej płatności bezpośredniej na rzecz współpracującego eksportera objętego próbą, gdyż w art. 13 wstępnych środków w zakresie programu Golden Sun w zawiadomieniu z 2009 r. konkretnie wymaga się, by dotacje wypłacano bezpośrednio operatorowi projektu (tzn. nie dostawcy urządzeń fotowoltaicznych), a rząd ChRL wyraźnie potwierdził ten element przy weryfikacji. Jak objaśniono powyżej, rząd ChRL nie był w stanie udzielić żadnego wyjaśnienia w czasie wizyty weryfikacyjnej dotyczącego kwestii, dlaczego eksporter objęty próbą otrzymał bezpośrednio finansowanie. W piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r. rząd ChRL ograniczył swoje uwagi jedynie do jednego z 40 projektów, stwierdzając po prostu, że między operatorem projektu a współpracującym producentem eksportującym objętym próbą istniało porozumienie finansowe, ponieważ operator nie miał wystarczających środków finansowych, by zapłacić współpracującemu producentowi eksportującemu objętemu próbą, zatem uzgodnili oni, że subsydlum zostanie wypłacone bezpośrednio współpracującemu producentowi eksportującemu objętemu próbą. Z uwagi na fakt, że to nieuzasadnione i bardzo zwięzłe wyjaśnienie dotyczyło tylko jednego projektu z udziałem współpracującego eksportera objętego próbą spośród 40 projektów wymienionych w dokumencie MF, jest ono całkowicie niewystarczające, by Komisja mogła wyjaśnić sytuację.

(277) W piśmie z dnia 24 czerwca 2013 r. współpracujący eksporter objęty próbą starał się uzasadnić, że płatności bezpośredniej w odniesieniu do wspomnianych 40 projektów nie zgłoszono, ponieważ stanowiła ona subsydlum „użytkownika” dla operatora projektu, a nie dla dostawcy. Eksporter ten potwierdził, że otrzymał jedną bezpośrednią płatność ryczałtową związaną z dostawami w ramach 40 projektów wymienionych w okólniku MF, dodając, że rząd ma możliwość przekazywania środków bezpośrednio do dostawcy, a także, że wynika to z konieczności zapewnienia, że dotacje te będą wykorzystane jedynie na autoryzowane systemy fotowoltaiczne oraz w celu ułatwienia kontroli. W swojej odpowiedzi eksporter skoncentrował się jednak na jednym projekcie, w odniesieniu do którego zebrano dokumenty na miejscu, i pominął pozostałe 39 projektów, na rzecz których otrzymał bezpośrednio dofinansowanie w ramach Golden Sun. Mimo że eksporter udowodnił, iż fundusze na rzecz tego konkretnego projektu zaksięgowano jako niespłacony dług, a nie jako zaliczkę z tytułu dotacji rządowej, nie przedłożył on żadnych innych dowodów dotyczących faktycznego zakończenia tego lub jakiegokolwiek innego projektu, w tym dowodów dotyczących faktycznej dostawy produktu objętego postępowaniem, na który otrzymano fundusze. W swoim wyjaśnieniu nie wytłumaczył on niespójności bezpośrednich płatności dokonywanych przez rząd ze stosownymi przepisami wykonawczymi przytoczonymi powyżej, które stanowią, że zazwyczaj rząd ChRL przekazuje dochody operatorowi projektu, a nie dostawcy urządzeń.

(278) Komisja uważa wyjaśnienie rządu ChRL dotyczące porozumienia finansowego między współpracującym eksporterem objętym próbą oraz operatorem projektu za nieprzekonujące, ponieważ wydaje się dziwne, że dwie strony prywatne mogły autonomicznie zdecydować o zawarciu porozumienia obejmującego działanie rządu

(tzn. bezpośrednią płatność od rządu na rzecz dostawcy na mocy odstąpienia od art. 13 zawiadomienia z 2009 r.) bez jednoczesnego zaangażowania także rządu lub choćby jego wiedzy o tym porozumieniu. Rząd ChRL nie przedstawił solidniejszych dowodów oraz uwag co do tego aspektu bezpośrednich płatności na rzecz dostawców i zdecydował się ograniczyć swoją odpowiedź do jednego, nienazwanego projektu spośród 40 projektów realizowanych przez współpracujących eksporterów objętych próbą. W wyjaśnieniach przekazanych przez tego eksportera nie wspomina się także o tej uwadze rządu ChRL co do trudnej sytuacji finansowej operatora w odniesieniu do projektu, którego rząd ChRL nie sprecyzował. Ponadto stwierdzenia eksportera dotyczące możliwości dokonania płatności bezpośredniej oraz związane z tym przesłanki nie znajdują potwierdzenia w innych źródłach, ani w informacjach przekazanych przez rząd ChRL.

(279) W świetle powyższych ograniczonych i sprzecznych uwag przedstawionych przez rząd ChRL i współpracującego eksportera objętego próbą jedynym punktem wspólnym i wnioskiem, jaki można wyciągnąć, jest stwierdzenie, że bezpośrednia płatność ryczałtowa dokonana przez rząd ChRL na rzecz współpracującego eksportera objętego próbą była konieczna, aby dopilnować, że wspomniany eksporter uzyska dochody, ponieważ istniałoby ryzyko braku płatności związane z trudnościami finansowymi operatora projektu. Nie zmienia to jednak faktu, że współpracujący eksporter objęty próbą nie był w stanie wyjaśnić, w jaki sposób wykorzystał płatność ryczałtową ze strony rządu, czy urządzenia fotowoltaiczne ostatecznie dostarczono operatorom projektów ani jaką cenę zapłacili operatorzy projektów, jeżeli w ogóle zapłacili. Biorąc pod uwagę brak innych dowodów dostępnych w aktach sprawy lub do których Komisja miałaby dostęp w rozsądny sposób, stwierdza się zatem na podstawie art. 28 rozporządzenia podstawowego, że płatność ryczałtowa na rzecz współpracującego eksportera stanowi bezpośrednią dotację w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego.

(280) Komisja stwierdza ponadto, że dotacje przyznane dostawcom produktu objętego postępowaniem albo będącym operatorami projektów albo w przypadku rzekomych dostaw urządzeń fotowoltaicznych do niepowiązanych operatorów projektów przynoszą korzyść wspomnianym dostawcom zgodnie z art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego. Finansowanie w ramach programu Golden Sun umożliwia producentom produktu objętego postępowaniem będącym operatorami projektów oszczędzanie na kosztach instalacji wyposażenia generującego elektryczność z energii słonecznej w ich pomieszczeniach. Finansowanie w ramach programu Golden Sun jest zatrzymywane bezpośrednio przez producentów produktu objętego postępowaniem, którzy są dostawcami urządzeń fotowoltaicznych dla niepowiązanych operatorów projektów, bez potrzeby skutecznego zapewniania urządzeń lub chroni ich przed ryzykiem braku płatności ze strony niepowiązanych operatorów projektów. W tym ostatnim przypadku producenci produktu objętego postępowaniem otrzymują płatność, której w przeciwnym razie nie otrzymaliby od niepowiązanego operatora projektu.

(281) Przedmiotowy program subsydiowania jest również szczególnie w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę fakt, że w samych przepisach, na podstawie których działa organ przyznający subsydium, ograniczono dostęp do tego programu wyłącznie do określonych operatorów projektów spełniających kilka kryteriów wymienionych w przepisach, a szerzej jedynie do przedsiębiorstw działających w sektorze energii słonecznej. Co więcej, z uwagi na fakt, że ani wybór dostawcy urządzeń fotowoltaicznych ani wybór operatorów projektów nie przebiega w oparciu o otwarty, przejrzysty i niedyskryminujący proces konkurencji oraz że rząd ChRL dokonuje bezpośrednich płatności na rzecz dostawców urządzeń fotowoltaicznych, przedmiotowy program jest również szczególnie, ponieważ faktycznie mogą z niego skorzystać tylko niektórzy dostawcy urządzeń fotowoltaicznych. Program ten nie spełnia wymogów braku szczególności zawartego w art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę fakt, że warunki kwalifikowalności oraz faktyczne kryteria kwalifikacji konieczne, by przedsiębiorstwa mogły być uwzględnione w lokalnych planach realizacji projektów oraz aby ostateczne projekty były wybierane na podstawie różnych aspektów technicznych i finansowych, nie są obiektywne i nie znajdują automatycznego zastosowania.

e) Wniosek

(282) Program „Golden Sun” jest subsydium szczególnym w postaci dotacji. W toku dochodzenia ustalono, że niektórzy eksporterzy współpracujący objęci próbą odnieśli korzyści z tego subsydium.

f) Obliczanie wysokości subsydium

(283) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producentów eksportujących objętych próbą w trakcie OD wynosi:

Golden Sun Demonstration Programme	
Przedsiębiorstwo/grupa przedsiębiorstw	Stopa subsydiowania
Wuxi Suntech Power Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Yingli Green Energy Holding Company i powiązane przedsiębiorstwa	0,24 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,09 %
JA Group	0,00 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Delsolar (Wujiang) Ltd. i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,02 %
Jinko Solar Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,05 %

3.4.3. Programy zwolnień z podatków bezpośrednich i ulg w zakresie podatków bezpośrednich

3.4.3.1. Program „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata” dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym

a) Wprowadzenie

(284) W skardze stwierdzono, że istnieją szczególne przepisy z 1991 r. mające na celu promowanie inwestycji zagranicznych w Chinach poprzez ustawę o podatku dochodowym dla przedsiębiorstw z udziałem kapitału zagranicznego oraz dla przedsiębiorstw zagranicznych („ustawa o podatku dochodowym dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym”). Wśród korzyści dla tak zwanych przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym istnieje program subsydiowania nazywany programem „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata”, w ramach którego przewiduje się całkowite zwolnienie z podatków bezpośrednich przez pierwsze dwa lata rentowności przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym i opłacanie połowy obowiązującej stawki podatku dochodowego przez kolejne trzy lata.

(285) Program „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata” występuje także w innym wariantcie dla przedsiębiorstw uznanych za przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane i nowe technologie oraz znajdujących się na pewnych wyznaczonych obszarach. Korzyści przysługujące w ramach tego wariantu programu mogą mieć zastosowanie również po 2013 r. W toku dochodzenia wykazano, że jeden z eksporterów współpracujących (Yingli Hainan) odnosi korzyści w ramach tego programu od 2011 r., korzystając z całkowitego zwolnienia podatkowego za lata 2011 i 2012 oraz ze zmniejszenia stawki podatkowej o 50 % przez kolejne trzy lata.

(286) Komisja starała się zweryfikować ten program podczas wizyty weryfikacyjnej u rządu ChRL. Rząd ChRL nie przekazał jednak informacji na temat wspomnianego odmiennego wariantu programu „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata”. W piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r. rząd ChRL stwierdził, że zarzuty przedstawione w skardze nie dotyczyły tego programu oraz że — wbrew temu, co zarzuca się w skardze — nie jest to program zastępujący wariant programu „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata” przeznaczony dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym, który to program stosuje się bez ograniczeń geograficznych. Komisja przyjmuje do wiadomości te wyjaśnienia złożone przez rząd ChRL i rozumie, że ten program podatkowy jest formalnie programem oddzielnym od programu „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata” przeznaczonego dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym. Biorąc jednak pod uwagę fakt, że z przedmiotowego programu nadal czerpano korzyści po domniemanym zakończeniu programu dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym oraz że mechanizm, charakter i skutki korzyści odnoszonych z tego programu są takie same jak w przypadku programu dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym, jak również że program ten został zgłoszony przez jednego z eksporterów współpracujących objętych próbą, Komisja uważa, że program ten jest blisko powiązany z programem „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata” przeznaczonym dla przedsiębiorstw z kapitałem

zagranicznym, jako kontynuacja tego samego programu, oraz że należy go objąć środkami wyrównawczymi. W związku z tym Komisja stwierdza, że art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego pozwala na zbadanie wszelkich domniemanych subsydiów wskazanych przez skarżącego i nie odnosi się do wszelkich domniemanych programów subsydiowania. Ponieważ w tym przypadku oba programy dotyczą tego samego subsydium, tj. utraconych dochodów z tytułu podatku od przedsiębiorstw, Komisja ma prawo badać je jako pojedyncze subsydium.

b) Podstawa prawna

(287) Podstawę prawną tego programu stanowią art. 8 ustawy o podatku dochodowym dla przedsiębiorstw z udziałem kapitału zagranicznego oraz art. 72 rozporządzenia w sprawie wdrożenia ustawy o podatku dochodowym ChRL dla przedsiębiorstw z udziałem kapitału zagranicznego oraz dla przedsiębiorstw zagranicznych. Według rządu ChRL program ten zakończono wraz z przyjęciem w dniu 16 marca 2007 r. ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw („ustawa o podatku dochodowym od przedsiębiorstw”) z 2008 r. na piątej sesji X Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych Chińskiej Republiki Ludowej, a mianowicie na podstawie art. 57 ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw, a stopniowe wycofywanie korzyści trwało do końca 2012 r.

(288) Podstawą prawną szczególnego programu „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata” jest dekret nr 40 [2007], tj. obwieszczenie Rady Państwa w sprawie wdrożenia przejściowych środków preferencyjnych w odniesieniu do podatku dochodowego od przedsiębiorstw wysoce zaawansowanych technologicznie utworzonych w specjalnej strefie ekonomicznej i w nowym dystrykcie Szanghaj Pudong, w oparciu o art. 57 ust. 3 ustawy ChRL o podatku dochodowym od przedsiębiorstw wraz ze środkami administracyjnymi na potrzeby określania przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

(289) Z podatku dochodowego zwolnione są tylko wydajne przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym mające działać przez okres nie krótszy niż dziesięć lat. Zwolnienie za pierwsze dwa lata zaczyna się od roku, w którym przedsiębiorstwo zaczyna osiągać zyski, a następnie przez kolejne trzy lata mające zastosowanie stawki podatkowe obniżone są o pięćdziesiąt procent.

(290) W przypadku szczególnego programu stanowiącego wariant kwalifikujące się przedsiębiorstwa muszą mieć uznany status przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie potwierdzony określonym certyfikatem administracyjnym, tj. muszą posiadać podstawowe prawa własności intelektualnej oraz również

spełniać warunki określone w art. 93 rozporządzenia w sprawie wdrożenia ustawy ChRL o podatku dochodowym od przedsiębiorstw.

(291) Każde przedsiębiorstwo, które zamierza ubiegać się o udział w tym programie, musi złożyć do Państwowego Urzędu Podatkowego roczną deklarację podatkową wraz z załącznikami oraz sprawozdania finansowe. Dotyczy to również szczególnego programu stanowiącego wariant.

(292) Rząd ChRL stwierdził, że program ten jest stopniowo wycofywany od czasu wejścia w życie ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw w 2008 r., a korzyści w ramach tego programu są dostępne do końca 2012 r. Rząd ChRL stwierdził również, że nie ma żadnego programu zastępczego dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym oraz że traktowanie pod względem podatkowym przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym jest obecnie takie samo, jak w przypadku innych podatników będących osobami prawnymi. Komisja zwraca uwagę, że ten program podatkowy przyniósł korzyści w OD, ponieważ kilku producentów w sektorze energii fotowoltaicznej skorzystało z niego podczas OD. Ponadto nie można wykluczyć, że korzyści są nadal dostępne w ramach tego programu ani że podobny program zastępczy jest dostępny lub zostanie utworzony w przyszłości. Co więcej, jak wyjaśniono powyżej, w toku dochodzenia wykazano, że istnieją również inne warianty programu „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata”, z których nadal korzystają producenci paneli fotowoltaicznych. W związku z tym uznaje się, że przedmiotowy program nadal stanowi podstawę środków wyrównawczych.

(293) Ze szczególnego programu stanowiącego wariant korzystał jeden eksporter współpracujący, tj. Yingli Green Energy.

d) Wniosek

(294) Przedmiotowy program stanowi subsydium w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) i art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego w postaci dochodów utraconych przez rząd, które stanowią korzyść dla przedsiębiorstw będących odbiorcami.

(295) Przedmiotowy program subsydiowania jest szczególnie w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę fakt, że w przepisach, na podstawie których działa organ przyznający subsydium, ograniczono dostęp do tego programu wyłącznie do określonych przedsiębiorstw, które kwalifikują się jako przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym i spełniają konkretne kryteria ustanowione w odpowiednich przepisach.

(296) W związku z tym przedmiotowe subsydium należy uznać za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

- (297) W przypadku programu będącego wariantem należy go uznać za subsyduium w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) i art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego w postaci utraconych dochodów publicznych, które stanowią korzyść dla przedsiębiorstw będących odbiorcami.
- (298) Przedmiotowy program subsydiowania jest szczególnie w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę fakt, że w samych przepisach, na podstawie których działa organ przyznający subsyduium, ograniczono dostęp do tego programu wyłącznie do określonych przedsiębiorstw i sektorów klasyfikowanych jako promowane, takich jak przedsiębiorstwa należące do sektora energii fotowoltaicznej. Program ma również charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 3, ponieważ możliwość zakwalifikowania się do niego ogranicza się do określonych regionów.
- (299) W związku z tym wariant ten należy uznać za stanowiący podstawę środków wyrównawczych.

e) **Obliczanie wysokości subsyduium**

- (300) Kwotę subsyduium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w OD. Za korzyść uzyskaną przez odbiorców uznano łączną wartość podatku do zapłaty według podstawowej stawki podatkowej, po odjęciu kwoty podatku, która została zapłacona przy obniżonej preferencyjnej stawce podatkowej. Kwoty objęte środkami wyrównawczymi oparte są na danych liczbowych zawartych w deklaracjach podatkowych przedsiębiorstw za 2011 r. Ponieważ żaden z eksporterów współpracujących objętych próbą nie dysponował zweryfikowanymi przez biegłego rewidenta deklaracjami podatkowymi za rok podatkowy 2012, pod uwagę wzięto dane liczbowe za cały rok podatkowy 2011.
- (301) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsyduium (licznik) została przydzielona do łącznego obrotu uzyskanego przez współpracujących producentów eksportujących ze sprzedaży w OD, ponieważ subsyduium nie jest uzależnione od wyników wywozu i nie było przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.
- (302) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producentów eksportujących objętych próbą w trakcie OD wynosi:

Program „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata”	
Przedsiębiorstwo/grupa przedsiębiorstw	Stopa subsydiowania
Wuxi Suntech Power Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,31 %
Yingli Green Energy Holding Company i powiązane przedsiębiorstwa	0,35 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
JingAo Group i powiązane przedsiębiorstwa	0,47 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Delsolar (Wujiang) Ltd. i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,00 %
Jinko Solar Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	1,03 %

- 3.4.3.2. Ulga w zakresie podatku dochodowego dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym zorientowanych na wywóz
- (303) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.
- 3.4.3.3. Korzyści w zakresie podatku dochodowego dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym na podstawie ich położenia geograficznego
- (304) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.
- 3.4.3.4. Ulga podatkowa dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym nabywających urządzenia produkcji chińskiej
- (305) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.

3.4.3.5. Odliczenia od podatku za badania i rozwój dokonywane przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym

a) **Wprowadzenie**

- (306) W skardze stwierdzono, że przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym mają prawo do preferencyjnego traktowania podatkowego w odniesieniu do ich działań badawczo-rozwojowych w postaci odliczenia od podatku 150 % wydatków, jeżeli wydatki te wzrosły o 10 % lub więcej w porównaniu z poprzednim rokiem.
- (307) Rząd ChRL twierdził, że przedmiotowy program został zakończony wraz z przyjęciem w 2008 r. ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw oraz że nie zastosowano okresu stopniowego wycofywania. Kilku eksporterów współpracujących objętych próbą zgłosiło jednak, że korzystało z podobnego programu na mocy ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw z 2008 r., co wskazuje na to, że w 2008 r. program preferencyjnego odliczania kosztów badań i rozwoju przeznaczony dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym zastąpiono programem o charakterze szczególnym. Rząd ChRL nie dostarczył dalszych informacji na temat odliczenia od podatku 150 % wydatków w swoich odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu i na pismo w sprawie uzupełnienia braków.

b) **Podstawa prawna**

- (308) Przedmiotowy program przewidziany jest w art. 30 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw oraz w art. 95 rozporządzenia w sprawie wdrożenia ustawy ChRL o podatku dochodowym od przedsiębiorstw („rozporządzenie w sprawie wdrożenia ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw”), a także w środkach administracyjnych na potrzeby określania przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie (Guo Ke Fa Huo [2008] nr 172) oraz art. 93 rozporządzenia wykonawczego w sprawie podatku dochodowego od przedsiębiorstw wraz z obwieszczeniem Państwowego Urzędu Podatkowego w sprawie kwestii dotyczących uiszczania podatku dochodowego od przedsiębiorstw przez przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane i nowe technologie (Guo Shui Han [2008] nr 985).
- (309) Artykuł 95 stanowi, że dodatkowego odliczenia w wysokości 50 % wydatków na badania i rozwój wymienionych w art. 30 pkt 1 udziela się w odniesieniu do takich wydatków w przypadku produktów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie, tak aby podlegały one amortyzacji w oparciu o 150 % kosztów wartości niematerialnych i prawnych.
- c) **Ustalenia wynikające z dochodzenia**
- (310) Jak zaznaczono powyżej, rząd ChRL nie przekazał żadnych odnośnych informacji na temat tego programu w swoich odpowiedziach na kwestionariusz i pismo w sprawie uzupełnienia braków. Przedmiotowy program objęto już środkami wyrównawczymi w dochodzeniu w sprawie cienkiego papieru powleczonego⁽¹⁾ oraz

w dochodzeniu w sprawie stali powlekanej organicznie⁽²⁾. Odpowiednie przepisy rzeczywiście wskazują na to, że program ten zapewnia korzyści ograniczające się do przedsiębiorstw, które są formalnie uznane za przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane i nowe technologie. Przedsiębiorstwa te muszą również ponosić wydatki na badania i rozwój, aby rozwijać nowe technologie, nowe produkty i nowe techniki rzemieślnicze. Kwalifikujące się przedsiębiorstwa mogą odliczyć od podatku dochodowego dodatkowe 50 % swoich wydatków na badania i rozwój. Również wydatki z tytułu wartości niematerialnych i prawnych w dziedzinie badań i rozwoju uprawniają kwalifikujące się przedsiębiorstwa do odliczenia w wysokości 150 % faktycznych kosztów poniesionych przez te przedsiębiorstwa.

- (311) W toku dochodzenia ustalono, że przedsiębiorstwa korzystające z tego programu składają swoją deklarację podatkową i odpowiednie załączniki. Rzeczywista kwota korzyści ujęta jest zarówno w deklaracji podatkowej, jak i w załączniku V. Do tego programu kwalifikują się tylko przedsiębiorstwa, które uzyskały formalny certyfikat w sprawie uznania ich za przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane i nowe technologie.

d) **Wniosek**

- (312) Przedmiotowy program stanowi subsyduum w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) i art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego w postaci dochodów utraconych przez rząd, które stanowią korzyść dla przedsiębiorstw będących odbiorcami.
- (313) Przedmiotowe subsyduum ma szczególny charakter w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ same przepisy ograniczają stosowanie tego programu tylko do niektórych przedsiębiorstw formalnie uznanych za przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane i nowe technologie oraz ponoszących wydatki na badania i rozwój, aby rozwijać nowe technologie, nowe produkty i nowe techniki rzemieślnicze.
- (314) W związku z tym przedmiotowe subsyduum należy uznać za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

e) **Obliczanie wysokości subsyduum**

- (315) Kwotę subsyduum stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w OD. Za korzyść uzyskaną przez odbiorców uznano łączną wartość podatku do zapłaty według podstawowej stawki podatkowej, po odjęciu kwoty podatku, która została zapłacona przy uwzględnieniu dodatkowego odliczenia w wysokości 50 % faktycznych wydatków na B&R w ramach zatwierdzonych projektów. Kwoty objęte środkami wyrównawczymi oparte są na danych liczbowych zawartych w deklaracjach podatkowych przedsiębiorstw za 2011 r. Ponieważ żaden z eksporterów współpracujących objętych próbą nie dysponował zweryfikowanymi przez biegłego rewidenta deklaracjami podatkowymi za rok podatkowy 2012, pod uwagę wzięto dane liczbowe za cały rok podatkowy 2011.

⁽¹⁾ Motyw 116 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 452/2011 z dnia 6 maja 2011 r. nakładającego ostateczne cło antysubsydne na przywóz cienkiego papieru powleczonego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 128 z 14.5.2011, s. 18).

⁽²⁾ Motyw 226 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 215/2013 z dnia 11 marca 2013 r. nakładającego cło wyrównawcze na przywóz niektórych wyrobów ze stali powlekanej organicznie, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 73 z 15.3.2013, s. 16).

(316) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota tego subsydium (licznik) została przydzielona do łącznego obrotu uzyskanego przez współpracujących producentów eksportujących ze sprzedaży w OD, ponieważ subsydium nie jest uzależnione od wyników wywozu i nie było przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.

(317) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producentów eksportujących objętych próbą w trakcie OD wynosi:

Odliczenia od podatku za badania i rozwój	
Przedsiębiorstwo/grupa przedsiębiorstw	Stopa subsydiowania
Wuxi Suntech Power Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,10 %
Yingli Green Energy Holding Company i powiązane przedsiębiorstwa	0,49 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
JingAo Group i powiązane przedsiębiorstwa	0,02 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Delsolar (Wujiang) Ltd. i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,29 %
Jinko Solar Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,33 %

3.4.3.6. Zwroty podatkowe za reinwestycje zysków przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym w przedsiębiorstwa zorientowane na wywóz

(318) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.

3.4.3.7. Preferencyjne programy podatkowe dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym uznawanych za przedsiębiorstwa należące do branż wykorzystujących zaawansowane lub nowe technologie

(319) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu, ponieważ przedsiębiorstwa te korzystały z nowego programu, który zastąpił traktowanie preferencyjne. Szczegóły omówiono w pkt 3.4.4.8. poniżej.

3.4.3.8. Ulgi podatkowe dla przedsiębiorstw z branż wykorzystujących zaawansowane lub nowe technologie zaangażowanych w wyznaczone projekty

a) Wprowadzenie

(320) Program ten umożliwia przedsiębiorstwu uznanemu za przedsiębiorstwo wykorzystujące zaawansowane i nowe technologie skorzystanie ze stawki podatku dochodowego w wysokości 15 % obniżonej w stosunku do zwykłej stawki w wysokości 25 %. Przedmiotowy program został uznany przez UE za stanowiący podstawę środków wyrównawczych w dochodzeniu w sprawie cienkiego papieru powleczonego oraz w dochodzeniu w sprawie stali powlekanej organicznie; również organy Stanów Zjednoczonych uznały ten program za stanowiący podstawę środków wyrównawczych.

b) Podstawa prawna

(321) Podstawę prawną tego programu stanowią art. 28 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw wraz ze środkami administracyjnymi na potrzeby określania przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie (Guo Ke Fa Huo [2008] nr 172) oraz art. 93 rozporządzenia wykonawczego w sprawie podatku dochodowego od przedsiębiorstw wraz z obwieszczeniem Państwowego Urzędu Podatkowego w sprawie kwestii dotyczących uiszczania podatku dochodowego od przedsiębiorstw przez przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane i nowe technologie (Guo Shui Han [2008] nr 985).

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

(322) Przedmiotowy program ma zastosowanie do uznanych przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie, które to przedsiębiorstwa potrzebują kluczowego wsparcia ze strony państwa. Przedsiębiorstwa te mają podstawowe niezależne prawa własności intelektualnej i muszą spełniać szereg wymagań: (i) ich producenci są zaangażowani w wytwarzanie produktów z dziedziny zaawansowanych technologii otrzymujących kluczowe wsparcie ze strony państwa; (ii) całkowite wydatki na badania i rozwój odpowiadają określonej części całkowitych dochodów ze sprzedaży; (iii) dochody ze sprzedaży produktów wytwarzanych z wykorzystaniem zaawansowanych i nowych technologii stanowią określoną część całkowitych dochodów ze sprzedaży; (iv) personel zaangażowany w badania i rozwój stanowi określony odsetek całkowitej liczby pracowników; (v) spełnione są pozostałe wymogi ustanowione w środkach administracyjnych na potrzeby określania przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie z 2008 r.

(323) Przedsiębiorstwa korzystające z tego programu muszą złożyć swoją deklarację podatkową i odpowiednie załączniki. Rzeczywista kwota korzyści ujęta jest zarówno w deklaracji podatkowej, jak i w załączniku V.

d) Wniosek

(324) W związku z tym program należy uznać za subsydium w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) i art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ istnieje wkład finansowy w postaci utraconych dochodów publicznych, co stanowi korzyść dla przedsiębiorstw będących odbiorcami. Korzyść dla odbiorcy jest równa kwocie oszczędności podatkowych osiągniętych dzięki temu programowi zgodnie z art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego.

(325) Przedmiotowe subsydium ma szczególny charakter w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ jest ograniczone do przedsiębiorstw, które posiadają certyfikat przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie oraz spełniają wszystkie wymogi ustanowione w środkach administracyjnych z 2008 r. Ponadto nie istnieją obiektywne kryteria ustanowione w przepisach lub przez organ przyznający subsydium, dotyczące możliwości zakwalifikowania się do programu, i możliwość taka nie jest uzyskiwana automatycznie, zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

(326) W związku z tym przedmiotowe subsydium należy uznać za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

e) Obliczanie wysokości subsydium

(327) Kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w OD. Za korzyść uzyskaną przez odbiorców uznano łączną wartość podatku do zapłaty według podstawowej stawki podatkowej, po odjęciu kwoty podatku, która została zapłacona przy obniżonej preferencyjnej stawce podatkowej. Kwoty objęte środkami wyrównawczymi oparte są na danych liczbowych zawartych w deklaracjach podatkowych przedsiębiorstw za 2011 r. Ponieważ żaden z eksporterów współpracujących objętych próbą nie dysponował zweryfikowanymi przez biegłego rewidenta deklaracjami podatkowymi za rok podatkowy 2012, pod uwagę wzięto dane liczbowe za cały rok podatkowy 2011.

(328) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producentów eksportujących objętych próbą w trakcie OD wynosi:

Ulgi podatkowe dla przedsiębiorstw z branż wykorzystujących zaawansowane lub nowe technologie zaangażowanych w wyznaczone projekty

Przedsiębiorstwo/grupa przedsiębiorstw	Stopa subsydiowania
Wuxi Suntech Power Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,31 %
Yingli Green Energy Holding Company i powiązane przedsiębiorstwa	0,42 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,35 %
JingAo Group i powiązane przedsiębiorstwa	0,13 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,86 %
Delsolar (Wujiang) Ltd. i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,00 %
Jinko Solar Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %

3.4.3.9. Preferencyjna polityka podatkowa w zakresie podatku dochodowego wobec przedsiębiorstw z regionu północno-wschodniego

(329) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.

3.4.3.10. Programy podatkowe w prowincji Guangdong

(330) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.

3.4.4. Programy w zakresie podatków pośrednich i należności celnych przywozowych

3.4.4.1. Zwolnienia z podatku VAT oraz obniżki przywozowych taryf celnych za stosowanie urządzeń pochodzących z przywozu

a) Wprowadzenie

(331) Program zapewnia zwolnienie z VAT i przywozowych taryf celnych na rzecz przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym lub przedsiębiorstw krajowych w odniesieniu do przywozu dóbr kapitałowych wykorzystywanych przez nie w produkcji. Aby skorzystać ze zwolnienia, dobra te nie mogą być uwzględnione w wykazie urządzeń niekwalifikalnych, zaś przedsiębiorstwo ubiegające się o zwolnienie musi uzyskać certyfikat projektu promowanego

przez państwo wydany przez władze chińskie lub przez Krajową Komisję Rozwoju i Reform (NDRC) zgodnie z odpowiednimi przepisami inwestycyjnymi, podatkowymi lub prawa celnego. Program ten został objęty środkami wyrównawczymi w postępowaniu antysubsydyjnym w sprawie cienkiego papieru powleczonego oraz w sprawie stali powlekanej organicznie.

b) Podstawa prawna

- (332) Podstawą prawną przedmiotowego programu stanowią: okólnik Rady Państwa w sprawie dostosowania polityki podatkowej w zakresie przywożonych urządzeń, Guo Fa nr 37/1997, obwieszczenie Ministerstwa Finansów, Głównego Urzędu Cł oraz Państwowego Urzędu Podatkowego w sprawie dostosowania niektórych preferencyjnych przywozowych zasad celnych, obwieszczenie Ministerstwa Finansów, Głównego Urzędu Cł oraz Państwowego Urzędu Podatkowego nr 43 [2008], obwieszczenie NDRC w sprawie odpowiednich zagadnień dotyczących doręczenia pism zatwierdzających projekty, których rozwój jest wspierany przez państwo, finansowanych ze źródeł krajowych i zagranicznych, nr 316 2006 z dnia 22 lutego 2006 r., oraz katalog niepodlegających zwolnieniu z cła przywożonych artykułów dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym lub przedsiębiorstw krajowych z 2008 r.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (333) Przedmiotowy program uznaje się za zapewniający wkład finansowy w formie dochodów utraconych przez rząd ChRL w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym oraz inne kwalifikujące się przedsiębiorstwa krajowe są zwolnione z VAT lub innych taryf celnych, które w przeciwnym razie byłyby należne. Program przyznaje zatem korzyść przedsiębiorstwom będącym odbiorcami w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego. Program ma charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przepisy, na podstawie których działa organ przyznający subsydyum, ograniczają dostęp do tego programu do przedsiębiorstw, które inwestują w określone kategorie działalności wyczerpująco zdefiniowane przez prawo oraz należą do kategorii sektorów promowanych lub do ograniczonej kategorii B w ramach katalogu na potrzeby wytycznych dla sektorów przemysłu w zakresie inwestycji zagranicznych i transferu technologii lub które są zgodne z katalogiem kluczowych sektorów przemysłu, produktów i technologii, których rozwój jest promowany przez państwo. Ponadto nie istnieją obiektywne kryteria ograniczające możliwość zakwalifikowania się do tego programu ani ostateczne dowody pozwalające stwierdzić, że taka możliwość uzyskiwana jest automatycznie, zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

d) Obliczanie wysokości subsydyum

- (334) Kwotę subsydyum stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w OD. Za korzyść przyznaną odbiorcom uznaje się kwotę zwolnień z VAT i cła na przywożone urządzenia. W celu zagwarantowania, że kwota stanowiąca podstawę środków wyrównawczych obejmuje tylko OD, uzyskaną korzyść zamortyzowano w cyklu życia urządzenia zgodnie z przyjętymi praktykami księgowymi przedsiębiorstwa.
- (335) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producentów eksportujących objętych próbą w trakcie OD wynosi:

Zwolnienia z podatku VAT oraz obniżki przywozowych taryf celnych za stosowanie urządzeń pochodzących z przywozu	
Przedsiębiorstwo/grupa przedsiębiorstw	Stopa subsydiowania
Wuxi Suntech Power Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,24 %
Yingli Green Energy Holding Company i powiązane przedsiębiorstwa	0,44 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,38 %
JingAo Group i powiązane przedsiębiorstwa	0,35 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,78 %
Delsolar (Wujiang) Ltd. i powiązane przedsiębiorstwa	0,07 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,63 %
Jinko Solar Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %

3.4.4.2. Obniżki podatku VAT dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym nabywających urządzenia produkcji chińskiej

a) Wprowadzenie

- (336) Przedmiotowy program zapewnia zwolnienie z podatku VAT w przypadku zakupu urządzeń produkcji krajowej przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym. Aby skorzystać ze zwolnienia, urządzenia te nie mogą być uwzględnione w wykazie urządzeń niekwalifikowalnych, zaś wartość urządzeń nie może przekraczać określonego progu. Program ten został ujęty w postępowaniu antysubsydyjnym w sprawie cienkiego papieru powleczanego oraz w sprawie stali powlekanej organicznie.

b) Podstawa prawna

- (337) Podstawę prawną stanowią: środki tymczasowe dotyczące zarządzania zwrotami podatku za zakup urządzeń produkcji krajowej przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym, środki tymczasowe dotyczące zarządzania ulgami podatkowymi z tytułu zakupu urządzeń produkcji chińskiej na potrzeby projektów z udziałem kapitału zagranicznego oraz obwieszczenie Ministerstwa Finansów i Państwowego Urzędu Podatkowego w sprawie anulowania polityki ulg w odniesieniu do zakupu urządzeń produkcji krajowej przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (338) W swojej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu dotyczącym środków antysubsydyjnych rząd ChRL stwierdził, że przedmiotowy program został przerwany z dniem 1 stycznia 2009 r. i przywołał okólnik Ministerstwa Finansów i Państwowego Urzędu Podatkowego w sprawie zaprzestania polityki rabatowej w odniesieniu do zakupu urządzeń produkcji krajowej przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym (CAISHUI{2008} nr 176). W toku dochodzenia wykazano jednak, że kilku producentów eksportujących objętych próbą skorzystało z tego programu w okresie objętym dochodzeniem. Eksporterzy ci przedstawili szczegółowe informacje na temat tego programu, w tym informacje dotyczące kwoty otrzymanej korzyści. Biorąc to pod uwagę, uznano, że rząd ChRL nie dostarczył dokładnych informacji na temat tego programu i jak pokazuje sytuacja niektórych producentów eksportujących, program ten nadal trwa.

- (339) Ponieważ rząd ChRL nie przedstawił żadnych wymaganych informacji, Komisja oparła się na informacjach dostarczonych przez producentów eksportujących objętych próbą.

- (340) Przedmiotowy program uznaje się za zapewniający wkład finansowy w formie dochodów utraconych przez rząd ChRL w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym są zwolnione z VAT, który w przeciwnym razie byłby należny, gdyby takie zwolnienie nie miało miejsca. Program przyznaje zatem korzyść przedsiębiorstwom w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego. Program ma charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przepisy, na podstawie których działa organ przyznający subsyduum, ograniczają dostęp do tego programu do przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym, które nabywają urządzenia produkcji krajowej oraz należą do kategorii sektorów promowanych i do ograniczonej kategorii B w ramach katalogu sektorów z kapitałem zagranicznym, przy czym urządzenia nabywane na rynku krajowym wymienione są w katalogu kluczowych sektorów przemysłu, produktów i technologii, których rozwój jest promowany przez państwo. Ponadto zgodnie ze środkami tymczasowymi dotyczącymi zarządzania ulgami podatkowymi z tytułu zakupu urządzeń produkcji chińskiej na potrzeby projektów z udziałem kapitału zagranicznego oraz z obwieszczeniem Ministerstwa Finansów korzyści ograniczone są do przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym, które należą do kategorii sektorów promowanych wymienionych w przewodnim katalogu sektorów z kapitałem zagranicznym lub w katalogu korzystnych sektorów z kapitałem zagranicznym w regionach środkowo-zachodnich Chin. Ponadto nie istnieją obiektywne kryteria ograniczające możliwość zakwalifikowania się do tego programu ani ostateczne dowody pozwalające stwierdzić, że taka możliwość uzyskiwana jest automatycznie, zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Przedmiotowy program ma również szczególny charakter w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. b) rozporządzenia podstawowego, ponieważ subsyduum jest uwarunkowane preferencyjnym wykorzystywaniem towarów krajowych w stosunku do towarów przywożonych.

d) Obliczanie wysokości subsyduum

- (341) Kwotę subsyduum stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w OD. Za korzyść przyznaną odbiorcom uznaje się kwotę zwolnień z VAT na urządzenia produkcji krajowej. W celu zagwarantowania, że kwota stanowiąca podstawę środków wyrównawczych obejmuje tylko OD, uzyskaną korzyść zamortyzowano w cyklu życia urządzenia zgodnie z przyjętymi praktykami przedsiębiorstwa.

- (342) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producentów eksportujących objętych próbą w trakcie OD wynosi:

Obniżki podatku VAT dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym nabywających urządzenia produkcji chińskiej	
Przedsiębiorstwo/grupa przedsiębiorstw	Stopa subsydiowania
Wuxi Suntech Power Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Yingli Green Energy Holding Company i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
JingAo Group i powiązane przedsiębiorstwa	0,07 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,03 %
Delsolar (Wujiang) Ltd. i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,15 %
Jinko Solar Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,05 %

3.4.4.3. Zwolnienia z podatku VAT i taryf celnych na zakup środków trwałych w ramach programu funduszy na rozwój handlu zagranicznego

- (343) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.

3.4.5. Dostarczanie towarów i świadczenie usług przez rząd za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

3.4.5.1. Dostarczanie polikrzemu przez rząd za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

- (344) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.

3.4.5.2. Dostarczanie wyciskanych elementów z aluminium przez rząd za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

- (345) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.

3.4.5.3. Dostarczanie szkła przez rząd za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

- (346) W toku dochodzenia potwierdzono, że w OD przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programu.

3.4.5.4. Dostarczanie energii przez rząd

a) Wprowadzenie

- (347) Skarżący stwierdził, że niektórzy chińscy producenci polikrzemu korzystali z taniej energii elektrycznej dostarczanej za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.

b) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (348) W trakcie dochodzenia ustalono, że wielu producentów eksportujących objętych próbą ma w swojej grupie przedsiębiorstw powiązanego producenta polikrzemu. Ustalono, że jedna z grup producentów eksportujących objętych próbą, tj. LDK Solar, regularnie otrzymywała od Biura Finansowego strefy ekonomicznej Xin Yu znaczne subsydia na opłaty za energię elektryczną. Mimo że w tym przypadku przedsiębiorstwo to nie korzystało bezpośrednio ze stawek za energię elektryczną niższych niż inne dostępne na rynku, to znaczne rabaty udzielane przez Biuro Finansowe strefy ekonomicznej Xin Yu ostatecznie doprowadziły do sytuacji, w której przedsiębiorstwo to uzyskiwało korzyści polegające na otrzymywaniu taniej energii elektrycznej, co jest pod względem funkcjonalnym równoważne dostarczaniu energii przez rząd po cenach niższych od rynkowych. W każdym razie nawet gdyby traktować rabat jako dotację, przedmiotowy środek jest ściśle związany z zarzutami wysuniętymi przez skarżącego i wchodzi w zakres dochodzenia. Co więcej, należące do LDK Group przedsiębiorstwo objęte postępowaniem otrzymało w OD niemal całkowity zwrot swoich opłat za energię elektryczną.

- (349) Grupa LDK Solar uzyskała — za pośrednictwem związanego z nią producenta polikrzemu — wkład finansowy w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ rząd zapewnił jej subsydia na opłaty za energię elektryczną, bądź w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) wspomnianego rozporządzenia. Działanie to stanowi wkład finansowy ze strony rządu w postaci zapewnienia towarów innych niż ogólna infrastruktura w rozumieniu rozporządzenia podstawowego. Ewentualnie stanowi to bezpośrednie przekazanie środków finansowych.

(350) Grupa LDK Solar uzyskała korzyść w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego w stopniu, w jakim rząd zapewniał jej dostawy energii elektrycznej za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Ustalono, że z powodu subsydiów na opłaty za energię elektryczną eksporter ten w rzeczywistości był objęty stawką niższą od stawki powszechnie obowiązującej. Bezpośrednie przekazanie środków finansowych stanowi korzyść, ponieważ jest to bezzwrotna dotacja niedostępna na rynku.

(351) Subsydium w postaci dostarczania jednemu z producentów objętych próbą taniej energii elektrycznej poprzez udzielenie rabatu ma charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ subsydia na opłaty za energię elektryczną zostały wypłacone tylko LDK. Subsydium to ma również charakter szczególny pod względem regionalnym, ponieważ dotyczy niektórych przedsiębiorstw w strefie ekonomicznej Xin Yu. Wskutek odmowy współpracy ze strony LDK i rządu ChRL w odniesieniu do zgłoszenia tego subsydium powyższych ustaleń dokonano na podstawie dostępnych faktów.

c) Obliczenie kwoty subsydium

(352) Kwota subsydium była równa kwocie rabatu w OD.

(353) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producentów eksportujących objętych próbą w trakcie OD wynosi:

Energia elektryczna za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia	
Przedsiębiorstwo/grupa przedsiębiorstw	Stopa subsydiowania
Wuxi Suntech Power Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Yingli Green Energy Holding Company i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
JingAo Group i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	2,45 %
Delsolar (Wujiang) Ltd. i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,00 %
Jinko Solar Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,00 %

3.4.5.5. Przyznawanie prawa do użytkowania gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

a) Wprowadzenie

(354) Skarżący twierdził, że chińscy producenci produktu objętego postępowaniem otrzymali od rządu ChRL prawo do użytkowania gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, gdyż władze krajowe lub lokalne nie przyznają tego prawa zgodnie z zasadami rynkowymi.

(355) Rząd ChRL twierdził, że istnieje unormowany i zorganizowany konkurencyjny rynek gruntów, na którym prawa do użytkowania gruntów muszą być przedmiotem zgodnego z prawem, publicznego obrotu na rynku gruntów. Rząd ChRL stwierdził również, że grunty na działalność przemysłową i handlową należy pozyskać, płacąc za użytkowanie, na rynku otwartym w drodze przetargu, aukcji i w warunkach konkurencji oraz że „niezależnie od liczby ofert czy ceny początkowej cena ostatecznie zapłacona jest reprezentatywna dla ceny rynkowej, która jest określana przez podaż i popyt na wolnym rynku”. Rząd ChRL stwierdził również, że przekazanie prawa do użytkowania gruntów nie obejmuje ograniczeń pod względem ogłoszenia przeniesienia w drodze przetargu, aukcji i oferty, które wpływają na uczciwą konkurencję.

(356) Rząd ChRL nie przedstawił żadnych danych dotyczących faktycznych cen praw do użytkowania gruntów ani początkowych cen gruntów ustalonych przez rząd. Informacje na temat transakcji dotyczących przyznania praw do użytkowania gruntów dostarczone przez rząd ChRL w odpowiedzi na kwestionariusz były niepełne. Korygując swoją początkową odpowiedź na kwestionariusz podczas wizyty weryfikacyjnej, rząd ChRL potwierdził również, że niektóre ze zgłoszonych transakcji były przedmiotem procedury przetargowej. Nie przekazano jednak informacji na temat liczby ofert oraz różnicy pomiędzy ceną początkową a ostateczną, czego wymagano w kwestionariuszu.

(357) W trakcie weryfikacji Komisja zwróciła się do rządu ChRL z wnioskiem o przedstawienie dowodów na poparcie twierdzenia, że prawa do użytkowania gruntów w Chinach przyznaje się w drodze przetargu, oferty lub aukcji. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 11 przepisów w sprawie przekazywania praw do użytkowania gruntów budowlanych będących własnością państwa w drodze zaproszenia do przetargu, aukcji oraz oferty odpowiedzialny organ państwowy publikuje ogłoszenie publiczne,

ilekroć ma miejsce proces przetargu/aukcji/złożenia ofert. Na tej podstawie Komisja zwróciła się o przekazanie wszystkich publicznych ogłoszeń dotyczących transakcji, które były przedmiotem tych procedur, w celu zbierania i zweryfikowania informacji wymaganych w kwestionariuszu. Rząd ChRL nie dostarczył żadnego z tych ogłoszeń, gdyż stwierdził, że „one już nie istnieją”. W rezultacie Komisja nie była w stanie zweryfikować informacji na temat transakcji dotyczących przekazania praw do użytkowania gruntów, dokonanych przez producentów eksportujących objętych próbą.

(358) Komisja poinformowała rząd ChRL, że rozważa zastosowanie przepisów art. 28 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 w odniesieniu do przedmiotowego programu subsydiowania i oraz że biorąc pod uwagę fakt, iż rząd ChRL w swojej odpowiedzi na pismo Komisji z dnia 23 maja 2013 r. nie przedstawił zadowalającego wyjaśnienia ani żadnych nowych dowodów dotyczących tej kwestii, Komisja musi oprzeć swoje ustalenia na najlepszych dostępnych faktach, tj. w tym przypadku na informacjach przedłożonych przez producentów eksportujących objętych próbą oraz na innych publicznie dostępnych informacjach.

(359) Zakładając, że w ChRL nie istnieje cena rynkowa gruntów, Komisja zwróciła się również z wnioskiem do rządu ChRL o wyrażenie opinii na temat ewentualnych poziomów referencyjnych. Mimo że w czasie, w którym kwestionariusz przesłano do rządu ChRL, było to jedynie założenie, a nie ustalenie ani wnioski, rząd ChRL wyraził opinię, że założenie to jest błędne, i nie przedstawił żadnych konkretnych informacji na temat ewentualnych poziomów referencyjnych. Rząd ChRL stwierdził jedynie, że „w zakresie, w jakim należałoby zastosować jakikolwiek poziom referencyjny, poziomem tym powinny być ceny, które za podobne grunty musiałyby zapłacić chińskie przedsiębiorstwa z sektorów *niefaworyzowanych*”. Jako że rząd ChRL nie ujawnił, które sektory nie są „faworyzowane”, ani nie przedstawił żadnych informacji na temat cen, które w sektorach tych płaci się za grunty przemysłowe w Chinach, Komisja nie była w stanie ocenić, czy ceny te stanowią odpowiedni poziom referencyjny. Pod tym względem należy zauważyć, że w swoich wcześniejszych dochodzeniach w sprawie cienkiego papieru powleczonego oraz w sprawie stali powlekanej organicznie Komisja uznała, iż przekazywanie tym sektorom praw do użytkowania gruntów nie odbywa się z poszanowaniem zasad rynkowych.

b) Podstawa prawna

(360) W Chinach przyznawanie praw do użytkowania gruntów regulowane jest ustawą Chińskiej Republiki Ludowej o zarządzaniu gruntami.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

(361) Zgodnie z art. 2 ustawy o zarządzaniu gruntami wszystkie grunty są własnością państwa, ponieważ

zgodnie z konstytucją Chin i odpowiednimi przepisami prawa grunty są wspólną własnością narodu Chin. Nie jest możliwa sprzedaż gruntów, ale prawa do użytkowania gruntów mogą zostać przypisane zgodnie z ustawą. Organy państwowe mogą przyznać takie prawa poprzez przetargi publiczne, oferty cenowe bądź aukcje.

(362) Współpracujący producenci eksportujący przedstawili informacje dotyczące gruntów, z których korzystają, wraz z większością odpowiednich umów/certyfikatów użytkowania gruntów, ale rząd ChRL przedstawił jedynie ograniczone informacje dotyczące wyceny praw do użytkowania gruntów.

(363) Jak wspomniano powyżej, rząd ChRL twierdził, że w Chinach prawa do użytkowania gruntów przyznaje się w drodze przetargu, aukcji i w warunkach konkurencji. Zostało to również przewidziane w art. 137 ustawy Chińskiej Republiki Ludowej o prawach do nieruchomości.

(364) Ustalono jednak, że w praktyce system opisany przez rząd ChRL nie zawsze funkcjonuje w ten sposób. W trakcie weryfikacji producentów eksportujących objętych próbą Komisja uzyskała pewne ogłoszenia opublikowane przez właściwe organy na temat praw do użytkowania gruntów, które dostępne były do przekazania. Podczas gdy w jednym ogłoszeniu jednoznacznie ogranicza się potencjalnych nabywców prawa do użytkowania gruntów do przedsiębiorstw z sektora fotowoltaicznego⁽¹⁾, w innym ustala się ograniczenia ceny wstępnie określonej przez organy i uniemożliwia określanie ceny przez rynek⁽²⁾. Same aukcje wydawały się nie zapewniać rzeczywistej konkurencji, ponieważ w wielu przykładach zaobserwowanych w trakcie wizyt weryfikacyjnych na miejscu u producentów eksportujących tylko jedno przedsiębiorstwo złożyło ofertę (wyłącznie objęty próbą producent z sektora fotowoltaicznego), a tym samym cena otwarcia (wartość określona przez lokalny urząd zarządzający gruntami) stanowiła ostateczną cenę za metr kwadratowy.

(365) Powyższy dowód przeczy twierdzeniu rządu ChRL, że ceny płacone za prawo do użytkowania gruntów w ChRL są reprezentatywne dla ceny rynkowej, która jest określana przez popyt i podaż na wolnym rynku i że przekazanie prawa do użytkowania gruntów nie obejmuje ograniczeń pod względem ogłoszenia przeniesienia w drodze przetargu, aukcji i oferty, które wpływają na uczciwą konkurencję. Ustalono również, że niektórzy producenci eksportujący objęci próbą otrzymali zwroty od władz lokalnych mające zrekompensować im (i tak niskie) ceny, które zapłacili za prawa do użytkowania gruntów.

⁽¹⁾ Powiadomienie o zaproszeniu do składania ofert w związku z prawem do użytkowania państwowych miejskich działek budowlanych do użytku przemysłowego wraz z prawem do użytkowania gruntów w Yangzhou (działki nr 2008G017, 2008G018 oraz 2008G019, Urząd Gminny ds. Gruntów w Yangzhou, 30 stycznia 2008 r.).

⁽²⁾ Powiadomienie o przeniesieniu prawa do użytkowania gruntów państwowych (2009-02) w Tianwei wydane przez Urząd ds. Gruntów w mieście Baoding, art. 7.

- (366) Poza niskimi cenami niektórzy producenci eksportujący objęci próbą otrzymali inne środki finansowe związane z zakupem praw do użytkowania gruntów, które w rzeczywistości jeszcze bardziej obniżyły faktyczną cenę zapłaconą za prawa do użytkowania gruntów.
- (367) Ustalenia dokonane podczas postępowania potwierdzają, że sytuacja dotycząca przekazywania i nabywania gruntów w ChRL jest niejasna i nieprzejrzysta, a w wielu przypadkach władze dowolnie ustanawiają ceny. Władze ustanawiają ceny zgodnie z systemem wyceny gruntów miejskich, w którym jednym z kryteriów jest obowiązek uwzględnienia polityki przemysłowej przy ustalaniu ceny gruntów przemysłowych ⁽¹⁾.
- (368) Z niezależnych informacji dostępnych publicznie wynika również, że w ChRL grunty przyznaje się po cenach nieosiągających poziomu stawek rynkowych ⁽²⁾.

d) Wniosek

- (369) Przyznawanie prawa do użytkowania gruntów przez rząd ChRL należy zatem uznać za subsyduium w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iii) i art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego w formie dostarczenia towarów, co stanowi korzyść dla przedsiębiorstw będących odbiorcami. Jak wyjaśniono w motywach 364–367 powyżej, w ChRL nie istnieje funkcjonujący rynek gruntów, a stosowanie zewnętrznego poziomu referencyjnego (zob. motyw 372 poniżej) wskazuje, że kwoty płacone za prawa do użytkowania gruntów przez eksporterów objętych próbą są znacznie niższe od normalnych stawek rynkowych. Ponadto zwroty ze strony władz lokalnych stanowią bezpośrednie przekazanie środków finansowych, co stanowi korzyść, ponieważ są to bezzwrotne dotacje niedostępne na rynku. Przedmiotowe subsyduium ma charakter szczególnie w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) i c) rozporządzenia podstawowego, ponieważ preferencyjny dostęp do gruntów przemysłowych jest ograniczony tylko do przedsiębiorstw należących do określonych sektorów, w tym przypadku do sektora energii fotowoltaicznej, tylko niektóre transakcje stanowiły przedmiot przetargu, ceny są często ustalane przez władze, a praktyki rządu w tej dziedzinie są często niejasne i nieprzejrzyste. Sytuacja dotycząca gruntów w ChRL została także omówiona w dokumencie roboczym MFW, w którym potwierdzono, że chińskie przedsiębiorstwa otrzymują prawa do użytkowania gruntów bez poszanowania warunków rynkowych ⁽³⁾.
- (370) W konsekwencji przedmiotowe subsyduium uznaje się za stanowiące podstawę dla środków wyrównawczych.

e) Obliczanie wysokości subsyduium

- (371) Uwzględniając stwierdzenie, że sytuacja w ChRL w odniesieniu do praw do użytkowania gruntów nie jest oparta

na podstawach rynkowych, wydaje się, że w ChRL nie są dostępne żadne poziomy referencyjne z sektora prywatnego. Tym samym korekta kosztów lub cen w ChRL nie ma zastosowania. W tych okolicznościach uznaje się, że w ChRL rynek nie funkcjonuje i że zgodnie z art. 6 lit. d) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego uzasadnione jest wykorzystanie zewnętrznych poziomów referencyjnych dla mierzenia korzyści. Ponieważ rząd ChRL odmówił współpracy lub nie przedstawił żadnego wniosku dotyczącego zewnętrznych poziomów referencyjnych, Komisja musiała oprzeć się na dostępnym stanie faktycznym, aby ustalić właściwy zewnętrzny poziom referencyjny. W tym zakresie uważa się za właściwe wykorzystanie informacji z wydzielonego obszaru celnego Tajwanu jako właściwego poziomu referencyjnego. Informacje te wykorzystano również we wcześniejszych dochodzeniach w sprawie cienkiego papieru powleczanego oraz w sprawie stali powlekanej organicznie.

- (372) Komisja uważa, że ceny gruntu na Tajwanie zapewniają najlepszy wskaźnik zastępczy dla terenów w ChRL, na których mają siedziby współpracujący producenci eksportujący. Większość producentów eksportujących jest zlokalizowana na rozwiniętych terenach o wysokim PKB w prowincjach o wysokiej gęstości zaludnienia.

- (373) Kwotę subsyduium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w OD. Korzyść dla odbiorców oblicza się poprzez uwzględnienie różnicy między kwotami faktycznie płaconymi przez każde z przedsiębiorstw (pomniejszonymi o kwoty zwrotów ze strony władz lokalnych) za prawo do użytkowania gruntów a kwotami, które powinny być normalnie zapłacone, na podstawie poziomu referencyjnego z Tajwanu.

- (374) W obliczeniach tych Komisja zastosowała średnią cenę gruntu za metr kwadratowy ustaloną dla Tajwanu, skorygowaną o spadek wartości waluty i zmiany PKB począwszy od dat sporządzenia odpowiednich umów na użytkowanie gruntów. Informacje dotyczące cen gruntów przemysłowych zostały pozyskane ze stron internetowych Biura Przemysłowego Ministerstwa Spraw Gospodarczych Tajwanu. Spadek wartości waluty i zmiany PKB w przypadku Tajwanu zostały obliczone na podstawie poziomu inflacji i zmian PKB na mieszkańca wg bieżących cen w USD dla Tajwanu, zgodnie z publikacją MFW *World Economic Outlook* z 2011 r. Zgodnie z art. 7 ust. 3

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 215/2013, motyw. 116.

⁽²⁾ George E. Peterson, *Land leasing and land sale as an infrastructure-financing option*, *World Bank Policy Research Working Paper* 4043, 7 listopada 2006 r., dokument roboczy MFW (WP/12/100), *An End to China's Imbalances*, kwiecień 2012 r., s. 12.

⁽³⁾ Dokument roboczy MFW (WP/12/100), *An End to China's Imbalances*, kwiecień 2012 r., s. 12.

rozporządzenia podstawowego kwota tego subsydium (licznik) została przydzielona do OD przy zastosowaniu normalnego okresu korzystania z prawa do użytkowania gruntów przemysłowych, tj. 50 lat. Wartość ta została następnie przydzielona do łącznego obrotu współpracujących producentów eksportujących ze sprzedaży w OD, ponieważ subsydium nie jest uzależnione od wyników wywozu i nie było przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.

- (375) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producentów eksportujących objętych próbą w trakcie OD wynosi:

Prawa do użytkowania gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia	
Przedsiębiorstwo/grupa przedsiębiorstw	Stopa subsydiowania
Wuxi Suntech Power Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,31 %
Yingli Green Energy Holding Company i powiązane przedsiębiorstwa	0,77 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	0,65 %
JingAo Group i powiązane przedsiębiorstwa	1,31 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	4,28 %
Delsolar (Wujiang) Ltd. i powiązane przedsiębiorstwa	0,32 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	1,73 %
Jinko Solar Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	1,66 %

3.5. Uwagi przedstawione przez strony po ujawnieniu ostatecznych ustaleń

- (376) Rząd ChRL zakwestionował fakt, że po ujawnieniu ostatecznych ustaleń niektóre media i zainteresowane strony przytoczyły pewne informacje pochodzące z dokumentu dotyczącego ujawnienia ostatecznych ustaleń. W związku z tym należy zauważyć, że Komisja nie upubliczniła tego dokumentu. Niemożliwe jest jednak, aby Komisja kontrolowała działania kilkuset zainteresowanych stron, które

otrzymały dokument dotyczący ujawnienia ustaleń. Jeżeli pewne strony zdecydowały się opublikować ten dokument lub wyrazić opinię na jego temat, Komisja nie była w stanie temu zapobiec.

3.5.1. Uwagi rządu ChRL na temat rzekomo błędnych twierdzeń znajdujących się w dokumencie dotyczącym ujawnienia ostatecznych ustaleń

- (377) Rząd ChRL twierdzi, że Komisja naruszyła wymóg zapewnienia „szerokich możliwości” przewidziany w art. 12 ust. 1 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. Zdaniem rządu ChRL znaczne przedłużenie przez Komisję terminów udzielenia odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu (jak opisano w motywie 104 powyżej) było niewystarczające do tego celu. Rząd ChRL argumentował ponadto, że „rozsądny termin” przewidziany w art. 12 ust. 7 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych stanowiłby również „szerokie możliwości”, o których mowa w art. 12 ust. 1 tego Porozumienia, w odniesieniu do wszystkich innych dokumentów w rodzaju kwestionariusza. Rząd ChRL twierdził również, że dopiero po ustaleniu próby mógł dotrzeć do producentów eksportujących objętych próbą, a zatem okres przeznaczony na udzielenie odpowiedzi między otrzymaniem kwestionariusza a otrzymaniem decyzji w sprawie kontroli wyrывkowej, był bez znaczenia. Rząd ChRL twierdził, że „pragnienie” Komisji, aby szybko zakończyć dochodzenie, wydaje się ważniejsze niż „niepodlegający negocjacji wymóg” zapewnienia „szerokich możliwości” zgodnie z art. 12 ust. 1. Komisja nie zgadza się z tymi twierdzeniami, gdyż dołożyła wszelkich starań, aby zapewnić rządowi ChRL maksymalnie długi termin przedłożenia odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz na pismo w sprawie uzupełnienia braków. Rząd ChRL powiadomiono również, że przedstawienie wymaganych dokumentów możliwe jest do terminu wizyty weryfikacyjnej.

Komisja nie uniemożliwiła rządowi ChRL przedłożenia jakichkolwiek informacji w całym toku postępowania i przy wielu okazjach przypominała mu o możliwości wnioskowania o przesłuchania, które umożliwiłyby przedstawienie informacji i opinii rządu ChRL. Należy zauważyć, że żadnych informacji przekazanych przez rząd ChRL w trakcie postępowania nie odrzucono z powodu ram czasowych. Twierdzenie rządu ChRL, jakoby okres przeznaczony na udzielenie odpowiedzi między otrzymaniem kwestionariusza a otrzymaniem decyzji w sprawie kontroli wyrывkowej, był bezużyteczny, jest niesłuszne. Znaczna część kwestionariusza dotyczyła ogólnego poziomu subsydiowania przemysłu/produktu objętego postępowaniem, a rząd ChRL nie był w żaden sposób ograniczony decyzją w sprawie kontroli

wyrywkowej pod względem zbierania informacji o charakterze ogólnym. Co ważniejsze, po wyborze próby rząd ChRL miał jeszcze 43 dni, aby zebrać informacje dotyczące konkretnie producentów eksportujących objętych próbą. Komisja działała zgodnie z art. 12 ust. 1 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych i w celu zapewnienia terminowego zakończenia dochodzenia stworzyła rządowi ChRL szerokie możliwości przedstawienia wszystkich dowodów, które uznał za istotne — pamiętając, że takie zobowiązanie nie może być bezterminowe.

(378) Rząd ChRL twierdził również, że początkowo Komisja zażądała szczegółowych informacji o producentach eksportujących nieobjętych próbą, które nie były „niezbędnymi informacjami” dla celów dochodzenia, opartego na kontroli wyrywkowej. W tym kontekście należy zauważyć, że w chwili wysyłania kwestionariusza przeznaczonego dla rządu ChRL decyzja o tym, czy w przedmiotowym postępowaniu zastosowana zostanie kontrola wyrywkowa, nie była ostateczna. Po otrzymaniu przez Komisję odpowiedzi od chińskich producentów eksportujących objętych próbą, gdy stało się oczywiste, że współpraca ze strony eksporterów jest znaczna, oraz gdy okazało się, że eksporterzy objęci próbą będą współpracować poprzez udzielanie wystarczających odpowiedzi na otrzymane kwestionariusze, Komisja nie należała na dostarczenie dotyczących konkretnych przedsiębiorstw informacji na temat subsydiowania, pochodzących od producentów eksportujących nieobjętych próbą. W związku z tym Komisja nie zgadza się z tym twierdzeniem.

(379) Rząd ChRL utrzymywał, że w dokumencie dotyczącym ujawnienia ostatecznych ustaleń Komisja błędnie stwierdziła, iż rząd ChRL nie ujawnił pewnych informacji w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz w kolejnych pytaniach oświadczeniach. Nie jest to prawdą. Jak Komisja już stwierdziła w swym piśmie z dnia 23 maja 2013 r. do rządu ChRL, rząd ten nie dostarczył wymaganych informacji w odniesieniu do instytucji finansowych będących własnością państwa, dokumentów dotyczących Sinosure i świadczenia usług ubezpieczenia kredytów eksportowych, dokumentów związanych z programem Golden Sun Demonstration Programme oraz informacji na temat przyznawania prawa do użytkowania gruntów.

(380) Zdaniem rządu ChRL Komisja nie oparła się na dostępnych faktach jako mechanizmie uzupełnienia brakujących

informacji w sposób zalecany przez panele i WTO ⁽¹⁾, za to „zastosowała niekorzystne wnioski w represyjny sposób i ponadto naruszyła postanowienia Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych”. Rząd ChRL twierdził ponadto, że Komisja nie wykorzystała dostępnych faktów „wyłącznie w celu zastąpienia informacji, których może brakować, lecz jako konkretną podstawę wszystkich swoich ustaleń dotyczących subsydiowania, zupełnie nie biorąc pod uwagę znacznej ilości informacji przekazanych przez rząd ChRL i zaangażowane instytucje finansowe, przyjmując najczęściej za podstawę domniemane nieudzielenie wyczerpującej odpowiedzi lub nieudowodnienie jakichkolwiek danych liczbowych”. Komisja tak nie postąpiła. Wszystkie informacje, w tym plany i przepisy przedłożone przez rząd ChRL, uwzględniono i przeanalizowano, a ustalenia są oparte na tych dokumentach dostarczonych przez rząd ChRL, o ile dokumenty te zostały udostępnione i potwierdzono ich dokładność w drodze weryfikacji. Częste cytaty z tych dokumentów potwierdzające ustalenia są przykładem sposobu, w jaki Komisja traktowała informacje przekazane przez rząd ChRL. W motywie 110 powyżej Komisja wyraźnie wyjaśnia poszczególne sytuacje, w których nie założono prawdziwości przekazanych informacji.

(381) Rząd ChRL utrzymywał ponadto, że Komisja sama sobie zaprzecza — w dokumencie dotyczącym ujawnienia ostatecznych ustaleń twierdzi, że w ramach przedmiotowego dochodzenia zażądała informacji dotyczących konkretnych transakcji tylko w odniesieniu do eksporterów objętych próbą, a w innej części tego samego dokumentu twierdzi, że „kwestionariusz rządowy nie jest ograniczony do eksporterów objętych próbą”. Nie jest to prawdą. Komisja nie zaprzeczała sama sobie. Jak już wyjaśniono w motywie 378 powyżej, po podjęciu decyzji o zastosowaniu kontroli wyrywkowej Komisja ograniczyła swoje początkowe wezwanie do udzielenia informacji dotyczących konkretnych przedsiębiorstw do producentów eksportujących objętych próbą. W celu dokonania oceny programów domniemanego subsydiowania stanowiących podstawę do zastosowania środków wyrównawczych Komisja zażądała jednak również informacji innych niż informacje związane z producentami eksportującymi objętymi próbą, takich jak informacje dotyczące rynków finansowych w Chinach lub rynku praw do użytkowania gruntów. Dlatego też wspomniano, że „kwestionariusz rządowy nie jest ograniczony do eksporterów objętych próbą”.

(382) Rząd ChRL twierdził również, że Komisja wydaje się nie dostrzegać tego, że informacji nie można po prostu odrzucić, jeśli nie zostaną udostępnione do weryfikacji.

⁽¹⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego dotyczące meksykańskiego ryżu, pkt 289 i 293. Sprawozdanie panelu Chiny-GOES, pkt 7.296 i 7.302.

W przedmiotowym postępowaniu Komisja nie obchodziła się z informacjami w ten sposób. W żadnym przypadku „brak możliwości weryfikacji” nie stanowił jedynego powodu nieprzyjęcia takich informacji w pełni. Kiedy jednak inne informacje zawarte w aktach sprawy były sprzeczne z określonymi danymi i jednocześnie rząd ChRL nie był w stanie poprzeć tych danych jakimikolwiek dowodami, nie można było założyć prawdziwości takich danych.

może prowadzić do wykorzystania dostępnych faktów. Komisja uznaje to twierdzenie za zbyt radykalne i nie rozumie, w jaki sposób właściwej weryfikacji (przeprowadzonej z zastosowaniem odpowiednich procedur zapewnienia poufności) można byłoby dokonać we wszystkich przypadkach, jeżeli po prostu odmówiono przekazania takich dokumentów (w tym dotyczących transakcji z klientami). W przypadku braku weryfikacji może zaistnieć konieczność wykorzystania dostępnych faktów w celu uzupełnienia luk w zebranych informacjach.

(383) Według rządu ChRL Komisja w pkt 85 dokumentu dotyczącego ujawnienia ostatecznych ustaleń (powtórnego powyżej w motywie 117) przyznała, że rząd ChRL nie kontroluje instytucji bankowych i finansowych i nie może zmusić ich do udzielenia informacji. Należy zauważyć, że Komisja nic o takim twierdzeniu nie wie i że po przeanalizowaniu tekstu wspomnianego motywu wydaje się, iż nie zawiera on takiego twierdzenia.

(384) Rząd ChRL twierdził, że Komisja wydaje się zgadzać z nim co do tego, że w przypadku dochodzenia nie można zastąpić przepisów krajowych wymogami unijnego rozporządzenia podstawowego rozporządzenia lub Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. Sugerowane przez rząd ChRL powiązanie z nieudzieleniem rzekomo poufnych informacji nie ma sensu. Komisja argumentowała jednak, (motyw 117 powyżej), że przepisy prawa lub regulacje wewnętrzne Członka WTO nie zwalniają go z obowiązków w ramach WTO w odniesieniu do współpracy przy dochodzeniu; w przypadku konfliktu na rządzie ChRL spoczywa obowiązek zaproponowania sposobów udzielenia dostępu do informacji tak, by była możliwa ich odpowiednia weryfikacja. Rząd ChRL nawiązał do sytuacji, w której pewien urzędnik banku przedłożył oficjalną ocenę ryzyka kredytowego dotyczącą przedsiębiorstwa objętego próbą, podając to jako przykład zasugerowania sposobu weryfikacji rzekomo ograniczonych informacji, i stwierdził, że „mimo to Komisja nie jest usatysfakcjonowana”. Wręcz przeciwnie, jak jasno wynika z treści motywu 148 powyżej, Komisja nie miała problemu z weryfikacją tego konkretnego dokumentu i w pełni uwzględniła te informacje w swoich ustaleniach. Była to jednak wyjątkowa sytuacja, która niestety nie powtórzyła się w przypadku większości informacji o podobnym charakterze, których wymagano w ramach przedmiotowego postępowania.

(385) W tym kontekście rząd ChRL utrzymywał, że „poufne dokumenty wewnętrzne” banków miały stanowić istotne informacje na mocy Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, a ich nieprzedłożenie nie

(386) Rząd ChRL wielokrotnie twierdził, że pismo poprzedzające wizytę weryfikacyjną nie zawierało konkretnych pytań dotyczących weryfikacji, i nawiązał do pisma Komisji z dnia 23 maja 2013 r., w którym użyto tego sformułowania. W pkt 86 dokumentu dotyczącego ujawnienia ostatecznych ustaleń (powtórnego powyżej w motywie 118) Komisja stwierdziła jednak, że pismo poprzedzające wizytę weryfikacyjną z dnia 25 marca 2013 r. zawierało bardzo konkretny i szczegółowy wykaz zagadnień i dokumentów, które zostaną uwzględnione podczas weryfikacji, co jest w pełni zgodne z art. 26 ust. 3 rozporządzenia podstawowego oraz z wymogami WTO. Brak listy konkretnych pytań, której zapewnienie nie ma podstaw w rozporządzeniu podstawowym ani w zasadach WTO, nie jest usprawiedliwieniem niepodjęcia przez rząd ChRL pełnej współpracy w trakcie weryfikacji.

(387) Rząd ChRL twierdził, że Komisja okazała zupełny brak elastyczności podczas weryfikacji. To jest błędna interpretacja faktów i sytuacji mających miejsce przed wizytą weryfikacyjną i podczas niej. Jak już wyjaśniono w pkt 88–90 dokumentu dotyczącego ujawnienia ostatecznych ustaleń (powtórzonych powyżej w motywach 120–122), stopień elastyczności zaprezentowany przez Komisję był pełny i bezwarunkowy. Niestety, podejmowane przez rząd ChRL próby przekazania informacji, na weryfikację których nie pozwalał harmonogram wizyt na miejscu, oznaczały, że takich informacji nie można było sprawdzić i potraktować jak dokumenty zweryfikowane. Rząd ChRL przypominał również Komisji o orzecznictwie WTO w ramach panelu WE dotyczącego łososia. Zgodnie z tym orzecznictwem to, czy dokumenty są „możliwe do zweryfikowania”, nie zawsze zależy tylko od możliwości przeprowadzenia dochodzenia na miejscu. Rząd ChRL utrzymywał, że Komisja nie może odrzucić informacji tylko dlatego, że są one niedostępne podczas wizyt weryfikacyjnych. Komisja zwraca uwagę na fakt, że takim informacjom, niedającym się zweryfikować na miejscu w celu sprawdzenia ich rzetelności i dokładności, można

przypisać mniejszą wagę, niż gdyby zostały odpowiednio zweryfikowane, i że w przedmiotowym przypadku tak czasami bywało.

(388) Rząd ChRL kwestionuje przyjętą przez Komisję domniemaną praktykę nieprzyjmowania nowych dokumentów i dowodów wymagających weryfikacji po zakończeniu sesji weryfikacyjnej, której dotyczyły. Jak już wyjaśniono w pkt 89 dokumentu dotyczącego ujawnienia ostatecznych ustaleń (powtórnego powyżej w motywie 121), sytuacja taka nigdy nie miała miejsca. Prawdą jest, że Komisja nie może zwykle przyjmować dokumentów jako dowodów z weryfikacji, gdy sesja weryfikacyjna zostanie zakończona i nie ma praktycznej możliwości zweryfikowania takich dokumentów, ale nie stoi na przeszkodzie, aby rząd ChRL przedłożył takie dokumenty w formie pisemnej, co w istocie miało miejsce również w tym przypadku.

(389) Rząd ChRL twierdził, że Komisja nie wyjaśniła przyczyny wezwania do udostępnienia sześciu dokumentów, o których mowa w motywie 122 powyżej, i na tej podstawie ich weryfikacja nie była możliwa. Rząd ChRL podniósł już tę kwestię w piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r., a Komisja udzieliła pełnej odpowiedzi na ten argument w motywie 122 powyżej. Po raz kolejny należy zauważyć, że wszystkie te dokumenty dotyczą przemysłu objętego postępowaniem, a nawet poszczególnych systemów subsydiów, takich jak pożyczki preferencyjne czy preferencyjne programy zwolnień z podatku. Dlatego z ich nazw i treści jasno wynika, że miały one znaczenie dla dochodzenia. Rząd ChRL jednak po prostu odmówił udzielenia odpowiedzi na jakiegokolwiek pytania w tym zakresie w trakcie weryfikacji, przywołując jako jedyny powód domniemany brak znaczenia dokumentu dla postępowania.

(390) Rząd ChRL twierdził, że nie może dostarczyć dowodów potwierdzających informacje, które przedstawił w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu w odniesieniu do odsetka kredytów udzielonych przemysłowi objętemu postępowaniem, ponieważ informacje te znajdują się w posiadaniu banków, które są podmiotami niezależnymi, a nie departamentami rządu ChRL, i że Komisja powinna zweryfikować dane liczbowe w bankach. Rząd ChRL nawiązał do przepisów ustawy o bankach komercyjnych, która stanowi, że banki prowadzą swoją działalność zgodnie z przepisami prawa (art. 4) oraz że samorządy lokalne lub departamenty rządowe różnych

szczebli, organizacje publiczne i osoby fizyczne nie ingerują w działalność operacyjną banków (art. 5). Faktem jest, że rząd ChRL przedstawił pewne oświadczenie w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i nie był w stanie w pełni tego oświadczenia potwierdzić. Banki, które Komisja próbowała zweryfikować, również nie były w stanie poprzeć tych informacji jakimikolwiek dowodami. Gdyby uznać to za dopuszczalną praktykę, strona, której dotyczy dochodzenie, mogłaby po prostu wydać jakiegokolwiek oświadczenie potwierdzające jej sprawę, a organ prowadzący dochodzenie musiałby przyjąć to oświadczenie bez możliwości zweryfikowania, czy odzwierciedla ono stan rzeczywisty. Jest to tym bardziej ważne, jeżeli wziąć pod uwagę fakt, że te konkretnie informacje stoją w sprzeczności z innymi informacjami zawartymi w aktach. Ustawa o bankach komercyjnych zawiera także inne artykuły, na mocy których zobowiązuje się banki do prowadzenia ich działalności kredytowej na potrzeby gospodarki narodowej i rozwoju społecznego oraz w duchu państwowej polityki przemysłowej (art. 34). Jak rząd ChRL słusznie zauważył w swoich uwagach, banki prowadzą swoją działalność zgodnie z prawem, czyli także ze wspomnianymi przepisami art. 34 ustawy o bankach komercyjnych. Dlatego to domniemane oczywiste powiązanie między rządem a bankami nie znajduje potwierdzenia w faktach.

(391) Rząd ChRL twierdził, że dostarczył wszystkie informacje na temat struktury własności państwa w bankach. Twierdził również, że przedstawione dane liczbowe dotyczące struktury własności banków są oficjalnymi danymi CBRC. Dlatego nie było powodu, aby sądzić, że informacje dostarczone przez rząd ChRL są fałszywe lub wprowadzające w błąd, i zastosować przepisy art. 28 rozporządzenia podstawowego. Ponadto rząd ChRL utrzymywał, że nie znał źródła twierdzenia Komisji zawartego w pkt 95 (powtórnego w motywie 127 powyżej) dokumentu dotyczącego ujawnienia ostatecznych ustaleń („Ogólnodostępne informacje sugerują, że istnieją również inne banki będące własnością państwa, które udzielały pożyczek producentom eksportującym objętym próbą”), tj. oprócz tych, które rząd ChRL w odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków zgłosił jako będące własnością państwa. Twierdzenia te nie mogły zostać zaakceptowane. Należy zauważyć, że rząd ChRL początkowo twierdził w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, że nie posiada żadnych informacji dotyczących swojej własności w bankach. Dopiero gdy w piśmie w sprawie uzupełnienia braków Komisja zwróciła uwagę, że zgodnie z prawodawstwem chińskim rząd ChRL musi zbierać takie informacje, rząd ten dostarczył pewne informacje na ten temat. Podczas weryfikacji urzędnik CBRC odmówił poparcia danych liczbowych dotyczących własności banku jakimikolwiek dowodami, odmówił podania źródła informacji i nie wyjaśnił, skąd pochodzą te informacje. Należy również zauważyć, że rząd ChRL nie

kwestionował fakt, że co najmniej 5 innych banków wymienionych przez Komisję w dokumencie dotyczącym ujawnienia ostatecznych ustaleń (zob. przypis w motywie 127) stanowi własność państwa.

(392) Rząd ChRL nie zgodził się z twierdzeniem zawartym w pkt 97 dokumentu dotyczącym ujawnienia ostatecznych ustaleń (powtórzonym w motywie 129 powyżej), zgodnie z którym CBRC odmówił udzielenia odpowiedzi na pytanie na temat 10 największych banków w Chinach, ponieważ nie zostało ono przedłożone na piśmie. Rząd ChRL twierdził też, że Komisja błędnie zinterpretowała fakty, ponieważ główny powód nieudzielenia odpowiedzi na to pytanie był taki, że z uwagi na brak tego pytania w piśmie poprzedzającym wizytę weryfikacyjną potrzebowano czasu na przygotowanie się do odpowiedzi. W rzeczywistości to rząd ChRL błędnie interpretuje fakty dotyczące tej kwestii. Komisja nie domagała się natychmiastowej odpowiedzi, lecz CBRC nie chciał w ogóle rozpatrzyć pytania pod pretekstem, że nie przedłożono go wcześniej na piśmie. Jeśli powodem była niewystarczająca ilość czasu na przygotowanie odpowiedzi, rząd ChRL mógł udzielić odpowiedzi później w trakcie weryfikacji lub pocztą elektroniczną (choć Komisja nie miałaby możliwości zweryfikowania tych informacji), jak postąpił z kilkoma innymi dokumentami. Rząd ChRL jednak tego nie zrobił.

(393) Rząd ChRL twierdził, że dostarczył wszystkie dokumenty dotyczące ustanowienia i mandatu CBRC, o które Komisja wnioskowała w kwestionariuszu, oraz że ze względu na fakt, iż w piśmie w sprawie uzupełnienia braków Komisja nie zgłosiła żadnych problemów w tej kwestii i nie włączyła tych dokumentów do „wykazu dokumentów, które należy przedstawić przed rozpoczęciem wizyty weryfikacyjnej” zamieszczonego w załączniku 2 do pisma poprzedzającego wizytę weryfikacyjną, rząd ChRL nie czuł się w obowiązku przedstawić jakiegokolwiek inne dokumenty. Nie jest to prawdą. Komisja zażądała wszystkich dokumentów stanowiących podstawę ustanowienia i mandatu CBRC, lecz rząd ChRL dostarczył tylko niektóre z nich. Dopiero z oświadczenia urzędnika CBRC Komisja dowiedziała się, że istnieją również inne dokumenty w tym zakresie. Co więcej, odpowiedzi rządu ChRL na pytania zawarte w kwestionariuszu w tym względzie były niepełne i wprowadzające w błąd, ponieważ rząd ChRL (CBRC) najwyraźniej wiedział o istnieniu takich dodatkowych dokumentów, o których wspomniał CBRC w czasie weryfikacji na miejscu.

(394) Rząd ChRL utrzymywał, że tak naprawdę podczas weryfikacji Komisja nie zażądała statystyk i sprawozdań od

banków, które udzieliły pożyczek eksporterom objętym próbą w OD. Banki te twierdziły, że Komisja zażądała tylko sprawozdania statystycznego za 2012 r., które Bank Chiński przedłożył CBRC, oraz że w przypadku tego sprawozdania urzędnik CBRC musiał zasięgnąć opinii zaangażowanych służb prawnych z uwagi na obowiązek zachowania poufności. Nie jest to prawdą. Podczas weryfikacji Komisja ponowiła prośbę — zawartą wcześniej w kwestionariuszu i piśmie w sprawie uzupełnienia braków — o dostarczenie statystyk ze wszystkich banków, które udzieliły kredytów eksporterom objętym próbą ⁽¹⁾.

(395) Rząd ChRL twierdził ponadto, że odniesienie się przez skarżącego w skardze do sprawy cienkiego papieru powleczonego, w której Komisja stwierdziła „na podstawie niekorzystnych wniosków”, że banki komercyjne będące własnością państwa działają w charakterze organów publicznych, jest „bezpodstawnym twierdzeniem pozbawionym kontekstu w odniesieniu do charakteru i istnienia subsydium przyznanego producentom eksportującym produkt objęty postępowaniem, a zatem nie może być uznane za wystarczający dowód” istnienia wkładu finansowego rządu lub organu publicznego w rozumieniu art. 11 ust. 2 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. Po pierwsze należy podkreślić, że ustalenia w sprawie cienkiego papieru powleczonego nie były oparte na niekorzystnych wnioskach, a na dostępnych faktach zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego, oraz że nie istnieje późniejsze orzeczenie, które potwierdzałoby twierdzenie rządu ChRL, że ustalenia Komisji w tym zakresie oparte są na „niewłaściwym wykorzystaniu dostępnych faktów”. Wręcz przeciwnie, Komisja dokonała podobnych ustaleń w odniesieniu do banków komercyjnych będących własnością państwa w innej sprawie antysubsydijnej dotyczącej przywozu z Chin stali powlekanej organicznie. Również inne organy prowadzące dochodzenie, zwłaszcza organy w Stanach Zjednoczonych, doszły do wniosku, że chińskie banki komercyjne będące własnością państwa są organami publicznymi — ustalenie to podtrzymał Organ Apelacyjny WTO ⁽²⁾.

(396) Rząd ChRL utrzymywał, że Komisja zażądała pewnych informacji od wszystkich banków prowadzących działalność w Chinach i że udzielenie przez niego takich informacji w odniesieniu do „ponad 3 800” banków było niewykonalne. Komisja nie zgadza się z tym twierdzeniem i po raz kolejny nawiązuje do pisma w sprawie uzupełnienia braków, gdzie po otrzymaniu od rządu ChRL odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

⁽¹⁾ Statystyk dotyczących banków zażądano w sekcji III.A.A kwestionariusza wstępnego, s. 4 załącznika 1 do pisma w sprawie uzupełnienia braków i s. 7 pisma poprzedzającego wizytę weryfikacyjną.

⁽²⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego US — Anti-Dumping and Countervailing Duties (China), pkt 356.

ograniczyła zakres wymaganych informacji wyłącznie do banków, w których rząd ten ma bezpośrednie lub pośrednie udziały⁽¹⁾.

(397) Rząd ChRL twierdził również, że oświadczenie Komisji, iż uwzględniła streszczenie przedmiotowych okólników LBCh pochodzące ze strony internetowej podanej w trakcie weryfikacji, jest błędne, czego dowodzi pkt 133 dokumentu dotyczącego ujawnienia ostatecznych ustaleń (powtórzony w motywie 164 powyżej). Nie jest to prawdą. Motyw 164 nie stoi w sprzeczności z treścią fragmentów z tej strony internetowej. Uwzględnia się w nim faktyczną treść okólnika — jak również stanowi ona podstawę tego motywu — której w rzeczywistości rząd ChRL nigdy do tej pory nie kwestionował jako niedokładnej.

(398) Rząd ChRL twierdził, że Komisja „wyciągnęła pewne terminy i wyrażenia z kontekstu z różnych dokumentów”, nieprawidłowo zinterpretowała inne i próbowała powiązać je ze sobą w celu ustalenia, że rząd ChRL promuje przemysł produkujący produkt objęty postępowaniem lub że banki komercyjne będące własnością państwa są organami publicznymi. Argumentował, że „kompletna interpretacja” tych dokumentów (planów, streszczeń i decyzji) wykazałaby, iż ustalenia Komisji nie mają podstaw prawnych i nie są oparte na dowodach. Nie jest to prawdą. Komisja przeanalizowała i uwzględniła wszystkie dokumenty, w tym te, o których mowa w motywie 102, jako całość dokładnie w taki sposób, za którym opowiada się rząd ChRL.

(399) W odniesieniu do decyzji nr 40 rząd ChRL twierdził, że w dokumencie dotyczącym ujawnienia ostatecznych ustaleń Komisja przytoczyła bez kontekstu cytaty z tej decyzji, „aby zniekształcić jej właściwe znaczenie”. Zdaniem rządu ChRL z innych przepisów decyzji nr 40 jasno wynika, że jest ona ukierunkowana na rozwój wykorzystywania odnawialnych źródeł energii, a nie na traktowanie modułów i ogniw fotowoltaicznych jako celu

przewidywanej polityki rozwojowej, jak proponuje Komisja. Nie jest prawdą, że odniesienie się przez Komisję do tekstu artykułu V decyzji nr 40 było wyrwane z kontekstu. Komisja nie spiera się, czy jednym z celów był rozwój wykorzystywania odnawialnych źródeł energii. Faktem jest, że w decyzji nr 40 Rada Państwa wskazała nowy przemysł energetyczny i energię słoneczną jako sektory priorytetowe i dlatego znalazły się one w kategorii projektów promowanych w informacyjnym katalogu restrukturyzacji przemysłu. Biorąc pod uwagę art. 17, 18 i 19 decyzji nr 40, instytucje finansowe mogą udzielać kredytów wyłącznie sektorom/przedsiębiorstwom należącym do tej kategorii. Jest to wyraźna oznaka, że przemysł fotowoltaiczny wytwarzający między innymi moduły i ogniwa fotowoltaiczne jest traktowany priorytetowo.

(400) Rząd ChRL twierdził, że w treści decyzji Rady Państwa z dnia 10 października nie ma odniesień do modułów i ogniw fotowoltaicznych ani do przemysłu fotowoltaicznego oraz że jeżeli zachęcano do jakiegokolwiek wsparcia podatkowego, miało to miejsce w kontekście celów związanych z wykorzystywaniem alternatywnych źródeł energii, co nie miało wpływu na ogólny rozwój produkcji modułów i ogniw. Komisja nie zgadza się z tym stwierdzeniem. Trzeba zauważyć, że ta decyzja Rady Państwa nie wydaje się mieć na celu wyłącznie promocji wykorzystania alternatywnych źródeł energii. Z jej tytułu (decyzja Rady Państwa w sprawie przyspieszenia tworzenia i rozwijania wschodzących sektorów strategicznych), a także z jej treści (między innymi art. 1 ust. 1, art. 1 ust. 2, art. 2 ust. 2) wyraźnie wynika, że jej celem jest wspieranie rozwoju wybranych sektorów (w tym przypadku wschodzących sektorów strategicznych). Potwierdza to również fakt, że cele wyznaczone w tej decyzji odnoszą się bezpośrednio do wyników i wydajności wschodzących sektorów strategicznych (art. 2 ust. 3). Ponadto w decyzji tej istnieje wyraźny związek pomiędzy wschodzącymi sektorami strategicznymi a przemysłem fotowoltaicznym produkującym między innymi moduły i ogniwa fotowoltaiczne. Po pierwsze, nie ma wątpliwości, że przemysł fotowoltaiczny jest segmentem sektora energetyki alternatywnej, o którym mowa w art. 2 decyzji jako o sektorze, który państwo powinno tworzyć i rozwijać. Po drugie, producenci eksportujący objęci próbą należą do kategorii sektorów wykorzystujących zaawansowane technologie, o której mowa w art. 2 ust. 2 decyzji. Podobnie w 12. planie pięcioletnim wymienia się energetykę słoneczną wśród strategicznych sektorów przemysłu. Również w 12. planie pięcioletnim dla przemysłu fotowoltaicznego potwierdza się, że w decyzji Rady Państwa „wymieniono przemysł fotowoltaiczny w ważnym obszarze wschodzących sektorów strategicznych, które nasz kraj będzie w przyszłości rozwijał”⁽²⁾.

⁽¹⁾ Uprzejmie uprasza się o dostarczenie informacji, o które zwrócono się już w kwestionariuszu, a w każdym razie przynajmniej informacji na temat tych podmiotów, w których rząd ChRL ma bezpośrednie lub pośrednie udziały.

⁽²⁾ 12. plan pięcioletni dla przemysłu fotowoltaicznego, Wstęp.

- (401) Według rządu ChRL Komisja przytoczyła plan rozwoju naukowego i technologicznego w perspektywie średnio- i długoterminowej, ale nie odniosła się do ani jednego przykładu lub przepisu w tym dokumencie, w którym przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane technologie byłyby zdefiniowane jako obejmujące przedsiębiorstwa produkujące moduły i ogniwa lub jako ogólnie pojmowany przemysł fotowoltaiczny. Zdaniem rządu ChRL cele określone w planie skupione są wyłącznie na rozwoju alternatywnych źródeł energii, aby zmniejszyć zależność od paliw kopalnych. Komisja nie zgadza się z tym. Większość zbadanych w ramach dochodzenia producentów eksportujących objętych próbą uzyskała certyfikaty przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie i na tej podstawie korzystała z subsydiów, których świadczenie (np. zwolnienia z podatków) było ograniczone do przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie. Te same rodzaje programów indywidualnego wsparcia, które zostały wymienione we wspomnianym planie, wykorzystywali eksporterzy objęci próbą.
- (402) Rząd ChRL twierdził, że argument Komisji, jakoby w ustawie ChRL w sprawie postępu naukowo-technologicznego wymieniono szereg środków wsparcia strategicznych sektorów przemysłu, w tym sektora fotowoltaicznego, nie ma oparcia w żadnych faktach oraz że w ustawie tej nie wymieniono przemysłu fotowoltaicznego ani strategicznych sektorów przemysłu i że nie ma podstaw, aby twierdzić, że produkt objęty postępowaniem wchodzi w zakres stosowania tej ustawy. Nie jest to prawdą. Podstawami dla tego argumentu są art. 18 i 34 tej ustawy. Zgodnie z art. 18 państwo wspiera instytucje finansowe i udziela im wytycznych w sprawie wspierania rozwoju sektorów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie. Zgodnie z art. 34 instytucje finansowe realizujące politykę państwa oferują specjalną pomoc na rzecz przedsiębiorstw, których projekty należą do kategorii projektów promowanych przez państwo. Przemysł fotowoltaiczny wchodzi w zakres kategorii sektorów przemysłu wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie, jak również w zakres kategorii przedsiębiorstw, których projekty są promowane przez państwo. Ponadto w art. 17 tej samej ustawy obiecuje się preferencyjną politykę podatkową wobec między innymi podmiotów, które są zaangażowane w projekty objęte krajowymi planami naukowymi i technologicznymi. Z motywu 401 powyżej wyraźnie wynika, że projekty przedsiębiorstw działających w sektorze fotowoltaicznym wchodzi w ten zakres. Podsumowując, istnieją przynajmniej trzy wyraźne przesłanki, że przemysł fotowoltaiczny oraz przedsiębiorstwa produkujące i eksportujące produkt objęty postępowaniem wchodzi w zakres wspomnianej ustawy.
- (403) Rząd ChRL twierdził również, że Komisja uważa plany, decyzje i ustawy ChRL za mające taki sam skutek prawny i wartość, co jest sprzeczne z zasadami interpretacji prawnej, prawodawstwem Chin oraz argumentami powtarzanymi przez rząd ChRL. Według rządu ChRL odniesienie się do ogólnego planu pięcioletniego i szczegółowego planu dla sektora fotowoltaicznego nie ma odniesienia prawnego, ponieważ nie przedstawiono dowodów potwierdzających, że plany te są prawnie wiążące. Rozumowanie to jest błędne, ponieważ twierdzenie rządu ChRL, że plany te nie są wiążące, nie jest poparte innymi dowodami zawartymi w aktach. Przeciwnie, w tekście planu przekazanego przez rząd ChRL w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu wyraźnie stwierdzono: „Plan ten został przedyskutowany i zatwierdzony przez Ogólnochińskie Zgromadzenie Przedstawicieli Ludowych i ma moc przepisów ustawowych”.⁽¹⁾ Rząd ChRL w swoich uwagach dotyczących ujawnienia ostatecznych ustaleń stwierdził: „Zgodnie z prawodawstwem Chin konstytucja, ustawy, przepisy administracyjne, rozporządzenia lokalne oraz przepisy stanowią prawodawstwo Chin”. Ponieważ plan ma moc przepisów ustawowych, a rząd ChRL potwierdził, że ustawy stanowią prawodawstwo Chin, Komisja doszła do wniosku, że plan rzeczywiście jest prawnie wiążący. Zgodnie z wyjaśnieniem rządu ChRL przedstawionym w trakcie wizyty weryfikacyjnej sektorowe i regionalne plany pięcioletnie wywodzą się z ogólnego planu pięcioletniego, dlatego Komisja nie ma podstaw, aby traktować plan pięcioletni dotyczący sektora fotowoltaicznego (na lata 2011-2015) inaczej niż ogólny plan pięcioletni.
- (404) Rząd ChRL przytacza „wytyczne wydane przez Komisję w sprawie zwrotu/refundacji” jako przykład podobnego niewiążącego dokumentu w kontekście UE. Komisja przypuszcza, że rząd ChRL ma na myśli „Obwieszczenie Komisji dotyczące zwrotu cel antydumpingowych” (Dz.U. C 127 z 29.5.2002, s. 10). W rzeczywistości uznanie tych wytycznych za niewiążące jest nietrafne, ponieważ są one wiążące dla Komisji w zakresie, w jakim nie naruszają przepisów nadrzędnych. Komisja ustaliła, że chińskie plany są prawnie wiążące. Niemniej jednak nawet zakładając hipotetycznie, że w przedmiotowej sprawie nie miało to miejsca, jest oczywiste, że krajowe, sektorowe i regionalne plany, które pochodzą z najwyższych szczebli rządowych i określają politykę rządową w odniesieniu do rozwoju gospodarczego i przemysłowego, miałyby dużą wartość dowodową w odniesieniu do *de facto* obowiązkowego charakteru ustalonych w nich celów. Jest również oczywiste, że rząd mógłby się na nie powoływać, aby udzielić nagany podmiotom, które nie wdrażają ich w prawidłowy sposób. Dlatego nadal byłyby one bardzo ważne dla ustaleń w odniesieniu do interwencji rządowej w gospodarce oraz kierowania określonymi sektorami i kontrolowania ich.

⁽¹⁾ 12. plan pięcioletni na rzecz krajowego rozwoju gospodarczego i społecznego Chińskiej Republiki Ludowej, część XVI i rozdział 61.

3.5.2. Uwagi stron dotyczące pożyczek udzielanych zgodnie z polityką preferencyjną, innych instrumentów finansowych, gwarancji i ubezpieczeń

(405) Rząd ChRL stwierdził, że nieudzielenie przezeń odpowiedzi na pytania przedstawione w dodatku A nie powinno uzasadniać zastosowania dostępnego stanu faktycznego zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego. Według rządu ChRL gdyby Komisja rzeczywiście miała zamiar zweryfikować zawarte w skardze zarzuty, że chińskie banki będące własnością państwa są organami publicznymi, nie umieściłaby w kwestionariuszach wniosków o dostarczenie wewnętrznych, szczególnie chronionych danych dotyczących konkretnych transakcji w odniesieniu do banków, spośród których wiele w żaden sposób nie stanowi własności rządu. W tym kontekście rząd ChRL odwołał się do informacji dotyczących indywidualnych kredytów udzielonych przez bank producentom eksportującym objętym próbą. Komisja nie zgadza się z tym twierdzeniem. Celem informacji żądanych w dodatku A było zweryfikowanie, czy chińskie banki są organami publicznymi oraz czy rząd powierza lub wyznacza im zadania. Z wyjątkiem informacji na temat indywidualnych kredytów rząd ChRL nie określił, które inne żądane informacje uznał na nieistotne dla tego celu.

(406) Należy przypomnieć, że celem pytań zawartych w dodatku A było uzyskanie informacji na temat struktury własności banków, składu ich zarządów oraz zgromadzenia udziałowców, protokołów zebrań udziałowców/zarządu, powiązań kierownictwa wyższego szczebla z organami państwowymi, podziału pożyczek według sektorów, polityki kredytowej oraz oceny ryzyka w odniesieniu do kredytów udzielonych współpracującym producentom eksportującym. Rząd ChRL twierdził, że na potrzeby ustaleń w sprawie organów publicznych wniosek taki był „w sposób oczywisty bezzasadny”, a zakres żądanych informacji zbyt szeroki. Rząd ChRL utrzymywał również, że trzeba określić „próg” ustalenia, czy dany podmiot jest organem publicznym, zanim w ogóle zażądano takich informacji. Komisja nie zgadza się z tym. Biorąc pod uwagę wysokie standardy określone przez Organ Apelacyjny WTO w dokumencie DS 379 ⁽¹⁾, wszystkie żądane informacje są niezbędne, w tym ustalenia odnośnie do stopnia zaangażowania rządu w system finansowy. Na przykład dowód, że podmioty działają w sposób niekomercyjny, może wskazywać na powierzanie lub wyznaczanie zadań, jeżeli występuje w połączeniu z oznakami ingerencji rządowej. W każdym razie należy zauważyć, że w obliczu współpracy ze strony producentów eksportujących objętych

próbą Komisja podjęła decyzję o ograniczeniu żądanych informacji na temat kredytów udzielanych tym przedsiębiorstwom i nie wyciągnęła żadnych wniosków z niedostarczenia przez rząd ChRL innych informacji na temat indywidualnych kredytów, których to danych pierwotnie żądała. Wszystkie inne wezwania do udzielenia informacji nadal jednak pozostały istotne dla dochodzenia. W odniesieniu do skargi rządu ChRL, że nie mógł przekazać pewnych informacji żądanych w dodatku A, należy zauważyć, że rząd ChRL odmówił przekazania dodatków A w całości — z wyjątkiem informacji na temat niektórych banków. Biorąc pod uwagę powyższe, stwierdzono, że rząd ChRL nie przekazał pozostałych żądanych informacji w rozsądnym terminie.

(407) Przywołując sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO dotyczące stali walcowanej na gorąco (pkt 99) ⁽²⁾, rząd ChRL argumentuje, że w praktyce nie był w stanie odpowiedzieć na „nieuzasadnione” wezwania Komisji do udzielenia informacji oraz że Komisja nie rozwiązała tego problemu, a także nie powiązała różnych wezwań z faktycznymi ustaleniami, do których wezwania te się odnoszą, co oznacza, że Komisja nie działała w dobrej wierze. Chociaż przywołana sprawa odnosi się do współpracy eksporterów w sprawie antydumpingowej, Komisja zgadza się, że w przypadku kwestionariuszy rządowych w sprawach dotyczących cel wyrównawczych istnieje potrzeba znalezienia złotego środka między żądanymi informacjami a praktyczną zdolnością udzielenia tych informacji przez respondenta. Ten złoty środek trzeba jednak znaleźć w kontekście wszystkich faktów. Ustalenia dotyczące statusu banków będących własnością państwa w Chinach jako organów publicznych już zostały poczynione w sprawach dotyczących cienkiego papieru powleczonego oraz stali powlekanej organicznie, a w przedmiotowej sprawie skarżący przekazał dowody *prima facie* wystarczające do wykazania, że banki będące własnością państwa pozostawały organami publicznymi. Dlatego rząd ChRL powinien był spodziewać się zapytania o dużą ilość faktów, jeżeli chciał obalić ten zarzut. Niestety, rząd ChRL nadal podnosił argumenty, np. że posiada niewiele lub w ogóle nie posiada informacji na temat własności rządu w bankach (bardzo istotny wskaźnik przy określaniu organu publicznego), które wskazywały na to, że nie działa w miarę swoich możliwości i odmawia dostępu do niezbędnych informacji. Jest to jedna ze „szczególnych okoliczności”, w których można zastosować art. 12 ust. 7 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (zgodnie ze sprawozdaniem panelu WTO) ⁽³⁾. Ponadto mimo że Komisja miała świadomość, że jej wezwania do udzielenia informacji były z konieczności

⁽¹⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, *US-Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*.

⁽²⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, *US-Hot-Rolled Steel*, pkt 99.

⁽³⁾ Sprawozdanie panelu, *US-Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*, pkt 16.9.

dość obszerne, współpraca jest procesem dwukierunkowym, a reakcją rządu ChRL było początkowo po prostu zażądanie wyjaśnienia, do których faktycznych ustaleń odnoszą się te wezwania (czasami nie można tego określić wcześniej), a nie zaproponowanie sposobu, w jaki można byłoby rozsądnie odpowiedzieć na te wezwania.

(408) W odniesieniu do weryfikacji Banku Szanghaju rząd ChRL twierdził, że fakt, iż weryfikacja się nie odbyła, nie jest wystarczającym powodem zastosowania stanu faktycznego i że w każdym razie to Komisja jest winna temu, że nie doszło do weryfikacji. W odpowiedzi Komisja zwraca uwagę, że stan faktyczny w odniesieniu do organizacji wizyty weryfikacyjnej w Banku Szanghaju opisany został w pkt 111 i 112 dokumentu dotyczącego ujawnienia ostatecznych ustaleń (powtórzonych w motywach 143 i 144 powyżej). Nie nastąpiła żadna zmiana stanu faktycznego w odniesieniu do tej weryfikacji. Komisja nie zgadza się z interpretacją tych faktów przez rząd ChRL i utrzymuje, że dołożyła wszelkich starań, aby weryfikacja się odbyła, lecz nie było to możliwe z powodu przeszkód po stronie rządu ChRL. Rząd ChRL przywołuje sprawozdanie panelu WTO⁽¹⁾, w którym stwierdzono, że brak wizyty na miejscu nie wyczerpuje wszystkich możliwości weryfikacji dokumentów. W ramach przedmiotowego postępowania rząd ChRL jednak tylko poinformował Komisję o dostępności banku do weryfikacji na jeden dzień roboczy przed rozpoczęciem weryfikacji rządu ChRL (już po przedłużeniu terminu takiego potwierdzenia), a tym samym zamknął jakąkolwiek możliwość przeprowadzenia wizyty na miejscu, ponieważ poczyniono już przygotowania i nie można było ich zmienić. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że rząd ChRL nie działał na miarę swoich możliwości i Komisja nie widzi żadnego innego sposobu, w jaki kontrole w ramach wizyt na miejscu można byłoby zastąpić jakimikolwiek innymi środkami.

(409) Rząd ChRL twierdził, że Komisja nie może ignorować informacji dostarczonych przez Huaxia Bank na temat jego struktury własności z powodu tego, że nie są one „doskonałe we wszystkich aspektach”. Komisja zwraca uwagę, że przyczyną nieprzyjęcia tych informacji nie był brak ich doskonałości we wszystkich aspektach. Jak już wyjaśniono w motywie 147 powyżej, do wizyty weryfikacyjnej Huaxia Bank nie ujawnił żadnych informacji dotyczących własności rządu, chociaż Komisja wnioskowała o nie już w kwestionariuszu wstępnym. Kiedy Komisja zwróciła uwagę, że niektórymi udziałowcami Huaxia Bank są podmioty będące własnością państwa, bank przekazał kartkę papieru z informacjami pochodzącymi z nieznanego źródła. Co więcej, te informacje były

sprzeczne z innymi informacjami zawartymi w aktach. Takich informacji nie można było przyjąć.

(410) W odniesieniu do decyzji Huaxia Bank o przekazaniu tylko niektórych ocen zdolności kredytowej, jak opisano w motywie 148 powyżej, rząd ChRL twierdził, że Komisja otrzymała rozsądne wyjaśnienie, dlaczego nie można było dostarczyć pozostałych ocen. Komisja nie zgadza się z tym stwierdzeniem. Ponieważ w piśmie poprzedzającym wizytę weryfikacyjną wyraźnie stwierdzono, że takie dokumenty będą objęte wizytą weryfikacyjną, wyjaśnienie, że „dwoma sprawozdaniami dotyczącymi oceny ryzyka zajmowały się inne oddziały banku, a odpowiedzialni za nie pracownicy byli w danym momencie niedostępni”, nie było zadowalające. Ponadto rząd ChRL przytacza argument, powtórzony w innym miejscu w jego uwagach, że informacji tych nie można było przedstawić ze względu na wymóg zachowania w poufności informacji uzyskanych od klienta. Komisja zwraca uwagę, że istnieją przepisy dotyczące postępowania z informacjami poufnymi w ramach jej dochodzeń w sprawie cel wyrównawczych⁽²⁾ i że w każdym razie większość wniosków Komisji, dotyczących tej i innych kwestii, miała na celu raczej wgląd w informacje niż ich powielenie. W każdym przypadku Komisja zwraca uwagę, że rygorystyczne stosowanie zasady „zachowania w poufności informacji uzyskanych od klienta” mogłoby sprawić, że weryfikacja wielu istotnych informacji w dochodzeniach w sprawie cel wyrównawczych byłaby niemożliwa. W takich sytuacjach niemożliwa byłaby weryfikacja odpowiedzi eksportera dotyczących wielu kwestii i przeprowadzenie wyrywkowych kontroli podmiotów korzystających z określonych programów w przypadku braku współpracy ze strony eksporterów lub w przypadkach, gdy dochodzenie prowadzone jest w oparciu o dane zagregowane.

(411) Rząd ChRL twierdził, że Eksportowo-Importowy Bank Chiński w pełni współpracował przy dochodzeniu, a określone dokumenty żądane przez Komisję nie mogły zostać przekazane z powodu zasad polityki wewnętrznej, tajemnicy państwowej, poufności lub innych przepisów. Dlatego niedostarczenie tych dokumentów nie może prowadzić do zastosowania dostępnego stanu faktycznego. Zgodnie z ustawą o bankach komercyjnych urzędnicy Eksportowo-Importowego Banku Chińskiego nie mogli przekazać tych dokumentów w trakcie weryfikacji. W tym kontekście i wbrew założeniom przyjętym przez Komisję rozporządzenie podstawowe oraz porozumienie w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych nie mogą zastępować prawa krajowego ChRL. Rząd ChRL twierdził również, że pytania dotyczące powiązań urzędników wyższego szczebla z partiami politycznymi są

⁽¹⁾ Sprawozdanie panelu WE dotyczącego lososia, pkt 7.358.

⁽²⁾ Artykuł 29 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r., Dz.U. L 188 z 18.7.2009.

nieistotne i budzą jego niepokój. Komisja nie zgadza się z tym. Podczas gdy postanowienia WTO (na których w dużej mierze oparte jest rozporządzenie podstawowe) nie zezwalają na „zastępowanie” prawa wewnętrznego, nie przeszkadza to w wyciąganiu przez Komisję wniosków w przypadkach, gdy prawo wewnętrzne wydaje się blokować uzasadnione wezwania do udzielenia informacji. Ponadto fakty są takie, że chociaż Eksportowo-Importowy Bank Chiński udzielił pewnych odpowiedzi na pytania zawarte w dodatku A, to odmówił poparcia niemal wszystkich tych informacji danymi źródłowymi lub dowolnego rodzaju dowodami. Dlatego informacje te mają tylko wartość ustnego oświadczenia niepopartego żadnymi zweryfikowanymi dokumentami pisemnymi. Gdyby praktyka ta została zaakceptowana, Eksportowo-Importowy Bank Chiński mógłby przekazać praktycznie dowolne informacje, a organ prowadzący dochodzenie musiałby przyjąć je bez możliwości dokonania oceny ich dokładności.

Pytania dotyczące powiązań pomiędzy partią polityczną i jednostkami KPCh w Eksportowo-Importowym Banku Chińskim (oraz dowolnym innym banku w przedmiotowej sprawie) są bardzo istotne dla celów ustalenia zakresu wpływu państwa na kierownictwo banków w świetle szczególnej roli KPCh na mocy konstytucji ChRL. Poza uzasadnieniem takich pytań, które to uzasadnienie Komisja zawarła w motywach 151 powyżej, należy również zauważyć, że zgodnie ze statutem KPCh wszystkie organizacje, w tym prywatne przedsiębiorstwa komercyjne, są zobowiązane do utworzenia „podstawowych struktur partyjnych”, jeżeli przedsiębiorstwo to zatrudnia przynajmniej trzech członków partii. Organizacje te gwarantują i nadzorują wdrażanie zasad i polityki partii i państwa oraz wspomagają zgromadzenie udziałowców, zarząd, radę nadzorczą i kierowników w wykonywaniu przez nich funkcji i uprawnień zgodnie z przepisami⁽¹⁾. Prawo spółek ChRL również zobowiązuje wszystkie przedsiębiorstwa w Chinach do utworzenia organizacji KPCh w ramach swojej struktury organizacyjnej w celu realizacji działań KPCh⁽²⁾. Dlatego KPCh jest w sposób oczywisty związana z działaniami rządu ChRL i funkcjonowaniem wszystkich rodzajów przedsiębiorstw w Chinach; uzasadnione jest zatem zadawanie pytań o powiązania z partią w tym zakresie.

- (412) W odniesieniu do weryfikacji Chińskiego Banku Rozwoju rząd ChRL wysunął ten sam argument co w przypadku pytań o polityczne powiązania kierownictwa i o rolę KPCh w banku. W związku z tym Komisja przywołuje uzasadnienie zawarte w motywach 151 i 411 powyżej. Rząd ChRL twierdził również, że Chiński Bank Rozwoju nie mógł przekazać wymaganych sprawozdań dotyczących oceny ryzyka z przyczyn związanych z ochroną poufności oraz że dostarczył szablon ratingu kredytowego, a także konkretny przykład oceny ryzyka kredyto-

wego przedsiębiorstwa, którego nazwa została pominięta. Należy również zwrócić uwagę, że szablon oceny ratingu kredytowego i rating kredytowy nieznanego przedsiębiorstwa z nieznanego sektora nie stanowią dowodu potwierdzającego ocenę ryzyka kredytowego dotyczącą jednego z eksporterów objętych próbą, o co wnioskowała Komisja. W odniesieniu do kwestii związanych z poufnością Komisja przywołuje wyjaśnienie zawarte w motywie 410.

- (413) Rząd ChRL twierdził, że ustalenie Komisji, zgodnie z którym banki komercyjne będące własnością państwa są organami publicznymi, jest niezgodne z art. 1 ust. 1 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, ponieważ Komisja nie oparła tego ustalenia na żadnych dowodach oraz nie przedstawiła uzasadnionej i odpowiedniej analizy swojego ustalenia, zgodnie z którym zaangażowanie rządu w chiński rynek finansowy jest tak znaczne, że banki są zobowiązane do przestrzegania polityki preferencyjnej. Komisja zasadniczo nie zgadza się z tym twierdzeniem. Niezależne informacje, o których mowa w motywach 162–168, wskazują na to, że banki realizują politykę preferencyjną. Wyraźnie wynika to także z szeregu chińskich planów, przepisów i dokumentów dotyczących polityki, o których mowa w motywie 102 powyżej. Komisja oceniła, przeanalizowała i przytoczyła liczne dokumenty opublikowane przez organizacje międzynarodowe, w tym WTO, Bank Światowy, MFW i OECD. We wszystkich tych dokumentach stwierdzono, że chiński sektor bankowy podlega znaczącym interwencjom państwa, szczególnie w odniesieniu do uprzywilejowanych odbiorców pożyczek oraz ustanawiania oprocentowania.
- (414) Rząd ChRL kwestionuje znaczenie kilku dokumentów wykorzystanych w charakterze najlepszych dostępnych faktów, do których Komisja odniosła się w związku z ustaleniem, że banki komercyjne będące własnością państwa są organami publicznymi. Na wstępie trzeba zaznaczyć, że Komisja musiała uciec się do dostępnego stanu faktycznego wyłącznie z powodu braku współpracy ze strony rządu ChRL i jego odmowy przekazania żądanych informacji.
- (415) Rząd ChRL twierdził, że w sprawozdaniu z badania Deutsche Bank, które Komisja przywołała w motywie 161, opisano historyczną sytuację w Chinach i nie może ono stanowić pozytywnej podstawy dla oceny chińskiego sektora bankowego 7 lat później. Po pierwsze, rząd ChRL niesłusznie twierdzi, że sprawozdanie jest podstawą dla oceny sytuacji „7 lat później”. Sprawozdanie pochodzi z 2007 r., a OD, który jest odpowiednim okresem dla oceny sektora bankowego w Chinach dla celów przedmiotowego postępowania, rozpoczął się w 2011 r. Dlatego sprawozdanie to odnosi się do sytuacji istniejącej

⁽¹⁾ Artykuł 32 konstytucji KPCh.

⁽²⁾ Artykuł 19 ustawy „Prawo spółek” Chińskiej Republiki Ludowej, http://www.china.org.cn/china/LegislationsForm2001-2010/2011-02/11/content_21898292.htm

na cztery lata przed właściwym okresem. Po drugie, sprawozdanie z badania Deutsche Bank nie jest jedynym dokumentem, na którym Komisja opiera swoje ustalenia, a tylko punktem wyjściowym dla przeprowadzonej przez Komisję analizy chińskiego sektora bankowego, a zwłaszcza jego struktury własności. Po trzecie, inne informacje, na które Komisja powołała się w celu ustalenia struktury własności chińskiego sektora bankowego (sprawozdania i dokumenty robocze WTO, MFW i OECD), są zgodne z ustaleniami zawartymi w sprawozdaniu z badania Deutsche Bank. W tym kontekście trzeba zauważyć, że sam rząd ChRL przekazał zaledwie minimum wielokrotnie żądanych informacji na ten temat i nigdy tak naprawdę nie kwestionował w oparciu o fakty ustaleń Komisji dotyczących poziomu własności państwa w sektorze bankowym oraz ingerencji państwa w systemie bankowym.

(416) Rząd ChRL kwestionuje również odniesienie się przez Komisję do sprawozdania z przeglądu polityki handlowej WTO za 2012 r., twierdząc, że zdanie „w strukturze rynku chińskiego sektora bankowego następowało na ogół niewiele zmian” stanowiło porównanie z wcześniejszym okresem objętym przeglądem w 2010 r. Komisja nie kwestionuje tego twierdzenia. Co więcej, Komisja w swoim dokumencie dotyczącym ujawnienia ostatecznych ustaleń cytowała sprawozdania z przeglądu polityki handlowej WTO z lat 2010 i 2012 w tym samym motywie 161, aby wykazać, że na przestrzeni dwóch lat doszło do niewielu zmian. Chociaż w sprawozdaniu z 2010 r. stwierdzono, że „wysoki poziom własności państwowej jest kolejną charakterystyczną cechą sektora finansowego w Chinach”, to w sprawozdaniu z 2012 r. potwierdzono, że w kwestii tej niewiele się zmieniło. Rząd ChRL również zacytował sprawozdanie z 2012 r. i na podstawie tych cytatów stwierdził, że sprawozdanie to przeczy ocenie przedstawionej przez Komisję w motywie 161 powyżej. Twierdzenie to nie mogło zostać zaakceptowane. Żaden z pochodzących ze sprawozdania cytatów przytoczonych w uwagach rządu ChRL dotyczących ujawnienia ostatecznych ustaleń nie jest sprzeczny z oceną przedstawioną przez Komisję w motywie 161, ani nawet jej nie kwestionuje.

(417) Rząd ChRL twierdził również, że w przypadku ustaleń Komisji zawartych w motywie 162 powyżej brakuje dowodów, ponieważ Komisja (poza sprawozdaniem z badania Deutsche Bank i sprawozdaniami z przeglądu polityki handlowej WTO omówionymi w motywach powyżej) „po prostu odnosi się do sprawozdania Banku Światowego oraz do badania gospodarczego itd., ale nie podaje żadnego uzasadnionego i odpowiedniego wyjaśnienia, aby poprzeć te ustalenia”. Twierdzenie to nie mogło zostać zaakceptowane. W tym kontekście należy zauważyć, że sprawozdanie Banku Światowego zawiera między innymi następujące informacje: „Pomimo imponujących postępów w reformowaniu i pogłębianiu sektora finansowego w ciągu

ostatnich trzydziestu lat chiński system finansowy nadal jest tłumiony i boryka się z poważnymi nierównościami strukturalnymi. Obecny system, charakteryzujący się dominacją banków będących własnością państwa, znaczną interwencją państwa i utrzymującą się kontrolą stóp procentowych, był niezwykle skuteczny pod względem mobilizowania oszczędności i przydzielania kapitału strategicznym sektorom podczas ekspansji gospodarczej Chin” lub „[podobnie] bezpośrednia i pośrednia kontrola instytucji finansowych musi ustąpić niezależnym mechanizmom rynkowym. Oznaczałoby to niezależny bank centralny wykorzystujący do zarządzania płynnością operacje na otwartym rynku i stopy procentowe zamiast limitów kredytowych. Komercyjne banki w udzielaniu kredytów wykorzystywałyby zasady komercyjne i analizę zdolności kredytowej zamiast postępować zgodnie z sygnałami rządu” oraz „[r]ząd na wszystkich szczeblach był ściśle zaangażowany w komercyjne operacje instytucji finansowych — poprzez posiadane udziały lub wpływ pośredni — głównie z powodu swojej silnej zależności od wykorzystywania kredytów udzielanych przez banki komercyjne do osiągania celów politycznych”. Badanie gospodarcze Chin z 2010 r. przeprowadzone przez OECD zawiera opis polityki LBCh w odniesieniu do dolnego pułapu oprocentowania kredytów i górnego pułapu oprocentowania depozytów jako czynnika zniechęcającego banki do odpowiedniego wyceniania ryzyka i jako środka przeciwdziałającego konkurencji w sektorze bankowym. W badaniu tym stwierdzono, że celem jest zabezpieczenie rentowności sektora bankowego będącego w przezwijającej mierze własnością państwa.

(418) Rząd ChRL twierdzi dalej, że ustalenie Komisji dotyczące zaangażowania LBCh w określanie stop procentowych przez banki komercyjne będące własnością państwa oraz wywierania wpływu na te stopy nie jest odpowiednio uzasadnione i poparte dowodami. W tej kwestii rząd ChRL stwierdził, że Komisja powinna była wiedzieć, iż w lipcu 2013 r. dolny pułap oprocentowania kredytów został zniesiony. Po pierwsze, należy zauważyć, że Komisja nie analizowała sytuacji rynku bankowego w Chinach w lipcu 2013 r., jako że nie miała ona znaczenia dla przedmiotowego dochodzenia. Po drugie, twierdzenie, że ustalenie Komisji nie jest odpowiednio uzasadnione i poparte dowodami, jest błędne. We właściwych okólnikach jasno stwierdzono, że LBCh określa limity kredytów, jak również oprocentowanie depozytów. Po trzecie, badanie gospodarcze Chin z 2010 r. przeprowadzone przez OECD, które przywołano w motywie 162 powyżej, również potwierdza istnienie takich ograniczeń.

(419) Rząd ChRL twierdził, że „Komisja wiedziała, iż okólniki, w tym okólniki z dnia 8 czerwca i 8 lipca 2012 r. wydane po ujawnieniu ustaleń w sprawie cieniowego papieru powleczonego, znacząco zmieniły praktykę LBCh w odniesieniu do stóp procentowych”. Twierdzenie to jest błędne. Komisja nie mogła wiedzieć, czy lub jak

dokładnie praktyka ta się zmieniła, jako że rząd ChRL odmówił przekazania tych okólników. Nawet streszczenia ze stron internetowych LBCh, które przekazano w trakcie weryfikacji, ale co do których rząd ChRL błędnie twierdzi, że Komisja całkowicie je zignorowała, potwierdzają, że takie limity nadal istnieją.

(420) Rząd ChRL twierdził również, że „wydaje się, iż Komisja nie oparła swoich ustaleń, które stoją w sprzeczności z danymi historycznymi posiadanymi przez Komisję, na »dostępnym stanie faktycznym«, za to zrzuciła obowiązek udowodnienia, że stan rzeczy stwierdzony w postępowaniu w sprawie stali powlekanej organicznie uległ już zmianie, na rząd”. Biorąc pod uwagę wyjaśnienie zawarte w motywach 415–419 powyżej, jest jasne, że twierdzenie to jest błędne. W aktach sprawy nie ma żadnych dostępnych faktów, które byłyby sprzeczne z ustaleniami Komisji, a ustalenia nie są oparte wyłącznie na informacjach historycznych, lecz na dowodach opartych na wszystkich informacjach mających znaczenie dla OD.

(421) Rząd ChRL twierdził, że cztery punkty zgłoszone przez Komisję w motywie 166 powyżej są nieprawidłowe i brakuje im odpowiedniej oceny prawnej. Rząd ChRL utrzymywał, że odniesienie do art. 34 ustawy o bankach komercyjnych, zgodnie z którym banki „*przewodzą swoją działalność kredytową zgodnie z potrzebami gospodarki krajowej*”, jest całkowicie neutralne. Nie jest jasne, co rząd ChRL rozumie pod pojęciem „neutralne”, ale zgodnie z planami, dokumentami dotyczącymi polityki i ustawami przywołanymi w motywie 102 powyżej rozwój przemysłu fotowoltaicznego oraz jego wsparcie finansowe i inne wydają się należeć do potrzeb gospodarki krajowej w Chinach. W kontekście wsparcia finansowego propagowanego i deklarowanego w tych dokumentach jest oczywiste, że banki wspierają przedsiębiorstwa należące do sektora fotowoltaicznego. Jeśli chodzi o ustalenie, że banki podlegają przepisom prawa, które zobowiązują je do zapewniania wsparcia kredytowego na rzecz promowanych projektów, w odniesieniu do którego Komisja oparła się na brzmieniu decyzji Rady Państwa nr 40, rząd ChRL twierdził, że „*jest ono całkowicie nietrafione*”, ponieważ w decyzji nie stwierdzono ani nie zasygnalizowano, że przemysł fotowoltaiczny jest projektem promowanym. To twierdzenie również jest błędne. Z motywu 399 powyżej wyraźnie wynika, że przemysł fotowoltaiczny należy do kategorii sektorów/projektów promowanych. Rząd ChRL sformułował podobne twierdzenie w odniesieniu do ustawy ChRL w sprawie postępu naukowego i technologicznego oraz poczynionego przez

Komisję ustalenia, że ustawa ta zobowiązuje banki do priorytetowego traktowania rozwoju sektorów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie oraz że producenci objęci próbą należą do kategorii przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane technologie. Według rządu ChRL Komisja nie przeprowadziła żadnej analizy prawnej w kwestii tego, czy przemysł produkcji modułów i ogniw fotowoltaicznych opisany jako sektor wykorzystujący zaawansowane technologie wchodzi w zakres stosowania tej ustawy. Nie jest to prawdą. Komisja zidentyfikowała wyraźne powiązanie między sektorem wykorzystującym zaawansowane technologie a sektorem produkcji modułów i ogniw fotowoltaicznych. Szczegółowo wyjaśniono to w motywie 402 powyżej.

(422) Rząd ChRL utrzymywał, że twierdzenie Komisji, zgodnie z którym zaangażowanie państwa w chińskim sektorze finansowym jest istotne i ciągłe, nie zostało poparte pozytywnymi dowodami. Rząd ChRL zakwestionował dowody przytoczone przez Komisję i stwierdził, że sprawozdanie MFW z 2009 r., w którym podkreślono brak liberalizacji poziomu stóp procentowych, jest nieistotne, ponieważ stopy procentowe były w Chinach całkowicie zliberalizowane. Nie jest to prawdą. Dowody zawarte w aktach potwierdzają, że w Chinach nie zakończono liberalizacji stóp procentowych, co potwierdzili również urzędnicy LBCh obecni w trakcie wizyty weryfikacyjnej. W odniesieniu do sprawozdania krajowego MFW z 2010 r., na które powołała się Komisja, rząd ChRL twierdził, że Komisja całkowicie pominęła ustalenia MFW dotyczące liberalizacji sektora finansowego. Nie jest to prawdą. Komisja nie pominęła żadnych istotnych ustaleń MFW zawartych w tym sprawozdaniu, które miały znaczenie. Ustalenia MFW, do których rząd ChRL odwołał się w swoich uwagach, nie są sprzeczne z żadnym z ustaleń Komisji dotyczących zaangażowania państwa w chińskim sektorze finansowym i z pewnością nie stoją w sprzeczności z ustaleniami dotyczącymi własności państwa czy polityki w zakresie stóp procentowych kredytów i depozytów. Fakt, że w sprawozdaniu stwierdzono, iż w ostatnich latach dokonano postępów pod względem kształtowania bardziej rynkowego systemu finansowego w Chinach, nie oznacza, że sprawozdanie to stanowi, iż faktycznie w Chinach istnieje rynkowy system finansowy. Jeżeli chodzi o badania OECD przytoczone przez Komisję, rząd ChRL twierdził, że nie można wyciągnąć wniosku, iż banki w Chinach nie działają niezależnie, na podstawie „jednego zwrotu, co skutkuje pominięciem znaczących postępów w zakresie liberalizacji sektora bankowego”. W odniesieniu do tego twierdzenia należy zauważyć, że Komisja nigdy nie sformułowała żadnego wniosku na podstawie „jednego zwrotu”, a — jak wykazano w powyższym tekście — na podstawie kilku dokumentów skompilowanych przez niezależne organizacje międzynarodowe.

(423) Rząd ChRL twierdził, że przeprowadzona przez Komisję analiza dotycząca ustalenia, czy dany organ jest organem publicznym, „jest całkowicie błędna”, a wniosek Komisji przedstawiony w motywie 168 powyżej jest niezgodny z interpretacją terminu „organ publiczny” przez Organ Apelacyjny WTO w sprawozdaniu „*Stany Zjednoczone — ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze wobec niektórych wyrobów przywożonych z Chin*”. Jeden producent eksportujący twierdził również, że tok rozumowania Komisji dotyczący ustalenia, czy dany organ jest organem publicznym, jest „błędny pod względem prawnym”. Rząd ChRL twierdził, że Komisja nie wykazała, iż banki komercyjne będące własnością państwa posiadają władzę rządową, wykonują ją lub władza ta została im powierzona, oraz nie ustaliła (i) że przedmiotowe funkcje, które rzekomo wykonują banki komercyjne będące własnością państwa, są funkcjami wykonywanymi na ogół przez rząd, tj. są przede wszystkim funkcjami rządowymi, (ii) wspólnych cech, które banki komercyjne będące własnością państwa dzielą z rządem, poza udziałami, czego też nie ustalono w odniesieniu do wszystkich banków komercyjnych będących własnością państwa; oraz (iii) że wszystkie banki komercyjne będące własnością państwa posiadają władzę rządową niezbędną do korzystania z niej lub że powierzono im władzę wykonywania danych funkcji rządowych. Twierdzenia te trzeba było odrzucić. Komisja przywołuje swoją analizę tego zagadnienia, którą przedstawiła w motywach 158–167. Udzielanie pożyczek wymieniono w definicji subsydiowania zawartej w art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego jako funkcję rządową. W przedmiotowym dochodzeniu banki komercyjne będące własnością państwa poinstruowano w formie wymogu, poprzez plany i inne dokumenty dotyczące polityki, aby promowały określone sektory, w tym sektor fotowoltaiczny. Na podstawie dostępnego stanu faktycznego stwierdzono również, że udział rządu w strukturze własności banków w Chinach jest znaczny oraz że rząd sprawuje znaczną kontrolę nad bankami komercyjnymi będącymi własnością państwa. Ponieważ rząd ChRL nie przekazał żądanych informacji na temat struktury własności rządowej we wszystkich bankach komercyjnych będących własnością państwa w Chinach, Komisja poczyniła swoje ustalenia na podstawie dostępnego stanu faktycznego. Komisja stwierdza zatem, że banki komercyjne będące własnością państwa działają jako przedstawiciele rządu, wykonując funkcję publiczną polegającą na wdrażaniu polityki rządu ChRL w zakresie udzielania pożyczek preferencyjnych określonym sektorom.

(424) Rząd ChRL twierdził również, że Komisja nie ustaliła istnienia powierzenia i wyznaczenia zadań prywatnym bankom w Chinach, a w szczególności że Komisja nie ustaliła, czy rząd ChRL w sposób jawny i potwierdzający powierzył lub nakazał bankom prywatnym i bankom komercyjnym będącym własnością państwa wykonanie obowiązków lub uprawnień w zakresie udzielania pożyczek preferencyjnych. Komisja nie zgadza się z tym twierdzeniem. Jak wyjaśniono w motywach 170–173, w Chinach realizowana jest rządowa polityka zapewniania przemysłowi fotowoltaicznemu wsparcia w postaci preferencyjnych pożyczek. Banki prywatne mają

obowiązek realizowania polityki rządowej: rząd ChRL poprzez ustawę o bankach komercyjnych poinstruował wszystkie banki w Chinach, aby „prowadziły działalność kredytową na potrzeby gospodarki narodowej i rozwoju społecznego oraz w duchu państwowej polityki przemysłowej”. Te potrzeby i państwowa polityka przemysłowa są określone między innymi w różnych planach i dokumentach dotyczących polityki. Zapewnianie preferencyjnego finansowania wybranym sektorom, w tym przemysłowi fotowoltaicznemu, jest jedną z takich potrzeb. Rząd ChRL twierdził również, że stosowny artykuł ustawy o bankach komercyjnych został wyciągnięty z kontekstu i że przepis ten nie wskazuje jednoznacznie na to, że rząd ChRL powierzył lub polecił jakimkolwiek bankowi komercyjnemu zadania, nałożył na niego obowiązki lub powierzył mu korzystanie z uprawnień. Komisja nie zgadza się, że art. 34 został wyciągnięty z kontekstu, jak już wyjaśniono w motywie 390 powyżej. Uważa brzmienie tego przepisu za wyraźne, prawnie wiążące polecenie dla wszystkich banków w Chinach. Komisja nie zgadza się również z twierdzeniem rządu ChRL, że dokumenty, w których przewiduje się udzielanie preferencyjnych pożyczek przemysłowi fotowoltaicznemu, o czym mowa w motywie 102, mają „nieodpowiednią podstawę prawną”. Szczegółowo wyjaśniono to w motywach 399–403 powyżej.

(425) Jeden eksportujący producent twierdził, że Komisja nie wykazała, iż w Chinach rząd ChRL powierza lub wyznacza zadania bankom będącym w posiadaniu kapitału zagranicznego. Twierdzenie to trzeba było odrzucić. Komisja wykazała (m.in. w motywach 169–172 i 424 powyżej), że zadania powierzono i wyznaczono wszystkim prywatnym bankom w Chinach, a banki będące w posiadaniu kapitału zagranicznego należą do tej właśnie kategorii.

(426) W odniesieniu do powierzenia i wyznaczania zadań rząd ChRL twierdził również, że Komisja sformułowała wnioski na podstawie oceny ryzyka kredytowego dotyczącej jednego producenta eksportującego objętego próbą, którą to ocenę przekazał jeden z banków, i zastosowała te wnioski do wszystkich banków w Chinach, a tym samym zastosowała w tym zakresie niekorzystne wnioski. Należy zwrócić uwagę, że rząd ChRL i banki odmówiły przekazania innych ocen ryzyka kredytowego dotyczących innych producentów eksportujących objętych próbą. Ponieważ Komisja została zmuszona do zastosowania dostępnego stanu faktycznego w tej kwestii, a wyżej wspomniana ocena ryzyka stanowiła najlepsze dostępne fakty, Komisja częściowo oparła swoje wnioski na tym dokumencie. Komisja ponownie jednak wysunęła argument, że wnioski sformułowano na podstawie dostępnego stanu faktycznego, a nie niekorzystnych wniosków.

(427) Rząd ChRL zakwestionował przeprowadzoną przez Komisję ocenę zakłócenia chińskiego rynku finansowego, „gdyż jest ona błędna pod względem prawnym”. Rząd ChRL twierdził, że nie ma dowodów dotyczących OD, które wskazywałyby, iż banki komercyjne będące własnością państwa stanowią 2/3 chińskiego rynku finansowego. Komisja nie zgadza się z tym twierdzeniem. Z uwagi na brak informacji na temat struktury własności sektora bankowego, o które Komisja wielokrotnie wnioskowała, lecz których rząd ChRL nie udzielił, Komisja wykorzystała dostępny stan faktyczny. W tej kwestii Komisja odniosła się do sprawozdania z badania Deutsche Bank, w którym stwierdzono, że banki komercyjne będące własnością państwa stanowią ponad 2/3 chińskiego rynku finansowego. Ponadto potwierdzają to dowody zawarte w dokumentach WTO, MFW, OECD i Banku Światowego — zgodnie z nimi obecność państwa w chińskim sektorze bankowym nie uległa znacznym zmianom w OD. Rząd ChRL twierdził również, że stwierdzenie Komisji dotyczące stóp procentowych (mianowicie że banki muszą mieścić się w limitach określonych przez LBCh) jest błędne, ponieważ dolny pułap oprocentowania kredytów został całkowicie zniesiony. Nie jest to prawdą. Prawdą jest, że rząd ChRL w swoich uwagach stwierdził, że dolny pułap oprocentowania kredytów został zniesiony w lipcu 2013 r., ale było to ponad rok po zakończeniu OD. Prawdą jest również stwierdzenie, że pułap oprocentowania depozytów nadal istnieje. Dlatego ustalenie Komisji, że banki nie mają całkowitej swobody w decydowaniu o warunkach udzielania kredytów (przynajmniej w odniesieniu do OD), jest prawidłowe i poparte dowodami zawartymi w aktach. Rząd ChRL zakwestionował także ustalenia Komisji zawarte w motywach 183–188, argumentując to rzekomym brakiem znaczenia szeregu planów, dokumentów dotyczących polityki i ustaw przytoczonych przez Komisję. Komisja nie zgadza się z tym twierdzeniem i odwołuje się do motywów 399–403 powyżej, gdzie wyjaśniono, dlaczego dokumenty te mają znaczenie dla tego rodzaju ustaleń.

Rząd ChRL twierdził również, że ustalenie Komisji, zgodnie z którym określonym bankom przyznano dostęp do rezerw walutowych SAFE, jest nieuzasadnione, ponieważ w dowodzie, do którego Komisja się odwołała, wymieniono wyłącznie Eksportowo-Importowy Bank Chiński i Chiński Bank Rozwoju oraz wyjaśniono, że pożyczki pochodzące z tych rezerw udzielane są wyłącznie przedsiębiorstwom będącym własnością państwa. Komisja nie zgadza się z tym twierdzeniem. W przedmiotowym dowodzie stwierdza się jedynie, że gdy rozpoczęto realizację tego programu, był on początkowo dostępny wyłącznie bankom realizującym politykę rządu, tj. Chińskiemu Bankowi Rozwoju i Eksportowo-Importowemu Bankowi Chińskiemu, ale wspomina się też o dużym kredycie udzielonym przez Bank Chiński, co wskazuje na to, że zniesiono początkowe ograniczenia. Również twierdzenie, że dowód „wyraźnie wskazuje na to, iż kredyty są udzielane wyłącznie przedsiębiorstwom będącym własnością państwa, takim jak Sinopec”, nie jest trafne. W rzeczywistości w dowodzie tym stwierdzono, że preferowane są duże przedsiębiorstwa państwowe, lecz nie zasygnalizowano, że udzielanie takich kredytów było ograniczone do tych przedsiębiorstw. W każdym razie,

biorąc pod uwagę wielkość Eksportowo-Importowego Banku Chińskiego i Chińskiego Banku Rozwoju oraz ich wpływ na rynek finansowy w Chinach, nawet jeżeli przedmiotowy program był ograniczony do takich przedsiębiorstw, oznaczałoby to znaczące zakłócenie całego rynku finansowego.

(428) Rząd ChRL twierdził również, że Komisja nie wykazała szczególności w odniesieniu do pożyczek preferencyjnych, a przeprowadzona przez nią analiza szczególności jest niespójna pod względem prawnym, ponieważ nie ustalono, czy decyzja nr 40 odnosi się do projektów czy do sektorów. Zdaniem rządu ChRL fakt, że „bardzo szeroki zakres sektorów gospodarki i gałęzi przemysłu jest objęty decyzją nr 40, nie sprawia, że w dokumencie tym dostęp do domniemanego subsydiowania jest wyraźnie ograniczony do niektórych przedsiębiorstw, co trzeba ustalić zgodnie z orzecznictwem WTO”. Komisja nie zgadza się z tym twierdzeniem. W odniesieniu do projektów promowanych należy przypomnieć, że obejmują one tylko pewne działania w ramach ograniczonej liczby sektorów przemysłu, a więc nie można uznać, że ten podział na kategorie, obejmujący tylko podzbiór przedsiębiorstw w Chinach, charakteryzuje ogólność i brak szczególności. Komisja uznała to za najbardziej naturalną interpretację z powodu braku jakichkolwiek wyjaśnień (i dokumentów potwierdzających) na temat dokładnego sposobu, w jaki rząd ChRL zastosował pojęcie przemysłu fotowoltaicznego np. dla celów decyzji nr 40 i związanego z nią informacyjnego katalogu restrukturyzacji przemysłu. Ponadto jak wyjaśniono w motywie 102 powyżej, przemysł fotowoltaiczny należy również do kategorii strategicznych sektorów określonej w 12. planie pięcioletnim i na tej podstawie korzysta z dostępu do preferencyjnego finansowania, jak jasno wynika z cytatów z różnych dokumentów dotyczących planów i polityki oraz ustaw, które wspomniano w tym samym motywie.

(429) Rząd ChRL twierdził również, że Komisja nie wykazała istnienia korzyści dotyczących pożyczek preferencyjnych, ponieważ zastosowanie zewnętrznego poziomu referencyjnego do celów określenia korzyści nie zostało poparte ustaleniami Komisji. Według rządu ChRL Komisja nie miała podstaw do zastosowania ratingu BB, ponieważ nie przedstawiła żadnych dowodów na to, że istnieje większe prawdopodobieństwo, iż to rating BB, a nie żaden inny rating, stanowi niezakłócony rating kredytowy. Zastosowanie tego ratingu „odzwierciedla niedopuszczalne niekorzystne wnioski wyciągnięte niezgodnie z art. 12 ust. 7 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych”. Twierdzenie to trzeba było odrzucić. Biorąc pod uwagę wykryte zakłócenia i brak odpowiedniej zdolności kredytowej oraz fakt, że banki udzielające kredytów nie przeprowadzały oceny ryzyka w odniesieniu do producentów eksportujących objętych próbą, Komisja nie mogła wziąć pod uwagę wartości nominalnej ratingu kredytowego poszczególnych producentów eksportujących (jeżeli

w ogóle mieli przyznany taki rating). W rozpatrywanym przypadku przyznanie ratingu kategorii BB nie stanowi zastosowania niekorzystnych wniosków i nie jest działaniem niekorzystnym dla producentów eksportujących, ponieważ rating ten jest najlepszym dostępnym na rynku ratingiem dla przedsiębiorstw niedokonujących inwestycji.

(430) Skarżący twierdził, że przy ustalaniu wysokości poziomu odniesienia dla niektórych producentów eksportujących, którzy byli w szczególnie złej sytuacji finansowej, Komisja powinna była zastosować rating kredytowy mniej korzystny niż BB. Z powodów wyjaśnionych w motywie 429 powyżej Komisja uznała, że rating BB (rating nieinwestycyjny) odpowiednio odzwierciedla sytuację finansową producentów eksportujących objętych próbą w OD.

(431) W skardze wnioskowano także o ujawnienie przez Komisję obliczenia marży w odniesieniu do pożyczek w walucie chińskiej. Komisja wyjaśniła przyjętą metodykę w pkt 169 dokumentu dotyczącym ujawnienia ostatecznych ustaleń (powtórzonym w motywie 198 powyżej). Zgodnie z metodyką zastosowaną w postępowaniach w sprawie cienkiego papieru powleczonego oraz stali powlekanej organicznie Komisja skorygowała chińskie stopy procentowe poprzez dodanie różnicy stóp procentowych między obligacjami o najlepszym ratingu a obligacjami o ratingu BB będącymi przedmiotem obrotu na rynku w OD.

(432) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że w celu ustalenia korzyści czerpanych z pożyczek preferencyjnych Komisja powinna porównać oprocentowanie kredytów w „faworyzowanych” sektorach z oprocentowaniem kredytów w branżach „niefaworyzowanych”. W świetle przeprowadzonej przez Komisję analizy rynku finansowego (motywy 181–185) twierdzenie to musiało zostać odrzucone. Biorąc pod uwagę ustalone zakłócenia, stopy procentowe na chińskim rynku finansowym są uznawane za niewiarygodne.

(433) Rząd ChRL twierdził również, że w odniesieniu do pożyczek w EUR i USD Komisja nie powinna uciekać się do zewnętrznego poziomu referencyjnego, ponieważ jeden z kluczowych elementów, na których Komisja oparła swoją analizę zakłóceń, tj. ograniczenia LBCh dotyczące stóp procentowych, nie istnieje w przypadku takich pożyczek. Twierdzenie to trzeba było odrzucić. Ograniczenia LBCh dotyczące stóp procentowych stanowią tylko jeden z kluczowych elementów, które Komisja wykorzystała w swojej analizie chińskiego rynku finansowego. Jak wyjaśniono w motywach 180–184 powyżej, istnieje szereg innych zakłóceń, które same w sobie uzasadniały wykorzystanie zewnętrznego poziomu referencyjnego także dla pożyczek denominowanych w EUR i USD.

(434) Kilku eksporterów i rząd ChRL twierdzi, że umowy między eksporterami a niektórymi bankami będącymi

własnością państwa (zwanymi w niniejszej sekcji „umowami”) nie są równoważne liniom kredytowym i nie stanowią wkładu finansowego, ponieważ nie nakładają na bank obowiązku ani zobowiązania pod względem zapewnienia przyszłego finansowania na określonych warunkach. Nawiązują również do wniosków panelu WE — statki powietrzne, w których stwierdzono, że „sama możliwość” przekazania przez rząd środków w ramach spełnienia wcześniej określonego warunku nie będzie wystarczała do wykazania istnienia wkładu finansowego. Zwrócili uwagę na stwierdzenie panelu, zgodnie z którym ustalenia umowne powinny „same w sobie podlegać egzekwowaniu i móc przynosić odbiorcy korzyść, która jest odrębna i niezależna od korzyści, które mogłyby płynąć z przekazania środków finansowych w przyszłości”.

(435) Jeżeli chodzi o ustalenia panelu WE — statki powietrzne, Komisja zwraca uwagę, że takie ustalenia nie są wyczerpujące w odniesieniu do zakresu linii kredytowych ani do innych podobnych umów i Komisja nie jest nimi związana przy interpretowaniu rozporządzenia podstawowego w przedmiotowej sprawie. Niemniej jednak Komisja nie kwestionuje wniosków wyciągniętych przez panel, lecz zastosowanie przez rząd ChRL tych wniosków do niniejszego dochodzenia. W umowach zazwyczaj przewiduje się, że bank będący własnością państwa ma pożytyć wymaganą kwotę, czasami w powiązaniu z możliwą poprawą wydajności danego przedsiębiorstwa. Tak więc z jednej strony tekst umów może zawierać zobowiązania dotyczące warunków udzielenia pożyczki w przyszłości, które są mniej jednoznaczne lub automatyczne w porównaniu ze zobowiązaniami przewidzianymi w pewnych rodzajach umów w sprawie linii kredytowej. Czasami umowy te są uzupełnione odrębnymi umowami pożyczki lub kredytu. Zwrócono jednak uwagę, że pożyczki udzielane na podstawie tych umów objęte są zwykle bardzo podobnymi, żeby nie powiedzieć identycznymi, warunkami. Z drugiej strony umowy zawierają szereg postanowień, które wykraczają daleko poza zwykłe brzmienie umów w sprawie linii kredytowej i które wiążą się z utworzeniem gwarantowanego mechanizmu wsparcia przez dany bank. Komisja uważa, że w tym przypadku pisemne postanowienia umów niekoniecznie są rozstrzygające, ponieważ „obowiązki” lub „zobowiązania” w zakresie przekazania środków finansowych mogą być wyrażone w formie pisemnej lub innej, a ich istnienie powinno być ustalane w oparciu o wszystkie informacje dostępne w aktach sprawy.

(436) Na tej podstawie dokładny charakter zobowiązań lub obowiązków spoczywających na mocy umów na bankach będących własnością państwa zależy od:

a) *tekstu umów*: Komisja zwraca uwagę, że postanowienia najbardziej znaczących umów, w których stronami są duże banki będące własnością państwa i w szczególności producenci eksportujący, są bardzo podobne.

Wskutek umów ustanowiony zostaje ścisły związek między bankiem a eksporterem w odniesieniu do przekazania środków finansowych. W umowach przewidziane jest przekazanie wymaganej kwoty, czasami po spełnieniu pewnych warunków związanych z wydajnością i ratingiem kredytowym. Umowy uprawniają dane przedsiębiorstwo do „uprzywilejowanego traktowania” przy ubieganiu się o kredyt w porównaniu z przedsiębiorstwami, które nie podpisały takich umów. Niektóre kwoty potencjalnego dofinansowania są ogromne w porównaniu z rocznym obrotem przedsiębiorstw. Kwoty kredytu obiecane eksporterom objętym próbą ponad trzykrotnie przewyższały ich roczne obroty. Ponadto w umowach przewiduje się, że bank zapewnia silne wsparcie w zakresie rozwoju danego przedsiębiorstwa. Wspomina się w nich o „długotrwałym stabilnym partnerstwie strategicznym” między bankiem a przedsiębiorstwem, o „priorytetowym” traktowaniu przez bank kluczowych projektów budowlanych przedsiębiorstwa, oferowaniu przedsiębiorstwu „długoterminowego, stałego wsparcia finansowego” „w odniesieniu do nabywania i reorganizowania przez przedsiębiorstwo aktywów, zasadniczego tworzenia każdej jednostki biznesowej, projektu ulepszeń technicznych, projektu ekspansji na skalę światową i innych rodzajów działalności...” oraz o pomaganiu przedsiębiorstwu w „sformułowaniu planu rozwoju w perspektywie średnio- i długookresowej w oparciu o jego zalety fachowe, instytucjonalne i w zakresie wydajności”. W umowach wspomina się również, że są one zgodne z krajową polityką makroekonomiczną i przemysłową. Dlatego też wydaje się, że strategiczne wsparcie zapewniane przedsiębiorstwu, w połączeniu z „preferencyjnym traktowaniem” przewidzianym w umowie, sprawia, że jest bardzo prawdopodobne, iż dane przedsiębiorstwo będzie automatycznie uprawnione do skorzystania z pożyczki na mocy tych umów;

- b) charakteru i celów kredytodawców: kredytodawcami są banki będące własnością państwa, które zostały uznane za organy publiczne, lub inne banki, co do których stwierdzono, że rząd powierza lub wyznacza im zadania, a zatem pełnią funkcje rządu ChRL. Ustalono również, że udzielają one kredytów po stawkach znacznie niższych od rynkowych. Na przykład niektóre umowy zawierają odniesienie do „przewagi finansowej” banku i jego poparcia dla „przemysłu wykorzystującego zaawansowane technologie... mającego pierwszeństwo pod względem rozwoju zgodnie ze strategią rządu”;
- c) postawy rządu wobec kredytobiorcy: kredytobiorcy należą do wschodzących sektorów strategicznych, jak wynika z motywu 102 powyżej;
- d) stopnia współpracy ze strony rządu w ramach dochodzenia: podmioty udostępniające linie kredytowe (banki będące własnością państwa i banki, którym rząd powierza lub wyznacza zadania) nie podjęły pełnej współpracy w ramach dochodzenia i ustalenia odno-

szące się do nich sformułowano na podstawie dostępnego stanu faktycznego;

- e) postrzegania umów przez rynek: przedsiębiorstwa wydają się cenić umowy jako dowód posiadania poparcia państwa i publicznie ogłaszają zawarcie takich umów, aby wysłać pozytywny sygnał rynkom i potencjalnym inwestorom. Na przykład w dniu 9 lipca 2010 r. przedsiębiorstwo Yingli Solar wydało komunikat prasowy, w którym ogłosiło zawarcie „umowy o strategicznej współpracy” z Chińskim Bankiem Rozwoju, na mocy której bank ten „spodziewa się udzielić instrumentów kredytowych na łączną maksymalną kwotę 36 mln RMB na rzecz wsparcia Yingli Group i jej podmiotów zależnych”. Dyrektor ds. finansowych Yingli stwierdził, że „[u]mowa ta wyniosła współpracę obu stron na nowy poziom, co naszym zdaniem da nam możliwość wykorzystania sposobności, które pozwolą nam umocnić naszą pozycję lidera w przemyśle fotowoltaicznym”. W dniu 26 stycznia 2011 r. przedsiębiorstwo Jinko Solar scharakteryzowało udostępniony przez Bank Chiński instrument kredytowy na kwotę 50 mld RMB jako „umowę o strategicznej współpracy”, która „jeszcze bardziej wzmocni naszą pozycję wiodącego producenta wyrobów fotowoltaicznych”. Następnie stwierdzono w komunikacie prasowym, że „[d]zięki długoterminowemu wsparciu finansowemu ze strony Banku Chińskiego mamy pewność, że w 2011 r. osiągniemy doskonałe wyniki, jak również zrealizujemy nasze cele długookresowe w zakresie wzrostu gospodarczego”. W dniu 14 kwietnia 2010 r. poinformowano, że przedsiębiorstwo Trina Solar zamierza wykorzystać umowę o kredyt zawartą z Chińskim Bankiem Rozwoju na kwotę 4,4 mld USD „dla celów ekspansji rynkowej”. Wszystkie te oświadczenia sugerują, że producenci eksportujący objęci postępowaniem postrzegają umowy jako uznane, a nie niepewne, źródło finansowania;
- f) funkcjonowania umów: producenci eksportujący zaciągali liczne pożyczki indywidualne, tj. umowy doprowadziły do faktycznego przekazania środków finansowych, zwykle po stawkach znacznie niższych od rynkowych.

(437) Na podstawie wszystkich dowodów stwierdza się, że umowy oferowane są przez banki w ramach rządowej strategii promocji przemysłu fotowoltaicznego i uznawane są za mające wielką wartość dla eksporterów objętych postępowaniem niezależnie od tego, czy faktycznie dochodzi do przekazania środków finansowych. To przeczy argumentom stron, że umowy te w rzeczywistości nie mają żadnej wartości. Mimo że umowy mają cechy zwykłych linii kredytowych, wykraczają poza warunki dotyczące takich linii i są faktycznie partnerstwami strategicznymi pomiędzy organami publicznymi i przedsiębiorstwami mającymi na celu realizację polityki rządu. W związku z tym funkcjonują one jako mechanizm wsparcia/gwarancji państwa, który poprawia

pozycję rynkową eksporterów objętych postępowaniem i umożliwia im zwiększenie mocy produkcyjnych oraz produkcji, dając im przy tym pewność, że otrzymają potrzebne finansowanie. W przypadku braku takiego wsparcia/gwarancji eksporterzy ewidentnie byliby postrzegani przez rynki jako znajdujący się w gorszej sytuacji. W konsekwencji umowy te kwalifikują się jako świadczenie usług finansowych. Tak cenna „gwarancja” miałaby pewną wartość na rynku, a przynajmniej wiązałyby się z uiszczaniem znacznych opłat. W związku z tym umowy przynoszą również korzyść, która zdaniem panelu WE — statki powietrzne jest „odrębna i niezależna od korzyści, która mogłaby zostać odniesiona wskutek przyszłego przekazania środków finansowych” z uwagi między innymi na potencjalny obowiązek płatności ze strony rządu. Są one czymś więcej niż tylko mało precyzyjną „obietnicą zapewnienia »taniego« finansowania”⁽¹⁾ i wyraźnie stawiają odbiorców w „lepszey pozycji” niż gdyby umowa taka nie istniała.

(438) Jeżeli chodzi o kwotę korzyści, została ona określona na podstawie wysokości opłat pobieranych za linię kredytową uzyskaną przez jednego z producentów eksportujących objętych próbą. Ta linia kredytowa została przyznana przez bank, którego siedziba znajduje się w jurysdykcji finansowej innej niż ChRL. Linia ta charakteryzuje się wszystkimi elementami komercyjnych linii kredytowych dostępnych na światowych rynkach finansowych oraz w innych umowach występujących w sektorze komercyjnym. Należy również zauważyć, że te linie kredytowe nie różnią się znacząco pod względem warunków od innych komercyjnych linii kredytowych uzyskanych przez producentów eksportujących objętych próbą, w których to liniach pobierane są opłaty, w tym od linii uzyskanych od banków zagranicznych. Biorąc pod uwagę powyższą analizę, jest to zachowawczy poziom referencyjny, ponieważ dowody wskazują na to, że umowy są w rzeczywistości bardziej wartościowe dla przedsiębiorstw jako niezależny środek niż jako standardowa linia kredytowa. Komisja uznała jednak wymagane opłaty za rozsądny wskaźnik zastępczy w odniesieniu do opłat, które byłyby należne na mocy umów.

(439) Rząd ChRL twierdził również, że banki, które zawarły umowy z eksporterami objętymi próbą, nie są organami publicznymi ani rząd nie powierzył im takiego zadania. Twierdzenie to trzeba było odrzucić. Zaangażowane banki były tymi samymi bankami, które zapewniały preferencyjne finansowanie. W motywach 159–168 oraz 169–180 powyżej Komisja przedstawiła szczegółowe wyjaśnienie, dlaczego banki te są organami publicznymi

lub dlaczego rząd ChRL powierza lub wyznacza im zadania.

(440) Rząd ChRL utrzymywał, że twierdzenie Komisji, zgodnie z którym w normalnych warunkach rynkowych linie kredytowe objęte są znacznymi opłatami za zaangażowanie i opłatami administracyjnymi, jest bezpodstawne, ponieważ opłaty te stosują się wyłącznie do „zatwierdzonych linii kredytowych”. Twierdzenie to trzeba było odrzucić. Jak stwierdzono w motywie powyżej, linia kredytowa użyta jako poziom referencyjny nie różni się znacząco pod względem warunków od innych komercyjnych linii kredytowych uzyskanych przez producentów eksportujących objętych próbą, w tym od banków zagranicznych. Ponadto jeden z banków, który zawarł kilka takich umów z producentami eksportującymi objętymi próbą, wydaje się pobierać podobne opłaty od swoich klientów za granicą⁽²⁾.

(441) Rząd ChRL twierdził również, że Komisja nie przedstawiła dowodów na poparcie swojego stanowiska, że udostępnianie przez rząd linii kredytowych (tj. umów) zalicza się do udzielania pożyczek preferencyjnych. Nie jest to prawdą. Udostępnianie linii kredytowych jest standardowym elementem finansowania oferowanego przez banki przedsiębiorstwom, a umowy są odrębnymi i różnymi środkami wchodzącymi w zakres pożyczek preferencyjnych. Jak stwierdzono w motywie 102 powyżej, w szeregu dokumentów dotyczących planów i polityki oraz ustaw rząd ChRL przewiduje preferencyjne finansowanie przemysłu fotowoltaicznego. Ponadto na mocy tych umów udzielono licznych kredytów, co wyraźnie wskazuje na to, że stanowią one integralną część preferencyjnego finansowania przemysłu fotowoltaicznego.

(442) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że udostępnianie linii kredytowych nie stanowi subsydium szczególnego. Twierdzenie to trzeba było odrzucić. Jak wyjaśniono w motywie 441 powyżej, udostępnianie linii kredytowych stanowi integralną część udzielania pożyczek preferencyjnych i dlatego analiza szczególności przedstawiona w motywach 191, 192, 209 i 428 powyżej w jednakowym stopniu ma zastosowanie do udostępniania linii kredytowych.

⁽¹⁾ Panel WE statki powietrzne, pkt 7.743.

⁽²⁾ <http://www.chinaafricarealstory.com/2011/08/china-development-banks-3-billion-line.html>, „Warunki linii kredytowej CDB różnią się dla jej dwóch transz. Pierwsza transza w wysokości 1,5 mld USD będzie miała okres zapadalności wynoszący 20 lat, w tym pięcioletni okres karencji. Oprocentowanie będzie równe sześciomiesięcznej stawce LIBOR (londyńska międzybankowa stopa procentowa) powiększonej o marżę w wysokości 2,95 %, opłata za zaangażowanie będzie wynosiła 1 %, a opłata z góry 0,25 %. Warunki drugiej transzy w wysokości 1,5 mld USD — okres zapadalności wynoszący 15 lat, w tym pięcioletni okres karencji, oprocentowanie równe sześciomiesięcznej stawce LIBOR powiększonej o marżę w wysokości 2,28 %, opłaty prawdopodobnie takie same”.

(443) Według skarżącego Komisja powinna była ustalić margines subsydiowania do zastosowania w odniesieniu do kredytów eksportowych dla nabywców, ponieważ Eksportowo-Importowy Bank Chiński odmówił współpracy. Komisja powinna była wykorzystać informacje zawarte w skardze oraz ustalenia Departamentu Handlu Stanów Zjednoczonych w podobnej sprawie dotyczącej przemysłu fotowoltaicznego. Twierdzenie to nie mogło zostać zaakceptowane. Komisja zbadała zarzuty zawarte w skardze, ale nie znalazła żadnych dowodów, że producenci eksportujący objęci próbą czerpali korzyści z takich środków w OD. Należy zauważyć, że okresy objęte dochodzeniem w sprawie dotyczącej Stanów Zjednoczonych były odmienne od okresu objętego dochodzeniem w przedmiotowej sprawie.

3.5.3. Uwagi stron dotyczące gwarancji i ubezpieczeń eksportowych dotyczących zielonych technologii

(444) W odniesieniu do dokumentów żądanych przez Komisję w trakcie wizyty weryfikacyjnej, jak określono w motywach 220 i 221, rząd ChRL twierdził, że nie wyjaśniono, kiedy zażądano planu 840, że sprawozdanie finansowe Sinosure za 2012 r. nie było dostępne w czasie weryfikacji, że informacje dotyczące przedsiębiorstw objętych próbą były poufne oraz że w żadnym razie odpowiednie umowy nie były przechowywane na terenie Sinosure. Komisja odsyła do swoich wyjaśnień ujętych w motywach 219, 220 oraz 223, które dotyczą tych argumentów. W odniesieniu do planu 840 Komisja dodaje, że prosiła o wszystkie mające znaczenie dokumenty dotyczące działalności Sinosure i domniemanego programu subsydiowania, który przynosi korzyści eksporterom objętym próbą, i że ten plan 840 z pewnością jest istotny dla jej ustaleń, wraz ze wszystkimi innymi dokumentami określonymi w motywie 236, co potwierdzają wyjaśnienia zawarte w motywie 232. Jeżeli chodzi o sprawozdanie finansowe Sinosure za 2012 r., Komisja poprosiła o sprawozdanie wstępne, gdyby sprawozdanie finansowe za 2012 r. nie było ukończone, ale Sinosure odmówił również przekazania któregośkolwiek ze wstępnych sprawozdań finansowych za 2012 r.

(445) Rząd ChRL twierdził również, że nie ma podstawy prawnej ani faktycznego dowodu na poparcie wniosku, iż przemysł fotowoltaiczny jest „przemysłem strategicznym”, i że wniosek ten jest skutkiem przypuszczenia. Komisja odsyła do wyjaśnienia zawartego w motywie 231 i przypomina, że punkt ten został specjalnie potwierdzony przez rząd ChRL w trakcie wizyty weryfikacyjnej. W odniesieniu do podobnego twierdzenia dotyczącego planu 840, planu 421 oraz środków wsparcia „wschodzących sektorów strategicznych”, a także stwierdzenia, że plany te nie będą prawnie wiążące, Komisja odwołuje się do wyjaśnień zawartych odpowiednio w motywach 232–234. Ponadto zwraca uwagę, że rząd ChRL nie przekazał tych dokumentów i nie omówił ich z Komisją oraz że

w aktach sprawy nie ma dowodów potwierdzających, że wnioski Komisji są błędne.

(446) Rząd ChRL oraz jeden producent eksportujący objęty próbą twierdzą, że rabaty i dotacje na składki z tytułu ubezpieczenia kredytu eksportowego przyznane przez organy lokalne zostały objęte środkami wyrównawczymi niegodnie z prawem, ponieważ nie ustalono, że stanowią one subsydia w rozumieniu Porozumienia WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. Komisja odsyła do swojej analizy ustaleń z dochodzenia, a w szczególności do motywów 239 i 247. Komisja zwraca ponadto uwagę, że rabaty i dotacje są nierozdzielnie związane z programem ubezpieczenia kredytów eksportowych, ponieważ ich płatność jest skutkiem opłacania składek na rzecz Sinosure zgodnie z główną polityką ubezpieczenia kredytów eksportowych. W końcu rabaty te wchodziły również w zakres obwieszczenia [2004] nr 368 wydanego wspólnie przez Ministerstwo Handlu i Sinosure, które stanowi, że „regionalne i lokalne organy rządowe wspólnie podejmują dalsze działania w celu wdrożenia kolejnych środków wsparcia na rzecz produktów wymienionych w katalogu oraz przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie w odniesieniu do ubezpieczenia kredytów eksportowych”.

(447) Rząd ChRL kwestionuje również ustalenie dotyczące pozycji j) załącznika 1 do Porozumienia WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. Zgodnie z tym ustaleniem program krótkoterminowego ubezpieczenia kredytów eksportowych Sinosure funkcjonował w oparciu o składki niewystarczające do pokrycia długoterminowych kosztów i strat operacyjnych w ramach tego programu. Na poparcie tego argumentu rząd ChRL przywołuje orzeczenie panelu WTO w sprawie Stany Zjednoczone — bawełna oraz przedstawia wyjaśnienia oparte na różnych zestawach danych liczbowych i argumentach zawartych w sprawozdaniach rocznych Sinosure. Rząd ChRL kwestionuje również odniesienie się Komisji do art. 11 statutu Sinosure i do artykułu kancelarii prawnej Stewart Law. Komisja potwierdza wszystkie swoje argumenty zawarte w motywach 242–245 i przypomina, że z powodu braku współpracy ze strony rządu ChRL, co uniemożliwiło Komisji uzyskanie niezbędnych informacji, o które prosiła, jej wnioski oparte są na najlepszych dowodach dostępnych w aktach. Na potrzeby poczynienia ustaleń Komisja rozważyła szereg elementów i dowodów zawartych w aktach, wśród których znajdowały się statut Sinosure oraz artykuł kancelarii prawnej Stewart Law. Komisja jest zdania, że chociaż żaden z tych elementów sam w sobie nie jest decydujący, to wszystkie te oraz inne elementy mają znaczenie dla ustaleń Komisji. Jeżeli chodzi o orzeczenie w sprawie Stany Zjednoczone — bawełna, Komisja w pełni je uwzględniła w swoich ustaleniach, a przytoczone przez rząd ChRL cytaty z tego orzeczenia są rzeczywiście bardzo trafne.

(448) Kwestionując analizę Komisji zawartą w motywie 245, rząd ChRL przedstawia tabelę zawierającą dane liczbowe pochodzące z rachunku zysków i strat z dostępnych publicznie sprawozdań rocznych Sinosure za lata 2006–2011. Rząd ChRL twierdzi na tej podstawie, że jest oczywiste, iż otrzymywane składki były wyższe niż koszty operacyjne programu. Po pierwsze, Komisja zwraca uwagę, że tabela dostarczona przez rząd ChRL nie zawiera właściwego wiersza dotyczącego prowizji wypłaconych przez Sinosure, ale wyłącznie wydatki operacyjne. Po drugie, dane liczbowe bez wątpienia wykazują, że w każdym pojedynczym roku od 2006 r. do 2011 r. z wyjątkiem 2010 r. kwoty składek netto nigdy nie były wyższe niż kwoty odszkodowań i świadczeń netto wraz z wydatkami operacyjnymi, nawet jeżeli zignorować płatności prowizji, które zostały pominięte przez rząd ChRL. Obejmuje to 2011 r., który częściowo zalicza się do okresu objętego dochodzeniem. Kwota straty jest w określonych latach dość znaczna (np. w 2008 r.). Po trzecie, Komisja zwraca uwagę, że w odniesieniu do 2010 r. rząd ChRL podał nieproporcjonalnie niską kwotę wypłaconych roszczeń netto (kwota opłaconych składek jest 20 razy wyższa niż kwota wypłaconych odszkodowań i świadczeń), co nie zostało odzwierciedlone w sprawozdaniu rocznym za 2010 r. Ta kwota zgłoszona przez rząd ChRL dla roku 2010 r. oparta jest na rozległych korektach *ex post* dotyczących odzyskiwania odszkodowań i świadczeń oraz zmiany rezerw na niewypłacone odszkodowania i świadczenia, które pojawiają się jedynie w sprawozdaniu rocznym z 2011 r. w odniesieniu do roku 2010 r. Korekty te wydają się mieć charakter niezwykle i nietypowy i zostały odzwierciedlone wyłącznie w sprawozdaniu z kolejnego roku. Komisja zwraca również uwagę, że w odniesieniu do 2011 r. rząd ChRL zgłosił natomiast kwoty ujęte w sprawozdaniu rocznym za 2011 r. Komisja uważa, że późniejsze korekty trudno pogodzić z sytuacją faktyczną, szczególnie biorąc pod uwagę brak współpracy ze strony rządu ChRL lub Sinosure i nieudzielanie przez nie dalszych wyjaśnień w trakcie dochodzenia.

Zgodnie z zacytowanym przez sam rząd ChRL orzecznictwem w sprawie Stany Zjednoczone — bawelna „odniesienie do terminu »długoterminowy« w pozycji j) dotyczy okresu wystarczająco długiego, aby zapewnić obiektywne badanie, które pozwala na dokładną ocenę programu oraz pozwala uniknąć przypisywania nadmiernego znaczenia wyjątkowym lub nietypowym zdarzeniom, które miały miejsce w danym dniu, miesiącu, kwartale, półroczu, roku lub w innym określonym przedziale czasu”. Komisja uważa okres 2006–2011 r. za wystarczająco długi okres do uwzględnienia, a Sinosure w każdym roku w tym okresie poniósł stratę. Sytuację w 2010 r. należy uznać za wyjątkową lub nietypową, jeżeli wziąć pod uwagę skorygowane dane liczbowe w sprawozdaniu rocznym za 2011 r., a tym samym znaczenie tego roku jest ograniczone, bądź też jako istotne należy wziąć pod uwagę zwykłe nieskorygowane dane zawarte w sprawozdaniu rocznym za 2010 r., przy czym dane te wykazują, że Sinosure osiąga wynik

tylko nieznacznie powyżej progu rentowności. Biorąc pod uwagę znaczne straty poniesione w pozostałych latach, potwierdza to ustalenia Komisji, że ogólnie Sinosure w latach 2006–2011 znajdował się w sytuacji długoterminowej straty. Ponadto nawet gdyby dane z 2010 r. uznać za reprezentatywne, faktem pozostaje, że Sinosure poniósł straty w pięciu z sześciu lat w okresie od 2006 do 2011 r. Pozostałych tabel i zestawień danych przekazanych przez rząd ChRL w celu zakwestionowania ustaleń Komisji dotyczących pozycji j) Porozumienia WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych nie można pogodzić z innymi informacjami figurującymi w aktach sprawy lub nie można ich zweryfikować. W każdym razie same w sobie nie wykazują one, że Sinosure osiągał próg rentowności w swoim programie krótkoterminowego ubezpieczenia kredytów eksportowych w latach 2006–2011.

(449) Jeżeli chodzi o poziom referencyjny dla celów obliczenia korzyści, rząd ChRL uważa, że ustalenie pozapaństwowego poziomu referencyjnego jest niezgodne z Porozumieniem WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, ale nie dodaje żadnego argumentu uzasadniającego to twierdzenie. Komisja odsyła do wyjaśnienia, które przedstawiła w motywie 245.

(450) Rząd ChRL i jeden współpracujący eksporter objęty próbą kwestionują zastosowany poziom referencyjny, gdyż Komisja nie uzasadniła, dlaczego: (i) obliczenie składki opiera się na danych banku US EXIM; (ii) jako kraj przywozu wykorzystano Włochy, a nie Niemcy, które są głównym rynkiem eksportowym dla produktu objętego postępowaniem; (iii) wzięto pod uwagę okres 120 dni, a nie 60 dni lub dowolny krótszy okres; (iv) nie wykorzystano obliczenia składki w odniesieniu do wywozu bezpośredniego, a do ubezpieczenia kredytów eksportowych dla nabywców będących instytucjami finansowymi. W odniesieniu do ppkt (i) Komisja odsyła do motywu 253. W odniesieniu do ppkt (ii) Komisja uważa, że Włochy odzwierciedlają równowagę pomiędzy państwem UE o najniższym ryzyku a państwami UE o znacznie wyższym ryzyku, a w konsekwencji państwami o wyższych pobieranych składkach, które to państwa również są rynkami dla produktu objętego postępowaniem. Jeżeli chodzi o ppkt (iii), to z powodu braku szczegółowej symulacji opartej na okresie 90 dni dostępnej na stronie internetowej Eksportowo-Importowego Banku Chińskiego Komisja uznaje okres 120 dni za najlepiej reprezentujący warunki sprzedaży podczas okresu objętego dochodzeniem. W odniesieniu do ppkt (iv) Komisja nie była w stanie uzyskać symulacji dla celów obliczenia składki w odniesieniu do wywozu bezpośredniego i przyjęła ten poziom referencyjny, aby odzwierciedlić ogólną sytuację ryzyka w kraju nabywcy.

(451) Jeden współpracujący eksporter objęty próbą twierdzi, że wykupił ubezpieczenie kredytu eksportowego w odniesieniu do części swojego wywozu, ale płacił zwykłe składki ubezpieczeniowe i nie korzystał z programu „Green Express” ani z innego korzystnego traktowania wymienionego w skardze. Z uwagi na brak dowodów potwierdzających to twierdzenie Komisja odsyła do swoich ustaleń dotyczących tego programu zawartych w sekcji 3.4.1.4 niniejszego rozporządzenia. W odniesieniu do programu „Green Express” Komisja przywołuje swoje ustalenia zawarte w motywie 240 i zwraca uwagę, że stanowi on szczególny aspekt programu krótkoterminowego ubezpieczenia kredytów eksportowych Sinosure oraz że ustalenia Komisji nie są ograniczone do tego aspektu, ale dotyczą całego programu.

3.5.4. „Golden Sun Demonstration Programme” (Program demonstracyjny Golden Sun)

(452) Rząd ChRL utrzymuje, że program ten zapewnia dotacje raczej na potrzeby „rozproszonych systemów fotowoltaicznych” niż producentów/eksporterów produktu objętego postępowaniem oraz że odpowiednie kryteria zawarte w przepisach nie są ukierunkowane na producentów modułów i ogniw. W tym zakresie rząd ChRL twierdzi, że dostarczył odpowiednią dokumentację na temat tego programu i że nawet skoordynował swoje działania z przedsiębiorstwami objętymi próbą, aby to udowodnić. Trzej współpracujący eksporterzy objęci próbą twierdzą, że jest to „subsydium dla użytkownika” i nie przynosi korzyści produktowi objętemu postępowaniem, a zatem nie stanowi podstawy środków wyrównawczych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego, art. VI:3 GATT 1994 oraz art. 19 ust. 1 Porozumienia WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. Eksporterzy ci odnoszą się do decyzji UE w sprawie przywozu biodiesla ze Stanów Zjednoczonych (motyw 97 rozporządzenia Komisji (WE) nr 194/2009, Dz.U. L 67 z 12.3.2009, s. 50) oraz do orzecznictwa WTO w sprawach Stany Zjednoczone — sztaby z ołowiu (pkt 6.50, 6.53, 6.56 i 6.57 sprawozdania panelu), Kanada — środki wpływające na przywóz samolotu cywilnego (pkt 9.112 sprawozdania panelu), Brazylia — program finansowania wywozu statków powietrznych (pkt 7.24 sprawozdania panelu) i Kanada — środki wpływające na przywóz samolotu cywilnego (pkt 157 i 159 sprawozdania Organu Apelacyjnego).

(453) Komisja odsyła do swoich ustaleń poczynionych w toku dochodzenia, w szczególności do motywów 243–246 niniejszego rozporządzenia, które zawierają wyczerpujące wyjaśnienia dotyczące powyższych argumentów i potwierdzają, że ustalenie to jest zgodne z odpowiednimi przepisami oraz z orzecznictwem przytoczonym przez rząd ChRL i współpracujących eksporterów objętych próbą. Komisja potwierdza, że dotacje w ramach programu są bezpośrednio związane z produktem objętym postępowaniem, ponieważ kwalifikujące się „rozproszone systemy fotowoltaiczne” obejmują w szczególności dostawę modułów i ogniw jako znaczącą część projektów, a zatem

związek pomiędzy korzyścią wynikającą z działania rządu a produktem objętym postępowaniem jest bezpośredni i nierozdzielny. Jak również określono w szczególności w motywach 244 i 245, w toku dochodzenia potwierdzono, że rząd ChRL dokonywał płatności bezpośrednich na rzecz kilku współpracujących eksporterów objętych próbą (tj. na potrzeby instalacji paneli fotowoltaicznych do produkcji energii na własny użytek, w tym dla celów procesu produkcji produktu objętego postępowaniem), wykorzystujących między innymi ich własne wyprodukowane moduły i ogniwa fotowoltaiczne. Ustalono również, że bezpośrednie płatności na rzecz eksporterów w charakterze dostawców produktu objętego postępowaniem do będących osobami trzecimi podmiotów realizujących projekty są rzeczywiście sprzeczne z przepisami odpowiedzialnego prawodawstwa oraz że rząd ChRL nie dostarczył dowodów, żeby wyjaśnić tę sytuację (zob. mianowicie motywy 245 i 246).

Ograniczone wyjaśnienie przekazane przez rząd ChRL i współpracującego eksportera objętego próbą, według którego bezpośrednie przekazanie środków finansowych, z naruszeniem prawodawstwa chińskiego, było konieczne, ponieważ podmiot realizujący projekt był w trudnej sytuacji finansowej, oraz miało na celu zagwarantowanie, że dotacje będą wykorzystywane tylko na zatwierdzone systemy fotowoltaiczne, zdecydowanie wskazuje na to, że w przypadku braku tego bezpośredniego przekazania środków przez rząd współpracujący eksporter objęty próbą, który działał w charakterze dostawcy, nie byłby w stanie otrzymać żadnej zapłaty za dostawę produktu objętego postępowaniem, a rząd nie byłby w stanie zagwarantować, że dotacja zostałaaby wykorzystana zgodnie ze swoim przeznaczeniem. Z tego punktu widzenia oraz z powodu braku dalszych dowodów płatności te należy traktować jako bezpośrednią dotację od rządu ChRL na rzecz producenta produktu objętego postępowaniem, który to producent w przeciwnym razie nie otrzymałby żadnej zapłaty za dostawę tego produktu (zakładając, że dostawa ta kiedykolwiek miała miejsce, na co również nie ma dowodów w aktach sprawy). Na tej podstawie Komisja uważa, że argumenty podniesione przez rząd ChRL i eksporterów współpracujących objętych próbą są nieuzasadnione pod względem prawnym.

(454) Rząd ChRL twierdzi również, że w przypadku sytuacji, w których korzyści płynące z danego programu dotyczyły dostaw produktu objętego postępowaniem do niepowiązanych podmiotów realizujących projekty, Komisja miała obowiązek przeprowadzić analizę *pass through* w celu ustalenia tego punktu. Rząd ChRL powołuje się przy tym na decyzję WTO w sprawie Stany Zjednoczone przeciwko Softwood Lumber IV (pkt 141 i 142 sprawozdania Organu Apelacyjnego). Komisja odsyła do wyjaśnienia, które podała w motywach 244–246 oraz 352 powyżej, aby odrzucić ten argument. Ponadto ze względu na brak współpracy ze strony rządu ChRL i zainteresowanych stron Komisja nie była w stanie przeprowadzić analizy *pass through*. Kwestia *pass through* nie jest

zatem podnoszona, a przytoczone orzecznictwo WTO jest nieistotne w tej sytuacji, biorąc pod uwagę fakt, że wpływy bezpośrednio wpłacano producentom produktu objętego postępowaniem i były one bezpośrednio związane z dostawą między innymi tego produktu. Ponieważ płatności te były dotacjami bezzwrotnymi, istnieje wkład finansowy (bezpośrednie przekazanie środków finansowych) i Komisja ma prawo zakładać, że dotacje te przynoszą korzyści odbiorcy (producentom), gdyż nie ma jakichkolwiek dowodów dotyczących dalszego wykorzystania przedmiotowych kwot. Gdyby płatności w ramach tego programu były dokonywane przez rząd na rzecz będących osobami trzecimi podmiotów realizujących projekty i gdyby sprzęt nabywano po godziwej wartości rynkowej, nie istniałaby korzyść dla eksporterów, których dotyczy postępowanie. W sytuacji gdy płatności są dokonywane na rzecz producentów eksportujących, kwoty wykorzystane przez te przedsiębiorstwa na potrzeby instalacji paneli fotowoltaicznych przynoszą jednak korzyść, ponieważ uwalniają te przedsiębiorstwa od kosztów, które w przeciwnym razie musiałyby ponieść w ramach tego procesu. Jeśli producent eksportujący nie jest w stanie wykazać, że część dotacji została przekazana użytkownikom będącym osobami trzecimi, zakłada się, na podstawie dostępnego stanu faktycznego, że ta część dotacji przynosi korzyść eksporterowi jako subsydiowanie ogólne, które zapewnia korzyść całej działalności przedsiębiorstwa. Tak właśnie jest w omawianym przypadku.

- (455) Dwaj współpracujący eksporterzy objęci próbą twierdzą, że program Golden Sun nie ma charakteru szczególnego, ponieważ odpowiednie wymogi zawarte w chińskim prawodawstwie są obiektywne i wszystkie przedsiębiorstwa spełniające te wymogi mogą korzystać z programu, jak również jest to program otwarty dla wszystkich przedsiębiorstw, bez względu na to, czy są producentami produktu objętego postępowaniem. Komisja odsyła do swojego ustalenia szczególności w motywie 247, wykazując, że warunki i kryteria kwalifikacji nie są obiektywne i nie stosuje się ich automatycznie. Odpowiednie wymagane kryteria potwierdzają, że program ograniczony jest tylko do niewielkiego podzbioru przedsiębiorstw będących w stanie je spełnić, a mianowicie tych o znacznej zainstalowanej mocy — przynajmniej 300 kW_h — i znacznych aktywach — przynajmniej 100 mln RMB. W kryteriach kwalifikacji wspomniano również, że przedsiębiorstwa będące odbiorcami muszą być uwzględnione w lokalnym planie realizacji projektu demonstracyjnego Golden Sun, a dochodzenie wykazało, że włączenie przedsiębiorstwa do tych lokalnych planów zależy od uznaniowej decyzji właściwych organów, która nie jest przejrzysta ani oparta na obiektywnych kryteriach. Komisja dodaje, że kwalifikujące się „rozproszone systemy fotowoltaiczne” opierają się na produkcji i dostarczaniu sprzętu wytwarzającego energię słoneczną, który w większości składa się z modułów i ogniw fotowoltaicznych. Dlatego wbrew argumentom eksporterów objętych próbą program ten ma również charakter szczególny pod tym względem, że tylko producenci systemów fotowoltaicznych, innymi słowy, producenci produktu objętego postępowaniem, w praktyce kwalifikują się do czerpania korzyści w ramach tego programu, albo bezpośrednio jako właściciele projektów, albo pośrednio jako domnie-

mani dostawcy produktu objętego postępowaniem do właścicieli projektów.

Dlatego też, biorąc również pod uwagę brak współpracy ze strony rządu ChRL, który nie dostarczył wszystkich dokumentów budżetowych żądanych przez Komisję (zob. motywy 234–239), stwierdza się, że program ten ma *de facto* charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego, ponieważ bezpośrednie lub pośrednie korzyści z tego programu czerpią głównie producenci produktu objętego postępowaniem. Subsydiowanie to jest również wykorzystywane przez ograniczoną liczbę przedsiębiorstw (producentów produktu objętego postępowaniem) lub jest wykorzystywane przez te przedsiębiorstwa w sposób przeważający lub nieproporcjonalny, ponieważ stanowią one tylko podzbiór domniemych potencjalnych odbiorców, lecz wydają się otrzymywać wszystkie środki finansowe.

3.5.5. Programy zwolnień z podatków bezpośrednich i ulg w zakresie podatków bezpośrednich

3.5.5.1. Program „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata” dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym

- (456) Rząd ChRL ponownie wysunął argument, że wspomniany w skardze program dotyczący przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym został zakończony w 2013 r. Komisja zwraca uwagę, że okres objęty dochodzeniem zakończył się na długo przed 2013 r., a zatem korzyści przyznane w ramach tego programu w OD stanowią podstawę środków wyrównawczych. Potwierdza to ustalenie poczynione w toku dochodzenia — stwierdzono, że w OD w ramach tego programu odniosło korzyści kilku eksporterów współpracujących objętych próbą. Korzyści czerpane w ramach przedmiotowego programu, nawet jeżeli został on zakończony w 2013 r., trwają również w przyszłości.
- (457) Rząd ChRL i jeden ze współpracujących eksporterów objętych próbą twierdzą ponadto, że stanowiący wariant program przeznaczony dla przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie nie może stanowić podstawy środków wyrównawczych na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie zarzucono tego w skardze. Komisja odsyła do szczegółowego obalenia tego argumentu przedstawionego w motywie 286. Komisja przypomina również, że rząd ChRL postanowił nie współpracować w trakcie dochodzenia w odniesieniu do wariantu tego programu. Poza tymi elementami Komisja zwraca uwagę, że oprócz stanowiącego wariant programu „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata” dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym w skardze wymieniono inne preferencyjne programy zwolnień z podatku bezpośredniego przeznaczone dla przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie (sekcja 4.2.5.1 skargi), tj. albo ulgi podatkowe dla przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie (sekcja 4.2.5.9 skargi), albo preferencyjne programy podatkowe dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym uznanych

za przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane i nowe technologie (sekcja 4.2.5.8 skargi). Dlatego też można uznać, że program ten ma bardzo bliski związek z jednym z tych innych domniemyanych programów podatkowych bądź z oboma z nich, ponieważ dotyczy zmniejszenia stawki podatku bezpośredniego i jest skierowany specjalnie do tego samego zbioru beneficjentów będących przedsiębiorstwami wykorzystującymi zaawansowane i nowe technologie. Również w tym wypadku współpraca ze strony rządu ChRL umożliwiłaby Komisji prawidłową i dokładną ocenę wszystkich elementów, które odnoszą się do tego związku z programami, których dotyczy skarga, oraz uzupełnienie wszelkich luk w informacjach, które przedstawiono w skardze, opartej na dowodach *prima facie*, które w normalnych okolicznościach są dostępne skarżącemu. Na podstawie tych argumentów Komisja potwierdza, że objęcie tego programu środkami wyrównawczymi jest w pełni zgodne z art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, ponieważ przepis ten pozwala na prowadzenie dochodzenia w odniesieniu do wszelkiego „domniemanego subsydium” określonego przez skarżącego, a nie tylko w stosunku do konkretnego programu. W tym przypadku domniemane subsydium, rezygnacja przez rząd z dochodów podatkowych w odniesieniu do tego samego typu beneficjentów, jest cechą wspólną wszystkich przedmiotowych programów.

(458) W odniesieniu do obliczenia kwoty subsydium dwaj współpracujący eksporterzy objęci próbą twierdzą, że Komisja błędnie zastosowała dane liczbowe za pełny rok zawarte w ich rocznych deklaracjach podatkowych za 2011 r., pomimo tego, że OD obejmuje połowę 2011 r. i połowę 2012 r. Takie działanie ze strony Komisji jest niezgodne z metodą obliczania określoną w sekcji E lit. a) ppkt (ii) wytycznych Komisji w sprawie obliczania kwoty subsydium w ramach dochodzeń w sprawie cel wyrównawczych, Dz.U. C 394 z 17.12.1998, s. 6. Jeden z tych eksporterów utrzymuje ponadto, że skoro deklaracja podatkowa za cały rok 2012 nie była dostępna w czasie weryfikacji, to w odniesieniu do 2012 r. Komisja powinna była oprzeć swoje obliczenia na kwartalnych deklaracjach podatkowych dotyczących pierwszej połowy 2012 r., które zebrano na miejscu, lub na rachunku zysków i strat za 2012 r., który wskazuje na to, że przedsiębiorstwo to odnotowało stratę.

(459) Komisja odsyła do motywu 300 i ponownie podkreśla znaczenie obliczania korzyści w oparciu o ostateczne deklaracje podatkowe za dany rok podatkowy zweryfikowane przez biegłego rewidenta. Komisja dodaje, że ostateczne rozliczenie deklaracji podatkowej za 2011 r. w OD powoduje, iż wszelkie korzyści uwzględnione są w ostatecznej deklaracji podatkowej, co w dalszym stopniu uwydatnia prawidłowość podejścia stosowanego przez Komisję. Komisja nie może oprzeć swoich obliczeń na kwartalnych deklaracjach podatkowych, ponieważ deklaracje te odzwierciedlają bieżącą tymczasową sytuację w chwili ich składania i z definicji nie jest w nich uwzględniona ostateczna skonsolidowana sytuacja w danym roku podatkowym. Celem tych deklaracji jest zapewnienie rządowi płynności finansowej w odniesieniu do tymczasowo należnych podatków, lecz deklaracje te odzwierciedlają tylko częściowo sytuację w momencie ich

składania. Równie dobrze może się zdarzyć, że jeśli przedsiębiorstwo osiąga znaczny zysk w ostatnich dwóch kwartałach roku, który z nadwyżką rekompensuje straty w pierwszych kwartałach, w ostatecznej deklaracji podatkowej zgłosi dochód do opodatkowania. Dlatego też, podczas gdy wstępne deklaracje podatkowe w 2012 r. przedstawiają częściowe informacje o sytuacji eksportera w momencie ich składania, co tłumaczy, dlaczego Komisja je zbiera, ich znaczenie nie jest bezwzględne, ponieważ nie można wykluczyć, że sytuacja wykazana na koniec roku podatkowego w ostatecznej deklaracji podatkowej jest zupełnie odmienna. Jeżeli chodzi o rachunek zysków i strat za 2012 r., Komisja zwraca uwagę, że rachunkowość finansowa nie zawsze odpowiada rachunkowości podatkowej i może być tak, że obowiązek zgłaszania pozycji przychodów i strat dla celów podatków bezpośrednich może znacznie różnić się od obowiązków w zakresie sprawozdawczości do celów księgowych. Może również wystąpić korekta z powodu celów podatkowych, które nie zostały w pełni odzwierciedlone w sprawozdaniach finansowych. Podsumowując, fakt, że przedsiębiorstwo w sprawozdaniach finansowych wykazuje stratę, nie musi oznaczać, że w ostatecznej deklaracji podatkowej również odnotuje taką samą stratę. Na podstawie tych argumentów Komisja potwierdza, że obliczenie subsydium w odniesieniu do programów zwolnień z podatku bezpośredniego musi koniecznie opierać się na ostatecznych danych liczbowych znajdujących się w ostatecznej deklaracji podatkowej zweryfikowanej przez biegłego rewidenta, a nie na danych z okresowych deklaracji podatkowych lub z ostatecznych lub wstępnych sprawozdań finansowych.

3.5.5.2. Odliczenia od podatku za badania i rozwój dokonywane przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym

(460) Rząd ChRL twierdzi, że po raz pierwszy dowiadyuje się, iż Komisja obejmuje środkami wyrównawczymi program badawczo-rozwojowy, który nie zastępuje programu badawczo-rozwojowego dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym, jak zarzuca się w skardze. Rząd ChRL opiera się na argumentach podobnych do tych użytych w odniesieniu do wcześniejszego programu, jak wyjaśniono w motywie 457, i utrzymuje, że objęcie środkami wyrównawczymi przedmiotowego programu stanowi naruszenie art. 11 i 13 Porozumienia WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. Rząd ChRL twierdzi ponadto, że program badawczo-rozwojowy dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym został zakończony w 2008 r., a nowy program badawczo-rozwojowy przewidziany w chińskiej ustawie o podatku dochodowym od przedsiębiorstw nie jest programem zastępczym, ponieważ nie odnosi się do przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym i nie obejmuje wymogu, aby wydatki na badania i rozwój były o 10 % wyższe niż w roku poprzednim.

(461) Komisja zwraca uwagę, że rząd ChRL nie przekazał informacji na temat tego programu w odpowiedzi na pytania

zawarte w kwestionariuszu oraz na pismo w sprawie uzupełnienia braków, lecz że program ten został już objęty środkami wyrównawczymi w poprzednich dochodzeniach (zob. motyw 310). Komisja zwraca jednak uwagę również na to, że program ten został omówiony z rządem ChRL podczas wizyty weryfikacyjnej oraz że jako dowód zebrano odpowiednie przepisy wykonawcze (przepisy te przedłożył także jeden z eksporterów objętych próbą). Dlatego twierdzenie rządu ChRL, jakoby po raz pierwszy został poinformowany o potencjalnym uznaniu tego programu za wymagający zastosowania środków wyrównawczych, jest nieuzasadnione, również biorąc pod uwagę fakt, że kilku współpracujących eksporterów objętych próbą, z którymi rząd ChRL skoordynował swoją odpowiedź, zgłosiło ten program w swoich odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu. Rząd ChRL był w pełni świadomy tego faktu, ponieważ kilkakrotnie skorzystał z prawa wglądu do akt niepodlegających klauzuli poufności. Ustalenia poczynione w toku dochodzenia wskazują na to, że program ten stanowi podstawę środków wyrównawczych (motywy 310–314 powyżej). Komisja dodaje, że program ten najwyraźniej zastępuje poprzedni program adresowany do przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym, ponieważ jest z nim ściśle powiązany, co przejawia się taką samą formą i kwotą korzyści w zakresie podatku (dodatkowe odliczenie od podstawy opodatkowania), takim samym współczynnikiem i taką samą sytuacją stanowiącą podstawę programu (koszty kwalifikowalne działań badawczo-rozwojowych), przy czym między programami tymi istnieją tylko niewielkie różnice. Te niewielkie różnice wprowadzono zgodnie z reformą nowej ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw w 2008 r., ale charakter i treść programu pozostają zasadniczo takie same. Komisja odnosi się także do argumentów dotyczących standardu rozpoczęcia realizacji tego programu, o czym mowa w motywie 457.

- (462) Rząd ChRL i jeden współpracujący eksporter objęty próbą twierdzą również, że ten program nie ma charakteru szczególnego, ponieważ Komisja nie wykazała, iż uzyskanie certyfikatu przedsiębiorstwa wykorzystującego zaawansowane i nowe technologie jest ograniczone do niektórych przedsiębiorstw. Komisja nawiązuje do wyjaśnienia, które podała w motywie 313 powyżej, a także w motywach 321 i 325 w odniesieniu do innego programu podatkowego dla przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie. Komisja dodaje, że przepisy wykonawcze dotyczące stosowania tego programu (zob. motyw 321) także potwierdzają ustalenie szczególności przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie, ponieważ tylko przedsiębiorstwa należące do sektorów wspieranych przez politykę rządową i kwalifikujące się zgodnie z odpowiednimi rządowymi katalogami i wytycznymi mogą uzyskać stosowny certyfikat. Na przykład certyfikat ten mogą uzyskać tylko przedsiębiorstwa zaangażowane w projekty badawczo-rozwojowe wyszczególnione w dziedzinach zaawansowanych i nowych technologii w ramach kluczowego wsparcia ze strony państwa oraz w ramach wytycznych dotyczących aktualnych priorytetów w zakresie rozwoju w kluczowych sektorach przemysłu zaawansowanych technologii wydanych w 2007 r. przez NDRC lub w ramach działań badawczo-rozwojowych

objętych zakresem obwieszczenia Rady Państwa w sprawie realizacji polityki wsparcia na potrzeby zarysu strategii krajowej w zakresie rozwoju naukowego i technologicznego w perspektywie średnio- i długoterminowej (na lata 2006–2020), nr 6 [2006] Rady Państwa). Jest zatem jasne, że ten program podatkowy jest ograniczony tylko do tych szczególnych przedsiębiorstw w odpowiednich sektorach i prowadzących działania badawczo-rozwojowe wspierane przez rząd ChRL, w tym przedsiębiorstw należących do promowanego sektora fotowoltaicznego.

- (463) W odniesieniu do obliczenia kwoty subsydium dwaj współpracujący eksporterzy objęci próbą twierdzą, że Komisja błędnie zastosowała dane liczbowe zawarte w ich rocznych deklaracjach podatkowych za 2011 r., podczas gdy OD obejmuje połowę 2011 r. i połowę 2012 r. Takie działanie ze strony Komisji jest niezgodne z metodą obliczania określoną w sekcji E lit. a) ppkt (iii) wytycznych Komisji z 1998 r. w sprawie obliczania kwoty subsydium w ramach dochodzeń w sprawie celów wyrównawczych. Komisja odnosi się do wszystkich argumentów przedstawionych w motywie 459, które są również istotne dla odrzucenia tego twierdzenia dotyczącego przedmiotowego programu. Ponadto Komisja zwraca uwagę, że argument dotyczący rzekomej pozycji strat podatkowych w roku podatkowym 2012 jest ograniczony lub nie ma znaczenia, ponieważ ulga podatkowa może zostać przeniesiona na pięć dodatkowych lat podatkowych i zrównoważona jakimkolwiek dochodem podlegającym opodatkowaniu zadeklarowanym w ciągu następnych pięciu lat. Dlatego też nawet gdyby Komisja przyjęła, że przedsiębiorstwa te poniosły stratę podatkową w 2012 r., lub gdyby ostateczna deklaracja podatkowa za 2012 r. zweryfikowana przez biegłego rewidenta była dostępna i wykazała stratę podatkową (co w tym przypadku nie ma miejsca), Komisja i tak uwzględniłaby korzyści czerpane w ramach tego programu, ponieważ nie można byłoby wykluczyć, że do korzyści z tytułu ulgi podatkowej naliczonej w 2012 r. doszłoby, kiedy dane przedsiębiorstwo zgłosiłoby dochód podlegający opodatkowaniu w którymkolwiek z następnych pięciu lat podatkowych.

3.5.5.3. Ulgi podatkowe dla przedsiębiorstw z branż wykorzystujących zaawansowane lub nowe technologie zaangażowanych w wyznaczone projekty

- (464) Rząd ChRL i jeden eksporter współpracujący twierdzą, że program ten nie ma charakteru szczególnego, analiza tej szczególności nie jest oparta na żadnych faktach oraz że wymogi związane z uzyskaniem statusu przedsiębiorstwa wykorzystującego zaawansowane i nowe technologie należy uznać za obiektywne kryteria lub warunki regulujące kwalifikowanie się do otrzymania subsydiowania, a także że kwalifikowanie się do tego programu jest automatyczne. Jeżeli chodzi o ustalenie szczególności dotyczącej ograniczenia tego programu, jak również odliczeń od podatku za badania i rozwój również dla przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie, Komisja nawiązuje do wyjaśnienia, które podała

w motywach 321 i 325, a także do motywu 462, który także ma zastosowanie do tego programu. Komisja potwierdza, że w szczególności środki wykonawcze oraz dokumenty wymienione powyżej wskazują na to, że stosowanie tego programu i uznanie statusu przedsiębiorstwa wykorzystującego zaawansowane i nowe technologie — co zdecydowanie nie jest dostępne wszystkim przedsiębiorstwom i opiera się na obiektywnych kryteriach — jest ograniczone tylko do niektórych sektorów i przedsiębiorstw wspieranych przez rząd ChRL na podstawie kryteriów, które nie wydają się obiektywne i neutralne. Kwalifikowanie się do uzyskiwania korzyści w ramach tego programu również nie jest automatyczne, lecz zależy od uzyskania certyfikatu przedsiębiorstwa wykorzystującego zaawansowane i nowe technologie, który jest wydawany w drodze uznaniowej procedury przez właściwe organy, a zatem nie jest uzyskiwany automatycznie.

- (465) Jeden współpracujący eksporter twierdzi, że Komisja błędnie obliczyła korzyści związane z subsydiami odnoszone w ramach tego programu, ponieważ wykorzystwała zweryfikowane przez biegłego rewidenta deklaracje podatkowe za 2011 r., natomiast kwartalne deklaracje podatkowe za pierwszy i drugi kwartał 2012 r. były dostępne i zostały zebrane do celów weryfikacji. W każdym razie Komisja mogła zażądać kopii ostatecznej rocznej deklaracji podatku dochodowego za 2012 r., gdy tylko deklaracja ta byłaby dostępna. Eksporter ten twierdzi również, że w przypadku wykorzystania deklaracji podatkowej za 2011 r. do celów obliczenia korzyści związanych z subsydiami następnie należy przyjąć obrót przedsiębiorstwa w 2011 r., a nie obrót w OD. Komisja przywołuje wyjaśnienie, które przedstawiła w motywie 459 powyżej. Komisja ponadto zwraca uwagę, że w swoim piśmie poprzedzającym wizytę weryfikacyjną, które zaadresowała do eksporterów objętych próbą, w tym do danego eksportera, wyraźnie poprosiła o oryginały pełnych deklaracji podatkowych za lata obrotowe obejmujące OD oraz trzy lata poprzedzające ten okres. Dlatego wspomniany współpracujący eksporter mógł i powinien był jak najszybciej przedłożyć deklarację za 2012 r., a Komisja zwraca uwagę, że tego nie uczynił, nawet przy niedawnej okazji, gdy przesłał swoje uwagi na temat dokumentu dotyczącego ujawnienia ustaleń. Jeżeli chodzi o argument, że do obliczenia korzyści Komisja powinna zastosować obrót za 2011 r., Komisja zwraca uwagę, że kwota korzyści obliczona na podstawie deklaracji podatkowej za 2011 r. uznawana jest za dość trafnie odzwierciedlającą sytuację w OD, zwłaszcza że płatność podatku za 2011 r. była należna w OD (miesiąc), a ostateczne dane za 2012 r. nie były dostępne w momencie weryfikacji. W każdym razie Komisja nie może stosować różnych mianowników, aby mierzyć różne subsydia, w przeciwnym wypadku dane procentowe nie będą porównywalne i spójność obliczeń nie będzie gwarantowana. Wreszcie Komisja dodaje, że nie zweryfikowała danych dotyczących obrotu za 2011 r., lecz sprawdziła tylko obrót w OD.

3.5.6. *Uwagi stron na temat przyznawania prawa do użytkowania gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia*

- (466) Rząd ChRL twierdził, że Komisja nie wykazała szczególności w rozumieniu art. 2 ust. 1 i 2 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych ani nie oparła w wyraźny sposób swojej decyzji o szczególności na pozytywnych dowodach, zgodnie z postanowieniami art. 2 ust. 4 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. Według rządu ChRL Komisja nie przedstawiła żadnych udokumentowanych informacji na temat tego, które określone sektory otrzymują prawa do użytkowania gruntów po preferencyjnych cenach, oraz na temat podstawy prawnej dokonanej przez siebie oceny, że do sektorów tych należy sektor produkcji ogniw i modułów fotowoltaicznych. Jeden producent eksportujący podniósł podobny argument. Twierdzenia te należy odrzucić. Komisja przytoczyła w motywie 364 powyżej przykłady ogłoszeń dotyczących prawa do użytkowania gruntów, w którym właściwe organy ograniczyły grono potencjalnych nabywców tych praw za ustaloną cenę do przemysłu fotowoltaicznego oraz określiły pułapy cenowe w odniesieniu do prawa do użytkowania gruntów zakupionego przez producentów eksportujących objętych próbą. Z powodu braku jakichkolwiek innych informacji wymaganych od rządu ChRL oraz ze względu na wsparcie rządowe na rzecz przemysłu fotowoltaicznego, a także uznaniowe i nieprzejrzyste przydzielanie praw do użytkowania gruntów, Komisja uznała, że informacje te dowodzą istnienia szczególności.
- (467) Rząd ChRL i kilku producentów eksportujących twierdziło, że w kontekście praw do użytkowania gruntów poziom referencyjny wybrany przez Komisję nie jest odpowiedni. Rząd ChRL twierdził również, że Komisja nie dołożyła wszelkich starań, aby zidentyfikować poziom referencyjny zbliżony do warunków rynkowych, które istniałyby w przypadku braku zakłóceń, co jest wymagane zgodnie z orzeczeniem panelu WTO w sprawie Stany Zjednoczone — ostateczne cła antidumpingowe i wyrównawcze wobec niektórych wyrobów przywożonych z Chin ⁽¹⁾. Twierdzenie to należy odrzucić. Komisja szczegółowo przeanalizowała różne wskaźniki i porównała sytuację na Tajwanie z sytuacją w ChRL postrzeganą jako całość oraz w poszczególnych chińskich prowincjach objętych postępowaniem. Po przeprowadzeniu takiej analizy Komisja uznała, że Tajwan będzie stanowił najbardziej odpowiedni poziom referencyjny, biorąc pod uwagę wszystkie informacje zgromadzone w aktach sprawy, tj. (i) porównywalny poziom rozwoju gospodarczego i strukturę gospodarczą istniejącą na Tajwanie i w znacznej większości chińskich prowincji oraz miast, w których współpracujący producenci eksportujący mają swoje siedziby, (ii) geograficzną bliskość Chin i Tajwanu, (iii) wysoki stopień rozwoju infrastruktury na

⁽¹⁾ Sprawozdanie panelu, US — *Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*, pkt 10.187.

Tajwanie oraz w prowincjach chińskich, (iv) silne powiązania gospodarcze między Tajwanem a ChRL oraz fakt prowadzenia handlu transgranicznego przez te dwa państwa, (v) zbliżoną wysoką gęstość zaludnienia analizowanych prowincji chińskich oraz Tajwanu, (vi) podobieństwa w zakresie rodzaju gruntów oraz transakcji wykorzystywanych przy ustalaniu odpowiedniego poziomu referencyjnego na Tajwanie i w ChRL oraz (vii) wspólne cechy demograficzne, lingwistyczne i kulturowe występujące zarówno na Tajwanie, jak i w ChRL. Co więcej, większość prowincji objętych postępowaniem uważana jest za prowincje wiodące w ChRL pod względem produkcji.

Mimo że poziom PKB na mieszkańca na Tajwanie i we wspomnianych chińskich prowincjach i miastach nie jest identyczny, PKB w tych prowincjach i miastach gwałtownie wzrósł w ostatnich latach, zbliżając się do poziomu odnotowywanego na Tajwanie. Ponadto uzyskane niedawno dane wskazują, że tempo wzrostu PKB odnotowywane w ChRL postrzeganej jako całość, a także w prowincjach i miastach objętych postępowaniem jest znacznie wyższe niż tempo wzrostu PKB na Tajwanie, co oznacza, że różnica między tymi dwoma państwami szybko maleje. Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, że przeprowadzenie dokładnego porównania PKB państwa nieposiadającego gospodarki rynkowej (ChRL) z PKB państwa o dobrze ugruntowanej gospodarce rynkowej (Tajwan) nie ma rozstrzygającego znaczenia, ponieważ w normalnej sytuacji PKB państwa nieposiadającego gospodarki rynkowej będzie z reguły niższe niż PKB państwa o funkcjonującej gospodarce rynkowej. Ponadto na podaż gruntów przemysłowych i popyt na takie grunty wpływ wywiera również wiele innych czynników, związanych np. z zasadami w zakresie planowania czy polityką środowiskową. Kwestią faktycznie wymagającą rozstrzygnięcia jest określenie, jakie „warunki rynkowe” panowałyby w odniesieniu do praw do użytkowania gruntów w prowincjach chińskich objętych postępowaniem, gdyby w państwie tym funkcjonowała gospodarka rynkowa i na podstawie wszystkich zgromadzonych dowodów uznaje się, że warunki te byłyby bardzo zbliżone do dominujących warunków panujących na Tajwanie.

3.5.7. Inne uwagi

(468) Skarżący twierdził, że Komisja powinna ujawnić dodatkowe programy subsydiowania zidentyfikowane w trakcie dochodzenia, a także ustalić margines subsydiowania dla takich programów niewymienionych w skardze. W tym kontekście należy zauważyć, że Komisja zbadała wszystkie subsydia, które spełniały wymogi prawne dotyczące wszczęcia postępowania.

(469) Skarżący twierdził, że w odniesieniu do dostarczania polikrzemu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia Komisja powinna była ustalić margines subsydiowania na podstawie informacji zawartych w skardze oraz na podstawie ustaleń Departamentu Handlu Stanów Zjednoczonych w podobnej sprawie dotyczącej przemysłu fotowoltaicznego. Komisja przeanalizowała ten program i na podstawie informacji otrzymanych od producentów eksportujących objętych próbą i rządu ChRL stwierdziła, że w OD nie czerpano korzyści z tego programu, głównie z uwagi na fakt, że ceny importowe polikrzemu były niższe od cen ustalanych przez chińskich dostawców. Należy zauważyć, że okres objęty dochodzeniem w sprawie dotyczącej Stanów Zjednoczonych był odmienny od okresu objętego dochodzeniem w przedmiotowej sprawie.

(470) Skarżący twierdził również, że Komisja powinna była ustalić margines subsydiowania w odniesieniu do dostarczania energii elektrycznej za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Twierdzenie to trzeba było odrzucić. Komisja nie znalazła wystarczających dowodów na to, że producenci eksportujący objęci próbą, z wyjątkiem LDK, odnosili korzyści wskutek preferencyjnego dostarczania energii elektrycznej w OD.

(471) Rząd ChRL twierdził, że na skutek metody obliczeń zastosowanej przez Komisję doszło do „podwójnego naliczenia na poziomie obliczeń marginesu antydumpingowego i antysubsydyjnego”. Według rządu ChRL Komisja powinna była odliczyć margines antysubsydyjny obliczony dla programu ubezpieczenia kredytu eksportowego od marginesów dumpingu, z uzasadnieniem, że stanowi on subsydlum eksportowe. Rząd ChRL twierdził również, że Komisja powinna była odliczyć od marginesu dumpingu marginesy subsydiowania obliczone na podstawie pozapaństwowego punktu odniesienia. Uzasadniał to faktem, że „część dumpingu obliczona na podstawie wartości normalnej w państwie analogicznym jest w rzeczywistości taka sama jak subsydiowanie, które stanowi podstawę środków wyrównawczych w równoległym dochodzeniu antysubsydyjnym”. Żadne z tych twierdzeń nie miałyby wpływu na poziom przyjętych środków, jako że w niniejszej sprawie cło połączone jest ograniczone marginesem szkody. Rząd ChRL potwierdził to również w swoich uwagach do dokumentu dotyczącego ujawnienia ostatecznych ustaleń. W związku z tym uznano, że rozpatrzenie istoty tych twierdzeń nie jest konieczne.

3.6. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych

- (472) Kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych zgodne z przepisami rozporządzenia podstawowego, wyrażone *ad valorem* w odniesieniu do przedsiębiorstw objętych dochodzeniem, zostały przedstawione w poniższej tabeli:

Producent eksportujący	Ostateczny margines subsydowania
Wuxi Suntech Power Co. Ltd; Luoyang Suntech Power Co. Ltd; Suntech Power Co. Ltd; Wuxi Sun-Shine Power Co. Ltd; Zhenjiang Ren De New Energy Science Technology Co. Ltd; Zhenjiang Rietech New Energy Science Technology Co. Ltd,	4,9 %
Yingli Energy (China) Co. Ltd; Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd; Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd	6,3 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd; Trina Solar (Changzhou) Science & Technology Co. Ltd Changzhou Youze Technology Co. Ltd; Trina Solar Energy (Shanghai) Co. Ltd; Yancheng Trina Solar Energy Technology Co. Ltd	3,5 %
JingAo Solar Co. Ltd; Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd, JA Solar Technology Yangzhou Co. Ltd; Shanghai Jinglong Solar Energy Technology Co. Ltd; Hefei JA Solar Technology Co. Ltd,	5,0 %
Jiangxi LDK Solar Hi-Tech Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Hefei) Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Nanchang) Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Suzhou) Co. Ltd,	11,5 %
Delsolar (Wujiang) Co. Ltd,	<i>de minimis</i>
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	4,6 %
Jinko Solar Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa	6,5 %
Inne przedsiębiorstwa współpracujące (załącznik 1)	6,4 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	11,5 %

(473) Zgodnie z art. 15 ust. 3 rozporządzenia podstawowego łączny margines subsydiowania dla nieobjętych próbą przedsiębiorstw współpracujących jest obliczony na podstawie średniej ważonej łącznego marginesu subsydiowania ustalonego dla przedsiębiorstw współpracujących objętych próbą, tj. wynosi 6,4 %.

(474) Biorąc pod uwagę wysoki poziom współpracy chińskich producentów eksportujących, cło dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” ustalono na poziomie najwyższego cła, jakie ma być nałożone na przedsiębiorstwa odpowiednio objęte próbą lub współpracujące w ramach dochodzenia. Cło dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” będzie miało zastosowanie w odniesieniu do tych przedsiębiorstw, które nie współpracowały w ramach dochodzenia.

4. SZKODA

4.1. Definicja przemysłu unijnego i produkcji unijnej

(475) Produkt podobny był wytwarzany przez około 215 producentów w Unii. Stanowią oni przemysł unijny w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i będą zwani dalej „przemysłem unijnym”. Instytucje zweryfikowały twierdzenia zainteresowanych stron, jakoby liczba ta była większa; weryfikacja ta wykazała, że domniemani inni producenci byli w rzeczywistości głównie producentami eksportującymi, związanymi z nimi importerami, dystrybutorami i instalatorami.

(476) Ponieważ kompletne informacje publiczne na temat produkcji były niedostępne, w celu ustalenia całkowitej produkcji unijnej w okresie objętym dochodzeniem wykorzystano wszystkie dostępne informacje dotyczące przemysłu unijnego, w tym informacje zawarte w skardze, dane makroekonomiczne dostarczone przez Eurostat, niezależny podmiot zajmujący się konsultingiem („konsultant”), oraz zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielone przez producentów unijnych objętych próbą. Z uwagi na to, że moduły i ogniwa są przywożone do Unii pod pozycjami taryfowymi obejmującymi inne produkty nieobjęte niniejszym postępowaniem, a zgłoszona wielkość przywozu wyrażona jest w tonach, nie można było wykorzystać danych Eurostatu do określenia wielkości i wartości przywozu. Wielkość i wartość przywozu oparto na danych przedstawionych przez konsultanta. W miarę możliwości dane otrzymane od konsultanta porównywano z innymi ogólnodostępnymi źródłami i zweryfikowanymi odpowiedziami na pytania zawarte w kwestionariuszu.

(477) Na tej podstawie całkowitą produkcję unijną oszacowano na około 4 GW dla modułów i 2 GW dla ogniw w okresie objętym dochodzeniem.

(478) Jak wskazano w motywie 21 powyżej, na dziewięciu producentów unijnych wybranych do próby przypada

18–21 % całkowitej unijnej produkcji modułów oraz 17–24 % całkowitej unijnej produkcji ogniw.

(479) Kilka stron zakwestionowało fakt, że przekazane przez konsultanta dane zostały wykorzystane do ustalenia między innymi produkcji unijnej, unijnych mocy produkcyjnych oraz innych makroekonomicznych wskaźników szkody w odniesieniu do przemysłu unijnego i danych dotyczących przywozu. Strony te zakwestionowały niezależność konsultanta, twierdząc, że jest on powiązany ze skarżącym. Domagały się również wyjaśnienia podstawy, na jakiej konsultant został wybrany przez Komisję, i zakwestionowały jego wiedzę fachową w zakresie gromadzenia danych ekonomicznych dotyczących sektora fotowoltaicznego. W związku z tym twierdzono, że Komisja powinna była oprzeć swoje ustalenia na danych pochodzących z innych dostępnych źródeł, w szczególności ze znanych instytucji badawczych. Wreszcie AFASE odwołało się do najlepszych praktyk w zakresie przedstawiania danych gospodarczych lub zbierania danych w postępowaniach dotyczących stosowania art. 101 i 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz w sprawach dotyczących łączenia przedsiębiorstw, aby zakwestionować wiarygodność danych przekazanych przez konsultanta.

(480) W odniesieniu do rzekomych powiązań między konsultantem a skarżącym odpowiednie zainteresowane strony nie przedstawiły żadnych dowodów wskazujących, że takie powiązania istniały. Podobnie dochodzenie nie przyniosło dowodów potwierdzających relacje wykraczające poza charakter czysto handlowy. Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że istniały przesłanki, iż dowody *prima facie* przedstawione w skardze przez skarżącego, przedsiębiorstwo unijne, opierały się na danych dostarczonych przez tego samego konsultanta. Chociaż należy przyznać, że ustalenia dotyczące niektórych wskaźników były rzeczywiście podobne do dowodów zawartych w skardze, nie musi to oznaczać, że ustaleń tych dokonano na podstawie tylko jednego źródła. W tej kwestii w skardze podano różne wykorzystane źródła. Z tego względu argumenty w tej kwestii należało odrzucić.

(481) Wykorzystanie tych danych dostarczonych przez konsultanta Komisja uznała za właściwe w ramach przedmiotowego dochodzenia ze względu na niedostępność w innych publicznie dostępnych źródłach niezbędnych danych ekonomicznych obejmujących cały rynek unijny, jak również danych dotyczących przywozu. Przed wyborem Eurostatu Komisja oceniła metodykę gromadzenia istotnych danych przez konsultanta, a także zdolność konsultanta do dostarczenia niezbędnych danych oddzielnie dla wszystkich rodzajów produktów oraz dla całego okresu badanego.

- (482) Ponadto w trakcie dochodzenia dane przekazane przez konsultanta były w miarę możliwości weryfikowane z innymi dostępnymi źródłami i zostały potwierdzone. Pod tym względem należy zwrócić uwagę, że na rynku istnieje kilka przedsiębiorstw badawczych specjalizujących się w gromadzeniu danych statystycznych dotyczących sektora fotowoltaicznego i że zgłoszone dane liczbowe prawie nigdy nie są identyczne. Wynika to z faktu, że wszystkie instytuty badawcze mają trudność z uzyskaniem precyzyjnych danych liczbowych i dlatego zgłoszone wskaźniki rynkowe dla sektora fotowoltaicznego zawsze będą opierały się na oszacowaniach — niezależnie od dostawcy takich danych liczbowych. W tym kontekście weryfikacja przeprowadzona przez Komisję obejmowała porównywanie tendencji w zakresie danych otrzymanych od konsultanta z tendencjami w zakresie takich samych danych dotyczących takich samych zagadnień, opublikowanych przez inne firmy badawcze, Wspólne Centrum Badawcze („JRC”) Komisji i EPIA, jeżeli dane takie były dostępne. W wyniku weryfikacji nie dostrzeżono żadnych istotnych różnic, a tendencje w zakresie wskaźników, w odniesieniu do których przeprowadzono weryfikację, były podobne. Dlatego ustalenia dotyczące tymczasowych cel antydumpingowych nie opierały się wyłącznie na danych przekazanych przez konsultanta, ale również na przeprowadzonej przez Komisję własnej analizie i ocenie tych danych. Ponadto, jak wspomniano w motywie 8 powyżej, po wprowadzeniu tymczasowych środków antydumpingowych w siedzibie konsultanta przeprowadzono wizytę weryfikacyjną. Komisja przeprowadziła kontrolę na miejscu w siedzibie konsultanta, aby zweryfikować wiarygodność metodyki i dostarczonych danych. Kontrola na miejscu przeprowadzona została jako działanie następcze w odniesieniu do weryfikacji danych przez Komisję. Miała na celu uzyskanie dodatkowej pewności w odniesieniu do wiarygodności i jakości danych oraz powiązanej metodyki. Weryfikację na miejscu uznano za właściwą z punktu widzenia zasady dobrej administracji, mimo że dane nie zostały dostarczone przez zainteresowaną stronę, a przez konsultanta. W rezultacie Komisja uzyskała dalsze zapewnienie o wiarygodności danych przekazanych przez konsultanta.
- (483) Jedna strona twierdziła, że metodyka weryfikacji zastosowana przez Komisję nie została wystarczająco szczegółowo wyjaśniona, i wnioskuje o ujawnienie innych źródeł wykorzystanych na potrzeby weryfikacji. Strona ta utrzymywała ponadto, że zastosowana metodyka była w każdym razie nieprawidłowa w tym zakresie, że porównane zostały wyłącznie tendencje z różnych źródeł, a nie wartości bezwzględne.
- (484) Jeśli chodzi o inne źródła wykorzystywane do weryfikacji danych dostarczonych przez konsultanta, były nimi sprawozdania dotyczące podobnych zagadnień opublikowane przez JRC i EPIA. W odniesieniu do porównania danych z innymi źródłami należy zauważyć, że wykazały one nie tylko podobne tendencje, lecz również podobne wielkości. Dlatego uznano, że zastosowana metodyka była odpowiednia, i zarzuty w tym zakresie zostały odrzucone.
- (485) Główne działanie konsultanta polega na gromadzeniu danych związanych z sektorem fotowoltaicznym i utworzeniu aktualnej bazy danych przedsiębiorstw działających na rynku fotowoltaicznym. Dane te są publikowane w specjalistycznych czasopismach dla branży fotowoltaicznej, jak również wykorzystywane przez poszczególne przedsiębiorstwa, na potrzeby których konsultant prowadzi specjalistyczne badania. Bazy danych opracowane przez Europressedienst są regularnie aktualizowane i ponownie publikowane. Ponadto konsultant ma kilkuletnie doświadczenie w tym sektorze. Ujmując rzecz precyzyjniej, metodyka stosowana przez konsultanta polega na gromadzeniu, weryfikowaniu i agregowaniu informacji przy użyciu różnych źródeł dostępnych na rynku. W tym celu konsultant gromadzi dane poprzez standardowe kwestionariusze wysyłane do przedsiębiorstw wymienionych w bazie danych lub przez telefon, szczególnie w przypadku producentów unijnych, lub w trakcie specjalistycznych targów, zwłaszcza w przypadku producentów z państw trzecich. Jeżeli informacji nie można uzyskać wspomnianymi kanałami, Europressedienst sprawdza sprawozdania finansowe przedsiębiorstw z sektora fotowoltaicznego lub swobodnie współpracuje z innymi instytutami badawczymi w celu uzyskania lub zweryfikowania danych. Potwierdzono, że konsultant korzystał z tych źródeł w ramach swojej zwykłej działalności. W świetle powyższego uznano, że należy skorzystać z usług Europressedienst w przedmiotowym dochodzeniu, i argumenty stron w tej kwestii zostały odrzucone.
- (486) W odniesieniu do wydanych przez odpowiednie służby Komisji najlepszych praktyk w zakresie przedstawiania danych gospodarczych należy zauważyć następujące fakty. Po pierwsze, jest to dokument, który nie może angażować Komisji, ponieważ nie został przyjęty przez kolegium, a opublikowany przez właściwe służby w celu dostarczenia stronom zaleceń dotyczących sposobu prezentowania danych gospodarczych. Po drugie, najlepsze praktyki dotyczą przedstawiania analiz i danych gospodarczych wykorzystanych w dochodzeniach dotyczących konkurencji zgodnie z art. 101 i 102 TFUE oraz w sprawach dotyczących łączenia przedsiębiorstw. Mających zastosowanie zasad, standardów dowodowych i uprawnień kontrolnych Komisji w tych postępowaniach dotyczących konkurencji nie można porównywać z dochodzeniami w zakresie ochrony handlu, do których stosuje się zupełnie inny zbiór przepisów.
- (487) Kilka stron zakwestionowało metodykę zastosowaną przez konsultanta, twierdząc, że nie spełnia uznanych standardów naukowych. Jak jednak wspomniano w motywie 481 powyżej, metodyka ta została oceniona, a uzyskane dane sprawdzono krzyżowo i zweryfikowano, i w efekcie uznano je za zgodne z innymi opublikowanymi danymi, a więc za odpowiednio wiarygodne. Określone punkty poruszone przez niektóre zainteresowane strony zostały wyjaśnione dwustronnie i udostępnione w aktach dochodzenia otwartych do wglądu dla zainteresowanych stron.

- (488) CCCME stwierdziła, że metodyka agregowania danych nie została wyjaśniona. Argument ten został odrzucony, ponieważ istotne informacje zostały udostępnione wszystkim zainteresowanym stronom w aktach dochodzenia otwartych do wglądu.
- (489) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron powtórzyło swoje wątpliwości dotyczące konsultanta wybranego przez Komisję i jakości przekazanych danych. W tym zakresie twierdzono, że dane dostarczone przez konsultanta można zamówić i zakupić na zasadzie *ad hoc*, aby spełnić wyraźnie określone wymogi potencjalnych klientów, a zatem dane te mogą być nieobiektywne. Poza tym CCCME zakwestionowała to, czy dane zgromadzone przez konsultanta można uznać za pozytywne dowody w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ dane w dużej mierze opierały się na przypuszczeniach i oszacowaniach. Ponadto twierdzono, że dostarczone dane nie były w wystarczającym stopniu poparte dowodami zawartymi w aktach oraz że nie miały charakteru potwierdzającego, obiektywnego i możliwego do zweryfikowania.
- (490) W kontekście tych twierdzeń należy odnieść się do motywów 481–482 powyżej, gdzie podano dodatkowe informacje na temat wyboru konsultanta. Ponadto należy zauważyć, że Komisja zatrudniła konsultanta na podstawie najlepszych dostępnych w tamtym czasie informacji, w pełni zgodnie z rozporządzeniem finansowym Komisji mającym zastosowanie do przedmiotowej procedury. Ponadto trzeba przypomnieć, że zdolność konsultanta do dostarczenia wszelkich potrzebnych danych we właściwym czasie miała ogromne znaczenie, ponieważ Komisję obowiązywały ustawowe terminy publikacji tymczasowych ustaleń w ramach trwającego dochodzenia.
- (491) W odniesieniu do jakości dostarczonych danych i tego, czy można uznać je za pozytywne dowody zgodnie z art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego, jak wspomniano powyżej w motywie 482, zbadano metodykę gromadzenia danych przez konsultanta i oceniono, że charakteryzowała się ona zadowalającą jakością. Ponadto, jak również wspomniano powyżej w tym samym motywie, dane dostarczone przez konsultanta zostały porównane z innymi źródłami, jeżeli istniała taka możliwość, i uznano je za dość dokładne. W końcu należy zauważyć, że konsultant posiada jedną bazę danych, która jest regularnie aktualizowana, niezależnie od potrzeb i żądań klientów. Ta sama baza danych jest wykorzystywana do agregowania danych statystycznych na temat sektora fotowoltaicznego i dostarczania ich różnym klientom, dlatego zarzut, że dane nie są obiektywne, musiał zostać odrzucony.
- (492) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron stwierdziła, że Komisja nie ujawniła źródeł, zastosowanej metodyki i przedsiębiorstw, z którymi konsultant współpracował, aby skompilować dostarczone dane makroekonomiczne. Inna zainteresowana strona ponownie wysunęła argument, że metodyka zastosowana przez konsultanta wskazuje na niedokładne wyniki. Kilka zainteresowanych stron zwróciło się o dodatkowe informacje dotyczące metodyki zastosowanej przez konsultanta, takie jak: średni wskaźnik odpowiedzi udzielonych na kwestionariusze/wywiady, odsetek danych zgromadzonych za pośrednictwem poszczególnych kanałów, sposób weryfikacji tych danych, przybliżenia/założenia wykorzystane do wygenerowania danych, liczba przedsiębiorstw, dla których dokonano przybliżeń, a także przynajmniej zakres liczby pracowników zatrudnionych przez konsultanta.
- (493) W odniesieniu do tych argumentów należy zauważyć, że po wprowadzeniu tymczasowych środków Komisja przekazała zainteresowanym stronom metodykę i źródła wykorzystane przez konsultanta do zagregowania danych oraz odpowiedziała na konkretne pytania zadane w odniesieniu do tego zagadnienia przez zainteresowane strony po ujawnieniu tymczasowych ustaleń antydumpingowych. Dodatkowe wnioski o udzielenie informacji, które po ujawnieniu ostatecznych ustaleń złożyły zainteresowane strony objęte postępowaniem, uznaje się za uwzględnione poprzez udostępnienie informacji po nałożeniu cel tymczasowych w zakresie, w jakim zezwalały na to ograniczenia wynikające z wymogu zachowania poufności. Ponadto należy podkreślić, że Komisja zweryfikowała na miejscu sposób, w jaki konsultant gromadził i agregował dane, a także odpowiednie założenia stanowiące podstawę agregowania danych. Rezultaty weryfikacji były zadowalające i Komisja uzyskała zapewnienie o zasadności podstawowych założeń i o jakości danych dostarczonych przez konsultanta. Ponadto strony nie kwestionowały danych jako takich.
- (494) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń inna strona wnioskowała o wyjaśnienia dotyczące liczby producentów unijnych uwzględnionych przez konsultanta przy gromadzeniu przez niego danych oraz pokrywania się tych producentów z około 215 producentami unijnymi znanymi Komisji. W związku z tym wyjaśnia się, że producenci unijni uwzględnieni przez konsultanta w większości są tymi samymi producentami, którzy reprezentują przemysł unijny w przedmiotowym dochodzeniu, o którym mowa w motywie 475 powyżej.
- (495) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że Komisja przeprowadziła analizę szkody w sposób niespójny, ponieważ przeprowadziła ją oddzielnie dla modułów i ogniw, podczas gdy obliczenia szkody i marginesu subsydiowania zostały ustalone jako średnia ważona w odniesieniu do modułów i ogniw razem. W tej kwestii należy zauważyć, że chociaż wskaźniki zaprezentowano oddzielnie dla każdego rodzaju produktu, to wnioski wyciągnięte dla każdego wskaźnika odnoszą się do całości produktu objętego dochodzeniem. Należy również przypomnieć, że moduły i ogniwa są jednym produktem i dlatego margines subsydiowania i poziom usuwający szkodę określono na tej podstawie. W związku z tym argument ten został odrzucony.

(496) W końcu inna strona twierdziła, że obliczenie wartości wskaźników makroekonomicznych w OD było błędnie oparte na zwykłej średniej z lat 2011 i 2012, ponieważ taka metodyka nie jest obiektywna i nie prowadziłaby do uzyskania wyników odzwierciedlających stan faktyczny w OD. Wyjaśnia się, że zwykła średnia danych wykorzystana była wyłącznie w przypadku, gdy w danych okresach występowały podobne tendencje. Jeżeli tendencje były różne, metodyka była odpowiednio dostosowywana poprzez uwzględnienie realiów rynkowych. Wspomniana zainteresowana strona nie sprecyzowała, w jakim zakresie wyniki zastosowanej metodyki nie odzwierciedlałyby realiów rynkowych. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.

4.2. Określenie właściwego rynku unijnego

(497) Część przemysłu unijnego jest zintegrowana pionowo, a znacząca część produkcji przemysłu unijnego była przeznaczona na użytek własny, w szczególności produkcja ogniów.

(498) W celu ustalenia, czy przemysł Unii poniósł istotną szkodę, oraz w celu określenia konsumpcji i innych wskaźników ekonomicznych zbadano, czy i w jakim stopniu późniejsze wykorzystanie produktu podobnego, wytwarzanego przez przemysł unijny (na użytek własny), powinno być uwzględnione w analizie.

(499) Aby przedstawić możliwie najpełniejszy obraz sytuacji w przemyśle unijnym, przeanalizowano dane dotyczące całej działalności w zakresie produktu podobnego, a następnie określono, czy produkcja była przeznaczona na użytek własny czy na wolny rynek.

(500) Stwierdzono, że następujące wskaźniki ekonomiczne dotyczące przemysłu unijnego należy zbadać w odniesieniu do całkowitej działalności (w tym użytku własnego przemysłu): konsumpcja, wielkość sprzedaży, produkcja, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wzrost, inwestycje, zapasy, zatrudnienie, wydajność, przepływy pieniężne, zwrot z inwestycji, zdolność do pozyskiwania kapitału oraz wielkość kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych. Wynika to z faktu, że dochodzenie wykazało, iż wskaźniki te można rzetelnie zbadać w odniesieniu do całkowitej działalności, ponieważ konkurencja ze strony przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, w równym stopniu wpłynęła na produkcję przeznaczoną na użytek własny. Rynek sprzedaży wewnętrznej i wolny rynek będą dalej określane jedną nazwą „rynek całkowity”.

(501) Jeżeli chodzi o rentowność, analiza koncentrowała się na wolnym rynku, ponieważ stwierdzono, że ceny na rynku

sprzedaży wewnętrznej nie zawsze odzwierciedlały ceny rynkowe i nie miały wpływu na ten wskaźnik.

(502) Kilka stron twierdziło, że szkodę należy oceniać oddzielnie dla użytku wewnętrznego i dla wolnego rynku. Jedna ze stron twierdziła, że dane dotyczące ogniów przeznaczonych na użytek własny należy wyłączyć z oceny szkody na tej podstawie, że przywóz subsydiovany nie miał na niego wpływu.

(503) Dochodzenie wykazało, że wskutek presji cenowej wywieranej przez subsydiovany przywóz zintegrowani pionowo producenci unijni byli zmuszeni do przywozu produktów subsydiovanych (ogniów) i do zaprzestania wytwarzania tych produktów po kosztach wyższych od cen importowych. Ponadto w toku dochodzenia wykazano również, że na wolnym rynku i na rynku sprzedaży wewnętrznej panowały te same tendencje cenowe, co również wskazuje na to, że przywóz objęty postępowaniem miał na niego jednakowy wpływ.

(504) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron ponownie wysunęło argument, że Komisja nie przeprowadziła odpowiedniej i uzasadnionej analizy rynku sprzedaży wewnętrznej ani nie uzasadniła, dlaczego nie przeprowadzono oddzielnej analizy. Jedna ze stron twierdziła, że nie przekazano żadnych informacji dotyczących znaczenia produkcji unijnej przeznaczonej do użytku własnego. Ponadto twierdzono, że motyw 106 rozporządzenia w sprawie tymczasowych ceł antydumpingowych stanowi, iż ceny na rynku sprzedaży wewnętrznej nie zawsze odzwierciedlają ceny rynkowe, co stoi w sprzeczności z wnioskami określonymi w motywie 503 powyżej, że wolny rynek i rynek sprzedaży wewnętrznej charakteryzowały się podobnymi trendami cenowymi.

(505) Po pierwsze należy zauważyć, że w motywie 105 rozporządzenia w sprawie tymczasowych ceł antydumpingowych przedstawiono przyczyny, dla których zbadanie wskaźników szkody (z wyjątkiem rentowności) uznano za właściwe w odniesieniu do całej działalności przemysłu unijnego, łącznie z użytkowaniem własnym. W tym względzie należy przypomnieć, jak określono w tym samym motywie, że dochodzenie wykazało, iż konkurencja ze strony przywozu z ChRL w równym stopniu wpłynęła na produkcję przeznaczoną na użytek własny, co jako takie nie zostało zakwestionowane przez zainteresowane strony objęte postępowaniem. Dlatego argument, że nie udzielono żadnych wyjaśnień co do powodów nieprzeprowadzenia oddzielnej analizy, musiał zostać odrzucony. Podobnie, jak to wynika z niniejszego wniosku, trzeba było również odrzucić twierdzenie, że należało przeprowadzić odrębną analizę rynku sprzedaży wewnętrznej.

(506) Po drugie, chociaż na podstawie powyższego znaczenie produkcji unijnej przeznaczonej na użytek własny nie było uważane za istotny element, należy zauważyć, że unijna produkcja ogniw przeznaczonych na użytek własny stanowiła około połowy całej produkcji w OD. Na koniec należy wyjaśnić, iż fakt, że ceny na rynku sprzedaży wewnętrznej nie odzwierciedlają cen na wolnym rynku, niekoniecznie stoi w sprzeczności z faktem, że ceny te charakteryzują się tymi samymi trendami, ponieważ nadal mogą znajdować się na różnych poziomach lub wahania cenowe mogą być na wyższym lub niższym poziomie i w ten sposób przedstawiać inny obraz. W związku z powyższym argumenty dotyczące rynku sprzedaży wewnętrznej zostały odrzucone.

(507) Strony objęte postępowaniem nie przekazały żadnych informacji, które mogłyby podważyć te ustalenia. Na tej podstawie przedmiotowe argumenty zostały odrzucone.

4.3. Konsumpcja w Unii

(508) Konsumpcja unijna obejmowała całkowitą wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem oraz całkowitą wielkość sprzedaży produktu podobnego w Unii, w tym produktów przeznaczonych na użytek własny. Nie udostępniono żadnych pełnych danych na temat całkowitej sprzedaży przemysłu unijnego na rynku unijnym. Ponadto przywóz do Unii rejestrowano pod pozycjami taryfowymi dotyczącymi innych produktów, które nie są objęte niniejszym postępowaniem, a zgłoszona wielkość przywozu podana przez Eurostat wyrażona była w tonach. W rezultacie nie można było wykorzystać danych Eurostatu do określenia wielkości i wartości przywozu. Konsumpcję unijną oparto zatem na danych dostarczonych przez konsultanta, o którym mowa powyżej, i porównano z ogólnodostępnymi źródłami, takimi jak badania rynku i publicznie dostępne badania, oraz ze zweryfikowanymi odpowiedziami na pytania zawarte w kwestionariuszu.

(509) Konsumpcja unijna kształtowała się w następujący sposób:

Tabela 1-a

Konsumpcja unijna w odniesieniu do modułów (w MW)

	2009	2010	2011	OD
Rynek całkowity	5 465	12 198	19 878	17 538
Indeks (2009 = 100)	100	223	364	321

Źródło: Europressedienst

Tabela 1-b

Konsumpcja w unijną w odniesieniu do ogniw (w MW)

	2009	2010	2011	OD
Rynek całkowity	2 155	3 327	4 315	4 021
Indeks (2009 = 100)	100	154	200	187

Źródło: Europressedienst

(510) W okresie badanym całkowita konsumpcja unijna wzrosła o 221 % w odniesieniu do modułów oraz o 87 % w odniesieniu do ogniw między 2009 r. a okresem objętym dochodzeniem, ale w okresie objętym dochodzeniem spadła w porównaniu z 2011 r. W ujęciu ogólnym konsumpcja unijna produktu objętego dochodzeniem znacznie wzrosła w porównaniu z poziomem konsumpcji z 2009 r.

(511) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że dane dotyczące konsumpcji unijnej produktu objętego dochodzeniem znacznie różnią się w zależności od wykorzystanego źródła. Strona ta utrzymywała, że wiarygodne dane można ustalić tylko na podstawie informacji zebranych od wyspecjalizowanych instytucji lub ośrodków badawczych. W świetle wyjaśnień i wniosków zawartych w motywach 481–483 powyżej w odniesieniu do wiarygodności wykorzystanych w dochodzeniu danych, które dostarczył konsultant, argument ten został odrzucony.

(512) Ta sama strona argumentowała, że konsumpcji unijnej nie powinno się ustalać po prostu poprzez zsumowanie dostępnych unijnych mocy produkcyjnych w odniesieniu do modułów, ale raczej przez odjęcie od niej konsumpcji modułów na potrzeby własnych projektów przemysłu unijnego. Argument ten został odrzucony, ponieważ konsumpcję modułów ustalono na podstawie nowo zainstalowanych mocy produkcyjnych w Unii. Jest to powszechna praktyka ustalania konsumpcji modułów. W odniesieniu do ogniw konsumpcję określono na podstawie unijnej produkcji modułów.

(513) Inna strona argumentowała, że w opisanej przez konsultanta metodyce przyznaje się, że istnieją trudności w ustaleniu wiarygodnych danych liczbowych dotyczących konsumpcji. Ponadto twierdzono, że dane dotyczące przywozu, a także sprzedaży eksportowej przemysłu unijnego opierały się albo na niemożliwych do zweryfikowania oszacowaniach, albo na niepełnych danych, i że weryfikacja przez Komisję nie była wystarczająca do wyciągnięcia wniosku, że dane te były rzeczywiście wiarygodne i dokładne.

(514) Jak już wspomniano powyżej w motywach 481–482, Komisja zweryfikowała jakość danych i metodykę zastosowaną do ich zgromadzenia w trakcie wizyty weryfikacyjnej na miejscu, na podstawie której uznano, że zastosowana metodyka była odpowiednia oraz że wyniki są dokładne i odpowiednio wiarygodne. Argument ten został zatem odrzucony.

4.4. Przywóz z państwa objętego postępowaniem

4.4.1. Wielkość i udział w rynku przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie

- (515) Przywóz do Unii z państwa, którego dotyczy postępowanie, kształtował się w sposób przedstawiony w tabeli poniżej. W celu zachowania poufności dane liczbowe przedstawiono wyłącznie w postaci indeksów i przedziałów. Wynika to z faktu, że przywozy realizowane przez producenta eksportującego, w odniesieniu do których nie stwierdzono subsydiów, jak wspomniano w motywie 472 powyżej, zostały odjęte od łącznego przywozu z ChRL.

Tabela 2-a

Przywóz modułów z ChRL (w MW)

	2009	2010	2011	OD
Wielkość przywozu z ChRL				
Indeks (2009 = 100)	100	251	462	408
Udział w rynku całkowitym	60 % — 65 %	68 % — 73 %	75 %–80 %	78 % — 83 %

Źródło: Europressdienst

Tabela 2-b

Przywóz ogniów z ChRL (w MW)

	2009	2010	2011	OD
Wielkość przywozu z ChRL				
Indeks (2009 = 100)	100	273	491	506
Udział w rynku całkowitym	5 % — 10 %	12 % — 17 %	17 % — 22 %	22 % — 27 %

Źródło: Europressdienst

- (516) W okresie badanym wielkość przywozu do Unii z państwa, którego dotyczy postępowanie, wzrosła znacząco o około 300 % w zakresie modułów oraz o ponad 400 % w zakresie ogniów. Doprowadziło to do znacznego wzrostu udziału w rynku przywozu do Unii z państwa, którego dotyczy postępowanie. Mówiąc bardziej szczegółowo, udział w rynku przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, wzrósł z [60-65 %] do [78-83 %] w zakresie modułów oraz z [5-10 %] do [22-27 %] w zakresie ogniów. W ujęciu ogólnym przywóz produktu objętego postępowaniem z ChRL wzrósł znacznie pod względem wielkości i udziału w rynku między 2009 r. a okresem objętym dochodzeniem.
- (517) Należy zauważyć, że wzrost przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, był dużo wyższy niż wzrost konsumpcji unijnej produktu objętego postępowaniem. W związku z tym producenci eksportujący mogli skorzystać z rosnącej konsumpcji unijnej, a ich pozycja na rynku stała się silniejsza ze względu na większe udziały w rynku.
- (518) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że dane dotyczące wielkości przywozu produktu objętego dochodzeniem znacznie różnią się w zależności od wykorzystanego źródła. Strona ta utrzymywała, że wiarygodne dane można ustalić tylko na podstawie informacji zebranych od wyspecjalizowanych instytucji lub ośrodków badawczych. W świetle wyjaśnień i wniosków zawartych w motywach 481–483 powyżej w odniesieniu do wiarygodności danych wykorzystanych w dochodzeniu argument ten został odrzucony.
- (519) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała metodykę ustalania całkowitej wartości przywozu z ChRL, twierdząc, że opierała się ona na transakcjach przeprowadzonych na poziomie cen CIF przed oceną i dlatego jest wątpliwe, czy transakcje te dotyczyły towarów przeznaczonych do konsumpcji w Unii. W odniesieniu do tego argumentu należy wyjaśnić, że całkowita wartość przywozu z ChRL przekazana przez konsultanta nie została wykorzystana w ustaleniach oraz że w trakcie dochodzenia ustalono wyłącznie wielkość przywozu i ceny importowe. Ponieważ metodyka ustalania cen importowych jako taka nie została zakwestionowana przez zainteresowaną stronę objętą postępowaniem, w motywach 520–528 zawarto odniesienie do stosownych ustaleń. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

4.4.2. Ceny przywozu i podcięcie cenowe

- (520) Średnia cena przywozu do Unii z państwa, którego dotyczy postępowanie, kształtuje się w następujący sposób:

Tabela 3-a

Ceny importowe modułów z ChRL (w EUR/kW)

	2009	2010	2011	OD
Ceny importowe	2 100	1 660	1 350	764
Indeks (2009 = 100)	100	79	64	36

Źródło: Europressdienst oraz zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

Tabela 3-b

Ceny importowe ogniw z ChRL (w EUR/kW)

	2009	2010	2011	OD
Ceny importowe	890	650	620	516
Indeks (2009 = 100)	100	73	70	58

Źródło: Europressdienst oraz zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (521) W okresie badanym nastąpił znaczny spadek średniej ceny przywozu modułów i ogniw z ChRL. W przypadku modułów średnia cena importowa w okresie objętym dochodzeniem spadła o 64 %, z 2 100 EUR/kW w 2009 r. do 764 EUR/kW. Podobnie średnia cena przywozu ogniw z ChRL spadła o 42 %, z 890 EUR/kW do 516 EUR/kW.
- (522) W ujęciu ogólnym cena produktu objętego postępowaniem znacznie spadła między 2009 r. a okresem objętym dochodzeniem.
- (523) Jeden współpracujący niepowiązany importer twierdził, że ceny importowe należało określić na podstawie jego przywozu produktu objętego postępowaniem do Unii, które to dane importer dostarczył w trakcie dochodzenia. Dane przekazane podczas dochodzenia przez tego importera dotyczyły tylko części łącznego przywozu do Unii i nie pozwalają na wyciągnięcie konstruktywnych wniosków na tej podstawie co do średnich cen całkowitego przywozu z ChRL w całym rozpatrywanym okresie obejmującym kilka lat. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (524) Inna strona twierdziła, że metodyka ustalania cen nie została wyjaśniona, w szczególności jeżeli chodzi o sposób łączenia i uzgadniania danych z różnych źródeł.

Ponadto przywołano argument, że koszty przywozu powinny opierać się raczej na zweryfikowanych informacjach zgromadzonych w trakcie dochodzenia niż na oszacowaniach.

- (525) Uznaje się, że metodyka udostępniona zainteresowanym stronom jest wystarczająco kompletna, aby zrozumieć, w jaki sposób ustalono dane liczbowe. W odniesieniu do kosztu przywozu należy wyjaśnić, że dokonano korekty cen na miejscu, aby uzyskać ceny CIF. Dokonane oszacowanie potwierdzone zostało za pomocą danych zgromadzonych w trakcie dochodzenia.
- (526) W celu określenia podcięcia cenowego w okresie objętym dochodzeniem porównano średnie ważone ceny sprzedaży poszczególnych rodzajów produktu wytwarzanych przez objętych próbą producentów unijnych stosowane wobec niepowiązanych klientów na rynku unijnym, dostosowane do poziomu cen *ex-works*, z odpowiadającymi im średnimi ważonymi cenami przywozu analogicznych rodzajów produktu, stosowanymi przez chińskich współpracujących producentów eksportujących przy sprzedaży pierwszemu niezależnemu klientowi na rynku unijnym, ustalonymi na podstawie CIF z zastrzeżeniem odpowiednich dostosowań uwzględniających koszty ponoszone po przywozie, tj. koszty odprawy celnej, przeładunku i załadunku. Zastosowano średnią kosztów ponoszonych po przywozie objętych próbą importerów modułów, jeżeli dostępne były dane dotyczące tych importerów.
- (527) Porównania cen dokonano z podziałem na rodzaje produktu w odniesieniu do transakcji na tym samym poziomie handlu, w razie konieczności odpowiednio skorygowanych oraz po odliczeniu bonifikat i rabatów. Wynik porównania, wyrażony jako wartość procentowa obrotów objętych próbą producentów unijnych w okresie objętym dochodzeniem, wykazał średnie ważne marginesy podcięcia cenowego w wysokości [19,8-37,5 %] dla modułów, [12,6-53,8 %] dla ogniw oraz [19,8-37,5 %] w ujęciu ogólnym dla produktu objętego postępowaniem.
- (528) Należy zauważyć, że w przypadku jednego producenta eksportującego objętego próbą obliczono ujemne podcięcie cenowe w odniesieniu do ogniw. Ponieważ jednak wywożone ilości nie były znaczące, nie można tego podcięcia uznać za reprezentatywne. Ponadto inny producent eksportujący objęty próbą zakwestionował źródło w odniesieniu do dostosowania ogniw monokrystalicznych do ogniw polikrystalicznych, jednak nie uzasadnił tego argumentu. To konkretne dostosowanie nie zostało zakwestionowane przez producentów eksportujących ani nie przekazali oni żadnych nowych informacji lub dowodów, dlatego argument ten został odrzucony.

4.5. Sytuacja gospodarcza przemysłu unijnego

4.5.1. Zagadnienia ogólne

- (529) Zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała wszystkie istotne czynniki i wskaźniki gospodarcze mające wpływ na sytuację przemysłu unijnego. Jak wspomniano w motywach 14-22 powyżej, w celu oceny szkody poniesionej przez przemysł unijny zastosowano kontrolę wyrównkową.
- (530) W celu przeprowadzenia analizy szkody Komisja rozróżniła makroekonomiczne i mikroekonomiczne wskaźniki szkody. Komisja przeanalizowała wskaźniki makroekonomiczne za okres badany na podstawie danych uzyskanych od niezależnego konsultanta i porównanych, ilekroć było to możliwe, z innymi dostępnymi źródłami oraz na podstawie danych uzyskanych ze zweryfikowanych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, udzielonych przez producentów unijnych objętych próbą. Komisja dokonała analizy wskaźników mikroekonomicznych na podstawie zweryfikowanych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, udzielonych przez objętych próbą producentów unijnych.
- (531) Do celów niniejszego dochodzenia ocenie poddano następujące wskaźniki makroekonomiczne na podstawie informacji dotyczących wszystkich producentów produktu podobnego w Unii: produkcję, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost, zatrudnienie, wydajność, wielkość kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych oraz poprawę sytuacji po wcześniejszym subsydiowaniu lub dumpingu.
- (532) Następujące wskaźniki mikroekonomiczne oceniono na podstawie informacji dotyczących wszystkich objętych próbą producentów produktu podobnego w Unii, mianowicie średnie ceny jednostkowe, koszt jednostkowy, koszt pracy, zapasy, rentowność, przepływ pieniężny, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskiwania kapitału.
- (533) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że w przypadku produktu objętego postępowaniem warunki rynkowe są różne w poszczególnych państwach członkowskich, a zatem analizę szkody należy przeprowadzić na poziomie każdego państwa członkowskiego osobno. Twierdzenie to było bezpodstawne. Ponadto w toku dochodzenia nie ujawniono żadnych szczególnych okoliczności uzasadniających przeprowadzenie analizy szkody na poziomie poszczególnych państw członkowskich. Argument ten został zatem odrzucony.
- (534) Niektóre strony kwestionowały ogólną wiarygodność makroekonomicznych wskaźników szkody użytych przez Komisję dla celów przedmiotowego dochodzenia. Argumentowały, że tendencje ustalone dla szeregu tych wskaźników odbiegały od tendencji dla tych samych wskaźników ustalonych dla producentów unijnych objętych próbą. Odniesiono się przy tym w szczególności do produkcji unijnej, wydajności, sprzedaży, średnich kosztów pracy i zatrudnienia.
- (535) Wskaźniki makroekonomiczne określono w odniesieniu do wszystkich producentów w Unii. W przypadku gdy te same dane są zestawiane w odniesieniu do poszczególnych producentów unijnych lub grup producentów unijnych (tj. producentów unijnych objętych próbą), tendencje niekoniecznie są identyczne, ponieważ w takim porównaniu nie jest uwzględniana np. waga każdego rozpatrywanego przedsiębiorstwa. Dlatego wyniki porównania wskaźników makroekonomicznych dla wszystkich producentów unijnych i wskaźników dla producentów unijnych objętych próbą niekoniecznie są istotne i nie pozwalają na wyciągnięcie wniosku, że któryś z tych zbiorów danych jest niewiarygodny. W każdym wypadku, gdy porównuje się tendencje wskaźników makroekonomicznych przemysłu unijnego z tak samo skonsolidowanymi wskaźnikami dotyczącymi producentów unijnych objętych próbą, można zauważyć różnice w tendencjach w odniesieniu do kilku wskaźników, takich jak: produkcja, moce produkcyjne, wielkość sprzedaży, zatrudnienie i wydajność przemysłu unijnego, między 2011 r. a OD. W przypadku wszystkich tych wskaźników producenci unijni objęci próbą osiągalni lepsze wyniki niż przemysł unijny ogółem. Wynika to z faktu, że w OD wielu producentów unijnych nieobjętych próbą zaprzestało produkcji lub stało się niewypłacalnym, a tym samym mieli negatywny wpływ na wskaźniki makroekonomiczne obliczone na poziomie Unii. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.
- (536) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że wniosek sformułowany w motywie 153 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych, zgodnie z którym analiza sytuacji przemysłu unijnego wykazała wyraźne tendencje spadkowe w odniesieniu do wszystkich głównych wskaźników szkody, oparty był na danych przekazanych przez konsultanta. W tym kontekście należy wyjaśnić, że z jednej strony wskaźniki makroekonomiczne wymienione w tabelach od 4-a do 6-c w rozporządzeniu w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych opierały się na danych uzyskanych od konsultanta i w miarę możliwości porównanych z innymi dostępnymi źródłami. Z drugiej strony wskaźniki mikroekonomiczne wymienione w tabelach od 7-a do 11-c w rozporządzeniu w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych opierały się na danych zgromadzonych od producentów unijnych objętych próbą i zweryfikowanych na miejscu przez Komisję. Należy też zauważyć, że czynniki decydujące dla szkody poniesionej przez przemysł unijny, takie jak: poziom rentowności przemysłu unijnego, średnie ceny sprzedaży w Unii, a także obliczenia podcięć cenowych, opierały się na danych zgromadzonych od producentów unijnych objętych próbą i producentów eksportujących, które to dane zweryfikowano na miejscu. Z tego względu powyższy argument został odrzucony.

4.5.2. Wskaźniki makroekonomiczne

4.5.2.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (537) Całkowita produkcja unijna, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych kształtowały się w okresie badanym w następujący sposób:

Tabela 4-a

Moduły — produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych (MW)

	2009	2010	2011	OD
Wielkość produkcji	2 155	3 327	4 315	4 021
<i>Indeks (2009 = 100)</i>	100	154	200	187
Moce produkcyjne	4 739	6 983	9 500	9 740
<i>Indeks (2009 = 100)</i>	100	147	200	206
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	45 %	48 %	45 %	41 %

Źródło: Europressdienst

Tabela 4-b

Ogniwa — produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych (MW)

	2009	2010	2011	OD
Wielkość produkcji	1 683	2 376	2 723	2 024
<i>Indeks (2009 = 100)</i>	100	141	162	120
Moce produkcyjne	2 324	3 264	3 498	3 231
<i>Indeks (2009 = 100)</i>	100	140	151	139
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	72 %	73 %	78 %	63 %

Źródło: Europressdienst

- (538) W okresie badanym całkowita unijna produkcja modułów wzrosła o 87 %. Produkcja osiągnęła najwyższą wartość w 2011 r., po czym w okresie objętym dochodzeniem nastąpił spadek. Wzrost unijnej produkcji modułów następował znacznie wolniej niż wzrost konsumpcji, która w tym samym okresie uległa ponad trzykrotnemu zwiększeniu. W obliczu znacznego wzrostu konsumpcji w okresie badanym producenci unijni podwoili swoje moce produkcyjne w zakresie modułów. Pomimo wyższych poziomów produkcji stopień wykorzystania mocy produkcyjnych przemysłu unijnego zmniejszył się jednak o 4 punkty procentowe, osiągając w okresie objętym dochodzeniem poziom zaledwie 41 %.
- (539) W okresie badanym unijna produkcja ogniw wzrosła w ujęciu ogólnym o 20 %. Produkcja ogniw osiągnęła najwyższą wartość w 2011 r., po czym w okresie objętym dochodzeniem nastąpił jej spadek. Unijna

produkcja ogniw odpowiadała tendencjom w zakresie konsumpcji unijnej, odnotowując wolniejszy wzrost do 2011 r., a następnie w okresie objętym dochodzeniem bardziej widoczny spadek. Zgodnie ze zmianami w zakresie konsumpcji unijnej przemysł unijny najpierw zwiększył swoje moce o 51 % do 2011 r., po czym w okresie objętym dochodzeniem nastąpił spadek. W okresie badanym moce produkcyjne wzrosły o 39 % w ujęciu ogólnym. Stopień wykorzystania mocy produkcyjnych wzrastał do 2011 r., osiągając najwyższą wartość równą 78 %, a następnie spadł o 15 punktów procentowych w okresie objętym dochodzeniem. W ogólnym rozrachunku w okresie badanym nastąpił spadek wykorzystania mocy produkcyjnych unijnego przemysłu w zakresie ogniw do 63 % w okresie objętym dochodzeniem.

- (540) Przemysł unijny zwiększył zatem swoje moce w odpowiedzi na wzrost konsumpcji. Tempo wzrostu poziomów produkcji przemysłu unijnego było jednak znacznie wolniejsze niż tempo wzrostu konsumpcji, co doprowadziło do spadku wykorzystania mocy produkcyjnych w zakresie produktu objętego postępowaniem w okresie badanym.
- (541) AFASE stwierdziło, że wielkość produkcji określona dla modułów i ogniw w motywie 537 powyżej i moce produkcyjne przemysłu unijnego określone dla modułów i ogniw w tym samym motywie były przeszacowane, i przekazało dane z innych źródeł (tj. EPIA, IMS i BNEF), które wskazują na niższe wielkości. Tymi danymi liczbowymi są wartości podane w motywie 537 powyżej.
- (542) Wielkość produkcji określona w motywie 537 powyżej opiera się na informacjach obejmujących zarówno spółki giełdowe, jak i spółki nienotowane na rynku regulowanym. Zmiany w produkcji unijnej określone w motywie 537 powyżej są ponadto zgodne ze zmianami konsumpcji unijnej przedstawionymi w motywie 509. Przekazane przez AFASE dane dotyczące wielkości produkcji wskazują natomiast na odmienne tendencje w odniesieniu do konsumpcji unijnej określonej w motywie 509 i do danych statystycznych dotyczących konsumpcji unijnej opublikowanych przez EPIA.
- (543) W odniesieniu do mocy produkcyjnych dochodzenie wykazało, że ustalenia przedstawione w motywie 537 obejmowały moce produkcyjne przedsiębiorstw, które w OD złożyły wnioski o upadłość lub zaprzestały produkcji, a jednocześnie nie sprzedały swoich zakładów i maszyn, a więc mogły bardzo szybko wznowić produkcję. Jak wspomniano powyżej w motywie 542, dane liczbowe podane w motywie 537 również obejmowały dane otrzymane od spółek nienotowanych na rynku regulowanym.
- (544) Wreszcie dane przekazane przez niezależnego konsultanta zostały sprawdzone i zweryfikowane — uznano je za dość dokładne. Na podstawie powyższego uznano, że dane przekazane przez AFASE i opierające się na innych dostępnych źródłach nie muszą być koniecznie sprzeczne z ustaleniami zawartymi w rozporządzeniu w sprawie tymczasowych ceł antydumpingowych.

- (545) W każdym razie zaakceptowanie danych liczbowych przekazanych przez AFASE nie miałooby wpływu na ogólne ustalenie, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę, ponieważ tendencje odnoszące się do tych wskaźników, tj. dotyczące produkcji unijnej i unijnych mocy produkcyjnych, byłyby jeszcze bardziej widoczne.
- (546) Jeden współpracujący niepowiązany importer twierdził, że wielkość produkcji, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych należy określić na podstawie danych pochodzących wyłącznie od producentów unijnych objętych próbą. Ponieważ jednak są to wskaźniki makroekonomiczne, należy je określić na poziomie wszystkich producentów unijnych, aby nakreślić znaczący i kompletny obraz sytuacji przemysłu unijnego. Argument ten został zatem odrzucony.
- (547) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron zwróciła się do Komisji o wyjaśnienie sposobu obliczenia przez konsultanta rocznej produkcji unijnej. Inna strona zwróciła się do Komisji o dalsze wyjaśnienia dotyczące uzgodnienia różnych dostępnych danych dotyczących całkowitych unijnych mocy produkcyjnych. Kolejna strona zasugerowała, że dane dotyczące całości unijnej produkcji i całkowitych unijnych mocy produkcyjnych należało uzyskać od producentów unijnych wybranych do próby, ponieważ dałoby to bardziej wiarygodne rezultaty. W tym kontekście twierdzono, że publicznie dostępne dane były nieprecyzyjne ze względu na poufny charakter tych danych oraz że każdy ośrodek badawczy lub konsultant musiał oprzeć swoją analizę na szeregu oszacowań i założeń.
- (548) Należy wyjaśnić, że roczna produkcja unijna została obliczona na podstawie danych liczbowych zgłoszonych konsultantowi przez producentów unijnych. W przypadku niemożności uzyskania danych dotyczących rocznej produkcji określonego producenta unijnego dla konkretnego roku oszacowano ją poprzez zastosowanie wskaźnika wykorzystania mocy produkcyjnych z lat poprzednich do nowych mocy produkcyjnych w danym roku. Instytucje porównały również dane liczbowe uzyskane przez konsultanta z danymi liczbowymi zgłoszonymi w odpowiedziach przedsiębiorstw unijnych na pytania zawarte w kwestionariuszu dotyczącym pozycji przed wszczęciem postępowania. Obie wartości są podobne.
- (549) W odniesieniu do wniosku o dalsze wyjaśnienia co do uzgodnienia różnych dostępnych danych dotyczących unijnych mocy produkcyjnych należy zauważyć, że informacje te zostały już udostępnione w aktach dochodzenia otwartych do wglądu dla zainteresowanych stron. Dlatego argument ten został odrzucony.
- (550) Wreszcie unijna produkcja i unijne moce produkcyjne są wskaźnikami makroekonomicznymi i dlatego trzeba je ustalić raczej na poziomie całego przemysłu unijnego niż na poziomie producentów unijnych objętych próbą.
- (551) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron argumentowała, że metodyka wykorzystana do zgromadzenia danych dotyczących produkcji (przede wszystkim wywiady i wizyty w miejscach produkcji) nie zapewnia wiarygodnych wyników ze względu na poufny charakter tych danych oraz — w konsekwencji — z powodu niechęci przedsiębiorstw do ich ujawniania. Dlatego metodyki tej nie można uznać za odpowiednią. Zostało to rzekomo potwierdzone przez fakt, że mimo wykorzystania przez konsultanta znacznie większej liczby producentów unijnych niż wzięta pod uwagę przez Komisję w trakcie badania pozycji na etapie wszczęcia postępowania, całkowita wielkość produkcji ustalona przez konsultanta jest niższa od całkowitej wielkości produkcji ustalonej przez Komisję dla celów zbadania pozycji. Ponadto strona ta twierdziła, że w konsekwencji informacji związanych z tym wskaźnikiem szkody nie można uznać za pozytywne dowody w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (552) Po pierwsze, należy wyjaśnić, że liczba producentów uwzględnionych przez konsultanta z jednej strony, a przez Komisję z drugiej była w dużej mierze zbliżona, dlatego argument, że wyniki były niespójne, musiał zostać odrzucony. Ponadto przypomina się, że dane zgromadzone przez konsultanta zostały w miarę możliwości zweryfikowane z innymi źródłami i ustalono, że oszacowania były wystarczająco wiarygodne. Dlatego potwierdza się, że informacje na temat danych dotyczących produkcji przekazane przez konsultanta uznane zostały za pozytywne dowody w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

4.5.2.2. Wielkość sprzedaży i udział w rynku

- (553) Wielkość sprzedaży i udział w rynku przemysłu unijnego kształtowały się w okresie badanym w następujący sposób:

Tabela 5-a

Moduły — wielkość sprzedaży i udział w rynku (w MW)

	2009	2010	2011	OD
Wielkość sprzedaży na rynku unijnym	1 037	1 890	2 683	2 357
Indeks (2009 = 100)	100	182	259	227
Udział w rynku	19 %	15 %	13 %	13 %

Źródło: Europressedienst

Tabela 5-b

Ogniwa — wielkość sprzedaży i udział w rynku (w MW)

	2009	2010	2011	OD
Wielkość sprzedaży na całym rynku	1 470	1 913	2 245	1 545
Indeks (2009 = 100)	100	130	153	105
Udział w rynku	68 %	57 %	52 %	38 %

Źródło: Europressdienst

(554) W okresie badanym nastąpił wzrost sprzedaży modułów o 127 %. W świetle wzrostu konsumpcji o 221 % przełożyło się to jednak na spadek udziału w rynku przemysłu unijnego z 19 % w 2009 r. do 13 % w okresie objętym dochodzeniem. Jeżeli chodzi o ogniwa, nastąpił jedynie minimalny wzrost w sprzedaży przemysłu unijnego o 5 %, natomiast konsumpcja wzrosła o 87 %, wskutek czego udział w rynku spadł z 68 % w 2009 r. do 38 % w okresie objętym dochodzeniem. W odpowiedzi na rosnącą konsumpcję wzrost sprzedaży modułów i ogniw przemysłu unijnego był znacznie mniejszy niż wzrost przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie. W związku z tym przemysł unijny nie mógł odnieść korzyści z rosnącej konsumpcji. W rezultacie udziały w rynku w przypadku modułów i ogniw spadły w okresie badanym.

(555) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że udział w rynku przemysłu unijnego w odniesieniu do modułów wynosił w 2009 r. już tylko 19 % oraz że spadku o 6 punktów procentowych w okresie badanym nie można uznać za szkodę.

(556) Spadek udziału w rynku o 6 punktów procentowych w okresie badanym należy rozpatrywać w kontekście wzrostu unijnej konsumpcji modułów o ponad 200 % w tym samym okresie. Jak wspomniano powyżej, nawet w scenariuszu zwiększonej konsumpcji nie można było odpowiednio zwiększyć wielkości sprzedaży i doszło do utraty udziału w rynku. W związku z tym argument ten należało odrzucić.

(557) Jedna ze stron argumentowała, że metodyka wykorzystana do zgromadzenia danych dotyczących sprzedaży (przede wszystkim wywiady i wizyty w miejscach produkcji) nie zapewnia wiarygodnych wyników ze względu na poufny charakter tych danych oraz — w konsekwencji — z powodu niechęci przedsiębiorstw do ich ujawniania. Dlatego metodyki tej nie można uznać za odpowiednią. Podobnie danych tych nie można uznać za pozytywne dowody w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Jak wspomniano w motywie 482 powyżej, dane zgromadzone przez konsultanta zostały w miarę możliwości zweryfikowane z innymi źródłami i ustalono, że oszacowania były wystarczająco wiarygodne. Dlatego potwierdza się, że informacje na temat danych dotyczących sprzedaży przekazane przez

konsultanta uznane zostały za pozytywne dowody w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

4.5.2.3. Zatrudnienie i wydajność

(558) Zatrudnienie i wydajność kształtowały się w okresie badanym w następujący sposób:

Tabela 6-a

Moduły — zatrudnienie i wydajność

	2009	2010	2011	OD
Liczba zatrudnionych	11 779	15 792	17 505	16 419
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	134	149	139
Wydajność (w kW/pracownika)	183	211	247	245
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	115	135	134

Źródło: Europressdienst

Tabela 6-b

Ogniwa — zatrudnienie i wydajność

	2009	2010	2011	OD
Liczba zatrudnionych	5 281	5 937	5 641	4 782
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	112	107	91
Wydajność (w kW/pracownika)	319	400	483	423
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	126	151	133

Źródło: Europressdienst

(559) Między 2009 r. a okresem objętym dochodzeniem zatrudnienie w zakresie modułów zwiększyło się odpowiednio o 39 %, natomiast w zakresie ogniw spadło o 9 %. Należy jednak zauważyć, że zatrudnienie rosło do 2011 r., a następnie w okresie objętym dochodzeniem spadło w odniesieniu do modułów. W przypadku ogniw zatrudnienie rosło do 2010 r., a następnie spadło w 2011 r. i w okresie objętym dochodzeniem. Odnotowano pozytywną tendencję w zakresie całkowitej wydajności w odniesieniu do modułów i ogniw, która wzrosła o 34 % i 33 %. Jest to częściowo wynik starań przemysłu unijnego chcącego sprostać presji wywieranej przez przywóz subsydiowany z ChRL.

- (560) Dlatego też wraz ze spadkiem unijnej produkcji modułów między 2011 r. a okresem objętym dochodzeniem w tym samym okresie spadło również zatrudnienie w zakresie modułów. W przypadku ogniów zatrudnienie rosło do 2010 r., a następnie spadło w 2011 r. i w okresie objętym dochodzeniem, natomiast unijna produkcja ogniów systematycznie rosła do 2011 r., po czym zaczęła spadać.
- (561) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że metodyka ustalania całkowitego zatrudnienia w Unii w okresie badanym była nieprawidłowa. Strona ta utrzymywała, że ilekroć niedostępny był wskaźnik zatrudnienia dotyczący określonego producenta unijnego, zamiast tego brano pod uwagę średnie zatrudnienie dotyczące tych producentów unijnych, w przypadku których informacje te były dostępne. Dane te należy odrzucić, ponieważ metodyka określania całkowitego zatrudnienia była odmienna, tj. w przypadku gdy dla określonego producenta unijnego niedostępne były dane dotyczące zatrudnienia, wartości te szacowano na podstawie danych dla tego samego przedsiębiorstwa z lat ubiegłych. Jak wspomniano powyżej w motywie 482, metodyka ta została zweryfikowana i uznana za racjonalną. W związku z tym argument ten został odrzucony.

4.5.2.4. Wielkość kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych i poprawa sytuacji po wcześniejszym subsydiowaniu lub dumpingu

- (562) Wszystkie marginesy subsydiowania znacznie przekraczają poziom *de minimis*. Jeżeli chodzi o wpływ wielkości kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych na przemysł unijny, biorąc pod uwagę wielkość i ceny przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, można go uznać za istotny.
- (563) Z uwagi na to, że jest to pierwsze postępowanie antydumpingowe dotyczące produktu objętego postępowaniem, brak jest danych, by ocenić skutki poprzedniego dumpingu lub subwencjonowania.

4.5.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

4.5.3.1. Ceny i czynniki oddziałujące na ceny

- (564) Średnie ceny sprzedaży objętych próbą producentów unijnych klientom niepowiązanym w Unii kształtowały się w okresie badanym w następujący sposób:

Tabela 7-a

Moduły — średnie ceny sprzedaży w Unii

	2009	2010	2011	OD
Średnie ceny sprzedaży w Unii na wolnym rynku (EUR/kW)	2 198,75	1 777,15	1 359,35	1 030,83
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	81	62	47
Koszty produkcji (EUR/kW)	2 155,02	1 599,44	1 400,13	1 123,60
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	74	65	52

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

Tabela 7-b

Ogniwa — średnie ceny sprzedaży w Unii

	2009	2010	2011	OD
Średnie ceny sprzedaży w Unii na wolnym rynku (EUR/kW)	1 525,09	1 160,99	777,62	474,91
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	76	51	31
Koszty produkcji (EUR/kW)	1 647,10	1 021,67	1 057,56	745,61
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	62	64	45

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

(565) W okresie badanym nastąpił gwałtowny spadek cen sprzedaży, tj. o 53 % w przypadku modułów i o 69 % w przypadku ogniów. Ceny sprzedaży systematycznie spadały w całym okresie badanym, przy czym największy spadek cen nastąpił w okresie objętym dochodzeniem, w którym spadły do poziomów niemożliwych do utrzymania w dłuższej perspektywie. W okresie badanym koszty produkcji spadły o 48 % w odniesieniu do modułów i o 55 % w odniesieniu do ogniów. Przemysł unijny nie mógł odnieść korzyści ani ze swoich ciągłych starań na rzecz zwiększenia opłacalności, ani z wpływu zmniejszenia kosztu głównego surowca, tj. polikrzemu. Sytuacja ta wynikała głównie ze wzrostu presji cenowej związanej z przywozem subsydiowanym, co miało niekorzystny wpływ na ceny sprzedaży przemysłu unijnego, które spadły jeszcze bardziej niż przyrost wydajności. Ilustruje to tendencja spadkowa w zakresie rentowności przemysłu unijnego przedstawiona w motywie 579 poniżej. Ogólnie rzecz ujmując, nastąpił znaczny spadek średniej ceny sprzedaży i kosztów produkcji produktu podobnego, co miało druzgocący wpływ na rentowność przemysłu unijnego.

(566) Jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała ustalenie, że spadek średnich cen sprzedaży miał druzgocący wpływ na rentowność przemysłu unijnego. Twierdziła, że średni koszt dla przemysłu unijnego zmniejszył się w równym stopniu i dlatego spadek ceny jest naturalny. Jak jednak opisano w motywie 565 powyżej, w dochodzeniu ustalono, że cena sprzedaży przemysłu unijnego spadła nawet w większym stopniu niż średni koszt produkcji, a tym samym taki spadek kosztów nie był odzwierciedlony w rentowności przemysłu unijnego. Dlatego też potwierdza się, że spadek cen sprzedaży przemysłu unijnego miał druzgocący wpływ na rentowność przemysłu unijnego, przy czym argumenty w tej kwestii zostały odrzucone.

(567) Inna strona zakwestionowała wniosek zawarty w motywie 138 rozporządzenia w sprawie tymczasowych ceł antidumpingowych, zgodnie z którym ceny w OD znajdowały się na poziomach niemożliwych do utrzymania w dłuższej perspektywie, twierdząc, że o tym zadecydowałyby mechanizmy rynkowe. Ta sama strona sprzeciwiła się również wnioskowi zawartemu w tym samym motywie, zgodnie z którym przemysł unijny nie był zdolny do wykorzystania obniżenia kosztów wynikającego z presji cenowej wywieranej przez przywóz towarów subsydiowanych. W tym kontekście instytucje zwracają uwagę na następujący fakt: „poziom niemożliwy do utrzymania w dłuższej perspektywie” odnosi się do faktu, że przemysł unijny sprzedawał produkty ze stratą, a tym samym w dłuższej perspektywie nie mógłby przetrwać. Dlatego kwestia tego, czy poziom cen jest możliwy do utrzymania w dłuższej perspektywie, jest wyłącznie kwestią relacji między kosztami produkcji a cenami. Poprzez „niezdolność do wykorzystania obniżenia kosztów” odniesiono się do faktu, że koszty spadały wolniej niż ceny. Oba te stwierdzenia są poparte dowodami zawartymi w motywie 138 rozporządzenia w sprawie tymczasowych ceł antidumpingowych. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.

4.5.3.2. Koszty pracy

(568) Średnie koszty pracy producentów unijnych objętych próbą kształtowały się w okresie badanym w następujący sposób:

Tabela 8-a

Moduły — średnie koszty pracy na pracownika

	2009	2010	2011	OD
Średnie koszty pracy na pracownika (w EUR)	38 194	40 793	41 781	42 977
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	107	110	113

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

Tabela 8-b

Ogniwa — średnie koszty pracy na pracownika

	2009	2010	2011	OD
Średnie koszty pracy na pracownika (w EUR)	49 677	49 357	49 140	49 350
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	99	99	99

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

(569) Między 2009 r. a okresem objętym dochodzeniem średnie koszty pracy na pracownika w zakresie modułów rosły systematycznie; łącznie wzrosły o 13 %. Jeżeli chodzi o ogniwa, średnie koszty pracy w okresie badanym pozostawały na tym samym poziomie i uległy nieznacznemu obniżeniu o 1 % między 2009 r. a 2010 r., po czym nadal utrzymywały się bez zmian do okresu objętego dochodzeniem. Ogólny wzrost kosztów pracy można częściowo wyjaśnić jednoczesnym wzrostem wydajności (w przypadku modułów i ogniów) oraz zmianą inflacji.

(570) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że w okresie badanym nie występowała inflacja i dlatego ogólny wzrost kosztów pracy nie mógł zostać spowodowany tym czynnikiem.

(571) Wbrew temu, co twierdziła ta zainteresowana strona, w toku dochodzenia ujawniono, że w okresie badanym wystąpiła inflacja i że ogólny wzrost kosztów pracy — ograniczony do modułów — można wyjaśnić wystąpieniem inflacji oraz wzrostem wydajności.

- (572) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana wzrostem kosztów pracy przy jednoczesnym spadku wydajności. Po pierwsze należy jednak zauważyć, że koszty pracy pozostały stabilne w przypadku ogni, podczas gdy wydajność wzrosła zarówno w odniesieniu do ogni, jak i do modułów. Dlatego wzrost tej drugiej wartości można wyjaśnić wzrostem wydajności. Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że koszty pracy nie stanowią istotnej części kosztu produkcji, jak już wspomniano w motywie 203 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.

4.5.3.3. Zapasy

- (573) Poziomy zapasów producentów unijnych objętych próbą kształtowały się w okresie badanym w następujący sposób:

Tabela 9-a

Moduły — zapasy

	2009	2010	2011	OD
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego (w kW)	28 612	40 479	74 502	65 415
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	141	260	229

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

Tabela 9-b

Ogniwa — zapasy

	2009	2010	2011	OD
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego (w kW)	16 995	23 829	76 889	68 236
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	140	452	402

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (574) W okresie badanym zapasy znacznie wzrosły, tj. o 129 % w odniesieniu do modułów oraz o 302 % w odniesieniu do ogni. Jeżeli chodzi o moduły, zapasy systematycznie rosły, osiągając bardzo wysoki poziom w 2011 r. (wzrost o 160 %), natomiast w okresie objętym dochodzeniem uległy zmniejszeniu, nadal pozostawały jednak na bardzo wysokim poziomie w porównaniu ze stanem z początku okresu badanego. Jeżeli chodzi o ogniwa, nastąpiła jeszcze wyraźniejsza zmiana ilości zapasów, które w latach 2009–2011 wzrosły o ponad 350 %. Podobnie jak w przypadku modułów, zapasy zmniejszyły się w okresie objętym dochodzeniem, nadal pozostawały jednak na wysokim poziomie w porównaniu ze stanem z początku okresu badanego.

- (575) W toku dochodzenia wykazano, że ze względu na obecną niekorzystną sytuację producenci unijni będą się skłaniać ku przechowywaniu ograniczonych zapasów produktu podobnego, opierając swoją produkcję na zamówieniach. W związku z tym wzrost zapasów produktu podobnego w okresie badanym nie jest czynnikiem istotnym dla ustalenia, czy przemysł unijny poniósł istotną szkodę.

- (576) Jedna ze stron twierdziła, że przedstawienie wartości zapasów w motywie 141 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych było mylące, ponieważ zapasy zostały wyrażone w kW, a nie MW, w przeciwieństwie do wielkości produkcji przemysłu unijnego.

- (577) To, czy zapasy są wyrażone w kW czy w MW uznano za nieistotne dla ustalenia, czy przemysł unijny poniósł istotną szkodę. Argument ten został zatem odrzucony.

- (578) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron twierdziło, że zapasy należało określić dla całości przemysłu unijnego i że dane liczbowe dotyczące tylko dziesięciu producentów unijnych nie były reprezentatywne. Należy wyjaśnić, że zapasy rozpatrywane były jako wskaźnik makroekonomiczny i dlatego powinny zostać ustalone w oparciu o informacje zgromadzone w odniesieniu do poszczególnych przedsiębiorstw, w tym przypadku próby producentów unijnych uznanej za reprezentatywną dla całego przemysłu unijnego. Z tego względu powyższy argument został odrzucony.

4.5.3.4. Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje i zwrot z inwestycji, zdolność do pozyskiwania kapitału

- (579) Rentowność i przepływy pieniężne kształtowały się w okresie badanym w następujący sposób:

Tablica 10-a

Moduły — rentowność i przepływy pieniężne

	2009	2010	2011	OD
Rentowność sprzedaży klientom niepowiązanym w Unii (% obrotu ze sprzedaży)	2 %	10 %	-3 %	-9 %
Przepływy pieniężne	13 %	10 %	12 %	3 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

Tabela 10-b

Ogniwa — rentowność i przepływy pieniężne

	2009	2010	2011	OD
Rentowność sprzedaży klientom niepowiązanym w Unii (% obrotu ze sprzedaży)	-8 %	12 %	-36 %	-57 %
Przepływy pieniężne	75 %	52 %	-0,3 %	-46 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (580) Rentowność producentów unijnych objętych próbą ustalono, wyrażając zysk netto przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego klientom niepowiązanym w Unii jako odsetek obrotów w ramach tej sprzedaży.
- (581) W okresie badanym rentowność w zakresie produktu podobnego zmniejszyła się gwałtownie, doprowadzając do strat. Rentowność spadła o 11 punktów procentowych w odniesieniu do modułów oraz o 49 punktów procentowych w odniesieniu do ogniów.
- (582) Rentowność w zakresie produktu podobnego wzrosła między 2009 r. a 2010 r., po czym znacznie spadła w 2011 r., w którym przemysł unijny poniósł straty, a następnie w okresie objętym dochodzeniem nastąpił jej dalszy znaczny spadek. Szczególnie duże straty dotyczyły ogniów.
- (583) Tendencje w przepływach pieniężnych netto, które stanowią zdolność producentów unijnych objętych próbą do samofinansowania swojej działalności, między 2009 r. a okresem objętym dochodzeniem były również spadkowe. Jeżeli chodzi o moduły, po spadku o 10 punktów procentowych i nieznacznym wzroście w 2011 r., między 2011 r. a okresem objętym dochodzeniem nastąpił największy spadek przepływów pieniężnych. Spadek przepływów pieniężnych w zakresie ogniów był wyraźniejszy niż w przypadku modułów, osiągając w okresie objętym dochodzeniem znacząco ujemne wartości. Dlatego też w okresie badanym przepływy pieniężne w zakresie produktu podobnego uległy zmniejszeniu.
- (584) Poniższe wartości liczbowe przedstawiają kształtowanie się inwestycji i zwrotu z inwestycji producentów unijnych objętych próbą w okresie badanym w odniesieniu do rynku całkowitego:

Tabela 11-a

Moduły — inwestycje i zwrot z inwestycji

	2009	2010	2011	OD
Inwestycje (EUR)	12 081 999	50 105 017	64 643 322	32 730 559
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	415	535	271
Zwrot z inwestycji	-15 %	19 %	-15 %	-17 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

Tabela 11-b

Ogniwa — inwestycje i zwrot z inwestycji

	2009	2010	2011	OD
Inwestycje (EUR)	31 448 407	34 451 675	10 234 050	6 986 347
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	110	33	22
Zwrot z inwestycji	-4 %	10 %	-20 %	-19 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (585) Z powyższej tabeli wynika, że między 2009 r. a okresem objętym dochodzeniem przemysł unijny zwiększył swoje inwestycje o 171 % w zakresie modułów. Było to przede wszystkim związane ze znacznym zwiększeniem mocy produkcyjnej. W tym samym okresie przemysł unijny ograniczył jednak swoje inwestycje o 78 % w przypadku ogniów. Przeprowadzone inwestycje wiązały się głównie z badaniami i rozwojem oraz z poprawą i utrzymaniem technologii i procesu produkcji na rzecz poprawy wydajności. Ponieważ przemysł unijny w okresie badanym nie mógł sobie pozwolić na dodatkowe inwestycje przeznaczone na ogniwa, poziom inwestycji w okresie objętym dochodzeniem był stosunkowo niski. W związku z tym, że inwestycje zasadniczo finansowano z przepływów pieniężnych i pożyczek wewnętrznych, spadek przepływów pieniężnych miał bezpośredni wpływ na poziom realizowanych inwestycji.

- (586) Zwrot z inwestycji został wyrażony jako procentowy stosunek zysku do wartości księgowej netto inwestycji. Między 2009 r. a okresem objętym dochodzeniem podobnie jak pozostałe wskaźniki wyników finansowych dla wszystkich trzech rodzajów produktów zwrot z inwestycji dla produktu podobnego wykazywał zasadniczo tendencję spadkową. Jeżeli chodzi o ogniwa, o ile w latach 2009 i 2010 odnotowano wzrost, w 2011 r. nastąpił znaczny spadek zwrotu z inwestycji, który osiągnął wartości ujemne. W odniesieniu do modułów utrzymywał się on na poziomie ujemnym w całym okresie badanym, z wyjątkiem 2010 r., w którym to osiągnął poziom 19 %. Ogólnie rzecz ujmując, w okresie badanym zwrot z inwestycji spadł, osiągając w okresie objętym dochodzeniem wartość -17 % w odniesieniu do ogniw, tj. o 1 %, pozostając jednak na znacznych poziomach ujemnych, tj. -19 %. W ujęciu ogólnym zwrot z inwestycji dla produktu podobnego wykazywał w okresie badanym tendencję spadkową.
- (587) Zdolność do pozyskania kapitału zbadano w odniesieniu do rynku całkowitego i ustalono, że zdolności przemysłu unijnego do generowania środków pieniężnych w zakresie produktu podobnego stale pogarszała się, co spowodowało osłabienie sytuacji finansowej przemysłu unijnego.
- (588) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że dane liczbowe dotyczące inwestycji przedstawione powyżej były zbyt niskie w porównaniu z mocami produkcyjnymi przemysłu unijnego, o których mowa w motywie 538. Na poparcie tego twierdzenia strona ta poinformowała, że ma wiedzę o inwestycji dokonanej przez pewnego producenta unijnego w zakresie zwiększenia mocy produkcyjnych, która to inwestycja kosztowała znacznie więcej. Strona objęta postępowaniem stwierdziła, że w związku z tym ustalone moce produkcyjne przemysłu unijnego musiały zostać oszacowane zbyt wysoko. Należy zauważyć, że argument ten nie został poparty żadnymi dowodami, szczególnie w odniesieniu do inwestycji dokonanej przez danego producenta unijnego. Dane liczbowe dotyczące inwestycji zawarte w rozporządzeniu w sprawie tymczasowych ceł antydumpingowych zostały natomiast oparte na faktycznych i zweryfikowanych informacjach uzyskanych od producentów unijnych objętych próbą. Należy zauważyć, że argument ten został również oparty na porównaniu całości inwestycji dokonanych przez producentów unijnych objętych próbą z całkowitymi mocami produkcyjnymi całego przemysłu unijnego, czego nie można uznać za odpowiednią podstawę porównania, ponieważ nie wzięto pod uwagę całości inwestycji dokonanych w całym przemyśle unijnym. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.
- ponieważ w okresie badanym nastąpił większy wzrost konsumpcji. W całym okresie badanym średnia cena sprzedaży gwałtownie spadła, co miało niekorzystny wpływ na wszystkie wskaźniki wyników finansowych, takie jak rentowność, przepływy pieniężne, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału.
- (590) W okresie badanym nastąpił wzrost całkowitej wielkości sprzedaży przemysłu unijnego. Wzrostowi wielkości sprzedaży przemysłu unijnego towarzyszył jednak ogromny spadek średniej ceny sprzedaży.
- (591) W okresie badanym przywóz przez zainteresowane strony z ChRL zwiększył się pod względem wielkości i udziału w rynku. Jednocześnie ceny importowe stale spadały, powodując znaczne podcięcie średniej ceny przemysłu unijnego na rynku unijnym.
- (592) Kilka zainteresowanych stron argumentowało, że przemysł unijny, w szczególności producenci unijni objęci próbą, dobrze sobie radził. Argumentowano, że niektóre wskaźniki szkody, mianowicie wielkość produkcji, moce produkcyjne, sprzedaż i zatrudnienie, a nawet rentowność w przypadku niektórych producentów objętych próbą, wykazywały tendencję wzrostową i nie wykazywały istotnej szkody. Argumenty te nie zostały potwierdzone przez wyniki niniejszego dochodzenia, które wykazało wyraźne tendencje spadkowe wielu wskaźników szkody istotnych dla ustalenia, czy przemysł unijny poniósł istotną szkodę.
- (593) W świetle powyższego w ramach dochodzenia potwierdzono w szczególności, że ceny sprzedaży są niższe niż koszty produkcji, co niekorzystnie wpływa na rentowność przemysłu unijnego, która w okresie objętym dochodzeniem osiągnęła wartości ujemne. Stwierdza się, że jeżeli przywóz subsydiowany byłby nadal kierowany na rynek unijny, straty poniesione przez przemysł unijny na jego skutek prawdopodobnie doprowadziłyby do stałego zaprzestania jakiejkolwiek znacznej unijnej produkcji produktu podobnego. Wydaje się, że powyższe stwierdzenie potwierdzają zmiany zachodzące w okresie objętym dochodzeniem i po jego zakończeniu, mianowicie niektóre przedsiębiorstwa ogłosiły niewypłacalność lub tymczasowo czy na stałe wstrzymały produkcję.
- (594) W związku z powyższym uznaje się, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

5. ZWIĄZKI PRZYCZYNOWE

5.1. Wprowadzenie

4.5.3.5. Wnioski dotyczące szkody

- (589) Analiza sytuacji przemysłu unijnego wykazała wyraźne tendencje spadkowe w odniesieniu do głównych wskaźników szkody. W kontekście ogólnego wzrostu konsumpcji całkowita produkcja modułów i ogniw zwiększyła się w okresie badanym. Pomimo wzrostu wielkości sprzedaży w okresie objętym dochodzeniem udział w rynku przemysłu unijnego zmniejszył się,
- (595) Zgodnie z art. 8 ust. 5 i 6 rozporządzenia podstawowego sprawdzono, czy istotna szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana przywozem subsydiowanym z państwa, którego dotyczy postępowanie. Ponadto zbadano znane czynniki inne niż przywóz subsydiowany, które mogły działać na szkodę przemysłu unijnego, aby upewnić się, że żadna szkoda wynikająca z tych czynników nie została przypisana przywozowi subsydiowanemu.

- (596) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że w przypadku produktu objętego postępowaniem warunki rynkowe są różne w poszczególnych państwach członkowskich, a zatem analizę związku przyczynowego należy przeprowadzić na poziomie każdego państwa członkowskiego osobno.
- (597) Krajowe systemy wsparcia w pewnym stopniu określają wielkość rynków państw członkowskich. W ramach dochodzenia ujawniono jednak również, że popyt nie zależy wyłącznie od systemów wsparcia. Wydaje się, że w zależności od położenia geograficznego (nasłonecznienie) oraz ceny elektryczności na danym obszarze osiągnięto lub prawie osiągnięto parytet sieci w zakresie paneli słonecznych (tj. sytuację, w której koszt wytworzenia energii słonecznej jest równy kosztowi wytworzenia energii z konwencjonalnych źródeł), co oznacza, że określonych inwestycji dokonuje się niezależnie od systemów wsparcia. Dlatego też nie można było stwierdzić, że warunki rynkowe zależą wyłącznie od systemów wsparcia, a zatem argument ten został odrzucony.
- (598) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że w przeprowadzonej analizie związku przyczynowego nie oddzielono, nie rozróżniono i nie określono ilościowo szkodliwego wpływu subsydiowanego przywozu od innych znanych czynników, które w tym samym czasie powodowały szkodę dla przemysłu unijnego. Ponadto twierdzono, że Komisja nie przeprowadziła wspólnej analizy tych pozostałych znanych czynników.
- (599) W odpowiedzi na ten argument należy zauważyć, że Komisja zgodnie z ustaloną praktyką zbadała najpierw, czy istnieje związek przyczynowy między przywozem towarów subsydiowanych a szkodą poniesioną przez przemysł unijny, a następnie zbadała, czy jakiegokolwiek inne znane czynniki spowodowały zerwanie związku przyczynowego między istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny a przywozem towarów subsydiowanych. W tej analizie wpływ innych znanych czynników na sytuację przemysłu unijnego został oceniony, rozróżniony i oddzielony od szkodliwego wpływu subsydiowanego przywozu, aby zagwarantować, że szkody spowodowane przez te czynniki nie zostały przypisane przywozowi subsydiowanemu. Ustalono, że żaden z nich nie miał istotnego wpływu na sytuację przemysłu, który to wpływ mógłby zmienić fakt, że ocenioną istotną szkodę należy przypisać przywozowi subsydiowanemu. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (600) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka zainteresowanych stron ponownie wysunęło powyższe argumenty. W tym kontekście twierdzono, że Komisja powinna jednoznacznie ustalić, poprzez uzasadnione odpowiednie wyjaśnienie, że szkoda spowodowana czynnikami inne niż przywóz towarów subsydiowanych nie została przypisana temu przywozowi.
- (601) W przedmiotowym dochodzeniu ustalono po zbadaniu wszystkich faktów, że przywóz towarów subsydiowanych rozpatrywany osobno wyrządził istotną szkodę przemysłowi unijnemu. W związku z tym obliczenie wpływu innych znanych czynników było niemożliwe, dlatego przeprowadzono ocenę jakościową, jak określono w motywach 164-222 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych. Podsumowując, potwierdzono, że istotną szkodę przemysłowi unijnemu spowodował przywóz towarów subsydiowanych. Co więcej, wpływ innych czynników na negatywną sytuację przemysłu unijnego uznano za ograniczony. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 8 ust. 5 i 6 rozporządzenia podstawowego nie nałożono żadnych obowiązków w odniesieniu do formy analizy atrybucyjnej i nieatrybucyjnej, które należy przeprowadzić. Przeciwnie, na mocy art. 8 ust. 5 i 6 rozporządzenia podstawowego analizy te muszą być przeprowadzone w taki sposób, aby umożliwić oddzielenie szkodliwego wpływu przywozu towarów subsydiowanych od szkodliwego wpływu innych czynników. W trakcie dochodzenia nie odkryto żadnych dowodów na to, że wszystkie inne znane czynniki, które mogły przyczynić się do poniesionej szkody, rozpatrywane razem lub oddzielnie, spowodowały zerwanie związku przyczynowego między przywozem towarów subsydiowanych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Biorąc pod uwagę powyższą analizę, potwierdzono, że inne znane czynniki same w sobie nie mogły spowodować zmiany ustalenia, zgodnie z którym istotną szkodę poniesioną przez przemysł unijny należy przypisać przywozowi towarów subsydiowanych. W związku z powyższymi argumentami te zostały odrzucone.
- (602) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że krajowe systemy wsparcia, nasłonecznienie i ceny energii elektrycznej (w tym opłaty regulacyjne) różnią się w poszczególnych państwach członkowskich oraz że istnieją ponadto różne segmenty rynkowe w obrębie każdego rynku (mieszkalny — instalacje o mocy poniżej 40 kW; komercyjny i przemysłowy — instalacje o mocy od 40 kW do 1 MW oraz segment użyteczności publicznej — instalacje o mocy od 1 MW do 10 MW). Z uwagi na to strony te twierdziły, że analizę związku przyczynowego należy przeprowadzić oddzielnie dla każdego państwa członkowskiego oraz oddzielnie dla segmentu dużych użytkowników i dla segmentu mieszkalnego.
- (603) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły argument, że analizę związku przyczynowego należało przeprowadzić w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego oddzielnie, nie przekazano jednak żadnych nowych argumentów ani dowodów w tym zakresie.
- (604) Dochodzenie wykazało, że ceny sprzedaży i ceny importowe są podobne w całej Unii. Dlatego można uznać, że w rzeczywistości istnieje jeden rynek dla produktu objętego dochodzeniem. W trakcie dochodzenia nie wykazano również, że producenci w każdym państwie członkowskim lub regionie skoncentrowali swoją działalność na tym konkretnym rynku ani że przywóz towarów

subsydiowanych koncentrował się na jednym państwie członkowskim lub regionie. Ponadto żadna z zainteresowanych stron nie twierdziła, że subsydiowanie i szkodę należy analizować na poziomie każdego państwa członkowskiego odrębnie, co byłoby jednak wstępnym warunkiem przeprowadzenia oddzielnej analizy związku przyczynowego dla każdego państwa członkowskiego. W trakcie dochodzenia nie ujawniono żadnych dowodów na to, że byłoby to właściwe podejście, szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że ceny produktu objętego postępowaniem były podobne w całej Unii. Ponadto należy zwrócić uwagę na fakt, że nasłonecznienie może być różne w różnych regionach tego samego państwa członkowskiego, np. południowa Francja jest bardziej nasłoneczniona niż północna Francja, lub różne regiony w obrębie jednego państwa członkowskiego mogą mieć różne systemy wsparcia (np. Belgia) oraz że wpływ tych czynników na popyt może zatem różnić się między poszczególnymi regionami w tym samym państwie członkowskim. Różnice w ramach regulacyjnych w każdym państwie członkowskim lub regionie oraz różnice takich warunków jak nasłonecznienie nie uzasadniają jednak oddzielnej analizy związku przyczynowego, a tym samym oddzielnej analizy szkody i subsydiowania. Argumenty te musiały zatem zostać odrzucone.

denie analizy oddzielnie dla każdego państwa członkowskiego. Dlatego argument tej strony został odrzucony.

- (607) Na tej podstawie stwierdzono, że analiza związku przyczynowego dla każdego państwa członkowskiego lub regionu oraz dla każdego segmentu nie odpowiadałaby rzeczywistości rynkowej.
- (608) Rząd ChRL twierdził, że Komisja przeprowadziła analizę związku przyczynowego w sposób niespójny, ponieważ analizę szkody przeprowadzono oddzielnie dla modułów i ogni, podczas gdy w analizie związku przyczynowego nie dokonano rozróżnienia pomiędzy rodzajami produktu. W tej kwestii należy zauważyć, że chociaż wskaźniki szkody rzeczywiście zaprezentowano oddzielnie dla każdego rodzaju produktu, to wnioski wyciągnięte dla każdego wskaźnika odnoszą się do całości produktu objętego dochodzeniem. Należy również przypomnieć, że moduły i ogniwa są jednym, pojedynczym produktem, a zatem analizę związku przyczynowego przeprowadzono na tej podstawie. W związku z tym argument ten został odrzucony.

- (605) Inna zainteresowana strona argumentowała, że chociaż inne czynniki mają znaczenie, to krajowe systemy wsparcia pozostają głównym czynnikiem kształtującym popyt. Ta sama strona kwestionowała również to, że parytet sieci osiągnięto przynajmniej w niektórych lokalizacjach, dowodząc, że ceny modułów wzrosły od OD, podczas gdy ceny energii elektrycznej spadły. Twierdziła ponadto, że w każdym razie przynajmniej w niektórych państwach członkowskich warunki regulacyjne, gospodarcze i techniczne uniemożliwiają podłączenie do sieci i dlatego w odniesieniu do tych państw członkowskich jest nieistotne, czy osiągnięto parytet sieci. Strona ta nie przekazała jednak żadnych dowodów potwierdzających powyższe zarzuty. W każdym wypadku powyższe argumenty potwierdzają, że sytuacja w odniesieniu do krajowych systemów wsparcia, jak również parytetu sieci może w pewnym zakresie różnić się między poszczególnymi państwami członkowskimi. Ponadto żadna z przekazanych informacji nie była o charakterze uzasadniającym konieczność przeprowadzenia odrębnej analizy dla państwa członkowskiego. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.

- (606) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ta sama zainteresowana strona ponownie wysunęła przedmiotowy argument i przekazała pewne informacje rzekomo wskazujące na różne warunki rynkowe na poziomie państwa członkowskiego i segmentu. Przekazanych informacji nie można jednak uznać za rozstrzygające, ponieważ składały się z prezentacji w programie PowerPoint, lecz nie przekazano dowodów potwierdzających, dlatego informacje te nie wykazały, że uzasadnione byłoby przeprowa-

5.2. Wpływ przywozu subsydiowanego

- (609) W toku dochodzenia wykazano, że przywóz subsydiowany z ChRL uległ w okresie badanym zdecydowanemu zwiększeniu, osiągając wzrost o około 300 % w odniesieniu do modułów oraz o około 400 % w odniesieniu do ogni, a jego udział w rynku zwiększył się z [60-65 %] w 2009 r. do [78-83 %] w okresie objętym dochodzeniem w odniesieniu do modułów oraz o [5-10 %] w 2009 r. do [22-27 %] w okresie objętym dochodzeniem w odniesieniu do ogni. Stanowi to zatem potwierdzenie, że w okresie badanym wielkość przywozu i udziału w rynku produktu objętego postępowaniem uległa znacznemu wzrostowi. Istniała wyraźna zbieżność w czasie pomiędzy zwiększeniem przywozu subsydiowanego i utratą udziału w rynku przez przemysł unijny. W ramach dochodzenia ustalono również, że jak wspomniano w motywie 527 powyżej, przywóz subsydiowany doprowadził w okresie objętym dochodzeniem do podcięcia cen stosowanych przez przemysł unijny.
- (610) W toku dochodzenia wykazano, że w okresie badanym ceny przywożonych towarów subsydiowanych spadły o 64 % w przypadku modułów i o 42 % w przypadku ogniwa oraz doprowadziły do zwiększenia podcięcia cenowego. Na skutek tej presji cenowej przemysł unijny dołożył znacznych starań, aby ograniczyć swoje koszty produkcji. Pomimo podjętych starań ze względu na wyjątkowo niski poziom cen przywozu z Chin przemysł unijny musiał jeszcze bardziej obniżyć swoje ceny sprzedaży do nierentownych poziomów. Spowodowało to w okresie badanym drastyczny spadek rentowności przemysłu unijnego oraz poniesienie strat w okresie objętym dochodzeniem.

- (611) Na podstawie powyższego stwierdzono, że obecność przywozu z Chin oraz wzrost udziału w rynku przywozu subsydiowanego z ChRL po cenach stale podcinających ceny oferowane przez przemysł unijny odegrały decydującą rolę w poniesieniu istotnej szkody przez przemysł unijny, co znajduje szczególne odzwierciedlenie w jego słabej kondycji finansowej oraz pogorszeniu większości wskaźników szkody.
- (612) Jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała istnienie wystarczającej korelacji między subsydiowanym przywozem z ChRL produktu objętego postępowaniem a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Argumentowała, że potwierdzałby to z jednej strony fakt, że w latach 2009-2010 marże zysku przemysłu unijnego w odniesieniu do ogniw znacznie wzrosły (ze strat do 12 % zysku), podczas gdy przywóz chiński miał ceny o 36 % niższe od cen przemysłu unijnego i podwoił swój udział w rynku w tym samym okresie. Z drugiej strony między 2010 r. a 2011 r. przywóz chiński zyskał tylko 6 punktów procentowych udziału w rynku, nawet jeżeli konsumpcja w tym samym okresie znacznie wzrosła, chociaż przemysł unijny poniósł stratę wynoszącą 36 %. Wspomniana strona twierdziła dalej, że w odniesieniu do OD przywóz ogniw z innych państw trzecich był na takim samym poziomie cenowym co przywóz z Chin, ale zyskał większy udział w rynku odpowiadający utracie udziału w rynku przez przemysł unijny.
- (613) Dochodzenie wykazało, że w okresie badanym stale wzrastał chiński udział w rynku w odniesieniu do modułów i ogniw (o 17 punktów procentowych w odniesieniu do modułów i o 17 punktów procentowych w odniesieniu do ogniw). Co więcej, jak wspomniano w motywie 609, przywóz subsydiowany z ChRL znacząco wzrósł, podczas gdy ceny importowe spadły. Jednocześnie przemysł unijny utracił w okresie badanym udział w rynku i, jak opisano w motywach 589–593 powyżej, wszystkie główne wskaźniki szkody wykazały tendencję negatywną. Dlatego potwierdza się, że istnieje wyraźna zbieżność w czasie pomiędzy zwiększeniem przywozu subsydiowanego i utratą udziału w rynku przez przemysł unijny.
- (614) Wyżej wspomnianą korelację w czasie określono dla wszystkich typów produktów oddzielnie. Ponadto analiza oddziaływania przywozu na marżę zysku przemysłu unijnego oddzielnie dla każdego roku okresu badanego nie prowadzi do istotnych wyników, ponieważ istnienia subsydiowania i istotnej szkody, jak również związku przyczynowego między nimi nie trzeba określać dla każdego roku oddzielnie. Korelacja między przywozem subsydiowanym a istotną szkodą została w wystarczający sposób wykazana przy analizowaniu zmiany w ciągu całego okresu badanego.
- (615) Należy również zauważyć, że rentowność przemysłu unijnego jest jednym z czynników wymienionych w art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, który należy przeanalizować podczas badania wpływu przywozu subsydiowanego na sytuację przemysłu unijnego. Sam fakt, że przemysł unijny był rentowny w określonym roku, niekoniecznie oznacza, że nie poniósł żadnej istotnej szkody. Ponadto utrata udziału w rynku przez przemysł unijny nie powinna dokładnie odpowiadać zwiększeniu udziału w rynku przywozu subsydiowanego, aby ustalić związek przyczynowy między szkodą a przywozem subsydiowanym. Ponadto zbadano inne czynniki (np. przywóz z innych państw trzecich lub zmiany konsumpcji), które mogły mieć wpływ na szkody poniesione przez przemysł unijny oraz odniesiono się do nich oddzielnie w motywach 619–732 poniżej.
- (616) Zbieżność między rosnącym przywozem subsydiowanym w znacznych ilościach, co podcięło ceny przemysłu unijnego, oraz coraz bardziej niepewną sytuacją przemysłu unijnego jest jasnym wskaźnikiem związku przyczynowego w przedmiotowej sprawie, jak określono w motywach 609–611 powyżej. Dlatego argument dotyczący braku korelacji między subsydiowanym przywozem a poważną szkodą poniesioną przez przemysł unijny został odrzucony.
- (617) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ta sama zainteresowana strona nadal kwestionowała analizę związku przyczynowego, ponieważ rentowność przemysłu unijnego nie została przeanalizowana konkretnie w odniesieniu do określonych lat (przede wszystkim do 2010 r.), lecz dla całego okresu badanego.
- (618) W tym kontekście należy zauważyć, że nie można wyciągnąć żadnych wiążących wniosków dotyczących związku przyczynowego poprzez wyodrębnienie jednego określonego roku z okresu badanego, ignorując jednocześnie zmiany zachodzące w przemyśle unijnym przez cały okres badany i ich związek ze zmianami w zakresie przywozu towarów subsydiowanych. Taka analiza może prowadzić wyłącznie do uzyskania częściowego obrazu i nie można z niej wyciągnąć żadnych wiarygodnych wniosków. Dlatego też wskaźniki rentowności, na których oparto także inne wskaźniki finansowe, które przemysł unijny osiągnął w 2010 r., były wysokie ze względu na szczególnie duży skokowy wzrost konsumpcji unijnej spowodowany bardzo korzystnymi systemami wsparcia, które umożliwiły przemysłowi unijnemu osiągnięcie najsilniejszego wzrostu sprzedaży w tym samym roku, jednak był to wzrost tylko tymczasowy i w żadnym razie nie był możliwy do utrzymania w dłuższej perspektywie dla tego typu przemysłu. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.

5.3. Wpływ innych czynników

5.3.1. Przywóz z innych państw trzecich

- (619) W okresie badanym wielkość przywozu z innych państw trzecich w odniesieniu do modułów wzrosła o 19 %, natomiast udział w rynku spadł w okresie badanym z 18,4 % do 6,8 %. Tajwan jest drugim co do wielkości eksporterem po ChRL.
- (620) W okresie badanym wielkość przywozu z innych państw trzecich w odniesieniu do ogniów wzrosła o 186 %, co przełożyło się na wzrost udziału w rynku z około 24 % w 2009 r. do około 36 % w okresie objętym dochodzeniem. Jeżeli chodzi o ogniwa, drugim co do wielkości eksporterem po ChRL jest Tajwan, który ma znacznie większe wielkości przywozu i udziały w rynku niż inne państwa trzecie, nadal nie osiąga jednak wyników, jakie uzyskuje ChRL.
- (621) Oferowane przez państwa trzecie ceny importowe modułów i ogniów były średnio wyższe od średniej ceny jednostkowej przywozu z Chin. Z dostępnych informacji na temat przywozu z Tajwanu wynika, że średnia cena importowa modułów przewyższała średnią cenę przywozu modułów z Chin, natomiast średnia cena przywozu ogniów mieściła się w tym samym zakresie co średnia cena przywozu ogniów z Chin. Ponieważ jednak żadne szczegółowe informacje dotyczące cen dla poszczególnych rodzajów produktów nie były dostępne, porównanie średnich cen można stosować jedynie jako wskaźnik i nie można na tej podstawie wyciągnąć żadnych konkretnych wniosków. W całym okresie badanym wielkość przywozu ogniów z Tajwanu stale rosła, czego wynikiem był wzrost udziału w rynku o około 14 punktów procentowych. W związku z tym nawet jeśli uznaje się, że przywóz ogniów z Tajwanu mógł przyczynić się do szkody poniesionej przez przemysł unijny, to nie można uznać, że przywóz ten spowodował zerwanie związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym z ChRL a szkodą poniesioną przez przemysł unijny, gdyż wielkość przywozu ogniów z ChRL była nieco większa niż wielkość przywozu ogniów z Tajwanu. Jeśli chodzi o ceny, to mimo że średnie ceny orientacyjne mieszczą się w tym samym zakresie, nie można na tej podstawie wyciągnąć wniosków, ponieważ informacje na temat poszczególnych rodzajów importowanych ogniów nie są dostępne. Wielkości dla produktu objętego dochodzeniem w ujęciu ogólnym były jednak niższe, mimo wzrostu udziału w rynku, niż wielkości osiągane przez ChRL, a poziomy ich cen w okresie objętym dochodzeniem były zasadniczo wyższe, z wyjątkiem cen ogniów. Na tej podstawie, w szczególności w świetle wielkości przywozu i udziałów w rynku z innych państw trzecich oraz poziomów ich cen, które średnio utrzymywały się na podobnym lub wyższym poziomie w porównaniu z cenami przemysłu unijnego, można stwierdzić, że przywóz z państw trzecich nie spowodował zerwania związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny.
- (622) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka zainteresowanych stron wystosowało uwagi w odniesieniu do ustaleń dotyczących przywozu z innych państw trzecich. Strony te nie przedstawiły jednak nowych informacji i dowodów potwierdzających, które mogłyby wpłynąć na zmianę odpowiednich ustaleń.
- (623) Strony te podkreśliły przede wszystkim wielkość przywozu ogniów z Tajwanu. Całkowita wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem z Tajwanu (1 132 MW) stanowi jednak zaledwie mały odsetek (mniej niż 5 %) całkowitej konsumpcji unijnej (21 559 MW), a także w porównaniu z przywozem z ChRL (15 005 MW). Dlatego przywóz z Tajwanu tylko w znikomym stopniu, o ile w ogóle, przyczynił się do szkody odniesionej przez przemysł unijny i nie spowodował zerwania związku przyczynowego.

Tabela 12

Przywóz z innych państw trzecich oraz ich udział w rynku

MODUŁY	2009	2010	2011	OD
Wielkość przywozu ze wszystkich innych państw trzecich (MW)	1 003	1 702	1 385	1 195
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	169	138	119
Udział w rynku przywozu ze wszystkich innych państw trzecich	18,4 %	14,0 %	7,0 %	6,8 %
Średnia cena importowa EUR/kW	2 385,34	1 852,23	1 430,90	1 218,41
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	78	60	51
Wielkość przywozu z Tajwanu (MW)	49	144	140	135
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	294	286	276

MODUŁY	2009	2010	2011	OD
Udział przywozu z Tajwanu w rynku	0,9 %	1,2 %	0,7 %	0,8 %
Średnia cena importowa EUR/kW	2 102,04	1 659,72	1 350,00	1 125,93
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	79	64	54
Wielkość przywozu z USA (MW)	140	180	51	60
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	129	36	43
Udział przywozu z USA w rynku	2,6 %	1,5 %	0,3 %	0,3 %
Średnia cena importowa EUR/kW	2 400,00	1 872,22	1 431,37	1 233,33
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	78	60	51
Wielkość przywozu z pozostałej części Azji (MW)	720	1 140	1 029	879
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	158	143	122
Udział przywozu z pozostałej części Azji w rynku	13,2 %	9,3 %	5,2 %	5,0 %
Średnia cena importowa EUR/kW	2 400,00	1 870,18	1 440,23	1 229,81
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	78	60	51
Wielkość przywozu z reszty świata (MW)	94	238	165	121
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	253	176	129
Udział przywozu z reszty świata w rynku	1,7 %	2,0 %	0,8 %	0,7 %
Średnia cena importowa EUR/kW	2 404,26	1 869,75	1 442,42	1 231,40
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	78	60	51

Źródło: Europressdienst

OGNIWA	2009	2010	2011	OD
Wielkość przywozu ze wszystkich innych państw trzecich (MW)	510	884	1 100	1 457
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	173	216	286
Udział w rynku przywozu ze wszystkich innych państw trzecich	23,7 %	26,6 %	25,5 %	36,2 %
Średnia cena importowa EUR/kW	1 166,67	1 072,40	751,82	553,88
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	92	64	47
Wielkość przywozu z Tajwanu (MW)	235	400	540	997
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	170	230	424
Udział przywozu z Tajwanu w rynku	10,9 %	12,0 %	12,5 %	24,8 %
Średnia cena importowa EUR/kW	948,94	1 100,00	670,37	514,54
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	116	71	54
Wielkość przywozu z USA (MW)	40	40	40	33

OGNIWA	2009	2010	2011	OD
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	100	100	83
Udział przywozu z USA w rynku	1,9 %	1,2 %	0,9 %	0,8 %
Średnia cena importowa EUR/kW	1 350,00	1 050,00	825,00	636,36
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	78	61	47
Wielkość przywozu z Japonii (MW)	60	154	170	145
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	257	283	242
Udział przywozu z Japonii w rynku	2,8 %	4,6 %	3,9 %	3,6 %
Średnia cena importowa EUR/kW	1 350,00	1 051,95	829,41	641,38
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	78	61	48
Wielkość przywozu z reszty świata (MW)	175	290	350	282
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	166	200	161
Udział przywozu z reszty świata w rynku	8,1 %	8,7 %	8,1 %	7,0 %
Średnia cena importowa EUR/kW	1 348,57	1 051,72	831,43	638,30
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	78	62	47
Źródło: Europressedienst				

5.3.2. Przywóz niesubsydiowany z ChRL

- (624) Przywóz niesubsydiowany z ChRL dokładnie przeanalizowano i uznano, że nie ma istotnego wpływu na sytuację przemysłu unijnego, mogącego spowodować zerwanie ustalonego związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

5.3.3. Zmiany konsumpcji w Unii

- (625) Jak wspomniano w motywie 509 powyżej, w okresie badanym konsumpcja unijna wzrosła o 221 % w odniesieniu do modułów oraz o 87 % w odniesieniu do ogni. Konsumpcja osiągnęła najwyższą wartość w 2011 r. i spadła w okresie objętym dochodzeniem, utrzymując się jednak na poziomie znacznie przewyższającym stan z początku okresu badanego w 2009 r. Przemysł unijny nie mógł odnieść korzyści z tego wzrostu konsumpcji, ponieważ w tym samym okresie jego udział w rynku spadł z 19 % do 13 % w odniesieniu do modułów oraz z 68 % do 38 % w odniesieniu do ogni. Jednocześnie udział ChRL w rynku gwałtownie zwiększał się do 2011 r., a następnie utrzymywał się na znacznie wysokim poziomie w okresie objętym dochodzeniem, kiedy to nastąpił spadek konsumpcji. Dlatego też, ponieważ pomimo spadku konsumpcji unijnej w okresie objętym dochodzeniem udział przywozu subsydiowanego z ChRL w rynku utrzymał się na tym samym poziomie (moduły) lub wzrósł (ogniwa) ze szkodą dla przemysłu unijnego w okresie badanym, nie można stwierdzić, że przedmiotowy spadek konsumpcji był na tyle znaczący, aby spowodować zerwanie związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym a szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że ponieważ moce produkcyjne przemysłu unijnego były niezależnie od okoliczności znacznie niższe niż poziom konsumpcji, malejąca konsumpcja w okresie objętym dochodzeniem nie mogła mieć wpływu na niekorzystną sytuację przemysłu unijnego.
- (626) Na podstawie dostępnych informacji trudno jest ustalić, w jakim stopniu popyt wynika z systemów wsparcia państw członkowskich. W praktyce, jak stwierdzono w motywie 632 poniżej, istnieje wiele różnych systemów wsparcia, a wzajemne zależności między nimi a popytem są niezwykle skomplikowane, przez co trudno jest określić ilościowo ich dokładny wpływ. Z dostępnych dowodów wynika jednak również, że nawet w przypadku braku systemów wsparcia popyt na energię słoneczną nadal będzie występować, a z czasem nawet wzrośnie, chociaż jego poziom będzie niższy niż w kontekście systemów wsparcia. W związku z tym kilka stron argumentowało, że w niektórych regionach Unii „partytet sieci” już osiągnięto lub prawie osiągnięto.

- (627) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że przywóz z ChRL nie odpowiada za całość wzrostu konsumpcji oraz że chociaż w przypadku modułów przemysł unijny utracił udział w rynku między 2009 r. a 2010 r., to w tym samym okresie zwiększyła się jednak jego rentowność. Ponadto argumentowano, że w 2009 r., gdy przywóz ogniw z ChRL miał tylko 8 % udziału w rynku, przemysł unijny i tak utracił 8 % udziału w rynku.
- (628) Jak już wspomniano w motywach 609–616, pomimo spadku konsumpcji unijnej w OD udział przywozu subsydiowanego z ChRL w rynku utrzymał się na tym samym poziomie (moduły) lub wzrósł (ogniwa) ze szkodą dla przemysłu unijnego w okresie badanym. Dlatego nie można stwierdzić, że spadek konsumpcji był na tyle znaczący, aby spowodować zerwanie związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym a szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że ponieważ moce produkcyjne przemysłu unijnego były niezależnie od okoliczności znacznie niższe niż poziom konsumpcji, malejąca konsumpcja w okresie objętym dochodzeniem nie mogła mieć wpływu na niekorzystną sytuację przemysłu unijnego. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (629) Inna zainteresowana strona zakwestionowała twierdzenie, że popyt w Unii nadal będzie istniał, nawet przy braku krajowych systemów wsparcia. Strona ta twierdziła, że istnieje korelacja między popytem a systemami wsparcia i że przy braku takich systemów projekty w sektorze energii fotowoltaicznej nie będą już tak rentowne i dlatego zniknie również popyt na panele fotowoltaiczne. Strona ta nie przedstawiła jednak żadnych dowodów, które mogłyby podważyć ustalenia zawarte w motywie 626. Ze względu na brak jakichkolwiek nowych informacji na ten temat argument ten został odrzucony.
- (630) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd ChRL argumentował, że fakt, iż moce produkcyjne przemysłu unijnego w żadnym razie nie zaspokajają popytu unijnego, jest bez znaczenia, ponieważ wielkość sprzedaży modułów przez przemysł unijny zmniejszyła się wraz ze spadkiem konsumpcji, a także powtórzył, że to spadek konsumpcji między 2011 r. a OD spowodował istotną szkodę przemysłu unijnego. Chociaż faktycznie między 2011 r. a OD konsumpcja unijna zmniejszyła się, a wielkość sprzedaży modułów spadła w podobny sposób, należy tę sytuację rozpatrywać w związku ze zmianami chińskich cen subsydiowanych, powodujących znaczne podcięcie cen przemysłu unijnego, a tym samym zmuszających przemysł unijny do sprzedaży ze stratą. W związku z tym należy powtórzyć, jak wspomniano w motywie 111 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych, że przywóz towarów subsydiowanych z ChRL albo utrzymał się na tym samym poziomie udziału w rynku (moduły), albo zwiększył udział w rynku (ogniwa), podczas gdy konsumpcja malała. Jednocześnie chińskie ceny importowe znacznie spadły i spowodowały istotne podcięcie cen sprzedaży przemysłu unijnego. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- 5.3.4. *Taryfy gwarantowane jako główny przykład systemów wsparcia*
- (631) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że przyczyna szkody poniesionej przez przemysł unijny jest powiązana z ograniczeniami taryf gwarantowanych wdrożonymi przez państwa członkowskie. Przedmiotowe cięcia miały doprowadzić do zmniejszenia liczby instalacji wykorzystujących energię słoneczną oraz do ograniczenia popytu na produkt objęty dochodzeniem na rynku unijnym, powodując tym samym istotną szkodę dla przemysłu unijnego.
- (632) Państwa członkowskie wprowadziły taryfy gwarantowane, zobowiązania kwotowe z uwzględnieniem zbywalnych zielonych certyfikatów, dotacje na inwestycje i bodźce podatkowe w celu wsparcia wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych. W niektórych państwach członkowskich udzielane jest również wsparcie z funduszy strukturalnych UE. Najczęściej wdrażanymi instrumentami wsparcia na rzecz energii słonecznej były taryfy gwarantowane. W swojej analizie Komisja skoncentrowała się na tym rodzaju systemu wsparcia.
- (633) Taryfy gwarantowane stanowią instrument wsparcia finansowego, którego celem jest osiągnięcie obowiązkowych celów krajowych w zakresie stosowania energii ze źródeł odnawialnych, jak określono w dyrektywie 2009/28/WE⁽¹⁾ w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych. Poziom wsparcia oraz sposób funkcjonowania taryf gwarantowanych są różne w poszczególnych państwach członkowskich. Ze względu na taryfy gwarantowane operatorzy sieci są zobowiązani do nabywania energii słonecznej po cenach zapewniających producentom energii słonecznej (którymi zazwyczaj są właściciele instalacji wykorzystujących energię słoneczną) odzyskanie poniesionych kosztów i uzyskanie rozsądnych stóp zwrotu. Podobnie jak inne systemy wsparcia taryfy gwarantowane w większości przypadków podlegają kontroli pomocy państwa na podstawie art. 107 i 108 TFUE, co zapewnia brak nadwyżki rekompensaty dla producentów elektryczności.
- (634) Pomimo różnic między państwami można zaobserwować trzy tendencje w kształtowaniu się taryf gwarantowanych w Unii: (i) zmniejszenie stawek taryf gwarantowanych; (ii) zawieszenie systemu taryf gwarantowanych w całości (Hiszpania); oraz (iii) wprowadzenie wartości progowych w zakresie mocy produkcyjnych („pułapy”) dla instalacji kwalifikujących się do finansowania oraz ogólnych pułapów dla corocznie instalowanych nowych mocy objętych wsparciem na poziomie państwa członkowskiego. Jeżeli chodzi o pułapy, najwyraźniej zostały one wprowadzone przede wszystkim w 2012 r., a zatem najprawdopodobniej nie mają żadnego wpływu na konsumpcję w okresie objętym dochodzeniem. W związku z tym analiza koncentruje się na niedawnym zawieszeniu taryf gwarantowanych w Hiszpanii oraz ograniczeniu stawek taryf gwarantowanych w większości państw członkowskich. Przeanalizowano, czy działania te miały wpływ na popyt na rynku unijnym oraz czy mogły spowodować istotną szkodę poniesioną przez przemysł unijny. Jeżeli chodzi o tę kwestię, uznano, że wpływ zmian w zakresie taryf gwarantowanych na popyt na moduły był również reprezentatywny dla sytuacji w zakresie ogniw. W praktyce, ponieważ ogniwa są niezbędne do produkcji

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140z 5.6.2009, s. 16).

modułów oraz nie wykorzystuje się ich w innych procesach produkcyjnych, spadek popytu na moduły automatycznie przekłada się na spadek popytu na ogniwa.

kach taryf gwarantowanych. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(635) Chociaż w toku dochodzenia potwierdzono związek między zmianami w zakresie taryf gwarantowanych a konsumpcją, w ramach dochodzenia ustalono, że spadek konsumpcji między 2011 r. a okresem objętym dochodzeniem nie przyczynił się do zerwania związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym z ChRL a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny, co zostało szczegółowo opisane w motywie 625 powyżej. Dochodzenie pokazało, że mimo pogarszającej się sytuacji przemysłu unijnego producenci eksportujący zdolali utrzymać swoje wysokie udziały w rynku w zakresie modułów (80 %), a nawet nieznacznie zwiększyli swoje udziały w rynku w zakresie ogniw (z 20 % w 2011 r. do 22 % w okresie objętym dochodzeniem). Ponadto należy zauważyć, że średnia cena modułów stosowana przez przemysł unijny spadła w okresie badanym o 53 %, głównie ze względu na znaczny wzrost przywozu subsydiowanego oraz znaczną presję cenową wywieraną na rynek unijny wskutek takiego przywozu. Dlatego też utraty rentowności poniesionej przez przemysł unijny nie można przypisywać głównie cięciom taryf gwarantowanych.

(636) W rezultacie uznaje się, że taryfy gwarantowane generowały popyt na energię słoneczną oraz że niedawne zawieszenia taryf gwarantowanych (jak np. w Hiszpanii) i ich ograniczenia w innych państwach członkowskich obniżyły konsumpcję produktu objętego dochodzeniem w okresie objętym dochodzeniem, co mogło przyczynić się do szkody poniesionej przez przemysł unijny. Spadek konsumpcji w okresie objętym dochodzeniem nie był jednak na tyle znaczący, aby spowodować zerwanie związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

(637) Kilka stron twierdziło, że w wyniku cięć taryf gwarantowanych możliwości inwestycji w energię słoneczną stały się nieatrakcyjne dla inwestorów, przez co zmniejszeniu uległ popyt na produkt objęty postępowaniem w Unii.

(638) Chociaż wyniki dochodzenia potwierdziły związek między stawkami taryf gwarantowanych a poziomem inwestycji przeznaczonych na sektor energetyki słonecznej, wykazały również, że inwestycje w energię słoneczną są w mniejszym stopniu zależne od tych stawek w regionach o dużym nasłonecznieniu, w których wytwarzanie energii słonecznej jest bardziej wydajne, oraz w regionach, w których ceny elektryczności są wysokie. Jak wykazano w toku dochodzenia, pomimo zawieszenia systemu taryf gwarantowanych nadal dokonuje się inwestycji (na przykład w Hiszpanii). Ponadto dochodzenie pokazało, że możliwości inwestycji w energię słoneczną pozostają atrakcyjne nawet przy niższych staw-

(639) Kilka stron twierdziło, że zmiany w zakresie taryf gwarantowanych wywierały silną presję na spadek cen, a tym samym na rentowność przemysłu unijnego. Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że zbadany został wyłącznie wpływ rozwoju taryf gwarantowanych na popyt, podczas gdy zamiast tego należało przeanalizować wpływ na ceny. W tym samym kontekście kilka zainteresowanych stron twierdziło, że większość państw członkowskich już w 2010 r. wprowadziła znaczne cięcia, a tym samym wywarła presję na spadek cen modułów.

(640) W odniesieniu do tego stwierdzenia należy zwrócić uwagę, że państwa członkowskie wprowadziły cięcia taryf gwarantowanych w różnych momentach i w różnym tempie, dlatego nakreślenie ogólnego obrazu dla całej Unii jest dość trudne. Niezależnie od momentu, w którym stawki taryf gwarantowanych osiągnęły bardzo niski poziom, istotnych spadków cen unijnych i rentowności przemysłu unijnego w okresie badanym nie można wytłumaczyć wyłącznie ani głównie obniżeniem taryf gwarantowanych. Po pierwsze, na podstawie informacji zebranych na potrzeby Niemiec i Włoch, które razem odpowiadają za około 75 % konsumpcji unijnej w 2011 r., spadek średnich cen sprzedaży był wyraźniejszy niż spadek stawek taryf gwarantowanych w OD. Po drugie zgromadzone dowody wskazują, że w przypadku niektórych krajów, takich jak Włochy, nawet w kontekście bardzo korzystnych stawek taryf gwarantowanych przemysł unijny musiał znacznie obniżyć swoje ceny. W końcu w OD przemysł unijny musiał sprzedawać produkty po cenach niższych od kosztów produkcji, co było skutkiem przede wszystkim faktu, że chińscy producenci eksportujący zaspokajali 80 % konsumpcji unijnej, a tym samym mieli wpływ na mechanizm kształtowania cen.

(641) W trakcie dochodzenia ustalono ponadto, że do 2011 r. wyższe stawki taryf gwarantowanych wraz ze spadkiem cen modułów w Unii powodowały, że inwestycje w energię fotowoltaiczną były wyjątkowo atrakcyjne, ponieważ inwestorzy otrzymywali w zamian bardzo wysokie stopy zwrotu. Dlatego skutkowało to dużą liczbą inwestycji i w konsekwencji wysokim popytem na panele fotowoltaiczne. Wskutek zwiększonego popytu całkowita kwota wypłaconych taryf gwarantowanych znacznie wzrosła i większość państw członkowskich skorygowała swoje systemy taryf gwarantowanych, obniżając stawki, aby uniknąć między innymi wzrostu kosztów energii elektrycznej. Pokazuje to, że cięcia taryf gwarantowanych również mogły być wynikiem malejących cen, a nie odwrotnie. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

- (642) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że istniała sprzeczność między motywem 640 powyżej, zgodnie z którym ocena popytu dla całej Unii jest trudna, a motywem 608 powyżej, w którym stwierdza się, że analiza związku przyczynowego dla poszczególnych państw członkowskich nie prowadziłyby do znaczących wyników. W odniesieniu do tego należy wyjaśnić, że w ocenie dokonanej w motywie 640 powyżej odniesiono się do trudności w nakreśleniu ogólnego obrazu zmian taryf gwarantowanych dla całej Unii, a nie do popytu unijnego, jak twierdziła zainteresowana strona. W konsekwencji wynika z tego, że nie istnieje żadna sprzeczność między wspomnianymi dwoma motywami, dlatego argument został odrzucony.
- (643) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że nawet w kontekście wysokich taryf gwarantowanych cena modułów może znacznie spadać z powodu postępu technologicznego, korzyści skali, redukcji kosztów i rosnących światowych mocy produkcyjnych. W odniesieniu do tego twierdzenia należy zauważyć, że zgromadzone dowody wskazują na to, iż producenci włoscy musieli obniżyć swoje ceny do poziomu niższego od kosztu produkcji, nawet gdy stawki taryf gwarantowanych były wysokie. Podczas gdy wyżej wspomniane czynniki mogły rzeczywiście mieć wpływ na średnie koszty, to nie mogą uzasadnić, dlaczego producenci unijni musieli obniżyć swoje ceny do poziomu niższego od kosztu produkcji. Dlatego też stwierdza się, że to głównie przywóz towarów po cenach subsydiowanych z ChRL spowodował, iż ceny znalazły się na poziomie niemożliwym do utrzymania w dłuższej perspektywie, dlatego argument ten został odrzucony.
- (644) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że wniosek sformułowany w motywie 641 powyżej, zgodnie z którym cięcia taryf gwarantowanych również mogły być wynikiem malejących cen, a nie odwrotnie, nie jest poparty żadnymi dowodami.
- (645) Należy zauważyć, że wnioski wyciągnięte w motywie 641 powyżej opierały się na informacjach dostępnych w trakcie dochodzenia, a opisany scenariusz rzeczywiście uznano za rozsądny, biorąc pod uwagę warunki panujące na tym określonym rynku. Argument ten został zatem odrzucony.
- (646) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron nie zgadzała się z wnioskiem, iż presja na obniżenie cen wywierana na producentów unijnych wynikała głównie z przywozu towarów po cenach subsydiowanych, stwierdzając, że było wprost przeciwnie — to cięcia taryf gwarantowanych zmusiły producentów unijnych do obniżenia cen. Ta sama strona powtórzyła, że po obniżeniu taryf gwarantowanych ceny systemów fotowoltaicznych zmalały w podobnym stopniu co taryfy gwarantowane, a więc koszty dla podmiotów realizujących projekty nie wzrosły, co ostatecznie spowodowało wywieranie presji cenowej na producentów unijnych.
- (647) Ponieważ nie przedstawiono jednoznacznych dowodów na poparcie tych argumentów, Komisja podtrzymała swoją analizę i wnioski zawarte w motywach 640–641 powyżej.
- (648) Ta sama strona twierdziła, że rynki są napędzane zmianami taryf gwarantowanych, i przedstawiła informacje na temat liczby instalacji fotowoltaicznych w latach 2012 i 2013 w Zjednoczonym Królestwie. Informacje dostarczone przez tę stronę stanowiła publikacja brytyjskiego rządu oparta na cotygodniowych danych dotyczących rejestracji w brytyjskim Centralnym Rejestrze Taryf Gwarantowanych (CFR). Należy zauważyć, że informacje te dotyczyły głównie okresu poza OD i odnosiły się tylko do jednego państwa członkowskiego, podczas gdy obecne dochodzenie koncentrowało się na sytuacji całego rynku unijnego. W każdym razie nie ulega wątpliwości, że wysokość taryf gwarantowanych wpływa na popyt, ponieważ rentowność inwestycji w lokalizacjach o mniejszym nasłonecznieniu zależy od poziomu taryf gwarantowanych. W celu wykazania, że poziom, na którym ustalono taryfy gwarantowane w OD, spowodował szkodę, zainteresowane strony musiałyby jednak wykazać, że wzrost cen producentów unijnych do poziomu niewyrządzającego szkody oznaczałby, że producenci unijni nie byłoby w stanie sprzedać produktu objętego postępowaniem, ponieważ inwestycje w systemy fotowoltaiczne nie byłyby opłacalne przy tych poziomach cen. Nie przedstawiono żadnych takich dowodów. Argument ten został zatem odrzucony.
- (649) Kilka stron twierdziło, że w kontekście niskich stawek taryf gwarantowanych inwestycje w projekty fotowoltaiczne były rentowne wyłącznie wówczas, gdy realizowane były przy wykorzystaniu tańszych paneli fotowoltaicznych przywożonych z ChRL. Dlatego twierdzono, że cięcia taryf gwarantowanych spowodowały istotną szkodę dla przemysłu unijnego. Inna strona twierdziła, że poziom stawek taryf gwarantowanych wpływa na mechanizm ustalania cen modułów.
- (650) Należy zauważyć, że koszt modułu, przy którym projekt nadal byłby rentowny, jest różny w poszczególnych państwach członkowskich lub regionach, ze względu na liczne czynniki, takie jak: taryfy gwarantowane, inne zachęty regulacyjne, nasłonecznienie, ceny konwencjonalnej energii elektrycznej itd. Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że obecne instalacje w coraz mniejszym stopniu zależą od taryf gwarantowanych, ponieważ parytet sieci fotowoltaicznej prawdopodobnie został osiągnięty dla określonych typów instalacji w kilku regionach Europy, takich jak znaczna część Włoch, Hiszpania, Portugalia, południowa Francja i Grecja. Na podstawie powyższych wniosków przedmiotowe argumenty w tej kwestii zostały odrzucone.

- (651) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że Komisja nie zbadała, czy przemysł unijny nie przewidział nagłego wycofania lub ograniczenia rządowych systemów wsparcia. Na poparcie tego twierdzenia nie przytoczono żadnych argumentów. Należy jednak zauważyć w oparciu o zgromadzone dowody, że nie istniały żadne informacje wskazujące na to, że przemysł unijny zareagował na sygnały rynkowe (np. zmiany poziomu konsumpcji) i na inne dostępne dane (np. redukcję systemów wsparcia) w sposób nieracjonalny. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (652) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że cięcia taryf gwarantowanych spowodowały spadek sprzedaży przemysłu unijnego, ponieważ inwestycje stały się rentowne wyłącznie przy niższych cenach chińskich. Co więcej, zgromadzone dowody wskazują jedynie na niewielki spadek sprzedaży przemysłu unijnego w OD w porównaniu z tym, czego można byłoby oczekiwać, gdyby projekty fotowoltaiczne były realne wyłącznie przy użyciu modułów chińskich. Sprzedaż modułów produkcji unijnej natomiast rosła do 2011 r., a następnie nieznacznie spadła w OD, zgodnie z taką samą tendencją jak konsumpcja. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (653) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że zmniejszenie taryf gwarantowanych zmusiło przemysł unijny do obniżenia oferowanych cen w celu utrzymania zainteresowania inwestorów energią fotowoltaiczną oraz dalszego rozwoju popytu i wzrostu.
- (654) Dochodzenie wykazało, że przemysł unijny był zmuszony ograniczyć swoje ceny głównie z powodu presji wynikającej z przywozu subsydiowanego, a nie ze względu na cięcia taryf gwarantowanych. Świadczy o tym fakt, że największa obniżka cen oferowanych przez przemysł unijny miała miejsce w latach 2010 i 2011, czyli zanim dokonano znacznych cięć taryf gwarantowanych. Wzrost przywozu subsydiowanego z ChRL znacznie podcinającego ceny przemysłu unijnego zmusił przemysł unijny do obniżania oferowanych cen do coraz niższych poziomów. Na tej podstawie argument ten został zatem odrzucony.
- (655) Inna zainteresowana strona twierdziła, że ustalenia określone w motywach 174 i 175 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych, zgodnie z którymi zmiany taryf gwarantowanych nie spowodowały zerwania związku przyczynowego, nie miały podstawy faktycznej ani prawnej i są niezgodne z art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, ponieważ Komisja nie oceniła poziomu szkody spowodowanej redukcją taryf gwarantowanych i uznała, że znaczny spadek cen przemysłu unijnego był skutkiem wyłącznie przywozu subsydiowanego z Chin. Ta sama strona twierdziła, że spadek ceny modułów i ogniw był zjawiskiem ogólnoswiatowym i nie wynikał z presji wywieranej przez przywóz z Chin.
- (656) Jeżeli chodzi o twierdzenie, że Komisja nie oceniła poziomu szkody wywołanej cięciami taryf gwarantowanych, należy odnieść się do motywów 628 i 629 powyżej oraz motywów 640 i 641, gdzie Komisja stwierdziła, że ani spadek popytu, ani taryfy gwarantowane nie miały takiego wpływu na ceny unijne, żeby spowodować zerwanie związku przyczynowego między szkodą odniesioną przez przemysł unijny a przywozem subsydiowanym z ChRL, niezależnie od tego, czy i w jakim zakresie czynniki te zostały wywołane przez cięcia taryf gwarantowanych. Dlatego argument, że ustalenia Komisji nie mają oparcia w faktach, został odrzucony. W odniesieniu do twierdzenia, że spadek cen modułów i ogniw był zjawiskiem ogólnoswiatowym, odwołano się do motywów 619–621 powyżej, gdzie oceniono wielkość i ceny przywozu do Unii z państw innych niż ChRL. Chociaż rzeczywiście istniała globalna tendencja spadkowa w cenach modułów i ogniwach, ceny subsydiowanych produktów przywożonych z ChRL pogłębiły tendencję spadkową do poziomów generujących straty. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (657) Podsumowując, taryfy gwarantowane stanowią istotny czynnik przyczyniający się do rozwoju rynku energii fotowoltaicznej w Unii, a ich istnienie miało wpływ na rozwój konsumpcji produktu objętego dochodzeniem. W toku dochodzenia wykazano jednak, że pomimo ważnych cięć taryf gwarantowanych nie doszło do znacznego spadku konsumpcji. W toku dochodzenia wykazano ponadto, że spadek cen unijnych nie był spowodowany głównie cięciami taryf gwarantowanych. Dlatego też stwierdza się, że zmiany w zakresie taryf gwarantowanych nie były na tyle znaczące, aby spowodować zerwanie związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny.
- 5.3.5. Inne wsparcie finansowe udzielone przemysłowi unijnemu
- (658) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że istotna szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana ograniczeniem wsparcia finansowego udzielonego przemysłowi unijnemu. Na poparcie tego argumentu przedstawiono informacje dotyczące subsydiów przyznanych jednemu z producentów unijnych przed okresem badanym (w latach 2003–2006).

(659) Przedstawione dowody nie ujawniły żadnego związku między istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny a domniemanym subsydiem otrzymanym przez jednego z producentów unijnych w okresie poprzedzającym okres badany. Ponadto, ponieważ przedstawione informacje dotyczą okresu poprzedzającego okres badany, wydaje się, że nie mają one znaczenia. W związku z tym niemożliwe było ustalenie związku między domniemanym subsydiem otrzymanym przez przemysł unijny a poniesioną istotną szkodą. Na tej podstawie argument ten został odrzucony.

5.3.6. Nadwyżka mocy produkcyjnych

(660) Twierdzono, że istotna szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana nadwyżką mocy produkcyjnych na rynku unijnym, a także ogólnie na rynku światowym. Argumentowano także, że nadwyżka mocy produkcyjnych na rynku światowym doprowadziła do obecnej konsolidacji przemysłu unijnego, a wszelkie poniesione szkody wynikają ze zbyt dużej liczby zakładów produkcyjnych. Ponadto kilka zainteresowanych stron twierdziło, że istotna szkoda poniesiona przez przemysł unijny jest związana z nadmiernym rozwojem mocy produkcyjnych przemysłu unijnego wynikającym z jego własnych działań. Z kolei inne zainteresowane strony utrzymywały, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny wynika z faktu, że przemysł unijny nie dokonał niezbędnych inwestycji w zakresie zwiększenia mocy produkcyjnych.

(661) Chociaż przemysł unijny faktycznie zwiększył swoje moce produkcyjne, całkowita wielkość jego produkcji nie pokrywała jednak w okresie badanym rosnącego poziomu konsumpcji na rynku unijnym. Dlatego też zwiększenie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego było uzasadnione i podyktowane zmianami na rynku, tj. wzrostem konsumpcji. Nie można zatem uznać, że zwiększenie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego było przyczyną poniesionej szkody.

(662) Podobnie w toku dochodzenia nie potwierdzono na tej podstawie twierdzenia, że przemysł unijny nie inwestował w zwiększenie mocy produkcyjnych. Wręcz przeciwnie, jak stwierdzono powyżej, w całym okresie badanym przemysł unijny stopniowo zwiększał moce produkcyjne i dysponował ich nadwyżką w całym okresie badanym, co wskazuje, że był w stanie zaspokoić dodatkowy popyt. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.

(663) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że wszyscy uczestnicy rynku, w tym podmioty działające na rynkach niższego i wyższego szczebla, znajdowali się w trudnej sytuacji, co było spowodowane nadwyżką mocy produkcyjnych na rynku światowym i wynikającą z tego zmianą rynku. Jeżeli chodzi o tę kwestię, argumentowano, że produkt objęty dochodzeniem stał się towarem, w odniesieniu do którego poszczególni producenci nie mogą już sami ustalać cen, są one bowiem uzależnione od podaży

i popytu na świecie. Utrzymywano, że istotną szkodę przemysłu unijnego spowodowała właśnie ta sytuacja, a nie przywóz subsydiowany.

(664) W toku dochodzenia potwierdzono istnienie nadwyżki mocy produkcyjnych na rynku światowym, głównie pochodzących z ChRL. Jeżeli chodzi o zmianę na rynku, która rzekomo spowodowała, że produkt objęty dochodzeniem jest uważany za towar, nie uzasadniałaby ona nieuczciwej polityki cenowej i nieuczciwych praktyk handlowych. W odniesieniu do tego należy zauważyć, że przemysł unijny wytwarza i sprzedaje produkt objęty dochodzeniem od ponad 20 lat, natomiast przemysł ChRL w zakresie produktu objętego postępowaniem rozwinął się stosunkowo niedawno (mniej więcej w połowie ostatniego dziesięciolecia), do czego przyczyniły się przede wszystkim taryfy gwarantowane i inne zachęty polityczne w Unii oraz późniejszy wzrost popytu. Na tej podstawie powyższe argumenty zostały odrzucone.

(665) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że nadwyżka mocy produkcyjnych doprowadziła do racjonalizacji cen. W tym kontekście należy zauważyć, że z jednej strony nadwyżka mocy produkcyjnych doprowadziła w rzeczywistości do „równania w dół” i do stłumienia cen przemysłu unijnego, które średnio przekroczyły ograniczenie kosztów produkcji. Z drugiej strony zwiększenie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego było podyktowane zmianami na rynku i uznane za uzasadnione. Ponadto zwiększenie mocy produkcyjnych w odniesieniu do ogniów było mniejsze niż w przypadku modułów. Z tego względu argument w tej kwestii musiał zostać odrzucony.

(666) Inna zainteresowana strona twierdziła, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny wynika z faktu, że przemysł unijny skupił się wyłącznie na specjalistycznych inwestycjach i nie dokonał niezbędnych inwestycji w zakresie zwiększenia mocy produkcyjnych i ograniczenia kosztów. Twierdzenia tego również nie można było potwierdzić ustaleniami poczynionymi w ramach dochodzenia, które wykazało, że w okresie badanym przemysł unijny zwiększył swoje moce produkcyjne i wydajność. Argument ten został zatem odrzucony.

(667) Ponadto jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że przemysł unijny zwiększył swoje moce produkcyjne pomimo i tak już niskiego poziomu wykorzystania mocy produkcyjnych, a tym samym szkoda powstała na skutek działań samego przemysłu. Twierdzenie to było jednak oparte na porównaniu tendencji w inwestycjach dokonanych przez producentów unijnych objętych próbą z tendencjami w wykorzystaniu mocy produkcyjnych całego przemysłu unijnego, co nie stanowi odpowiedniej podstawy dla porównania. Ponadto dochodzenie wykazało, że przemysł unijny nie zwiększył swoich mocy produkcyjnych na skalę, która przekraczałaby zmianę konsumpcji unijnej, dlatego argument ten został odrzucony.

(668) Ponadto zgromadzone dowody wskazują na to, że poprzez inwestycje w nowe maszyny przemysł unijny mógł zmniejszyć swoje koszty produkcji i stać się bardziej konkurencyjny pod względem kosztów. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.

(669) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń niektóre zainteresowane strony zakwestionowały to, że zwiększenie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego było uzasadnione i podyktowane zmianami na rynku, a w szczególności zmianami konsumpcji w Unii. Jeżeli chodzi o moduły, moce produkcyjne wzrosły o 106 %, podczas gdy konsumpcja unijna w okresie badanym wzrosła o 221 %, tj. ponad dwukrotnie. Podobnie jest w przypadku ogniw — moce produkcyjne wzrosły o 39 %, podczas gdy konsumpcja unijna w okresie badanym wzrosła o 87 %. Świadczy to o tym, że wzrost mocy produkcyjnych był znacznie mniejszy od wzrostu konsumpcji, a zatem nie można go uznać za nieuzasadniony, biorąc pod uwagę fakt, że w Unii nigdy nie było nadwyżki mocy produkcyjnych. Co więcej, analiza tego, czy zwiększenie mocy produkcyjnych było uzasadnione, nie powinna opierać się na analizie obejmującej porównywanie danych rocznych, lecz należy wziąć w niej pod uwagę tendencje panujące w całym okresie badanym. Tak więc zwiększenie mocy produkcyjnych zazwyczaj zapewni pełną sprawność dopiero po upływie pewnego czasu od poczynienia inwestycji, a pojedyncza analiza jednego roku może prowadzić do uzyskania zniekształconego obrazu. Argument ten został zatem odrzucony.

5.3.7. Wpływ cen surowca

(670) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że istotna szkoda poniesiona przez przemysł unijny jest związana ze zmianą cen polikrzemu, czyli głównego surowca stosowanego do produkcji płytek. Argumentowano, że przemysł unijny zawarł długoterminowe umowy na dostawę po cenach stałych, i dlatego w okresie badanym nie mógł odnieść korzyści ze spadku cen polikrzemu.

(671) Dochodzenie wykazało, że mimo iż przemysł unijny posiadał długoterminowe umowy na dostawy polikrzemu, w większości przypadków warunki tych umów renegotjowano na podstawie zmian cen polikrzemu, a ceny umowne osiągały poziomy bliskie cenom na rynku kasowym, a czasem nawet niższe od takich cen.

(672) Niektóre zainteresowane strony utrzymywały, że przemysł unijny, a przynajmniej jego część, nie mógł w OD skorzystać ze spadku cen polikrzemu ze względu na długoterminowe umowy dotyczące surowców. Strony te twierdziły, że renegotjowanie lub zerwanie długoterminowych umów na dostawy polikrzemu lub płytek skutko-

wałoby karami. Na poparcie tego argumentu strony te przedstawiły artykuły prasowe, w których donoszono, że niektórzy producenci unijni stali w obliczu sporu sądowego lub zerwali umowy. Niektóre strony przekazały informacje, które rzekomo potwierdzają, że umów długo-terminowych nie można było renegotjować.

(673) Polikrzem jest podstawowym surowcem dla producentów płytek. W toku dochodzenia wykazano, że ceny polikrzemu wzrosły w 2008 r., kiedy to osiągnęły szczytowy poziom około 500 USD/kg, lecz ponownie spadły w 2009 r., dochodząc do około 50-55 USD/kg pod koniec 2009 r. z jedynie nieznaczoną tendencją wzrostową w 2010 r. i na początku 2011 r. Ceny spadły znacznie w OD, osiągając poziom 30 USD/kg (JRC Scientific and Policy Reports, PV Status Report 2012). Należy zauważyć, że wpływ cen polikrzemu na przemysł unijny mógł być wyłącznie marginalny, ponieważ wszelki wpływ na koszt produkcji ogniw i modułów został osłabiony za pośrednictwem łańcucha wartości. Ponadto wyżej wspomniane artykuły prasowe odnosiły się do zmian po OD, które nie wpłynęły na sytuację przemysłu unijnego w OD i dlatego nie mogą zostać wzięte pod uwagę. Można potwierdzić, że przemysł unijny mógł w rzeczywistości renegotjować nie tylko ceny przewidziane w umowach długoterminowych, ale też wszelkie kary umowne związane z tymi umowami.

(674) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła ponadto, że wystarczy, aby długoterminowe umowy miały wpływ tylko na niektórych producentów unijnych oraz że sytuacja całego przemysłu unijnego jest nieistotna. Strona ta utrzymywała, że wysokie koszty niekoniecznie muszą wpływać na wszystkie podmioty gospodarcze w taki sam sposób. W argumentach tym ignorowane jest ustalenie, że ogółem dla przemysłu unijnego średnie ceny polikrzemu w wielu przypadkach nie okazały się wyższe od cen rynkowych lub od cen kasowych i że dlatego kwestia tego, czy wyższe koszty wpływają na wszystkie podmioty gospodarcze, czy tylko na niektóre, nie została uznana za istotną. Argument ten został zatem odrzucony.

(675) Inna zainteresowana strona wnioskuje, aby Komisja oddzieliła, rozróżniła i określiła ilościowo wpływ każdego czynnika oddziałującego na sytuację przemysłu unijnego; w szczególności oddzielnie należy rozważyć wpływ znacznego spadku cen polikrzemu. W związku z tym twierdzono, że spadek cen sprzedaży spowodowany był raczej spadkiem cen polikrzemu niż presją cenową wywieraną przez przywóz z Chin. Jeżeli chodzi o przemysł unijny, jego średnie ceny sprzedaży spadły znacznie bardziej niż średni koszt produkcji, na który wpływ mógł mieć spadek cen surowców. Argument ten został zatem odrzucony.

- (676) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły argument, że wpływ spadku cen polikrzemu na koszty dla przemysłu unijnego nie był ograniczony ani osłabiony za pośrednictwem łańcucha wartości, jak stwierdzono w ramach dochodzenia. Jak już jednak wspomniano w motywie 255 powyżej, polikrzem jest głównym surowcem dla producentów płytek, zatem stwierdzono, że wszelki wpływ na koszty produkcji ogniw i modułów uległ osłabieniu w łańcuchu wartości. Zainteresowana strona nie przedstawiła żadnych dowodów, które mogłyby podważyć to ustalenie. Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że spadek cen polikrzemu w okresie badanym był odzwierciedlony w średnich kosztach produkcji ogniw i modułów przedsiębiorstw unijnych objętych próbą, które to koszty zmalały w podobnym stopniu co ceny polikrzemu. Jedną z zainteresowanych stron zakwestionowała wpływ rzekomych kar, które przemysł unijny musiał zapłacić z powodu renegocjowania umów z dostawcami. Pod tym względem nie można wykluczyć, że niektórzy producenci musieli zapłacić kary za anulowanie umów na dostawy płytek w okresie badanym. Komisja nie znalazła jednak żadnych dowodów na to, że kary te mogły mieć wpływ na sytuację całego przemysłu unijnego lub że byłyby reprezentatywne. Również przedmiotowa zainteresowana strona nie dostarczyła takich dowodów. Chociaż nie można zatem całkowicie wykluczyć, że kary mogły mieć pewien negatywny wpływ na ograniczoną liczbę producentów unijnych, ogólny wpływ na przemysł unijny jest w najlepszym razie znikomy, a tym samym nie mógł spowodować zerwania związku przyczynowego między przywozem towarów subsydiowanych a istotną szkodą poniesioną przez cały przemysł unijny. Argumenty te musiały zatem zostać odrzucone.
- (677) Inna zainteresowana strona twierdziła, że spadek cen sprzedaży produktu objętego dochodzeniem w Unii częściowo był spowodowany obniżeniem cen polikrzemu. W tym kontekście należy jednak zauważyć, że dochodzenie wykazało, iż przywóz towarów z ChRL odbywał się po cenach subsydiowanych i powodował znaczące podcięcie cenowe cen przemysłu unijnego. Spadek cen wykracza zatem poza zmniejszenie kosztów produkcji, które można wytłumaczyć spadkiem cen surowców. Gdyby spadek cen był tylko efektem spadku cen surowców, przemysł unijny nie byłby zmuszony do obniżenia cen sprzedaży do poziomu niższego od kosztu produkcji. Z tego względu argument ten należy odrzucić.
- (678) Inna zainteresowana strona ponownie wysunęła argument, że spór sądowy z udziałem jednego producenta unijnego po OD mógł wpłynąć na sytuację przynajmniej
- tego producenta unijnego już w OD. Strona ta nie wyjaśniła jednak, w jaki sposób i w jakim stopniu takie zdarzenie mające miejsce po OD mogło rzeczywiście mieć wpływ na sytuację tego producenta w OD. Podobnie w toku dochodzenia nie znaleziono żadnych dowodów wskazujących na takie skutki. Dlatego argument ten musiał zostać odrzucony.
- (679) Co więcej, ta sama zainteresowana strona zakwestionowała wyżej wspomniane ustalenia, twierdząc, że rzekomo nie przedstawiono żadnych dowodów. Ustalenia poczynione w ramach dochodzenia oparto jednak na faktach i pozytywnych dowodach, których wersje nieopatrzone klauzulą poufności były dostępne dla wszystkich zainteresowanych stron.
- (680) Na podstawie powyższego stwierdza się, że jeżeli nawet długoterminowe umowy mogły mieć wpływ na niektórych określonych producentów unijnych, przemysł unijny jako całość nie poniósł szkody w wyniku takich długoterminowych umów i mógł w pełni korzystać z obniżki cen surowców. Uznano w związku z tym, że umowy długoterminowe nie spowodowały zerwania związku przyczynowego pomiędzy przywozem towarów subsydiowanych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny.
- 5.3.8. *Szkoda powstała z własnej winy: wpływ automatyzacji, wielkości, korzyści skali, konsolidacji, innowacji, oszczędności kosztowej i przywozu przemysłu unijnego*
- (681) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny jest spowodowana wysokim poziomem automatyzacji procesu produkcji. Utrzymywano, że drobni producenci byli w gorszej sytuacji niż więksi producenci zintegrowani pionowo, a zatem żadnej szkody poniesionej przez drobnych producentów nie można przypisać przywózowi subsydiowanemu. W tym kontekście twierdzono również, że ogólnie przemysł unijny jest stosunkowo niewielki, a zatem nie jest w stanie stosować korzyści skali.
- (682) Dochodzenie wykazało, że drobni producenci na rynku unijnym również wykazywali wysoki poziom automatyzacji swojego procesu produkcji, co miało pozytywny wpływ na ich koszty produkcji. Większość producentów unijnych wyspecjalizowała się w jednej części procesu produkcji (ogniw lub modułów), co zwiększyło ich konkurencyjność w zakresie danego rodzaju produktu, który wytwarzali. Argument, jakoby wysoki poziom automatyzacji spowodował szkodę poniesioną przez przemysł unijny, musiał zatem zostać odrzucony.

- (683) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że wynikiem presji cenowej była konsolidacja przemysłu unijnego i przemysłu chińskiego, przy czym konsolidacja przemysłu chińskiego spowodowała istotną szkodę poniesioną przez przemysł unijny. Dochodzenie wykazało jednak, że konsolidacja była raczej wynikiem przywozu subsydiowanego i nieuczciwych praktyk handlowych. Ponadto strona nie przedstawiła żadnych dowodów świadczących o tym, w jakim stopniu proces konsolidacji mógł spowodować poniesioną szkodę.
- (684) Twierdzono również, że przyczyną poniesionej szkody jest brak integracji pionowej przemysłu unijnego. W normalnych warunkach rynkowych producenci zintegrowani pionowo zasadniczo powinni być lepiej zabezpieczeni na całej długości łańcucha dostaw. Dochodzenie wykazało jednak, że ta część przemysłu unijnego, która była zintegrowana pionowo, nie mogła w pełni czerpać korzyści z integracji pionowej ze względu na ogromną presję cenową wynikającą z przywozu subsydiowanego. Ponadto ze względu na przywóz subsydiowany przemysł unijny, w tym nawet producenci unijni zintegrowani pionowo, nie mógł w pełni czerpać korzyści z wysokiego stopnia wykorzystania mocy produkcyjnych w celu osiągnięcia korzyści skali. Ponadto dochodzenie nie ujawniło żadnej korelacji między integracją pionową a lepszymi wskaźnikami rentowności, ponieważ wysoka presja cenowa spowodowała zmianę tej korelacji.
- (685) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że przemysłowi unijnemu brak innowacyjności technicznej oraz inwestycji przeznaczonych na nowe technologie. W trakcie dochodzenia nie wyszły jednak na jaw żadne udokumentowane informacje potwierdzające te zarzuty. Wręcz przeciwnie, dochodzenie wykazało, że większość inwestycji dokonanych przez przemysł unijny było przeznaczonych na nowe maszyny oraz badania i rozwój, a także że na świecie nie występują znaczne różnice technologiczne między przedmiotowymi produktami.
- (686) Ponadto jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że poniesiona istotna szkoda wynika z niskiego poziomu realizacji projektów (projekty zakończone niepowodzeniem). W odniesieniu do tego argumentu należy zauważyć, że nie został on uzasadniony. Ponadto każdy projekt zakończony niepowodzeniem można uznać raczej za konsekwencję przywozu subsydiowanego. Argument ten musiał zatem zostać odrzucony.
- (687) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że przemysł unijny nie zdołał w odpowiednim momencie zrationalizować swoich kosztów w odpowiedzi na zmiany na rynku światowym. Inne strony twierdziły, że koszty pracy i koszty ogólne są w Unii wyższe niż w ChRL.
- (688) Dochodzenie wykazało, że w okresie badanym koszty produkcji przemysłu unijnego stopniowo się zmniejszały.
- Wydajność wzrosła w przypadku modułów i ogniw. Jak wspomniano powyżej, ze względu na napływ przywozu subsydiowanego z ChRL i wynikającej z niego znacznej presji cenowej na rynek unijny przemysł unijny nie mógł czerpać korzyści z obniżenia kosztów.
- (689) Należy zauważyć, że producenci eksportujący w ChRL nie posiadają żadnej przewagi komparatywnej w zakresie wykorzystywanych surowców (polikrzemu) i maszyn, ponieważ zarówno surowce, jak i maszyny są w większości przywożone z Unii. Jeżeli chodzi o koszty pracy i koszty ogólne, w tym amortyzację, w okresie objętym dochodzeniem stanowiły one średnio mniej niż 10 % całkowitego kosztu modułu i nie uznaje się, aby odgrywały one jakąkolwiek istotną rolę. Jeżeli chodzi o koszty energii elektrycznej, w okresie objętym dochodzeniem stanowiły one średnio mniej niż 1 % całkowitego kosztu modułu i nie uznaje się, aby odgrywały one jakąkolwiek istotną rolę. Również argument, że przedsiębiorstwa chińskie korzystały z najnowocześniejszych urządzeń, nie został uzasadniony.
- (690) Ponadto twierdzono, że niektórzy producenci unijni pozyskiwali płytki lub moduły z państwa, którego dotyczy postępowanie, a następnie odsprzedawali te produkty jako własne na rynku unijnym. Szkody wynikające z tych transakcji nie należy przypisywać przywózowi subsydiowanemu. Dochodzenie wykazało jednak, że przywóz produktu objętego postępowaniem przez przemysł unijny miał charakter uzupełniający oraz ograniczony pod względem wielkości w porównaniu z całkowitą produkcją unijną, a zatem ewentualny wpływ tego przywozu byłby jedynie marginalny i nie można uznać, że spowodował zerwanie związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.
- (691) Dlatego też, aby dostosować się do spadkowej tendencji cenowej przywozu z ChRL, przemysł unijny musiał dołożyć starań na rzecz racjonalizacji swoich kosztów produkcji. Pomimo starań przemysłu unijnego ceny sprzedaży nie mogły odzwierciedlać racjonalizacji kosztów ze względu na znaczne podcięcie cenowe spowodowane przywozem subsydiowanym.
- (692) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny jest spowodowana brakiem korzyści skali w tym przemyśle. Utrzymywano, że drobni producenci byli w gorszej sytuacji niż więksi producenci zintegrowani pionowo, a zatem żadnej szkody poniesionej przez drobnych producentów nie można przypisać przywózowi subsydiowanemu. Inna zainteresowana strona twierdziła, że automatyzacja procesu produkcji jest kosztowna, dlatego też korzyści skali mają jeszcze większe znaczenie dla obniżenia kosztów produkcji.

- (693) W toku dochodzenia wykazano, że ze względu na przywóz subsydiowany przemysł unijny, w tym nawet więksi producenci zintegrowani pionowo, nie mógł w pełni czerpać korzyści z wysokiego stopnia wykorzystania mocy produkcyjnych w celu osiągnięcia korzyści skali. W każdym wypadku dochodzenie nie ujawniło żadnej korelacji między wielkością, integracją pionową a lepszymi wskaźnikami rentowności, ponieważ wysoka presja cenowa wynikająca z przywozu subsydiowanego spowodowała zmianę tej korelacji. W toku dochodzenia wykazano, że korzyści skali już nie istniały na rynku, na którym stopień wykorzystania mocy produkcyjnych był niski, przy czym problem niewystarczającego wykorzystania tych mocy dotyczył również producentów chińskich. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.
- (694) Ponadto jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że inwestorzy i banki nie finansują projektów, jeżeli producenci modułów jest zbyt mały, ponieważ więksi producenci zapewniają lepsze gwarancje i są częściej akceptowani przez banki. Innymi słowy, inwestorzy i banki niechętnie finansują projekty związane z sektorem fotowoltaicznym, w których wykorzystuje się moduły wyprodukowane w Unii. Dochodzenie wykazało jednak, że wszelkie możliwe preferencje inwestorów i banków dotyczące finansowania chińskich producentów, którzy mają większe moce produkcyjne, jest wynikiem zakłócenia, które przywóz subsydiowany wywołał na rynku unijnym. Jak wspomniano powyżej, wielkość linii produkcyjnych nie odgrywa roli, jeżeli poziom wykorzystania mocy produkcyjnych pozostaje niski. Dlatego argument ten został odrzucony.
- (695) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że przemysł unijny ma niekorzystną strukturę kosztów w porównaniu z jego chińskimi konkurentami, ponieważ ci ostatni korzystają z niższych kosztów pracy, kosztów energii elektrycznej i kosztów amortyzacji, poza tym posiadają najnowsze urządzenia. Zainteresowana strona nie była jednak w stanie przedstawić nowych informacji ani dowodów potwierdzających, które mogłyby zmienić ustalenia poczynione w tej kwestii w ramach przedmiotowego dochodzenia. W szczególności argument, że Chińczycy producenci wykorzystywali nowsze urządzenia, został uwzględniony w ustaleniach zawartych w motywie 203 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych, w którym stwierdzono, że producenci eksportujący w ChRL nie mają żadnej przewagi komparatywnej, przede wszystkim dlatego, że maszyny i urządzenia były importowane z Unii Europejskiej. W związku z tym powyższe twierdzenia zostały odrzucone.
- (696) Inna strona twierdziła, że Chińczycy korzystali z przewagi komparatywnej w zakresie cen polikrzemu i korzyści skali, które skutkowały obniżeniem kosztu maszyn. W odniesieniu do tego zagadnienia strona ta nie przedstawiła żadnych nowych informacji ani dowodów potwierdzających. W związku z tym twierdzenie tej strony musiało zostać odrzucone.
- (697) Ponadto jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że niektórzy producenci unijni pozyskiwali płytki lub moduły z państwa, którego dotyczy postępowanie, a następnie odsprzedawali te produkty jako własne na rynku unijnym. Wniosowała, żeby nie przypisywać szkody wynikającej z tych transakcji przywózowi subsydiowanemu. Dochodzenie wykazało jednak, że przywóz produktu objętego postępowaniem przez przemysł unijny miał charakter uzupełniający oraz ograniczony pod względem wielkości w porównaniu z całkowitą produkcją unijną, a zatem ewentualny wpływ tego przywozu byłby jedynie marginalny i nie można uznać, że spowodował zerwanie związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.
- (698) Jeden niepowiązany importer twierdził, że w analizie należy uwzględnić fakt, iż liczba zatrudnionych wzrosła. W odniesieniu do tego argumentu należy zwrócić uwagę, że zatrudnienie w sektorze produkcji modułów zwiększyło się między 2009 r. a 2011 r., a następnie w okresie objętym dochodzeniem zmalało. W przypadku produkcji ogniw zatrudnienie rosło do 2010 r., a następnie spadło w 2011 r. i nadal się zmniejszało w okresie objętym dochodzeniem. Ponadto należy zauważyć, że w odniesieniu do modułów zatrudnienie odpowiadało tendencjom w zakresie produkcji unijnej. W przypadku ogniw przemysł unijny nie mógł skorzystać z rosnącej konsumpcji w oczekiwanym stopniu, ponieważ w całym tym okresie udział przywozu chińskiego w rynku zwiększył się ze szkodą dla przemysłu unijnego. W związku z tym spadek zatrudnienia w 2011 r. oraz w okresie objętym dochodzeniem związany jest z przedsiębiorstwami, które albo stały się niewypłacalne, albo zaprzestały produkcji ogniw.
- (699) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny jest spowodowana jego małą skalą i brakiem korzyści skali. Jak już wyjaśniono w motywie 682 powyżej oraz w motywach 195 i 196 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych, nawet na rynku światowym wielkość, a zatem i korzyści skali, nie mogą dłużej istnieć, jeśli stopień wykorzystania mocy produkcyjnych był ogólnie niski oraz istniała ogromna nadwyżka mocy produkcyjnych na całym świecie. Dlatego argument ten musiał zostać odrzucony.
- (700) Ponadto ta sama zainteresowana strona ponownie wysunęła argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana jego niezdolnością do wykorzystania przewagi kosztowej. Strona ta twierdziła, że wynika to w szczególności z pionowej integracji większości producentów unijnych. Strona ta nie przedstawiła jednak żadnych dalszych informacji na temat stopnia, w jakim fakt, że producenci są zintegrowani pionowo, mógł mieć negatywny wpływ na ich strukturę kosztów. Dlatego argument ten musiał zostać odrzucony.
- (701) Na tej podstawie wszystkie powyższe argumenty musiały zostać odrzucone.

5.3.9. *Konkurencja ze strony cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych i innych technologii fotowoltaicznych*

(702) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana konkurencją ze strony cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych oraz innych technologii fotowoltaicznych, ponieważ technologie te są zamienne i mają to samo zastosowanie końcowe. Argumentowano również, że produkty cienkowarstwowe konkurują z produktem objętym dochodzeniem, zwłaszcza z systemami umieszczanymi na ziemi oraz z komercyjnymi/przemysłowymi systemami dachowymi, które stanowią znaczną część całego unijnego rynku energii fotowoltaicznej.

(703) Dochodzenie wykazało, że cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne są wytwarzane z innego surowca i nie wykorzystuje się w nich płytek z krzemu krystalicznego. Produkty te charakteryzują się zasadniczo znacznie niższą sprawnością przetwarzania i niższą mocą wyjściową mierzoną w watach niż moduły z krzemu krystalicznego. W rezultacie nie można ich stosować na obszarach o ograniczonej powierzchni, takich jak dachy, tj. nie są one w pełni zamienne z produktem objętym postępowaniem. W toku dochodzenia wykazano również, że chociaż cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne są tańsze niż produkt objęty dochodzeniem, w okresie badanym miały one tylko ograniczony udział w rynku, jeżeli chodzi o całkowity unijny rynek energii słonecznej. W związku z tym, mimo że produkty cienkowarstwowe i produkt objęty postępowaniem mogą w pewnym zakresie być produktami konkurencyjnymi, konkurencję taką uznaje się jednak za ograniczoną.

(704) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że istotną szkodę poniesioną przez przemysł unijny prawdopodobnie spowodowała konkurencja ze strony cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych. W tym kontekście strona ta podniosła argument, że w Niemczech udział cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych w całym rynku energii fotowoltaicznej był znaczny przez większość OD i zmalał dopiero na początku 2012 r.

(705) Dochodzenie rzeczywiście wykazało, że średnie ceny cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych były niższe niż średnie ceny produktu objętego dochodzeniem.

(706) Jak jednak wskazano w motywie 703 powyżej, cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne charakteryzują się znacznie niższą sprawnością przetwarzania i niższą mocą wyjściową mierzoną w watach niż moduły z krzemu krystalicznego i dlatego ewentualna konkurencja ze strony tych produktów nie mogła przyczynić się do powstania szkody dla przemysłu unijnego, ponieważ moduły z krzemu krystalicznego stanowią dominującą technologię na unijnym rynku fotowoltaicznym. W sprawozdaniu JRC na temat statusu sektora fotowoltaicznego za 2012 r. stwierdzono, że w wyniku spadku cen polikrzemu cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne w ostatnich latach utraciły udział w rynku w porównaniu z modułami z krzemu krystalicznego.

(707) Z tych względów argumenty te zostały odrzucone.

5.3.10. *Kryzys finansowy i jego skutki*

(708) Twierdzono, że kryzys finansowy i recesja gospodarcza miały niekorzystny wpływ na dostęp do finansowania dla przemysłu unijnego, a zatem spowodowały szkodę poniesioną przez przemysł unijny.

(709) W okresie badanym zdolność przemysłu unijnego do pozyskania kapitału znacznie spadła. Ze względu na kapitałochłonność sektora energetyki słonecznej zdolność pozyskania kapitału ma podstawowe znaczenie. Recesja gospodarcza wywarła pewien wpływ na sytuację przemysłu unijnego. Dochodzenie wykazało jednak, że pomimo wzrostu rynku unijnego w latach 2009–2011 sytuacja przemysłu unijnego pogorszyła się wskutek znaczącego podcięcia cen sprzedaży przemysłu unijnego przez przywóz subsydiowany z ChRL. Stwierdzono zatem, że wzrost przywozu subsydiowanego z Chin spowodował pogorszenie potencjalnych skutków kryzysu finansowego oraz że ograniczony dostęp do finansowania był w dużej mierze wynikiem niekorzystnych warunków rynkowych, a sytuacja i perspektywy przemysłu unijnego były wynikiem przywozu subsydiowanego.

(710) Ponadto zbadano, czy szkoda odniesiona przez przemysł unijny była spowodowana tym, że przemysł unijny nie ubiegał się o odpowiednie finansowanie, kiedy był rentowny. Dochodzenie wykazało, że np. w 2010 r., gdy przemysł unijny nadal był rentowny, poziom inwestycji zwiększył się w odniesieniu do modułów o 315 % w porównaniu z 2009 r., a w odniesieniu do ogniw —

o 10 %. Ponieważ przemysł fotowoltaiczny jest kapitałochłonny, oczekuje się, że przemysł unijny będzie stale poszukiwał odpowiedniego finansowania, aby poprawić swoją oszczędność kosztową i konkutować z nieuczciwym przywozem subsydiowanym. Dlatego stwierdzono, że brak dostępu do finansowania był skutkiem zakłócenia sytuacji, a nie przyczyną.

(711) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że szkodliwe skutki kryzysu finansowego należy wyodrębnić i rozróżnić, natomiast nie należy przypisywać ich przywózowi towarów subsydiowanych. Strona ta odniosła się do publicznie dostępnych informacji, które wskazują na to, że co najmniej jeden unijny producent uważał kryzys finansowy za główną przyczynę poniesionej przez siebie szkody. Ustalenia poczynione w toku obecnego dochodzenia oparto na danych dotyczących konkretnych przedsiębiorstw, które to dane znacznie wykraczają poza publicznie dostępne oświadczenia poszczególnych przedsiębiorstw. Dlatego publicznie dostępne oświadczenie, którego dotyczy wspomniane odniesienie, nie może podważyć faktu, iż kryzys finansowy w pewnym stopniu wpłynął na sytuację przemysłu unijnego, nie mógł on jednak spowodować zerwania związku przyczynowego między przywozem towarów subsydiowanych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. W związku z tym powyższy argument musiał zostać odrzucony.

(712) Inna zainteresowana strona twierdziła, że pod uwagę należy wziąć różnice w dostępie do finansowania między przemysłem unijnym a chińskimi producentami eksportującymi. Strona ta twierdziła, że to właśnie ten czynnik, a nie przywóz towarów subsydiowanych, jest jednym z głównych czynników, które spowodowały istotną szkodę dla przemysłu unijnego. Ustalono jednak że preferencyjny dostęp wielu chińskich producentów eksportujących do finansowania powoduje zakłócenia na rynku i faktycznie może być jedną z głównych przyczyn pozwalających chińskim producentom eksportującym na wywóz produktu objętego postępowaniem po cenach subsydiowanych. Czynnik ten nie może zatem spowodować zerwania związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach subsydiowanych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Argument ten został zatem odrzucony.

(713) Na tej podstawie stwierdzono, że chociaż kryzys finansowy w pewnym stopniu wpłynął na sytuację przemysłu unijnego, nie mógł on spowodować zerwania związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym a szkodą poniesioną przez przemysł unijny. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.

5.3.11. Wyniki wywozu przemysłu unijnego

(714) Niektóre zainteresowane strony argumentowały, że powodem, dla którego przemysł unijny poniósł istotną szkodę, był w okresie badanym znaczny spadek sprzedaży eksportowej przemysłu unijnego, w szczególności w latach 2009-2011 w odniesieniu do modułów oraz między 2009 r. a pierwszym kwartałem 2012 r. w odniesieniu do ogniw.

(715) Jak przedstawiono w poniższej tabeli, wielkość wywozu w przypadku modułów pozostała jednak znaczna pomimo nieznacznego spadku w okresie objętym dochodzeniem, a średnie poziomy cen w tym okresie przewyższały średnie koszty modułów w całym okresie badanym. Nie mogło to zatem spowodować szkody poniesionej przez przemysł unijny. Jeżeli chodzi o ogniwa, wielkość wywozu stanowiła jedynie około 12 % całkowitej wielkości produkcji ogniw. Dlatego też pomimo niskich cen w okresie objętym dochodzeniem fakt ten mógł mieć jedynie ograniczony wpływ na sytuację przemysłu unijnego. Argumenty w tej kwestii musiały zatem zostać odrzucone.

Tabela 13-a

Moduły

	2009	2010	2011	OD
Wielkość wywozu modułów w MW	989	1 279	1 157	1 148
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	129	117	116
Średnia cena eksportowa (EUR/kW)	2 500	1 900	1 470	1 230
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	76	59	49

Źródło: Europressdienst

Tabela 13-b

Ogniwa

	2009	2010	2011	OD
Wielkość wywozu ogniw w MW	62	320	315	238
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	516	508	384
Średnia cena eksportowa (EUR/kW)	1 350	1 050	830	640
(Wskaźnik 2009 = 100)	100	78	61	47

Źródło: Europressdienst

(716) Na tej podstawie stwierdzono, że wpływ wyników wywozu przemysłu unijnego nie był na tyle znaczący, by przyczynić się do istotnej szkody poniesionej przez przemysł unijny. Z tego powodu argumenty stron w tym zakresie musiały zostać odrzucone.

5.3.12. Odkrycie złóż gazu łupkowego w Unii Europejskiej

(717) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana odkryciem złóż gazu łupkowego w Unii oraz że perspektywa wzrostu produkcji taniego gazu łupkowego w Unii doprowadziła do ograniczenia inwestycji publicznych i prywatnych w projekty z zakresu energii odnawialnej.

- (718) W toku dochodzenia ustalono, że w okresie badanym konsumpcja produktu objętego dochodzeniem uległa znacznemu zwiększeniu, o czym już wspomniano w motywie 509 powyżej. Ponadto dochodzenie nie ujawniło żadnych udokumentowanych informacji potwierdzających, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana odkryciem złóż gazu łupkowego w Unii Europejskiej. Argument ten został zatem odrzucony.

5.3.13. Unijny system handlu uprawnieniami do emisji (ETS)

- (719) Ta sama strona twierdziła, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana niskim poziomem inwestycji przeznaczonych na wytwarzanie energii słonecznej wynikającym z niskich cen rynkowych uprawnień do emisji CO₂ w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji.
- (720) Nie przedstawiono jednak żadnych dowodów, a dochodzenie nie ujawniło żadnych okoliczności faktycznych potwierdzających te zarzuty. Wręcz przeciwnie, w toku dochodzenia wykazano, że w okresie badanym konsumpcja produktu objętego dochodzeniem znacznie rosła. Na tej podstawie argument został odrzucony.

5.3.14. Decyzje w zakresie zarządzania

- (721) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że istotna szkoda poniesiona przez co najmniej jednego producenta unijnego była spowodowana złymi decyzjami w zakresie zarządzania. Zarzuty te oparto na rocznych sprawozdaniach finansowych, pewnych informacjach zawartych w piśmie przesłanym przez udziałowca przedsiębiorstwa do pozostałych udziałowców oraz na artykule prasowym.
- (722) Z żadnych informacji zawartych w tych dokumentach nie wynikało, aby którakolwiek z decyzji przedsiębiorstwa objętego postępowaniem w zakresie zarządzania była nietypowa czy nierozsądna ani aby miała wpływ na cały przemysł unijny. Argumenty w tym zakresie zostały zatem odrzucone.

5.3.15. Inne strategie rządowe

- (723) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że istotna szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana innymi strategiami rządowymi, takimi jak strategie dotyczące energii odnawialnej, strategie na rzecz pobudzenia innowacji, strategie na rzecz zmniejszenia formalności administracyjnych, strategie na rzecz ułatwień w handlu oraz regulacje dostępu do sieci, jako że strategie te przynoszą korzyść producentom eksportującym. Jeżeli nawet jest prawdą, że niektóre ze strategii, których dotyczą zarzuty, mogą ułatwiać przywóz z innych państw trzecich i ogólny wzrost sektora energetyki

słonecznej, strategie te działają również na korzyść przemysłu unijnego. Ponadto strategie te nie powinny oznaczać, że przywozu do Unii można dokonywać po cenach subsydiowanych przyczyniających się do powstania szkody. Argumenty w tym zakresie zostały zatem odrzucone.

5.3.16. Inne argumenty

- (724) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana jego niekorzystną sytuacją i brakiem wsparcia politycznego ze strony Komisji Europejskiej w latach poprzednich. Strona ta twierdziła również, że oprócz krajowych systemów wsparcia ważnymi czynnikami na każdym rynku są również: liczba ludności, PKB, zużycie energii elektrycznej, możliwości finansowania i możliwość podłączenia do sieci. Wspomniana strona nie była jednak w stanie uzasadnić swoich argumentów, dlatego zostały one odrzucone.
- (725) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ta sama zainteresowana strona ponownie wysunęła argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana jego niekorzystną sytuacją, jako sektora prekursorskiego. Argument ten nie został jednak ani przeanalizowany, ani uzasadniony, dlatego trzeba było go odrzucić.

5.4. Ocena łączna innych czynników, co do których stwierdzono, że przyczyniają się do szkody

- (726) W toku dochodzenia wykazano, że następujące inne czynniki mogły przyczynić się do szkody: przywóz produktu objętego postępowaniem z Tajwanu; zmniejszenie poziomu taryf gwarantowanych; długoterminowe umowy na dostawy polikrzemu zawarte z ograniczoną liczbą producentów unijnych; kryzys finansowy i gospodarczy.
- (727) Jak wykazano powyżej odpowiednio w sekcjach 5.3.1 i 5.3.7, możliwy wpływ przywozu z Tajwanu i długoterminowych umów na dostawy polikrzemu zawartych z ograniczoną liczbą producentów unijnych jest w najlepszym razie znikomy, ponieważ jak każdy inny wpływ został on osłabiony za pośrednictwem łańcucha wartości.
- (728) W odniesieniu do kryzysu gospodarczego i finansowego dochodzenie wykazało, że głównym powodem trudności przemysłu unijnego w uzyskaniu dostępu do kapitału potrzebnego na inwestycje był przywóz towarów subsydiowanych, co uniemożliwiło przemysłowi unijnemu sprzedaż swoich produktów po cenach pozwalających na osiągnięcie zysku, gdy rynek unijny wykazywał duże tempo wzrostu (w latach 2009–2011).

(729) W odniesieniu do taryf gwarantowanych osoby trzecie nie były w stanie wykazać, że poziom tych taryf w OD był tak niski, iż uniemożliwiły one producentom unijnym sprzedaż produktu objętego postępowaniem po cenach niewyrządzających szkody. Instytucje są zdania, że obniżenie taryf gwarantowanych może tłumaczyć zmniejszenie popytu, ponieważ inwestycje w pewnych miejscach nie były już rentowne. Nie może to jednak powodować zerwania związku przyczynowego, nawet razem z innymi czynnikami, co do których stwierdzono, że przyczyniają się do szkody, ponieważ taryfy te znajdowały się jeszcze na poziomie, przy którym w razie braku przywozu towarów subsydiowanych producenci unijni mogli sprzedawać swoje produkty po cenach niewyrządzających szkody.

(730) Dlatego nawet jeśli ocenić skumulowany skutek czterech innych czynników potencjalnie przyczyniających się do powstania szkody, związek przyczynowy między subsydiowaniem a szkodą nie ulega zerwaniu.

5.5. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

(731) W ramach dochodzenia ustalono związek przyczynowy między istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny a przywozem subsydiowanym z ChRL. Przeanalizowano inne możliwe przyczyny szkody, takie jak przywóz z innych państw trzecich, przywóz niesubsydiowany z ChRL, konsumpcja, taryfy gwarantowane, inne wsparcie finansowe udzielone przemysłowi unijnemu, nadwyżka mocy produkcyjnych, wpływ cen surowców, szkoda poniesiona z własnej winy, konkurencja ze strony produktów cienkowarstwowych, kryzys finansowy i jego skutki, wyniki wywozu przemysłu unijnego, odkrycie złóż gazu łupkowego w Unii Europejskiej, decyzje w zakresie zarządzania, unijny system handlu uprawnieniami do emisji, inne strategie rządowe i żadna z przeanalizowanych przyczyn nie została uznana za wystarczająco istotną, by zerwać związek przyczynowy między przywozem subsydiowanym z ChRL a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

(732) Wszelkie skutki czynników przyczyniających się do powstania szkody innych niż przywóz towarów subsydiowanych zostały przeanalizowane indywidualnie i łącznie. Dlatego też stwierdza się, że zbiorowa ocena wszystkich czynników, które mogły mieć wpływ na szkody poniesione przez przemysł unijny (tj. przywozu z państw trzecich, taryf gwarantowanych, wpływu cen surowców, kryzysu finansowego), nie wyjaśnia szkody doznanej przez przemysł unijny, w szczególności w odniesieniu do

niskich cen i strat finansowych spowodowanych przywozem z ChRL produktu objętego postępowaniem w znacznych ilościach i po niskiej cenie. Na podstawie powyższej analizy, w ramach której we właściwy sposób wyodrębniono i oddzielono oddziaływanie wszystkich znanych czynników na sytuację przemysłu unijnego od szkodliwych skutków przywozu subsydiowanego, uznano, że istnieje związek przyczynowy między przywozem subsydiowanym z ChRL a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny w okresie objętym dochodzeniem.

6. INTERES UNII

6.1. Uwagi wstępne

(733) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy pomimo powyższych ustaleń dotyczących subsydiowania wyrządzającego szkodę istnieją decydujące powody, aby stwierdzić, że przyjęcie środków wyrównawczych w tym konkretnym przypadku nie leży w interesie Unii. W tym celu oraz zgodnie z art. 31 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w analizie interesu Unii uwzględniono wszystkie interesy mające związek z niniejszym postępowaniem, w tym interes przemysłu unijnego, przedsiębiorstw działających na rynkach wyższego i niższego szczebla sektora energii fotowoltaicznej, importerów, użytkowników i konsumentów produktu objętego postępowaniem.

(734) Po wszczęciu równoległego dochodzenia antydumpingowego zgłosiło się około 150 podmiotów gospodarczych, które w należyty sposób uwzględniono w ramach obecnego dochodzenia. Specjalne kwestionariusze wysłano do niepowiązanych importerów, podmiotów działających na rynku wyższego szczebla (m.in. producenta surowców i dostawców maszyn do wytwarzania produktu objętego dochodzeniem), podmiotów działających na rynku niższego szczebla (m.in. podmiotów realizujących projekty i instalatorów) oraz do Europejskiej Organizacji Konsumentów. Informacje przekazały trzy stowarzyszenia reprezentujące różne podmioty gospodarcze (przemysł unijny, podmioty działające na rynkach wyższego i niższego szczebla) w sektorze energii fotowoltaicznej.

(735) Twierdzono, że ocena interesu Unii nie opierała się na reprezentatywnej liczbie podmiotów gospodarczych.

(736) Komisja skontaktowała się z różnymi podmiotami w następujący sposób.

(737) Jeżeli chodzi o podmioty działające na rynkach wyższego i niższego szczebla: jak wspomniano powyżej w motywie 734, Komisja przesłała specjalne kwestionariusze około 150 podmiotom, łącznie z tymi importerami niepowiązanymi, którzy zgłosili się po wszczęciu dochodzenia i którzy mieli dzięki temu możliwość przekazania Komisji istotnych danych. Otrzymano dwadzieścia jeden odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Poza tym w ramach dochodzenia pod uwagę wzięto nie tylko odpowiedzi otrzymane na pytania zawarte w kwestionariuszu, ale także możliwe do zweryfikowania i należyście uzasadnione uwagi i oświadczenia przekazane w wyznaczonym terminie przez zainteresowane strony, niezależnie od tego, czy strony te odpowiadały na pytania zawarte w kwestionariuszu. W szczególności AFASE przekazało Komisji uwagi w imieniu swoich członków — podmiotów z sektora fotowoltaicznego — które również przeanalizowano.

(738) Jeżeli chodzi o importerów niepowiązanych, jak wspomniano w motywie 25 powyżej, Komisja skontaktowała się ze wszystkimi 250 importerami niepowiązanymi zgłoszonymi przez skarżącego i wybrała tymczasową próbę objąć największą reprezentatywną wielkość przywozu, którą można właściwie zbadać w dostępnym czasie. Po weryfikacji potwierdzono jednak, że tylko jedno z przedsiębiorstw wstępnie wybranych rzeczywiście było importerem niepowiązanym. Na późniejszym etapie dochodzenia do dalszej współpracy w ramach dochodzenia zaproszono piętnastu kolejnych importerów niepowiązanych, którzy początkowo przekazali formularz kontrolny na etapie wszczęcia postępowania, ale nie zostali objęci próbą. Sześciu z nich zgodziło się i otrzymało kwestionariusz, a pięciu udzieliło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, przy czym odpowiedzi trzech importerów uznano za wystarczająco kompletne. Ostateczna próba importerów niepowiązanych składa się zatem z czterech importerów niepowiązanych, którzy reprezentują od 2 % do 5 % przywozu produktu objętego postępowaniem. Jeżeli chodzi o ten niski odsetek, należy pamiętać, że większość przywozu produktu objętego postępowaniem do Unii nie odbywa się za pośrednictwem importerów niepowiązanych.

(739) Podsumowując, analizę interesu Unii oparto na następujących informacjach:

- odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, otrzymanych od ośmiu producentów unijnych objętych próbą i czterech importerów niepowiązanych objętych próbą, jak również odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu specjalnym, otrzymanych od ośmiu podmiotów działających na rynku wyższego szczebla i trzynastu podmiotów działających na rynku niższego szczebla (siedmiu podmiotów realizujących projekty/installatorów; sześciu usługodawców prowadzących działalność również w sektorze

fotowoltaicznym) spośród 150 podmiotów, które zgłosiły się po wszczęciu postępowania i otrzymały kwestionariusz specjalny;

- danych sprawdzonych w trakcie weryfikacji na miejscu w siedzibie ośmiu producentów unijnych, jednego importera niepowiązanego, dwóch podmiotów działających na rynku wyższego szczebla, czterech podmiotów działających na rynku niższego szczebla (podmiotów realizujących projekty/installatorów) i jednego stowarzyszenia (zob. motyw 17 rozporządzenia w sprawie tymczasowych ceł antydumpingowych i motyw 29 powyżej);
- danych dotyczących interesu Unii przedłożonych przez inne zainteresowane strony, w tym stowarzyszenia, jak również publicznie dostępnych danych dotyczących zmian na rynku fotowoltaicznym w Europie, w szczególności: opracowane przez EPIA globalne perspektywy rynkowe dla przemysłu fotowoltaicznego na lata 2013-2017 (*Global Market Outlook for Photovoltaics 2013-2017*).

6.2. Interes przemysłu unijnego

(740) W okresie objętym dochodzeniem w przemyśle unijnym przy produkcji i sprzedaży produktu podobnego bezpośrednio zatrudnionych było około 21 000 osób.

(741) W toku dochodzenia ustalono, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę spowodowaną przywozem subsydiowanym z państwa, którego dotyczy postępowanie, w okresie objętym dochodzeniem. Należy przypomnieć, że szereg wskaźników szkody wskazywało w okresie badanym na tendencję spadkową. W szczególności znacznemu pogorszeniu uległy wskaźniki szkody związane z wynikami finansowymi współpracujących producentów unijnych, takie jak rentowność, przepływy pieniężne i zwrot z inwestycji. Unijni producenci modułów i ogniw ponosili straty w 2011 r. i w okresie objętym dochodzeniem. W rezultacie niektórzy producenci unijni byli już zmuszeni zamknąć swoje zakłady produkcyjne, podczas gdy inni ogłosili niewypłacalność. Jeżeli nie zostaną wprowadzone żadne środki, bardzo prawdopodobne jest dalsze pogarszanie się sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego.

(742) Oczekuje się, że nałożenie środków wyrównawczych przywróci uczciwe warunki handlu na rynku unijnym, dzięki czemu przemysł unijny będzie mógł odpowiednio dostosować ceny produktu podobnego, tak by odzwierciedlały koszty produkcji, poprawiając tym samym swoją rentowność. Można również oczekiwać, że nałożenie środków wyrównawczych umożliwi przemysłowi unijnemu odzyskanie przynajmniej części udziału w rynku utraconego w okresie badanym i będzie mieć pozytywny wpływ na jego ogólną sytuację finansową. Ponadto przemysł unijny powinien mieć możliwość lepszego dostępu do kapitału oraz dalszych inwestycji na badania, rozwój

technologiczny i innowacje na rynku energii fotowoltaicznej. Ponadto dochodzenie wskazało również na możliwość wznowienia działalności gospodarczej producentów unijnych, którzy byli zmuszeni wstrzymać produkcję w wyniku presji ze strony przywozu z Chin. Ogólnie rzecz ujmując, w rozważanym scenariuszu nie tylko zabezpieczono by 21 000 miejsc pracy istniejących w przemyśle unijnym (w okresie objętym dochodzeniem), ale istniałaby również realna perspektywa dalszego zwiększenia produkcji i wzrostu zatrudnienia.

dochodzenie wykazało, że przemysł jest w stanie zaspokoić popyt zarówno na instalacje komercyjne, jak i przemysłowe (od 40 kW do 1 MW), a także na instalacje w segmencie użyteczności publicznej (od 1 MW do 10 MW). Ponadto dochodzenie nie wykazało, żeby produkty dostarczane przez różnych producentów nie mogły być wykorzystywane w tym samym projekcie. Argument ten został zatem odrzucony.

(743) Oczekuje się, że jeżeli środki nie zostaną nałożone, dojdzie do dalszej utraty udziału w rynku oraz pogarszania się rentowności przemysłu unijnego. Sytuacji tej nie da się utrzymywać w perspektywie krótko- lub średnioterminowej. W konsekwencji oprócz dużej liczby producentów unijnych, którzy już zostali wyparci z rynku, inni producenci mogliby stanąć w obliczu niewypłacalności, co w perspektywie krótko- lub średnioterminowej prawdopodobnie doprowadziłoby do zaniknięcia przemysłu unijnego, co z kolei miało by znaczny wpływ na istniejące miejsca pracy.

(744) Niektóre zainteresowane strony zakwestionowały fakt, że przemysł unijny będzie mógł korzystać z dowolnych środków wyrównawczych, twierdząc, że (i) środki zmniejszą popyt na produkty fotowoltaiczne w Unii, a tym samym przemysł unijny nie będzie mógł zwiększyć swojej sprzedaży, (ii) przemysł unijny ma małe zakłady produkcyjne i dlatego nie jest w stanie zaspokoić popytu na określone typy instalacji, takie jak instalacje na dachach budynków komercyjnych i duże instalacje montowane na ziemi, (iii) producenci unijni nie są chętnie akceptowani przez banki, (iv) nałożenie ceł na ogniwa *de facto* podniesie koszt produkcji dla unijnych producentów modułów i spowoduje, że będą mniej atrakcyjni dla konsumentów, (v) w przypadku znacznego spadku przywozu z Chin producenci z innych państw trzecich najprawdopodobniej wykorzystają mniejszy przywóz z ChRL.

(745) W odniesieniu do twierdzenia, że środki obniżą popyt na produkty fotowoltaiczne w Unii, a tym samym przemysł unijny nie będzie mógł zwiększyć sprzedaży, należy zauważyć, że strony nie były w stanie przedstawić żadnych możliwych do zweryfikowania dowodów na istnienie bezpośredniego związku między wprowadzeniem środków a spadkiem popytu na produkty fotowoltaiczne, na które w ciągu lat miało wpływ kilka czynników.

(746) W odpowiedzi na stwierdzenie, że przemysł unijny ma małe zakłady produkcyjne i dlatego nie jest w stanie zaspokoić popytu na określone typy instalacji, takie jak instalacje na dachach budynków komercyjnych i duże instalacje montowane na ziemi, należy zauważyć, że

(747) Argument, że przemysł unijny nie odniesie korzyści z przedmiotowych środków, ponieważ producenci unijni nie są akceptowani przez banki, oraz że fundusze inwestycyjne nie zgodzą się na finansowanie projektów z wykorzystaniem modułów wyprodukowanych w UE, nie został uzasadniony. W każdym przypadku oczekuje się, że wprowadzenie środków przywróci uczciwe warunki rynkowe, które powinny uspokoić inwestorów, w tym inwestorów z sektora bankowego co do zdolności przemysłu unijnego do opracowania rentownych projektów. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(748) W odniesieniu do twierdzenia, że nałożenie ceł na ogniwa *de facto* zwiększy koszt produkcji dla unijnych producentów modułów i spowoduje, że moduły będą mniej atrakcyjne dla konsumentów, chociaż nie można wykluczyć, że pewien wzrost cen może wystąpić niezależnie od nałożenia ceł, to należy również wziąć pod uwagę, że dostępne publicznie źródła wskazują, iż trendy cenowe dla modułów i ogniw są zniżkowe. Dlatego nawet jeżeli koszt ogniw mógłby wzrosnąć wskutek wprowadzenia środków, ogólna tendencja spadkowa w zakresie cen powinna skutkować zmniejszeniem kosztów modułów. Przedmiotowi producenci mogą również zdecydować się na pozyskiwanie ogniw w Unii, a nie z ChRL. Wreszcie należy oczekiwać, że wprowadzenie środków zwiększy wykorzystanie mocy produkcyjnych przez producentów ogniw w Unii, a tym samym zwiększy ich korzyści skali i w konsekwencji zmniejszy koszty. Argument ten został zatem odrzucony.

(749) Argument, zgodnie z którym w przypadku znacznego spadku przywozu z Chin w następstwie wprowadzenia środków przewagę tę wykorzystają inne państwa trzecie, a nie przemysł unijny, nie został potwierdzony w trakcie dochodzenia. Dochodzenie nie wykazało żadnych wyraźnych oznak, że inne państwa trzecie skierowałyby masowo wywóz na rynek unijny, szczególnie biorąc pod uwagę prawdopodobny rozwój rynków innych państw trzecich, przede wszystkim w Azji, przewidywany w publicznie dostępnych źródłach. Wreszcie nic nie wskazuje na to, że przemysł unijny nie będzie w stanie konkurować z przywozem z tych krajów, nawet jeżeli przywóz z pozostałych państw trzecich zwiększyłby się wskutek zmniejszenia przywozu z Chin.

- (750) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń niektóre strony twierdziły, że nierealistycznie jest oczekiwać na pojawienie się stabilnego przemysłu unijnego produkującego moduły i ogniwa, ponieważ nie istnieje żaden rozsądny inwestor, który zainwestowałby w producentów unijnych, którzy rzekomo mają problemy z powodu niekorzystnej struktury kosztów, a zatem nie mogą produkować po cenach konkurencyjnych. Jak wyjaśniono w motywach 202 i 203 rozporządzenia w sprawie tymczasowych ceł antidumpingowych, w dochodzeniu nie potwierdzono, że przemysł unijny ma problemy z powodu niekorzystnej struktury kosztów. W związku z tym brak przywozu towarów subsydiowanych i większe wykorzystanie mocy produkcyjnych powinny przynieść korzyści skali i umożliwić powstanie stabilnego przemysłu unijnego. Na podstawie powyższego przedmiotowy argument został odrzucony.
- (751) Jedna ze stron stwierdziła, że popyt w Unii wynika z rozwoju taryf gwarantowanych i że przewidywany zwrot z inwestycji dla inwestorów jest powiązany z tym rozwojem. Twierdziła w szczególności, że jeżeli ceny w Unii wzrosną wskutek nałożenia ceł, a wzrost ten nie zostanie odpowiednio uwzględniony w taryfach gwarantowanych, popyt się zmniejszy, a przemysł unijny nie skorzysta na nałożeniu ceł.
- (752) W odpowiedzi na powyższe twierdzenie należy zwrócić uwagę, że pomimo korelacji między poziomem taryf gwarantowanych a popytem na instalacje fotowoltaiczne dowody zebrane w trakcie dochodzenia wskazują na to, że przyszły popyt będzie coraz mniej zależny od taryf gwarantowanych i że w odniesieniu do określonych typów instalacji na pewnych obszarach Unii prawdopodobnie zostaną wykorzystane inne systemy wsparcia, takie jak parytet sieci fotowoltaicznej. Ponadto oczekiwany zwrot z inwestycji powinien opierać się na uczciwych cenach rynkowych. Poza tym, mimo że nie wyklucza się możliwości wzrostu cen wynikającego z nałożenia środków, należy zauważyć, że zgodnie z dostępnymi publicznymi źródłami ogólna tendencja cenowa jest zniżkowa. Argument ten został zatem odrzucony.
- (753) Zainteresowane strony zwróciły uwagę, że ze względu na fakt, iż popyt na panele fotowoltaiczne napędzany jest programami wsparcia, w szczególności taryfami gwarantowanymi, oraz poziomem cen energii elektrycznej dla konsumenta końcowego (które decydują o paryecie sieci), elastyczność cenowa popytu może być bardzo wysoka. Podczas gdy prawdą jest, że istotny wzrost cen może doprowadzić do istotnego zmniejszenia popytu ze względu na szczególny charakter rynku, jak zauważyły te zainteresowane strony, argument ten należy odrzucić, ponieważ z następujących powodów jest bardzo mało prawdopodobne, że wzrost cen spowodowany przedmiotowymi środkami będzie istotny. Po pierwsze, wszystkie dostępne źródła potwierdzają, że nadal będzie utrzymywał się istotny spadek cen produktu objętego postępowaniem odnotowany w całym OD i od OD do chwili obecnej. Po drugie, skutek gospodarczy zobowiązania, które zaakceptowała Komisja, jest taki, że chińscy producenci eksportujący będą dostarczali produkt objęty postępowaniem po minimalnej cenie importowej niższej niż 60 c/W, co jest ceną znacznie niższą od ceny notowanej podczas OD, w ilości odpowiadającej mniej więcej ich aktualnemu udziałowi w rynku. Przy tym poziomie cen jest bardzo mało prawdopodobne, żeby popyt istotnie zmalał, ponieważ poziom cen zapewnia wystarczający popyt zarówno w ramach obecnego poziomu wsparcia zapewnianego przez systemy wsparcia, jak i przy obecnym poziomie parytetu sieci. Ponadto spodziewany jest wzrost ceny energii elektrycznej dla konsumentów końcowych, podczas gdy cena produktu objętego postępowaniem ma zmaleć. Poprzez formułę indeksacji zobowiązanie gwarantuje, że dalsze spadki cen produktu objętego postępowaniem są brane są pod uwagę przy obliczaniu minimalnej ceny importowej. Z tego względu argumenty te muszą zostać odrzucone.
- (754) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że interes przemysłu unijnego nie jest istotny, ponieważ wartość dodana tworzona przez podmioty działające na rynkach wyższego i niższego szczebla jest znacznie większa niż wartość dodana tworzona przez przemysł unijny w łańcuchu wartości sektora fotowoltaicznego. To, że różne segmenty sektora fotowoltaicznego mają inną wartość dodaną, nie ulega wątpliwości. W toku dochodzenia ustalono, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę spowodowaną nieuczciwymi praktykami handlowymi. Co więcej, niektórzy producenci unijni już zostali zmuszeni do zaprzestania działalności, a jeżeli nie zostaną wprowadzone żadne środki, dalsze pogorszenie wydaje się pewne. Wszystkie segmenty w sektorze fotowoltaicznym są ściśle ze sobą powiązane, więc zanik produkcji unijnej byłby szkodliwy dla całego sektora fotowoltaicznego, sprawiając, że byłby całkowicie zależny od dostaw z zewnątrz. Dlatego, a także ze względu na bezpieczeństwo dostaw, argument ten został odrzucony.
- (755) W odpowiedzi na ujawnione ostateczne ustalenia jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że tworzona przez podmioty działające na rynkach wyższego i niższego szczebla wyższa wartość dodana w porównaniu z przemysłem unijnym zajmującym się produktem objętym postępowaniem jest istotna dla ustalenia, czy należy wprowadzić cła wyrównawcze. W związku z tym potwierdza się, że w ocenie interesu Unii instytucje faktycznie rozważyły pozytywne i negatywne konsekwencje, jakie cła mogą mieć dla różnych podmiotów gospodarczych. Podczas gdy wpływ na podmioty działające na rynkach wyższego i niższego szczebla jest ograniczony, środki zapewnią przemysłowi unijnemu możliwość poprawy sytuacji po subsydiowaniu wyrządzającym szkodę.
- (756) Jedna ze stron zakwestionowała liczbę miejsc pracy, którą zabezpieczyłoby wprowadzenie środków. Stwierdziła, że przemysł unijny zatrudnia około 6 000 osób, a nie 25 000, jak podano w motywie 229 rozporządzenia w sprawie tymczasowych ceł antidumpingowych.

- (757) Na poparcie tego twierdzenia nie przedstawiono jednak żadnych dowodów, dlatego zostało ono odrzucone. Wyjaśniono, że w związku z wyłączeniem płytek z zakresu produktów objętych postępowaniem zatrudnienie w przemyśle unijnym wynosiło około 21 000 pracowników w OD. Zainteresowane strony nie przedstawiły żadnego dowodu na to, że liczba zatrudnionych w przemyśle unijnym znacznie się zmieniła po OD.
- (758) Podsumowując, dochodzenie wykazało, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę wskutek subsydiowanych przywozów z ChRL, ponieważ nie był w stanie uzyskać zwrotu z inwestycji poprzez sprzedaż z zyskiem. Oczekuje się, że wprowadzenie środków przywróci uczciwe warunki handlu na rynku unijnym, umożliwiając przemysłowi unijnemu konkurowanie na równych zasadach. Prawdopodobny spadek przywozu z ChRL powinien umożliwić przemysłowi unijnemu zwiększenie sprzedaży w Unii, a tym samym lepsze wykorzystanie dostępnych mocy produkcyjnych w krótkim okresie. To z kolei może przynieść korzyści skali. Chociaż możliwe jest, że ceny podobnego produktu wzrosną w krótkim okresie wskutek nałożenia środków, to ogólny niżkowy trend cenowy może się utrzymywać z jednej strony dzięki dalszemu spadkowi kosztu produkcji produktu objętego dochodzeniem, a z drugiej strony wskutek presji konkurencyjnej ze strony producentów z państw trzecich, którzy również będą konkurować na rynku unijnym.
- (759) W związku z powyższym stwierdza się, że wprowadzenie ostatecznych środków wyrównawczych leżałoby w interesie przemysłu unijnego.

6.3. Interes niepowiązanych importerów

- (760) Jak wspomniano w motywie 26 powyżej, przeanalizowano sytuację importerów objętych próbą.
- (761) W ujęciu ogólnym w okresie objętym dochodzeniem działalność czterech niepowiązanych importerów współpracujących dotycząca produktu objętego postępowaniem odpowiadała za 60 % do 100 % ich działalności ogółem. Ponadto czterech niepowiązanych importerów współpracujących sprowadzało z ChRL od 16 % do 100 % ich łącznego przywozu modułów, przy czym tylko jeden zaopatrywał się wyłącznie w państwie, którego dotyczy postępowanie. Rentowność tych czterech niepowiązanych importerów współpracujących dotycząca produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem kształtowała się średnio na poziomie około 2,3 %.
- (762) Argumentowano, że wprowadzenie środków w odniesieniu do produktów objętych postępowaniem będzie miało negatywny wpływ na działalność gospodarczą importerów. Po pierwsze, nałożenie ceł nie powinno skutkować wyeliminowaniem całego przywozu z ChRL. Po drugie, o ile można oczekiwać, że nałożenie środków może mieć negatywny wpływ na sytuację finansową importerów przywożących wyłącznie z ChRL, w świetle możliwego wzrostu przywozu z innych państw trzecich, importerzy zaopatrujący się w ChRL powinni być w stanie zmienić swoje źródła dostaw.
- (763) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że wpływ ceł na importerów niepowiązanych był zaniżony, ponieważ nie istniały bezpośrednie alternatywne źródła dostaw, które mogłyby zastąpić przywóz produktu objętego postępowaniem z Chin, gdyby nałożono cła, oraz że zmiana źródła dostaw jest trudna z uwagi na fakt, że większość produkcji zlokalizowana jest w ChRL i że pociągnęłoby to za sobą dodatkowe znaczne koszty.
- (764) W tym kontekście przypomina się, że wprowadzenie środków nie powinno prowadzić do zaniku przywozu z ChRL produktu objętego postępowaniem. W toku dochodzenia wskazano, że możliwe zmniejszenie przywozu z ChRL wpłynie przede wszystkim na tych importerów, którzy pozyskują produkt objęty postępowaniem wyłącznie z ChRL, co ma miejsce w przypadku tylko jednego z czterech współpracujących importerów niepowiązanych. W odniesieniu do wpływu środków na sytuację finansową niepowiązanych importerów nie wykluczono, że wpływ ten może być negatywny, ale stwierdzono, że będzie w dużej mierze zależał od ich zdolności do zmiany źródeł dostaw lub do przeniesienia przynajmniej części ewentualnego wzrostu cen na klientów. W przypadku podmiotów przywożących dany produkt również ze źródeł innych niż ChRL lub przywożących również inne produkty niż produkt objęty postępowaniem negatywny wpływ będzie jeszcze bardziej ograniczony. Dlatego też Komisja uważa, że chociaż prawdopodobnie zaistnieje negatywny wpływ na importerów produktu objętego postępowaniem, przeciętnie wpływ ten pozostanie ograniczony.
- (765) Jeden niepowiązany importer twierdził, że potrzebuje wiele czasu i znacznych inwestycji finansowych, zanim zaakceptuje produkty nowego dostawcy. W związku z tym w odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń stwierdzono, że podczas wizyty na miejscu zespołowi przeprowadzającemu weryfikację przedstawiono istotne dowody dotyczące wymogu długotrwałych testów, które importer musi przeprowadzić przed podjęciem decyzji o zaopatrywaniu się u określonego eksportera.
- (766) Uznaje się, że nawiązanie nowych relacji pomiędzy importerem a dostawcą może pociągać za sobą dodatkowe koszty i nakłady czasu. (np. z uwagi na testowanie produktu). Nie przeważa to jednak nad potrzebą przywrócenia uczciwej konkurencji na rynku. Jednocześnie wydaje się, że zmiana dostawców jest normalnym ryzykiem wliczonym w działalność zawodową importerów i jest związana z faktem, że rynek fotowoltaiczny

dojrzewa, a tym samym zachodzą na nim ciągłe zmiany (np. upadłość, konsolidacja) wymagające zmiany dostawców na nowych. Co więcej, można założyć, że nowe rodzaje modułów, które stale trafiają do obrotu (charakteryzujące się np. nowym poziomem wydajności) również wymagają testowania. Pod tym względem wydaje się, że badanie nowego produktu (nawet od tego samego dostawcy) jest działaniem standardowym, a nie nietypowym. Argument ten zostaje zatem odrzucony.

(767) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń dwie strony ponownie wysunęły argument, że interes importerów niepowiązanych nie został właściwie uwzględniony. Jedna ze stron twierdziła, że brak jawnej wersji odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, których udzielili dodatkowi importerzy współpracujący, nie pozwala stronom na dokonanie właściwej oceny. Strona ta zakwestionowała ocenę przeprowadzoną przez Komisję co do możliwości, że przywóz do Unii z innych państw trzecich będzie wzrastać, dzięki czemu importerzy będą mogli zmienić dostawców, przy czym strona ta oparła się na stwierdzeniu, że na rynkach innych państw trzecich panuje dobra koniunktura. W związku z tym strona ta twierdziła, że takie założenie jest sprzeczne z wnioskiem zawartym w motywie 749 powyżej, tj. że przywóz z innych państw trzecich nie będzie masowy. Inna strona podała w wątpliwość, czy Komisja respektowała zasadę niedyskryminacji, ponieważ Komisja poświęciła producentom unijnym więcej uwagi w swojej ocenie niż innym podmiotom.

(768) Po pierwsze, potwierdza się, że jawna wersja odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, które otrzymano po publikacji rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych od dodatkowych importerów współpracujących, została włączona do akt udostępnionych zainteresowanym stronom. Po drugie, nie ma sprzeczności między założeniem, że przywóz z innych państw trzecich może wzrastać w odpowiedzi na mniejszy przywóz z ChRL, a założeniem, że taki wzrost nie powinien być znaczny z powodu rosnącego popytu na instalacje fotowoltaiczne na całym świecie. Jednocześnie nie można wykluczyć, że importerzy niepowiązani poniosą pewne straty w ramach swojej działalności gospodarczej, ponieważ oczekuje się, że przemysł unijny odzyska pewną część udziału w rynku, która należała wcześniej do produktów z ChRL. Należy jednak zauważyć, że w perspektywie długookresowej całkowita wielkość rynku fotowoltaicznego ma nadal rosnąć, ponieważ w coraz większej liczbie miejsc osiągany jest parytet sieci. Wreszcie należy wyjaśnić, że, podobnie jak we wszystkich dochodzeniach w zakresie ochrony handlu, chociaż sytuacja przemysłu unijnego została poddana ocenie w celu ustalenia, czy przemysł ten poniósł istotną szkodę z powodu przywozu towarów subsydiowanych, w kontekście analizy interesu Unii interes przemysłu unijnego oceniono na takiej samej podstawie jak w przypadku innych podmiotów gospodarczych, w tym importerów niepowiązanych. Trzeba również wyjaśnić, że dochodzenie w sprawie tego, czy

przemysł unijny poniósł istotną szkodę, podlega w szczególności art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, gdzie określone są minimalne standardy takiego dochodzenia. Interes Unii jest analizowany dopiero po pozytywnym ustaleniu zgodnie z normami określonymi w art. 31 rozporządzenia podstawowego, że miało miejsce subsydiowanie wyrządzające szkodę. W rezultacie uznano, że prawdopodobieństwo negatywnego wpływu środków na niektórych importerów, w szczególności tych pozyskujących dany produkt wyłącznie z ChRL, nie przewyższa korzyści płynących z przedmiotowych środków dla przemysłu unijnego oraz średnio- i długookresowych korzyści dla unijnego rynku fotowoltaicznego wynikających z uczciwej konkurencji.

(769) W związku z tym stwierdzono, że wprowadzenie środków na proponowanym poziomie może wywierać pewien negatywny wpływ na sytuację niepowiązanych importerów produktu objętego postępowaniem.

6.4. Interes podmiotów działających na rynku wyższego szczebla

(770) Działalność podmiotów działających na rynku wyższego szczebla zasadniczo sprowadza się do produkcji surowców oraz produkcji i konstrukcji maszyn do wytwarzania produktu objętego dochodzeniem. Ze strony podmiotów działających na rynku wyższego szczebla wpłynęło osiem odpowiedzi na kwestionariusz. Przeprowadzono dwie wizyty weryfikacyjne obejmujące producenta surowców i producenta maszyn produkcyjnych.

(771) W ujęciu ogólnym w okresie objętym dochodzeniem działalność ośmiu współpracujących podmiotów działających na rynku wyższego szczebla dotycząca produktu objętego dochodzeniem stanowiła różny odsetek ich działalności ogółem i tylko w przypadku jednego przedsiębiorstwa współpracującego stanowiła 100 % jego działalności gospodarczej, natomiast w przypadku pozostałych udział ten wahał się od 6 % do 80 %. Średnio w okresie objętym dochodzeniem działalność dotycząca produktu objętego postępowaniem stanowiła około 41 % działalności ogółem współpracujących podmiotów działających na rynku wyższego szczebla. Pod względem miejsc pracy osiem współpracujących podmiotów działających na rynku wyższego szczebla zatrudniało w okresie objętym dochodzeniem około 4 200 osób. Rentowność była zróżnicowana w zależności od segmentu i poszczególnych przedsiębiorstw i wahała się od wysokich wartości dodatnich aż po wartości nieznacznie ujemne. Dochodzenie wykazało, że podmioty o ujemnej rentowności ucierpiały na skutek pogorszonej sytuacji przemysłu unijnego, ponieważ niektórymi z utraconych przez nich klientów byli producenci unijni produktu objętego dochodzeniem, a także na skutek spadku konsumpcji. W związku z wyłączeniem płytek z zakresu produktów objętych postępowaniem producenci tego produktu w Unii powinni odnieść korzyści w wyniku nałożenia cel, ponieważ oczekuje się, że w przemyśle unijnym zwiększona zostanie produkcja ogniw i modułów.

- (772) Unijne podmioty działające na rynku wyższego szczebla realizowały sprzedaż na terytorium Unii, ChRL i innych państw trzecich. W okresie objętym dochodzeniem średni rozkład sprzedaży przedstawiał się następująco: około 20 % w Unii, niemal 50 % do ChRL oraz około 30 % do innych państw trzecich.
- (773) Niektóre strony należące do sektora wyższego szczebla twierdziły, że wprowadzenie środków wyrównawczych niekorzystnie wpłynęłoby na ich działalność gospodarczą, ponieważ ChRL jest ich głównym rynkiem eksportowym. Argumentowano, że cła spowodowałyby znaczne ograniczenie przywozu produktu objętego postępowaniem z ChRL do Unii, co pociągnęłoby za sobą ograniczenie przywozu polikrzemu i maszyn produkcyjnych przez ChRL z Unii. W rezultacie unijne podmioty działające na rynku wyższego szczebla w Unii musiałyby rzekomo ograniczyć swoją działalność gospodarczą i zmniejszyć zatrudnienie.
- (774) Należy zauważyć, że celem cła nie jest wyeliminowanie przywozu produktu objętego postępowaniem z Chin, lecz przywrócenie równych warunków działania. Dlatego też przywóz z Chin powinien nadal do pewnego stopnia zaopatrywać rynek unijny, z tym że po sprawiedliwych cenach. Ponadto dochodzenie wykazało, że unijne podmioty działające na rynku wyższego szczebla są obecne na całym świecie na różnych rynkach krajowych, a zatem nie są uzależnione wyłącznie od swojego wywozu do ChRL. Uzasadnione jest zatem założenie, że na światowym rynku energii fotowoltaicznej unijne podmioty działające na rynku wyższego szczebla prawdopodobnie byłyby w stanie zrównoważyć ewentualny spadek wywozu do ChRL wywozem na inne rynki, których wzrostu można oczekiwać zgodnie z ogólnodostępnymi badaniami rynku. Chiński rynek energii fotowoltaicznej już teraz doświadcza bowiem znacznej nadwyżki mocy produkcyjnych, a zatem nie ma pewności, czy unijni producenci maszyn będą w stanie sprzedać w ChRL dużo więcej maszyn produkcyjnych w perspektywie krótko- lub średnioterminowej.
- (775) Zainteresowane strony argumentowały, że większość środków produkcji w łańcuchu wartości w sektorze fotowoltaicznym pochodzi z Unii i że nałożenie ceł może zmienić tę korzystną sytuację. W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń jedna ze stron zwróciła uwagę na to, że w tym przypadku środki mogą spowodować pojawienie się innych środków, które ChRL może nałożyć na produkty unijne.
- (776) Pod tym względem oczekuje się, że nawet po wprowadzeniu ceł importerzy chińscy będą kontynuowali dostawy na rynek unijny. Ponadto różne publicznie dostępne źródła w sektorze fotowoltaicznym, takie jak opracowane przez EPIA globalne perspektywy rynkowe dla przemysłu fotowoltaicznego na lata 2013-2017, przewidują, że możliwe zmniejszenie popytu w Unii powinno być wyłącznie krótkotrwałe (w latach 2013 i 2014), ponieważ w następnych latach konsumpcja w Unii ponownie wzrośnie. Również przeciwdziałanie nieuczciwym praktykom handlowym prawdopodobnie umożliwi osiągnięcie zrównoważonego wzrostu rynku fotowoltaicznego w Unii w perspektywie średnio- i długookresowej, na czym powinny skorzystać wszystkie podmioty w Unii. Wreszcie w odniesieniu do argumentu o ewentualnych retorsjach ze strony ChRL w odpowiedzi na środki zastosowane w przedmiotowym przypadku należy przypomnieć, że ChRL, jak każdy inny członek WTO, może odwoływać się do dochodzeń w zakresie ochrony handlu tylko w uzasadnionych przypadkach i że każde takie dochodzenie musi być zgodne z rygorystycznymi zasadami WTO. Komisja monitoruje każde takie dochodzenie, aby dopilnować, że zasady WTO są respektowane. Argument ten został zatem odrzucony.
- (777) Niektóre strony kwestionowały twierdzenie, że zmniejszenie wywozu z Unii do ChRL przez podmioty działające na rynkach wyższego szczebla można byłoby zrekompensować wywozem na inne rynki, i argumentowały przy tym, że cła zmniejszą ogólnoswiatowy popyt na przedmiotowy produkt.
- (778) W tej kwestii po pierwsze należy zwrócić uwagę, że nie oczekuje się całkowitego wstrzymania przywozu z Chin wskutek nałożenia ceł. Dodatkowo informacje zgromadzone w trakcie dochodzenia nie pozwoliły na stwierdzenie jakiegokolwiek korelacji pomiędzy zmianą przywozu z ChRL na rynek unijny a wywozem z ChRL na inne rynki. Ponadto w publicznie dostępnych źródłach, takich jak opracowane przez EPIA globalne perspektywy rynkowe dla przemysłu fotowoltaicznego na lata 2013-2017, prognozuje się, że w następnych latach światowy rynek fotowoltaiczny będzie się rozwijał. W odniesieniu do chińskiego rynku fotowoltaicznego istnieją przesłanki, że krajowa konsumpcja w ChRL znacząco wzrośnie (np. jak sugeruje EPIA). Z uwagi na powyższe nie oczekuje się znaczącego spadku wywozu do ChRL przez podmioty unijne działające na rynku wyższego szczebla, wynikającego z wprowadzenia środków.
- (779) Należy też zauważyć, że zmniejszenie popytu w Unii w latach 2013-2014 może mieć negatywny wpływ na podmioty działające na rynkach wyższego szczebla. Nie można tego jednak wiązać, przynajmniej nie w większości, z cłami. Ponadto w odniesieniu do unijnych producentów maszyn dla przemysłu fotowoltaicznego wskutek istniejącej znaczącej rezerwy mocy produkcyjnych w ChRL jest mało prawdopodobne, żeby prowadzony przez nich wywóz do ChRL mógł znacznie wzrosnąć nawet w przypadku scenariusza, w którym producenci chińscy zwiększą wielkość swojej produkcji. W końcu informacje zgromadzone w trakcie dochodzenia wskazują na to, że na producentów maszyn może mieć wpływ również chiński 12. pięcioletni plan dla przemysłu fotowoltaicznego, w którym przewiduje się, że

do 2015 r. 80 % urządzeń do produkcji ogniw powinno pochodzić z ChRL. O ile zmiana ta zostanie osiągnięta w zgodzie z zasadami WTO, może ponadto ograniczyć producentom maszyn w Unii możliwość konkutowania na rynku chińskim. Dlatego powyższy argument został odrzucony.

w świetle ewentualnego ograniczenia jego sprzedaży do ChRL.

(780) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń rząd ChRL twierdził, że 12. plan pięcioletni dla przemysłu fotowoltaicznego zapewnia tylko pewne ogólne wytyczne, które nie są wiążące, gdyż nie ma przewidzianych uprawnień wykonawczych, oraz że w związku z tym plan ten nie powinien być traktowany jako oznaka, że unijni producenci maszyn będą mieli ograniczone możliwości konkutowania na rynku chińskim. Pod tym względem należy zauważyć, że w swoim 12. planie pięcioletnim rząd ChRL włączył przemysł fotowoltaiczny do sektorów strategicznych i wydał również szczegółowy plan dla sektora energii fotowoltaicznej. W planie tym rząd ChRL wyraził poparcie dla „najważniejszych przedsięwzięć” i „kluczowych przedsięwzięć” oraz zobowiązał się do „promowania wdrożenia różnych działań politycznych wspierających sektor fotowoltaiczny” i „sformułowania ogólnego przygotowania polityki wsparcia w obszarach przemysłu, finansowania, opodatkowania...”. Ponadto, ze względu na fakt, że plan ten zawiera istotne cele, które chiński przemysł ma osiągnąć w ciągu pięciu lat, plan ten ma ogromny wpływ na otoczenie biznesu, zarówno w ChRL, jak i w państwach, które prowadzą interesy z ChRL. Biorąc powyższe pod uwagę, istnieją wyraźne przesłanki, że plan ogranicza swobodę wyboru chińskich producentów ogniw oraz presję konkurencyjną unijnych producentów urządzeń produkcyjnych wywożonych na rynek chiński. Argument ten został zatem odrzucony.

(781) Jeden współpracujący producent surowców podważył perspektywę, że inne rynki zrekompensują spadek produkcji na rynku chińskim, biorąc pod uwagę dostępne w ChRL znaczne moce produkcyjne, których nie można byłoby łatwo osiągnąć w innym miejscu. Argument ten zostaje odrzucony, ponieważ nic nie wskazuje na rzekomy spadek produkcji na rynku chińskim.

(782) Jedna zainteresowana strona kwestionowała liczbę zatrudnionych w sektorze wyższego szczebla, którą podano w motywie 236 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych. Wyjaśniono, że liczba 4 200 zatrudnionych odnosi się wyłącznie do współpracujących podmiotów działających na rynkach wyższego szczebla, takich jako producenci urządzeń i dostawcy polikrzemu, a nie do całego sektora, i oparta jest na odpowiedziach udzielonych przez nich na pytania zawarte w kwestionariuszu.

(783) W świetle powyższego stwierdza się, że środki wyrównawcze nie miałyby znacznego wpływu na producentów maszyn, natomiast wpływ na dostawcę surowców może być negatywny w perspektywie krótkoterminowej

6.5. Interes podmiotów działających na rynku niższego szczebla

(784) Działalność podmiotów działających na rynku niższego szczebla zasadniczo sprowadza się do realizacji projektów, działań marketingowych i komunikacyjnych oraz instalacji fotowoltaicznych. Ze strony podmiotów działających na rynku niższego szczebla wpłynęło trzynaście odpowiedzi na kwestionariusze dotyczące tego rynku — siedem od podmiotów realizujących projekty i instalatorów, których działalność jest bezpośrednio związana z produktem podobnym (mianowicie od podmiotów realizujących projekty i instalatorów) oraz sześć od usługodawców w sektorze energii fotowoltaicznej (logistyka, transport, public relations itp.), tj. podmiotów, których działalność nie jest bezpośrednio związana z produktem objętym dochodzeniem. Odpowiedzi udzielone w kwestionariuszach obejmowały odpowiedź otrzymaną od jednego niepowiązanego importera, który — jak się okazało — kwalifikował się jako podmiot działający na rynku niższego szczebla, ponieważ jego główną działalnością jest instalacja (zob. motyw 25 powyżej).

(785) W motywie 242 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych oceniono, że ogólnie rzecz ujmując, udział działalności podmiotów działających na rynku niższego szczebla (instalatorów i podmiotów realizujących projekty) dotyczącej produktu objętego dochodzeniem w ich działalności ogółem jest zróżnicowany. W okresie objętym dochodzeniem udział ten wynosił średnio 41 %. Rentowność podmiotów współpracujących z produktem objętym dochodzeniem w tym okresie kształtowała się średnio na poziomie około 11 %. Pod względem miejsc pracy w okresie objętym dochodzeniem siedem współpracujących podmiotów działających na rynku niższego szczebla zatrudniało około 550 osób.

(786) Kilka stron kwestionowało reprezentatywność danych dotyczących podmiotów działających na rynkach niższego szczebla w odniesieniu do obrotów, rentowności i zatrudnienia, które to dane Komisja opracowała na podstawie odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, udzielone przez siedem podmiotów działających na rynkach niższego szczebla. AFASE przekazało „badanie” przeprowadzone wśród swoich członków (instalatorów), aby zobrazować, że dla większości instalatorów sektor fotowoltaiczny stanowi główne źródło dochodu. AFASE twierdziło również, że wbrew ustaleniom zawartym w motywie 242 do rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych podmioty działające na rynkach niższego szczebla, w szczególności instalatorzy, osiągnęłyby tylko jednocyfrową marżę zysku, co uniemożliwia pokrycie jakichkolwiek cel.

- (787) Jeżeli chodzi o reprezentatywność danych wykorzystanych w rozporządzeniu w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych, Komisja wykorzystwała wszystkie dane dostarczone przez te podmioty działające na rynku niższego szczebla, które wypełniły specjalny kwestionariusz, jak również informacje przedłożone przez AFASE, jak wyjaśniono w motywie 737 powyżej.
- (788) Jeżeli chodzi o argument, że działalność gospodarcza w sektorze fotowoltaicznym stanowi główne źródło dochodu dla instalatorów, w dalszej analizie odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez siedem podmiotów działających na rynku niższego szczebla (instalatorów i podmioty realizujące projekty) potwierdzono, że działalność bezpośrednio związana z produktem podobnym objętym dochodzeniem stanowiła średnio około 42 % ogółu działalności tych podmiotów, zaś ich rentowność wynosiła średnio 11 %. Jeżeli jednak wziąć pod uwagę również ich działalność (niezwiązaną bezpośrednio z produktem objętym dochodzeniem), jej ogólne znaczenie istotnie wzrasta w przypadku trzech z siedmiu podmiotów. Wskutek tego odpowiedni współczynnik wynosiłby w OD od 45 % do 100 %. Ponadto w przypadku siedmiu podmiotów (instalatorów i podmiotów realizujących projekty) rentowność działalności związanej z energią fotowoltaiczną, w tym działalności niezwiązanej bezpośrednio z produktem objętym dochodzeniem, wyniosłaby średnio 9 %. Pod względem zatrudnienia działalność związana z energią fotowoltaiczną, w tym działalność niezwiązana bezpośrednio z produktem objętym dochodzeniem odpowiadałaby ok. 660 miejscom pracy w pełnym wymiarze czasu pracy w OD w odniesieniu do siedmiu podmiotów. Poza projektami i instalacjami fotowoltaicznymi podmioty te prowadziły działalność również w zakresie instalacji elektrycznych i produkcji urządzeń elektrycznych.
- (789) Uważa się, że wszelki wpływ środków na podmioty działające na rynku niższego szczebla musi zostać wstępnie oceniony w odniesieniu do ich działalności bezpośrednio związanej z produktem objętym dochodzeniem, która to działalność w OD osiągnęła rentowność wynoszącą średnio 11 %. Nawet jeżeli wpływ ten zostanie oceniony na podstawie ogólnej działalności w sektorze fotowoltaicznym niezwiązanej bezpośrednio z produktem objętym dochodzeniem, wnioski nie zmieniają się w znacznym stopniu, ponieważ ogólnie uwzględnione różne czynniki, a mianowicie rentowność i możliwość pokrycia części cła, nie różnią się istotnie (rentowność maleje ze średnio 11 % do średnio 9 %). W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń jedna ze stron, na terenie której Komisja przeprowadziła wizytę weryfikacyjną, zakwestionowała reprezentatywność wniosku dotyczącego rentowności instalatorów i podmiotów realizujących projekty, który rzekomo byłby oparty tylko na jednej transakcji. Argument ten zostaje odrzucony, ponieważ Komisja obliczyła rentowność podmiotu działającego na rynku niższego szczebla na podstawie wszystkich danych, które podmioty działające na rynku niższego szczebla przedstawiły w swoich odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu.
- (790) W odniesieniu do badania przeprowadzonego przez AFASE wśród jego członków należy po pierwsze zauważyć, że wszystkie podmioty miały możliwość zgłoszenia się na etapie wszczęcia dochodzenia i udzielenia odpowiedzi na specjalny kwestionariusz przeznaczony dla podmiotów działających na rynku niższego szczebla, w którym to kwestionariuszu trzeba było podać informacje niezbędne dla oceny wpływu cel na te podmioty. Po drugie, tożsamość instalatorów nie została ujawniona w trakcie badania, co uniemożliwia weryfikację np. istotności i wiarygodności przekazanych danych. Po trzecie, chociaż kilka pytań zadanych w tym badaniu dotyczyło zdolności pokrycia możliwych cel przez instalatorów, w badaniu brakowało odniesienia do zysku osiągniętego przez tych instalatorów w OD, a tym samym brakowało ważnego elementu do oceny wpływu środków. Wskutek tego na podstawie przekazanych wyników badania nie można było wyciągnąć konstruktywnych wniosków.
- (791) Podniesiono argument, że środki nie są zgodne z interesem Unii, ponieważ spowodują wzrost ceny modułów, zniechęcając tym samym użytkowników końcowych/konsumentów do dokonywania instalacji. W rezultacie nastąpiłby znaczny spadek liczby zamówień składanych u operatorów działających na rynku niższego szczebla, którzy musieliby ograniczyć swoją działalność. Oceny tej dokonano na podstawie badania przeprowadzonego przez Prognos w zakresie potencjalnej utraty miejsc pracy, a przedstawionego w toku dochodzenia. W badaniu przewiduje się, że jeżeli zostaną nałożone cła, ogromna większość miejsc pracy na unijnym rynku energii fotowoltaicznej będzie zagrożona. Badanie opiera się na szacunkach EPIA, z których wynika, że w 2011 r. całkowita liczba bezpośrednich miejsc pracy na wszystkich etapach unijnego rynku energii fotowoltaicznej, uwzględniając unijnych producentów, importerów, operatorów działających na rynkach wyższego i niższego szczebla wynosi 265 000. Przyjmując za punkt wyjścia szacunek z 2011 r. dotyczący całkowitej liczby miejsc pracy bezpośrednio w sektorze energii fotowoltaicznej, w badaniu Prognos stwierdzono, że w ciągu trzech lat, w zależności od poziomu cel, utraconych zostanie do 242 000 z 265 000 miejsc pracy. W większości przypadków utrata miejsc pracy ma rzekomo dotyczyć rynku niższego szczebla, który w 2011 r. według Prognos zatrudniał około 220 000 osób.
- (792) W toku dochodzenia nie potwierdzono powyższego scenariusza i ustalono, że w 2011 r., w okresie objętym dochodzeniem i w 2012 r. istniało znacznie mniej miejsc pracy bezpośrednio na unijnym rynku energii fotowoltaicznej.
- (793) Po pierwsze, w dochodzeniu wyrażono wątpliwości co do dokładności szacunków EPIA dotyczących całkowitej liczby miejsc pracy bezpośrednio w sektorze energii fotowoltaicznej. W szczególności w trakcie wizyty weryfikacyjnej

w EPIA okazało się, że dane, na podstawie których stwierdzono istnienie 265 000 miejsc pracy, były nieprecyzyjne i nie pozwalały na wyciągnięcie takiego wniosku. Informacje uzyskane w trakcie wizyty weryfikacyjnej wskazują bowiem, że liczba miejsc pracy bezpośrednio w sektorze energii fotowoltaicznej obliczona dla 2011 r. charakteryzowałaby się marginesem błędu do 20 %. Ponadto w szacunkach uwzględniono zatrudnienie w innych państwach europejskich poza Unią Europejską oraz zatrudnienie związane z produktem cienkowarstwowym, który nie wchodzi w zakres przedmiotowego dochodzenia.

(794) Wyjaśniono, że margines błędu wynoszący 20 % całkowitej liczby miejsc pracy związanych bezpośrednio z sektorem fotowoltaicznym, oszacowanej przez Europejskie Stowarzyszenie Przemysłu Fotowoltaicznego, który można zastosować w obie strony, stał się oczywisty w trakcie wizyty weryfikacyjnej w EPIA. Wskazuje to na trudność w oszacowaniu dokładnej liczby zatrudnionych w sektorze niższego szczebla, ponieważ istnieje niewiele źródeł danych, które często są ze sobą sprzeczne.

(795) Pomimo przedstawionych wątpliwości, jeżeli nawet do analizy wpływu środków zastosowano wyjściowe szacunki, należy przedstawić następujące uwagi. Szacunki obejmują miejsca pracy w europejskim sektorze energii fotowoltaicznej w 2011 r., co wiązało się z bardzo dużą liczbą instalacji fotowoltaicznych w UE w tym roku (około 20 GW). Można racjonalnie przyjąć, że w świetle spadku liczby instalacji, które osiągnęły około 17,5 GW w okresie objętym dochodzeniem oraz 15 GW w 2012 r., odpowiednio spadła liczba miejsc pracy szczególnie na rynku niższego szczebla, ponieważ są one bezpośrednio powiązane z poziomem instalacji. W tym kontekście w ogólnodostępnej prasie specjalistycznej wskazano, że w Niemczech, będących największym rynkiem krajowym, zatrudnienie w sektorze energii fotowoltaicznej w latach 2011-2012 spadło z 128 000 do 100 000 miejsc pracy, z uwzględnieniem miejsc pracy po stronie producentów. Ponadto w dochodzeniu pojawiły się poważne wątpliwości dotyczące tego, czy podane wartości liczbowe obejmowały wyłącznie etaty w pełnym wymiarze godzin związanych jedynie z przemysłem fotowoltaicznym. Jeżeli chodzi o tę kwestię, w toku dochodzenia ujawniono, że szczególnie na rynku niższego szczebla (instalacje) działalność fotowoltaiczna stanowi zasadniczo jedynie element znacznie szerszej działalności gospodarczej, a taka podstawowa działalność gospodarcza obejmuje zwykle instalacje grzewcze lub instalacje wytwarzające energię elektryczną, instalacje wodno-kanalizacyjne itp.

(796) W świetle powyższego prawdopodobne jest, że nałożenie środków może doprowadzić do wzrostu cen produktu objętego dochodzeniem w Unii, co w perspektywie krótkoterminowej może generować mniejszą liczbę instalacji fotowoltaicznych. Negatywny wpływ na miejsca pracy w tej części rynku może nastąpić jedynie w ograniczonym stopniu, co wynika z poniższych informacji. Po pierwsze, w przypadku przynajmniej niektórych instalatorów dzia-

łalność związana z energią fotowoltaiczną stanowi jedynie część prowadzonej przez nich działalności gospodarczej, a poza tym ma charakter sezonowy. Dlatego też instalatorzy powinni być w stanie kontynuować pozostałą działalność w przypadku ograniczonego popytu na instalacje fotowoltaiczne. Ponieważ cele dotyczące energii odnawialnej i efektywności energetycznej uzgodnione na poziomie UE są prawnie wiążące dla państw członkowskich, należy oczekiwać, że ograniczony popyt na instalacje wykorzystujące energię słoneczną przełoży się na wzrost popytu na inne formy odnawialnej energii elektrycznej i efektywności energetycznej. Wielu pracowników w sektorze niższego szczebla prawdopodobnie posiada umiejętności niezbędne do korzystania ze wzrostu popytu w takich pokrewnych sektorach. Po drugie, w świetle istniejących zysków na rynku niższego szczebla (zob. motyw 785 powyżej) instalatorzy powinni być w stanie pokryć część podwyżki cen, ograniczając w ten sposób wpływ na ceny końcowe oraz na popyt na instalacje fotowoltaiczne.

(797) Niezależnie od nałożenia cel, w ogólnodostępnych prognozach dotyczących popytu na instalacje fotowoltaiczne wskazuje się na możliwe zmniejszenie popytu w 2013 r. z rocznymi instalacjami o mocy rzędu 9,8 GW-16,5 GW w 2013 r., co prawdopodobnie będzie miało negatywny wpływ na liczbę miejsc pracy na rynku niższego szczebla.

(798) Należy wreszcie zauważyć, że ewentualny wzrost cen produktów fotowoltaicznych prawdopodobnie nastąpiłby niezależnie od okoliczności, ponieważ wydaje się, że produkcja ChRL zaopatrująca rynek unijny przynosi stosunkowo duże straty, a sytuacja taka jest nie do utrzymania w dłuższej perspektywie.

(799) Jeżeli chodzi o utratę miejsc pracy, na podstawie informacji zgromadzonych w trakcie dochodzenia potwierdzono, że sektor niższego szczebla doświadczył pomiędzy 2011 r. a 2012 r. utraty miejsc pracy wskutek zmniejszenia popytu na instalacje fotowoltaiczne w UE o około 5 GW. Tej utraty miejsc pracy nie można wiązać ze środkami, ponieważ odzwierciedla ona zmiany na rynku. Ponadto w latach 2013-2014 przewiduje się dalsze zmniejszenie popytu i prawdopodobnie będzie to skutkowało dalszą utratą miejsc pracy w sektorze fotowoltaicznym. Taką zmianę popytu przewidziały również główne ośrodki badawcze przed wszczęciem dochodzenia i dlatego utraty miejsc pracy nie można przypisać wprowadzeniu środków.

(800) Przemysł unijny przedstawił badanie przeprowadzone przez konsultanta PriceWaterHouseCoopers („PWC”) na temat możliwego wpływu środków na miejsca pracy w sektorze fotowoltaicznym. Badanie PWC odnosi się do badania przeprowadzonego przez Prognos, w którym prognozowano utratę dużej liczby miejsc pracy na rynku fotowoltaicznym wynikającą z wprowadzenia środków, oraz które zostało przedstawione przez AFASE przed nałożeniem tymczasowych cel antydumpingowych; badanie to wspomniano także w motywie 791 powyżej.

W badaniu PWC skrytykowano badanie przeprowadzone przez Prognos, podkreślając fakt, że szacowana przez Prognos całkowita liczba utraconych miejsc pracy w rzeczywistości przekracza ogólną liczbę miejsc pracy istniejących w sektorze fotowoltaicznym w Unii. W odniesieniu do wpływu cel na rynek unijny PWC doszedł do wniosków odmiennych niż Prognos, przewidując pozytywny wpływ netto na miejsca pracy w UE oraz twierdząc, że korzyści przeważają nad możliwymi negatywnymi skutkami cel (np. na popyt).

- (801) AFASE twierdziło, że Komisja nie ujawniła źródła marginesu błędu wynoszącego 20 % liczby miejsc pracy bezpośrednio w sektorze energii fotowoltaicznej, obliczonego dla 2011 r. przez EPIA.
- (802) Ten margines błędu wynoszący 20 %, który można zastosować w obie strony, stał się oczywisty w trakcie wizyty weryfikacyjnej w EPIA. Wskazuje to na trudność w oszacowaniu dokładnej liczby zatrudnionych w sektorze niższego szczebla, ponieważ istnieje niewiele źródeł danych, które często są ze sobą sprzeczne.
- (803) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń niektóre strony twierdziły, że w analizie sporządzonej przez Komisję nie wspomniano o fakcie, że cła tylko przyczynią się do utraty miejsc pracy wynikającej z mniejszej liczby instalacji fotowoltaicznych po 2011 r. Argumentowano, że taka utrata miejsc pracy, w szczególności w sektorze niższego szczebla, jest ściśle związana z tym, że instalatorzy instalacji fotowoltaicznych są zależni od tych instalacji. Ponadto AFASE skrytykowało Komisję za nieodpowiednie uwzględnienie badania, które stowarzyszenie to przeprowadziło wśród swoich członków, oraz podobnego badania przeprowadzonego przez brytyjskie Stowarzyszenie na rzecz Handlu Energią Fotowoltaiczną (Solar Trade Association), w którym rzekomo przedstawiono taką zależność.
- (804) Jeśli chodzi o rzekome milczenie Komisji w sprawie wpływu cel na miejsca pracy, należy odnieść się do motywów 799 i 800 powyżej, w których uwzględniono twierdzenia dotyczące wpływu środków na zatrudnienie w sektorze fotowoltaicznym i gdzie przyznaje się, że rzeczywiście środki mogą mieć krótkotrwały wpływ na liczbę miejsc pracy w sektorze niższego szczebla.

- (805) Jeżeli chodzi o badania przeprowadzone przez AFASE i brytyjskie stowarzyszenie Solar Trade Association, w odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń przekazano informacje na temat tożsamości przedsiębiorstw uczestniczących w wywiadzie. Badania te nadal są jednak niewystarczające, gdyż na przykład niektóre odpowiedzi były niekompletne. Analiza tych badań wykazała, co następuje. W przypadku badania przeprowadzonego przez AFASE należy po pierwsze zauważyć, że większość z 50 instalatorów, którzy udzielili odpowiedzi w ramach wywiadu, zadeklarowała, że prowadzi działalność wyłącznie na rynku fotowoltaicznym. 15 z 50 instalatorów

oświadczyło, że prowadzi działalność także w innych branżach niezwiązanych z energią fotowoltaiczną, takich jak ogrzewanie, instalacje elektryczne oraz do pewnego stopnia energia wiatrowa. W przypadku badania brytyjskiego 21 z 31 brytyjskich przedsiębiorstw, które udzieliły odpowiedzi w ramach wywiadu, prowadziło również działalność niezwiązaną z energią fotowoltaiczną. Wynik ten wskazuje na to, że w odniesieniu do prawie połowy podmiotów realizujących projekty i instalatorów ustalenie zawarte w motywie 247 rozporządzenia w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych, dotyczące możliwości wykonywania innych czynności, takich jak zakładanie instalacji elektrycznych, grzewczych i wodno-kanalizacyjnych oraz innych ekologicznych instalacji energetycznych, jest prawidłowe. Przyznaje się jednak, że ta możliwość może występować w mniejszym stopniu, niż zakłada się w rozporządzeniu w sprawie tymczasowych cel antydumpingowych. Jej łagodzący wpływ na utratę miejsc pracy może zatem być mniej istotny, niż początkowo zakładano. Po drugie, niektóre podmioty zbadane przez AFASE i stowarzyszenie Solar Trade Association korzystały z produktów wytwarzanych w UE, a niektóre po wprowadzeniu przedmiotowych środków przewidują zakup produktów produkcji innej niż chińska, aby uniknąć wzrostu cen.

Tak więc oczekuje się, że zależność tych podmiotów od przywozu z Chin i wpływ środków na te podmioty zmniejszy się ze względu na możliwość dostępu do produktów wytwarzanych w Unii. Po trzecie, oszacowanie wpływu środków na działalność wszystkich badanych podmiotów nie pozwalało na wyciągnięcie jednoznacznych wniosków, ponieważ ich ocena była bardzo zróżnicowana. Niektóre przedsiębiorstwa nawet nie były w stanie ocenić takiego wpływu. Po czwarte, w badaniu przeprowadzonym w Zjednoczonym Królestwie również odpowiedzi na pytanie o liczbę projektów fotowoltaicznych, co do których istnieje ryzyko anulowania w przypadku wprowadzenia cel, wahały się od „niewiele” do „wszystkie projekty”. Niektóre podmioty nie były w stanie dokonać oszacowania. Wreszcie oba badania nie obejmowały pytania o rentowność badanych podmiotów gospodarczych, co jest ważne dla oceny ewentualnego pokrycia wzrostu cen wynikającego z wprowadzenia cła.

- (806) Kilka stron twierdziło, że ze względu na bardzo różne technologie i odmienną wiedzę fachową instalatorzy nie mogą łatwo zmienić działalności ani przestawić się na inne ekologiczne instalacje energetyczne. Dlatego po nałożeniu cel instalatorzy zbankrutowaliby. Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń argument ten podniosła jedna z zainteresowanych stron, twierdząc, że instalatorzy zainwestowali znaczne zasoby w specjalizację w zakresie energii fotowoltaicznej, np. w specjalistyczne szkolenie, co wskazywałoby na to, że są oni skoncentrowani na sektorze fotowoltaicznym i że nie będą w stanie łatwo przejść na inne rodzaje działalności.

- (807) Argument ten nie został wystarczająco uzasadniony, gdyż nie wykazano, jaką dokładnie wiedzę instalator musiałby zdobyć ani jak trudne i kosztowne jest uzyskanie takiej wiedzy. Niezależnie od tego instytucje przyznają, że instalatorzy zdobyli specyficzną wiedzę fachową na potrzeby instalacji modułów fotowoltaicznych. Rozwój tej wiedzy fachowej jest jednak względnie nowy i stanowi ona uzupełnienie podstawowej wiedzy specjalistycznej instalatorów w zakresie instalacji elektrycznych, grzewczych, wodno-kanalizacyjnych itp. Jest ona także rozwijana w odpowiedzi na nieuczciwe praktyki, a mianowicie ogromny napływ przywozu towarów subsydiowanych z ChRL. Niezależnie od specjalistycznych umiejętności pracowników instalatorów argument ten należy rozpatrywać równolegle z analizą przeprowadzoną w motywach 792–800 powyżej w odniesieniu do sytuacji w zakresie zatrudnienia w sektorze niższego szczebla, która w perspektywie krótkookresowej może ulec pogorszeniu, ale dzięki stabilnemu handlowi doprowadzi do wzrostu zatrudnienia instalatorów w perspektywie średnio- lub długookresowej. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (808) Kilka stron zakwestionowało możliwość choćby częściowego pokrycia możliwego wzrostu ceny przez podmioty działające na rynkach niższego szczebla. Argument ten nie został wystarczająco uzasadniony, co uniemożliwiło ocenę stopnia trafności tego zarzutu. Rentowność współpracujących podmiotów działających na rynku niższego szczebla bezpośrednio w powiązaniu z produktem objętym postępowaniem została oceniona średnio na około 11 %, co pozostawia danym podmiotom możliwość przynajmniej częściowego pokrycia wzrostu ceny, jeżeli jakkolwiek wzrost nastąpi. W tym kontekście przypomina się, że ogólna tendencja w zakresie cen jest zniżkowa.
- (809) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń niektóre strony ponownie wysunęły argument dotyczący poważnego ryzyka zmniejszenia popytu na produkty fotowoltaiczne w Unii w wyniku wprowadzenia środków, co zdaniem tych stron przemawia przeciwko tym środkom. Jedna ze stron twierdziła, że energia fotowoltaiczna charakteryzuje się obecnie wysoką elastycznością cenową popytu i nawet ograniczony wzrost cen produktów fotowoltaicznych skutkowałby znacznym zmniejszeniem popytu. Strona ta oszacowała, że cło wyrównawcze na poziomie 30 % może zmniejszyć popyt o 8 GW, natomiast cło wynoszące 50 % zmniejszyłoby popyt o 10 GW. W tym samym tonie AFASE wspomniało o badaniu przeprowadzonym przez analityka rynku, w którym również przewiduje się zmniejszenie popytu o maksymalnie 2 GW w 2013 r. w wyniku wprowadzenia cła w wysokości 50 %, a zatem zmniejszenie popytu o znacznie mniejszej skali.
- (810) Mimo że w trakcie dochodzenia strony przedstawiły różne scenariusze zmniejszenia popytu poza tymi, o których mowa powyżej, nie zawierały one porównywalnych wyników. Chociaż nie można wykluczyć, że cła mogą spowodować zmniejszenie popytu na instalacje fotowoltaiczne, oszacowanie takiego wpływu jest trudne ze względu na różne elementy, które wpływają na atrakcyjność instalacji fotowoltaicznych w Unii. Ponadto nawet gdyby takie zmniejszenie popytu nastąpiło w perspektywie krótkookresowej, oczekuje się, że średnio- i długoterminowe korzyści płynące z uczciwego handlu przewyższą krótkoterminowy wpływ negatywny. Wreszcie samo AFASE uznało, że ocena bezpośredniego związku między popytem a cłami będzie dostępna dopiero po wprowadzeniu tych cel. Argument ten został zatem odrzucony.
- (811) Jak wspomniano w motywie 784 powyżej, od usługodawców w sektorze fotowoltaicznym (logistyka, transport, *public relations* itd.) otrzymano sześć odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, a zatem od podmiotów, których działalność nie jest bezpośrednio związana z produktem objętym dochodzeniem. Stwierdzono, że odpowiedzi te wskazują na stosunkowo duże znaczenie działalności związanej z energią fotowoltaiczną w porównaniu z ogółem działalności podmiotów współpracujących objętych postępowaniem. Pomimo pewnych braków w odpowiedziach dane zawarte w kwestionariuszach umożliwiły ocenę, że działalność tych podmiotów związana z sektorem fotowoltaicznym jest marginalna w porównaniu z ogólnym zakresem ich działalności. W rzeczywistości działalność związana z sektorem fotowoltaicznym stanowi średnio tylko około 5 % ich łącznego obrotu i wiąże się z około 8 % ogółu zatrudnienia. Jeżeli chodzi o rentowność, wynosiła ona średnio około 7 %. Niemniej jednak należy zwrócić uwagę, że dane dotyczące rentowności nie były kompletne, ponieważ nie wszystkie podmioty przekazały informacje dotyczące tego zagadnienia. Stwierdzono zatem, że jest mało prawdopodobne, aby ewentualny wpływ środków na sytuację gospodarczą usługodawców w sektorze energii fotowoltaicznej był znaczący.
- (812) W świetle powyższego stwierdzono, że wpływ środków na podmioty działające na rynku niższego szczebla byłby w ograniczonym stopniu negatywny w perspektywie krótkoterminowej ze względu na większy spadek liczby instalacji niż w przypadku przeciwnego scenariusza nieprzewidującego cel, opracowanego przez ważne ośrodki badawcze, oraz w stopniu, w jakim cło nie może zostać pokryte przez operatorów działających na rynku niższego szczebla. Pomimo możliwego spadku popytu na instalacje fotowoltaiczne instalatorzy powinni być w stanie kontynuować pozostałą część działalności, niezależnie od tego, czy dotyczy ona innych źródeł czystej energii czy głównej działalności gospodarczej instalatorów, o której mowa powyżej. Stwierdzono, że w świetle przedstawionych danych jest mało prawdopodobne, aby ewentualny wpływ środków na sytuację gospodarczą usługodawców w sektorze energii fotowoltaicznej był znaczący.

6.6. Interes użytkowników końcowych (konsumentów)

- (813) Nie otrzymano uwag od żadnych stron bezpośrednio reprezentujących interesy użytkowników końcowych, takich jak stowarzyszenia konsumentów. W tym przypadku rozróżnia się dwa rodzaje użytkowników końcowych: konsumenci (gospodarstwa domowe) i pozostali użytkownicy końcowi (np. instytucje, inni inwestorzy). W toku dochodzenia wykazano, że jedynie około jedna czwarta istniejących w Unii instalacji fotowoltaicznych (mniejsze instalacje montowane na dachach) została zamówiona przez konsumentów. Pozostałe instalacje (znacznie większe, umieszczane na ziemi instalacje przemysłowe i komercyjne) zostały zamówione przez pozostałych użytkowników końcowych.
- (814) Niektóre strony twierdziły, że w przypadku wprowadzenia środków konsumenci odczuliby wzrost cen modułów fotowoltaicznych. Chociaż można spodziewać się pewnego wzrostu cen modułów fotowoltaicznych na rynku unijnym wskutek nałożenia ceł, wpływ na konsumentów i pozostałych użytkowników końcowych prawdopodobnie byłby jedynie ograniczony, ponieważ dochodzenie wykazało, że cena modułu stanowi do 50 % całkowitych kosztów instalacji fotowoltaicznej. W świetle marż zysku pobieranych przez podmioty realizujące projekty i instalatorów można racjonalnie przyjąć, że ewentualny wzrost ceny modułów dla konsumenta może zostać przynajmniej częściowo pokryty, a tym samym złagodzony. Na podstawie dostępnych danych wstępnie stwierdza się, że środki na proponowanym poziomie cła zostaną przynajmniej częściowo wchłonięte przez łańcuch dostaw, a zatem nie muszą doprowadzić do wzrostu cen detalicznych dla konsumentów.
- (815) Należy ponadto zauważyć, że jeżeli cła nie zostaną nałożone, konsumentom może pozostać tylko jedno źródło dostaw modułów ze względu na prawdopodobne zaniknięcie przemysłu unijnego. W takim scenariuszu chińscy producenci eksportujący mogliby jeszcze bardziej wzmocnić swoją i tak bardzo silną pozycję na rynku, co mogłoby również spowodować wzrost cen w perspektywie krótko- lub średnioterminowej ze szkodą dla konsumentów/użytkowników końcowych. W każdym przypadku, jak stwierdzono powyżej, wzrost cen prawdopodobnie nastąpiłby niezależnie od okoliczności, ponieważ produkcja ChRL przynosi straty.
- (816) Niektóre strony twierdziły, że cła spowodowałyby wzrost ceny produktu objętego dochodzeniem. W konsekwencji doszłoby do zmniejszenia popytu na instalacje fotowoltaiczne, ponieważ byłyby one zbyt kosztowne dla konsumentów i niewystarczająco atrakcyjne dla innych inwestorów.
- (817) Jak już wspomniano w motywie 752, nawet jeżeli nałożenie środków może skutkować czasowym wzrostem

cen, ogólna tendencja w zakresie cen jest zniżkowa, co potwierdziło kilka publicznych źródeł. Argument ten zostaje zatem oddalony. Chociaż trudno określić ilościowo dokładny możliwy wzrost cen wynikający ze środków oraz spowodowane tym możliwe zmniejszenie popytu, należy wspomnieć kilka elementów. Po pierwsze, produkt objęty dochodzeniem stanowi do 50 % całkowitego kosztu instalacji fotowoltaicznej i dlatego cło może zostać przynajmniej częściowo pokryte. Po drugie, konkurencja przemysłu unijnego w odniesieniu do producentów z państw trzecich już obecnych na rynku unijnym prawdopodobnie spowoduje utrzymanie się cen na niskim poziomie. Jednocześnie przemysł unijny powinien być w stanie osiągnąć lepsze wyniki finansowe dzięki korzyściom skali wynikającym z lepszego wykorzystania zakładów produkcyjnych i zmniejszeniu kosztu produkcji. Po trzecie, popyt na instalacje fotowoltaiczne jest skorelowany nie tylko z poziomami ceny produktu objętego dochodzeniem, ale też z poziomem taryf gwarantowanych. Przy obecnym niskim poziomie popytu w porównaniu z poziomem osiągniętym w 2011 r. i w OD oczekuje się, że taryfy gwarantowane nie powinny zmniejszyć się tak szybko jak w okresie badanym, co umożliwi dalsze inwestycje w projekty fotowoltaiczne. Argument ten został zatem odrzucony.

- (818) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń jedna ze stron zakwestionowała powyższy tok rozumowania. Twierdziła, że po wprowadzeniu środków nie da się utrzymać zniżkowego trendu cenowego. Strona ta przypominała, że środki te wiążą się z bardzo istotnym wzrostem kosztów, który nie może zostać w pełni zrekompensowany przez spadek kosztów lub przywóz z państw trzecich. Ponadto ponownie wysunięto argument, że przemysł unijny nie będzie w stanie poczynić nowych inwestycji w zakłady i maszyny oraz że podmioty działające na rynku niższego szczebla mogą w niewielkim stopniu pokryć wzrost cen, jeśli ich zysk wyniesie 11 %. Wreszcie nic nie wskazuje na to, że taryfy gwarantowane mogłyby zrekompensować wzrost cen.
- (819) Należy przypomnieć, że wbrew temu twierdzeniu nie oczekuje się, iż będzie można w pełni zrekompensować wzrost cen wynikający z przedmiotowych środków, ale raczej że możliwy będzie tymczasowy wzrost cen po wprowadzeniu tych środków (zob. motyw 247 rozporządzenia w sprawie tymczasowych ceł antydumpingowych). Co więcej, taki wzrost cen może wynikać z różnicy w poziomach cen między chińskimi cenami subsydiowanymi a cenami towarów produkcji innej niż chińska. Informacje zebrane podczas dochodzenia pozwalają jednak twierdzić, że ewentualny wzrost cen może zostać częściowo pokryty poprzez szereg czynników z uwagi na zysk w sektorze niższego szczebla na średnim poziomie 11 %. Ponadto w odniesieniu do twierdzenia, iż nic nie wskazuje na to, że taryfy gwarantowane mogłyby

zrekompensować wzrost cen, można racjonalnie przyjąć, że taryfy gwarantowanie zostaną z czasem skorygowane zgodnie ze zmianami cen w zakresie projektów.

woltaicznych, poziomu wsparcia względem cen energii elektrycznej (w odniesieniu do parytetu sieci). Z tego względu argument ten musiał zostać odrzucony.

(820) Jedna ze stron twierdziła, że od marca 2013 r. ceny modułów w UE wzrosły o 20 % i że od 2013 r. występują poważne braki w zapasach. Argument ten nie został uzasadniony — wręcz przeciwnie, publiczne źródła informacji potwierdzają względną stabilność cen w drugim kwartale 2013 r. Nawet jeżeli informacje te były poprawne, to odzwierciedlałyby tylko fakt, że po wprowadzeniu rejestracji przywozu w kalkulowano ryzyko nałożenia ewentualnego cła wyrównawczego. Argument ten został zatem odrzucony.

(825) Na podstawie powyższego stwierdzono, że wprowadzenie środków miałoby zasadniczo ograniczony wpływ na konsumentów i użytkowników końcowych. Powyższe stwierdza się niezależnie od znaczenia krajowych systemów wsparcia dla stymulowania popytu na energię fotowoltaiczną. Jeżeli krajowe systemy wsparcia zostaną dostosowane do wyższych cen paneli fotowoltaicznych (za pomocą wyższych taryf gwarantowanych), konsumenci mogą nie odczuć żadnych skutków.

(821) Inna strona twierdziła, że projekty fotowoltaiczne nie będą generować zwrotu dla inwestora, jeżeli spadek taryf gwarantowanych nie będzie skorelowany ze spadkiem kosztów projektu, w tym ceny modułów, ponieważ stanowią one znaczącą część kosztów danego projektu. W związku z tym twierdzono, że cła podważą rentowność wielu projektów fotowoltaicznych, ponieważ spowodują wzrost ceny.

6.7. Inne argumenty

(822) Jak wspomniano w motywie 752 powyżej, ogólna tendencja w zakresie cen produktu objętego dochodzeniem wydaje się być zniżkowa. Ponadto znaczenie taryfy gwarantowanej w odniesieniu do rynku maleje, ponieważ w kilku regionach prawdopodobnie osiągnięty zostanie parytet sieci. Na tej podstawie argument, że cena modułów fotowoltaicznych będzie miała negatywny wpływ na projekty fotowoltaiczne, w tym na ich rentowność, został odrzucony.

(826) Niektóre strony twierdziły, że przemysł unijny nie jest w stanie zapewnić dostaw ilości niezbędnych na potrzeby rynku UE, a zatem, jeżeli cła wyrównawcze zostaną nałożone, powstanie poważne ryzyko wystąpienia niedoborów w UE, co może spowodować dalszą podwyżkę cen produktu objętego postępowaniem.

(823) Jedna zainteresowana strona przekazała wewnętrzny model, aby udowodnić, że rentowność wielu projektów fotowoltaicznych będzie zagrożona, jeżeli zostaną wprowadzone cła.

(827) W toku dochodzenia ustalono, że argument ten jest bezpodstawny. Od 2009 r. przemysł unijny nie wykorzystuje w pełni swoich mocy produkcyjnych. W okresie objętym dochodzeniem wykorzystanie unijnych mocy produkcyjnych w zakresie modułów osiągnęło poziom 41 %, przy czym dostępne były dodatkowe niewykorzystane moce o wartości około 5,7 GW; wykorzystanie unijnych mocy produkcyjnych w zakresie ogniw osiągnęło poziom 63 %, przy czym dostępne były dodatkowe niewykorzystane moce o wartości około 1,2 GW. Dzięki niewykorzystanym mocom produkcyjnym przemysł unijny byłby zatem w stanie konkurować o dodatkową część rynku w perspektywie krótkoterminowej. Ponadto można racjonalnie przyjąć, że w perspektywie średnioterminowej przemysł unijny zwiększy swoje moce produkcyjne, aby móc osiągnąć lepsze korzyści skali i umożliwić dalsze obniżki cen. Ponadto na świecie istnieją również inne źródła dostaw, które są dostępne na rynku unijnym i które będą w stanie konkurować na rynku unijnym w przypadku spadku przywozu chińskich produktów. W dochodzeniu wykazano, że istniejące wolne moce produkcyjne w przypadku produkcji pozaunijnej, innej niż chińska, wyniosły w okresie objętym dochodzeniem 5,6 GW w przypadku modułów i 6 GW w przypadku ogniw. Stwierdza się zatem, że całkowite niewykorzystane moce produkcyjne UE i producentów trzecich spoza UE są wystarczające, aby w perspektywie krótkoterminowej uzupełnić braki powstałe w wyniku ewentualnego spadku

(824) Te model nie umożliwił odpowiedniego oszacowania zakresu, w jakim atrakcyjność inwestycji w instalacje fotowoltaiczne (np. zwrot z inwestycji) mogłaby zmaleć w przypadku wzrostu cen produktu objętego dochodzeniem. Niemniej jednak wykorzystane w tym modelu założenie, że każde cło zostałoby w całości przeniesione na końcowego użytkownika lub konsumenta, jest mało prawdopodobne z uwagi na istniejące marże zysków podmiotów działających na rynkach niższego szczebla. Ponadto decyzja inwestycyjna opiera się nie tylko na cenie modułów, ale zależy również od wielu innych czynników, w tym między innymi od istnienia w danym państwie ogólnych korzystnych ram dla instalacji foto-

przywozu z Chin w świetle popytu na instalacje fotowoltaiczne w UE przewidywane na 2013 r. (9,8 GW–16,5 GW) i 2014 r. (9 GW–17,1 GW) przez główne ośrodki badawcze, takie jak EPIA.

(828) Nawet przy bardziej zachowawczym założeniu w odniesieniu do unijnych mocy produkcyjnych (zob. motyw 545 powyżej), łączne niewykorzystane moce produkcyjne Unii i państw trzecich byłyby wystarczające, aby w perspektywie krótkoterminowej uzupełnić braki wynikające z ewentualnego spadku przywozu z Chin. Ponadto można racjonalnie przyjąć, że w perspektywie średnioterminowej przemysł unijny zwiększy swoje moce produkcyjne, aby móc osiągnąć korzyści skali, co z kolei umożliwiłoby dalsze obniżenie cen. Argument ten został zatem odrzucony.

(829) Niektóre strony twierdziły również, że nałożenie ceł na produkt objęty postępowaniem będzie szkodliwe dla rozwoju rynku energii fotowoltaicznej w Europie, przez co nie zostaną osiągnięte cele strategii „Europa 2020” dotyczące odnawialnych źródeł energii i redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE.

(830) Po pierwsze, cele wyznaczone na 2020 r. nie opierają się wyłącznie na energii słonecznej. Równie istotne są inne rodzaje czystej energii, takie jak: energia wiatrowa, energia z biomasy, energia wodna itp. Ponieważ w celach wyznaczonych na 2020 r. nie przewiduje się żadnych konkretnych wartości procentowych w odniesieniu do energii słonecznej, oczekuje się, że nieznacznie mniejsza liczba instalacji fotowoltaicznych nie spowoduje wzrostu ogólnych kosztów realizacji strategii „Europa 2020”. Ponadto cena paneli słonecznych stanowi jedynie jeden z wielu czynników o podstawowym znaczeniu dla rozwoju przemysłu energii fotowoltaicznej w UE. Równie ważne są: korzystne ramy prawne i finansowe na poziomie unijnym i krajowym, lepszy dostęp do finansowania projektów dotyczących energii odnawialnej oraz inwestycje w B&R. Jeżeli chodzi o finansowanie inwestycji w energię słoneczną, nałożenie ceł poprawi sytuację przemysłu unijnego i sektora energii fotowoltaicznej ogółem. W rezultacie prawdopodobnie nastąpi również zwiększenie dostępu do kapitału zarówno dla przemysłu unijnego, jak i inwestorów w sektorze energii fotowoltaicznej. Ponadto przypomina się, że celem cła nie jest wyeliminowanie przywozu z Chin, lecz przywrócenie uczciwej konkurencji. Jeżeli cena produktu objętego postępowaniem

wzrośnie, w świetle dowodów dotyczących zysków osiąganych na rynku niższego szczebla można założyć, że wzrost cen zostanie częściowo pokryty przez podmioty działające na rynku niższego szczebla. Cena modułów nie powinna zatem znacznie wzrosnąć dla użytkowników końcowych/konsumentów i możliwe jest utrzymanie przewidywanego zakresu popytu na instalacje fotowoltaiczne.

(831) Na podstawie powyższego stwierdza się, że wprowadzenie środków zasadniczo nie wywarłoby znaczącego negatywnego wpływu na inne strategie UE.

6.8. Wniosek dotyczący interesu Unii

(832) Ogólny pozytywny wpływ na przemysł unijny przeważa nad możliwymi negatywnymi skutkami dla innych podmiotów na rynku energii fotowoltaicznej, w tym dla użytkowników końcowych (konsumentów).

(833) W związku z powyższym uznaje się, na podstawie dostępnych informacji dotyczących interesu Unii, że nie ma istotnych argumentów przeciwko wprowadzeniu środków ostatecznych w odniesieniu do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z ChRL.

7. OSTATECZNE ŚRODKI WYRÓWNAWCZE

(834) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące subsydiowania, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii, należy wprowadzić ostateczne środki wyrównawcze, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi unijnemu przez przywóz subsydiowany.

7.1. Poziom usuwający szkodę

(835) Do celów określenia poziomu wspomnianych środków pod uwagę wzięto ustalone marginesy subsydiowania oraz kwotę należności celnych niezbędną do usunięcia szkody poniesionej przez producentów unijnych, jednak nie przekraczając ustalonych marginesów subsydiowania.

(836) Przy obliczaniu poziomu opłat celnych niezbędnych do usunięcia skutków subsydiowania wyrządzającego szkodę uznano, że środki powinny umożliwić przedsiębiorcom unijnym pokrycie kosztów produkcji oraz osiągnięcie ze

sprzedaży produktu podobnego w Unii takiego zysku przed opodatkowaniem, jaki byłby możliwy do osiągnięcia dla tego przemysłu w normalnych warunkach konkurencji, czyli gdyby nie istniał przywóz subsydiowany. Zgodnie z orzecznictwem Sądu taki zysk jest zyskiem osiągniętym na początku okresu badanego, tj. przed wzrostem przywozu subsydiowanego. W związku z tym docelowy zysk ustalono na poziomie 8 % na podstawie średniej ważonej zysku osiągniętego przez przemysł unijny w latach 2009 i 2010 w odniesieniu do modułów i ogniwi, jeżeli osiągnano zysk.

(837) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń w przemyśle unijnym stwierdzono, że za poziom rentowności, który przemysł unijny mógłby racjonalnie osiągnąć, gdyby nie istniał przywóz towarów subsydiowanych, powinien posłużyć poziom rentowności z 2010 r., a nie średnia marża zysku z lat 2009 i 2010. W tym względzie argumentowano, że rentowność w 2009 r. była niewystarczająca, a okoliczności w podanych dwóch latach były wyraźnie odmienne, biorąc w szczególności pod uwagę rozwój konsumpcji w 2010 r., który spowodował ograniczenie skutków subsydiowania w tym roku. W związku z tym należy zauważyć, że nie jest istotne, czy średnia marża zysku osiągniętego przez przemysł unijny była „wystarczająca” podczas określania poziomu usuwającego szkodę. Poziom usuwający szkodę powinien opierać się na zysku, który można racjonalnie osiągnąć, gdyby nie istniał przywóz towarów subsydiowanych. W swojej praktyce organy prowadzące dochodzenie zazwyczaj wychodzą z założenia, że poziom ten został osiągnięty na początku badanego okresu. Ponieważ w tym przypadku przemysł unijny odniósł straty w sprzedaży ogniwi na początku badanego okresu w 2009 r., metodyka ta była niewłaściwa i uznano, że bardziej wiarygodne będzie określenie poziomu usuwającego szkodę na podstawie średniej marży zysku z pierwszego i drugiego roku badanego okresu. W tym względzie uznano także, iż nie jest istotne, że okoliczności były inne we wskazanych dwóch latach.

(838) Kolejna strona potwierdziła, że w odniesieniu do modułów i ogniwi należy określać inne zyski docelowe, ponieważ rentowność tych typów produktów wykazywała inne trendy w badanym okresie. Pomimo przedstawienia wskaźników dla każdego typu produktu z osobna wnioski sformułowane dla każdego wskaźnika odnoszą się w całości do produktu objętego dochodzeniem. Należy również przypomnieć, że moduły i ogniwa stanowią jeden produkt, a zatem marginesy subsydiowania oraz poziom usuwający szkodę były określane na tej właśnie podstawie.

(839) Na tej podstawie obliczono cenę produktu podobnego niewyrządzającą szkody przemysłowi unijnemu. Cenę niewyrządzającą szkody otrzymano poprzez dodanie wyżej wspomnianego marginesu zysku wynoszącego 8 %

do kosztów produkcji poniesionych w okresie objętym dochodzeniem przez producentów unijnych objętych próbą.

(840) Niezbędną podwyżkę cen ustalono następnie na podstawie porównania średniej ważonej ceny importowej objętych próbą współpracujących producentów eksportujących w ChRL, ustalonej na potrzeby obliczenia podcięcia cenowego i należyte dostosowanej do kosztów przywozu i cła przywozowego, ze średnią ważoną niewyrządzającą szkody ceną produktu podobnego sprzedawanego przez producentów unijnych objętych próbą na rynku unijnym w okresie objętym dochodzeniem. Wszelkie różnice wynikające z tego porównania zostały następnie wyrażone w postaci odsetka średniej ważonej wartości importowej CIF.

(841) Jedna ze stron twierdziła, że sprzedaż producentów unijnych objętych próbą koncentruje się na rynku towarów wysokiej klasy, np. na sektorze mieszkaniowym/sektorze drobnego handlu, co pociąga za sobą wyższe taryfy gwarantowane, i zasugerowała, że cenę sprzedaży przemysłu unijnego należy zatem odpowiednio dostosować. Należy zauważyć, że argument ten nie powinien mieć decydującego znaczenia dla obliczenia marginesu szkody, ponieważ dochodzenie wykazało, że producenci unijni nie osiągnęli zysku.

7.2. Środki ostateczne

(842) W świetle powyższego oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia podstawowego należy nałożyć ostateczne cło wyrównawcze w odniesieniu do przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z ChRL na poziomie niższego z ustalonych marginesów subsydiowania i szkody, zgodnie z zasadą niższego cła. W związku z tym w niniejszym przypadku stawkę cła należy wyznaczyć na poziomie ustalonych marginesów subsydiowania.

(843) Biorąc pod uwagę wysoki poziom współpracy chińskich producentów eksportujących, cło dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” ustalono na poziomie najwyższego cła, jakie ma być nałożone na przedsiębiorstwa odpowiednio objęte próbą lub współpracujące w ramach dochodzenia. Cło dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” będzie miało zastosowanie w odniesieniu do tych przedsiębiorstw, które nie współpracowały w ramach dochodzenia.

(844) Dla wymienionych w załączniku chińskich przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą ustala się ostateczną stawkę cła na poziomie średniej ważonej stawek dla przedsiębiorstw objętych próbą.

- (845) Na podstawie powyższego stawki, zgodnie z którymi tego rodzaju cła zostaną nałożone, ustala się na następującym poziomie:

Nazwa przedsiębiorstwa	Margines subsydiowania	Margines szkody	Cło wyrównawcze
Wuxi Suntech Power Co. Ltd Suntech Power Co. Ltd Wuxi Sunshine Power Co. Ltd Luoyang Suntech Power Co. Ltd Zhenjiang Ren De New Energy Science Technology Co. Ltd Zhenjiang Rietech New Energy Science Technology Co. Ltd	4,9 %	46,3 %	4,9 %
Yingli Energy (China) Co. Ltd; Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd; Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd	6,3 %	41,8 %	6,3 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd; Trina Solar (Changzhou) Science & Technology Co. Ltd; Changzhou Youze Technology Co. Ltd; Trina Solar Energy (Shanghai) Co. Ltd; Yancheng Trina Solar Energy Technology Co. Ltd	3,5 %	48,2 %	3,5 %
JingAo Solar Co. Ltd; Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd, JA Solar Technology Yangzhou Co. Ltd; Hefei JA Solar Technology Co. Ltd, Shanghai JA Solar PV Technology Co. Ltd;	5,0 %	56,5 %	5,0 %
Jiangxi LDK Solar Hi-Tech Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Nanchang) Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Suzhou) Co. Ltd,	11,5 %	58,2 %	11,5 %
LDK Solar Hi-Tech (Hefei) Co. Ltd	11,5 %	58,2 %	11,5 %
Delsolar (Wujiang) Co. Ltd,	<i>de minimis</i>	64,9 %	0,0 %
Renesola Jiangsu Ltd Renesola Zhejiang Ltd	4,6 %	80,1 %	4,6 %
Jinko Solar Co. Ltd Jinko Solar Import and Export Co. Ltd ZHEJIANG JINKO SOLAR CO. LTD ZHEJIANG JINKO SOLAR TRADING CO. LTD	6,5 %	60,1 %	6,5 %
Przedsiębiorstwa wymienione w załączniku	6,4 %	51,1 %	6,4 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	11,5 %	80,1 %	11,5 %

- (846) Powyższe ostateczne środki wyrównawcze ustala się w postaci stawek celnych *ad valorem*.
- (847) Indywidualne stawki cła wyrównawczego określone w niniejszym rozporządzeniu zostały wyznaczone na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną w toku dochodzenia w odniesieniu do tych przedsiębiorstw. Wspomniane stawki cła (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”) mają wyłączne zastosowanie do przywozu towarów pochodzących z państwa, którego dotyczy postępowanie, i wyprodukowanych przez dane przedsiębiorstwa, tj. przez konkretne wymienione podmioty prawne. Przywożone produkty wytworzone przez inne przedsiębiorstwa, których nazwa i adres nie zostały konkretnie wymienione w art. 1, łącznie z podmiotami powiązanymi z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek i do ich produktów stosowane są stawki cła dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.
- (848) Każdy wniosek o zastosowanie indywidualnej stawki cła wyrównawczego wobec przedsiębiorstwa (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po utworzeniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) należy niezwłocznie kierować do Komisji ⁽¹⁾ wraz ze wszystkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności dotyczącymi wszelkich zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedażą na rynek krajowy i na rynki zagraniczne, wynikających np. z wyżej wspomnianej zmiany nazwy lub zmiany podmiotu zajmującego się produkcją lub sprzedażą. W stosownych przypadkach rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek celnych.
- (849) Aby zapewnić należyte egzekwowanie cła wyrównawczego, poziom cła rezydualnego powinien mieć zastosowanie nie tylko do niewspółpracujących producentów eksportujących, lecz również do tych producentów, którzy nie wywozili towarów do Unii w OD.
- (850) Wprowadza się środki umożliwiające producentom w Unii poprawę sytuacji po wyrządzającym szkodę subsydiowaniu. Jeśli wystąpi początkowe zachwianie równowagi pomiędzy ewentualną korzyścią dla producentów w Unii a kosztami dla innych podmiotów gospodarczych w Unii, ten brak równowagi mógłby zostać zrekomensowany poprzez wzrost lub ponowne rozpoczęcie produkcji w Unii. Przewidywany scenariusz wzrostu produkcji w Unii może być jednak niezgodny ze zmianami na tym niestabilnym rynku. Konsumpcja unijna w odniesieniu do modułów wzrosła w latach 2009–2011 o 264 %, a następnie spadła o 43 punkty procentowe podczas 6 miesięcy od 2011 r. do OD. Zmienność ta jest jeszcze bardziej znacząca, jeżeli wziąć pod uwagę lata 2006–2011, kiedy to konsumpcja unijna w odniesieniu do modułów wzrosła z mniej niż 1 GW do prawie 20 GW, tj. w ciągu zaledwie pięciu lat nastąpił wzrost o około 2 000 %. Oczekuje się, że zmienność ta utrzyma się, a prognozy opublikowane przez stowarzyszenia przedsiębiorców wskazują na różnice rzędu 100 % lub większe między poszczególnymi scenariuszami nawet w perspektywie średnioterminowej, tj. w latach 2014–2015.
- (851) Z tych powodów uważa się za właściwe ograniczyć czas trwania środków w takich wyjątkowych okolicznościach tylko do dwóch lat.
- (852) Okres ten powinien wystarczyć producentom w Unii na zwiększenie lub ponowne rozpoczęcie produkcji, a jednocześnie nie zagrozić znacznie sytuacji innych podmiotów gospodarczych w Unii. Uznaje się, że okres dwóch lat będzie najbardziej odpowiedni dla przeanalizowania, czy wprowadzenie środków przyczyniło się rzeczywiście do wzrostu unijnej produkcji i w związku z tym do zrównoważenia negatywnego wpływu na inne podmioty gospodarcze w Unii.
- (853) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden z producentów unijnych argumentował, że czas trwania środków ograniczony do 2 lat jest zbyt krótki, aby poprawić sytuację powstałą w wyniku poniesionej szkody. Ponadto argumentował, że okres 2 lat nie pozwoli producentom unijnym na przedstawienie planów operacyjnych za bieżący i nadchodzący rok budżetowy. W tym względzie zauważono, że czas trwania środków kończy się w grudniu 2015 r., co powinno zapewnić producentom unijnym wystarczającą ilość czasu na przedstawienie planów operacyjnych do 2015 r.
- (854) Ponadto wspomniany producent unijny nie kwestionował powodów, dla których czas trwania został ograniczony do dwóch lat, szczególnie zmienności rynku. Co więcej producent ten w wyraźny przychylny sposób odniósł się do przeprowadzenia przeglądu, jeżeli zajdzie konieczność zmiany środków w wyniku zmiany sytuacji na rynku. Ponieważ prawdopodobieństwo zmiany okoliczności na rynku w ciągu dwóch lat jest faktycznie wysokie na tak zmiennym rynku, uznaje się za właściwe ograniczyć od samego początku czas trwania środków do dwóch lat.
- (855) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń skarżący argumentował, że okres dwóch lat jest niewystarczający do dokonania inwestycji w produkcję, odnosząc się do motywu 852. Ze względu na istotną dodatkową zdolność przemysłu unijnego wzrost produkcji można zapewnić poprzez lepsze wykorzystanie istniejącej zdolności produkcyjnej, co powinno być możliwe bez dokonywania istotnych dodatkowych inwestycji.

⁽¹⁾ Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Handlu, Dyrekcja H, B-1049 Bruksela.

(856) Skarżący argumentował również, że nałożenie ostatecznych celów wyrównawczych na okres dwóch lat jest niewystarczające, aby przemysł unijny mógł poprawić swoją sytuację po wyrządzającym szkodę wcześniejszym subsydiowaniu. Nałożenie celów wyrównawczych nie może jednak koncentrować się wyłącznie na interesach przemysłu unijnego, lecz wymaga zrównoważenia możliwych korzyści dla producentów w Unii oraz kosztów ponoszonych przez podmioty gospodarcze w Unii. W związku z tym decyzja o ograniczeniu czasu trwania środków do dwóch lat pozostaje w mocy.

(857) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których planowano zalecić nałożenie ostatecznego cła wyrównawczego na przywóz modułów lub paneli fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego, pochodzących lub wysyłanych z ChRL (ujawnienie ostatecznych ustaleń). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ujawnienia ostatecznych ustaleń.

(858) Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione.

7.3. Rejestracja i moc wsteczna

(859) Jak wspomniano w powyższym motywie 7, w dniu 1 marca 2013 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 182/2013, wprowadzając nim obowiązek rejestracji przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, począwszy od dnia 6 marca 2013 r.

(860) Z dniem 6 czerwca 2013 r. rejestracja przywozu w celu ochrony przed przywozem towarów po cenach dumpingowych została zakończona na mocy rozporządzenia w sprawie tymczasowych celów antydumpingowych. Jeżeli chodzi o niniejsze dochodzenie antysubsydyjne oraz w świetle powyższych ustaleń, należy również znieść rejestrację przywozu do celów dochodzenia antysubsydyjnego zgodnie z art. 24 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

(861) Jeżeli chodzi o możliwe stosowanie środków wyrównawczych z mocą wsteczną, trzeba poddać ocenie kryteria

określone w art. 16 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z tym artykułem ostateczne cło wyrównawcze może być nałożone na produkty, które dopuszczono do konsumpcji nie później niż 90 dni przed terminem zastosowania środków tymczasowych, lecz nie przed wszczęciem dochodzenia.

(862) W tym przypadku nie zastosowano żadnych tymczasowych środków wyrównawczych. W związku z tym postanawia się, że ostateczne cło wyrównawcze nie jest nałożone z mocą wsteczną.

8. FORMA ŚRODKÓW

(863) Po przyjęciu tymczasowych środków antydumpingowych w równoległym dochodzeniu antydumpingowym ⁽¹⁾ grupa współpracujących producentów eksportujących, w tym ich spółek powiązanych w ChRL i Unii Europejskiej, wraz Chińską Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych („CCCME”), złożyła wspólne zobowiązanie cenowe, zgodnie z art. 8 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ⁽²⁾. Złożone zobowiązanie zostało również poparte przez władze chińskie. Komisja zbadała tę ofertę zobowiązania i przyjęła je decyzją Komisji 2013/432/UE ⁽³⁾.

(864) Po wydaniu decyzji 2013/423/UE producenci eksportujący wraz z CCCME złożyli zawiadomienie mające na celu zmianę ich pierwotnego zobowiązania. Zwrócili się o zmianę zobowiązania w celu uwzględnienia wyłączenia płytek z zakresu definicji produktu opisanej w motywach 46 i 99. Ponadto kilku kolejnych eksporterów zwróciło się, z zachowaniem terminu określonego w art. 8 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, z wnioskiem o objęcie ich wspomnianym zobowiązaniem.

(865) Ta sama grupa producentów eksportujących, łącznie z CCCME, wystąpiła z wnioskiem, z zachowaniem terminu określonego w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ⁽⁴⁾, o zatwierdzenie przez Komisję warunków wspomnianego zobowiązania w celu wyeliminowania wszelkich szkodliwych skutków przywozu towarów subsydiowanych. Komisja przyjęła tę ofertę w odniesieniu do celów ostatecznych decyzją wykonawczą 2013/707/UE,

⁽¹⁾ Rozporządzenie (UE) nr 513/2013.

⁽²⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009; s. 51.

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2013/423/UE z dnia 2 sierpnia 2013 r. przyjmująca zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 209 z 3.8.2013, s. 26).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r.; Dz.U. L 188, z 18.7.2009, s. 93.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów lub paneli fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego (ogniwa o grubości nieprzekraczającej 400 mikrometrów), objętych obecnie kodami CN ex 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 oraz ex 8541 40 90 (kody TARIC 8501 31 00 81, 8501 31 00 89, 8501 32 00 41, 8501 32 00 49, 8501 33 00 61, 8501 33 00 69, 8501 34 00 41, 8501 34 00 49, 8501 61 20 41, 8501 61 20 49, 8501 61 80 41, 8501 61 80 49, 8501 62 00 61, 8501 62 00 69, 8501 63 00 41, 8501 63 00 49, 8501 64 00 41, 8501 64 00 49, 8541 40 90 21, 8541 40 90 29, 8541 40 90 31 oraz 8541 40 90 39), pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, chyba że stanowią one produkt przewożony w tranzycie w rozumieniu art. V GATT.

Z definicji produktu objętego postępowaniem wyklucza się następujące rodzaje produktów:

- przenośne ładowarki solarne składające się z mniej niż sześciu ogniw, dostarczające energię elektryczną do urządzeń lub ładujące akumulatory;
- cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne;
- produkty fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego trwale wbudowane do urządzeń elektrycznych spełniających inną funkcję niż wytwarzanie energii elektrycznej i wykorzystujących energię elektryczną wytwarzaną przez wbudowane ogniwo lub ogniwa fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego;
- moduły lub panele o napięciu wyjściowym nieprzekraczającym 50 V prądu stałego oraz mocy wyjściowej nieprzekraczającej 50 W, wyłącznie jako urządzenia do bezpośredniego ładowania akumulatorów w systemach o tej samej charakterystyce napięcia i mocy.

2. Stawka ostatecznego cła wyrównawczego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii przed ocenieniem jest następująca dla wyrobów opisanych w ust. 1 i wyprodukowanych przez poniższe przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Stawka celna	Dodatkowy kod TARIC
Wuxi Suntech Power Co. Ltd; Suntech Power Co. Ltd; Wuxi Sunshine Power Co. Ltd; Luoyang Suntech Power Co. Ltd; Zhenjiang Ren De New Energy Science Technology Co. Ltd; Zhenjiang Rietech New Energy Science Technology Co. Ltd,	4,9 %	B796
Yingli Energy (China) Co. Ltd; Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd; Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd	6,3 %	B797
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd; Trina Solar (Changzhou) Science & Technology Co. Ltd; Changzhou Youze Technology Co. Ltd; Trina Solar Energy (Shanghai) Co. Ltd; Yancheng Trina Solar Energy Technology Co. Ltd	3,5 %	B791

Przedsiębiorstwo	Stawka celna	Dodatkowy kod TARIC
JingAo Solar Co. Ltd; Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd, JA Solar Technology Yangzhou Co. Ltd; Hefei JA Solar Technology Co. Ltd, Shanghai JA Solar PV Technology Co. Ltd	5,0 %	B794
Jiangxi LDK Solar Hi-Tech Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Nanchang) Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Suzhou) Co. Ltd,	11,5 %	B793
LDK Solar Hi-Tech (Hefei) Co. Ltd	11,5 %	B927
Delsolar (Wujiang) Ltd	0 %	B792
Renesola Jiangsu Ltd Renesola Zhejiang Ltd	4,6 %	B921
Jinko Solar Co. Ltd Jinko Solar Import and Export Co. Ltd ZHEJIANG JINKO SOLAR CO. LTD ZHEJIANG JINKO SOLAR TRADING CO. LTD	6,5 %	B845
Przedsiębiorstwa wymienione w załączniku	6,4 %	
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	11,5 %	B999 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Przedsiębiorstwa wymienione w załączniku II do równoległego rozporządzenia wykonawczego Rady w sprawie cel antydumpingowych (UE) nr 1238/2013 (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego) objęte są dodatkowym kodem TARIC tam określonym.

3. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

1. Przywóz produktów zgłoszonych do dopuszczenia do swobodnego obrotu i objętych obecnie kodem CN ex 8541 40 90 (kody TARIC 8541 40 90 21, 8541 40 90 29, 8541 40 90 31 i 8541 40 90 39), które są fakturowane przez przedsiębiorstwa, od których Komisja przyjęła zobowiązania i których nazwy są wymienione w załączniku do decyzji wykonawczej 2013/707/UE, jest zwolniony z cła antysubsydyjnego nałożonego art. 1, pod warunkiem że:

- przedsiębiorstwo wymienione w załączniku do decyzji wykonawczej 2013/707/UE bezpośrednio wytworzyło, wysłało i zafakturowało określone powyżej produkty lub dokonało tego za pośrednictwem swojego przedsiębiorstwa powiązanego również wymienionego w załączniku do decyzji wykonawczej 2013/707/UE dla ich powiązanych przedsiębiorstw w Unii działających jako importerzy oraz odpowiedzialnych za dopuszczenie do swobodnego obrotu w Unii lub dla pierwszego niezależnego klienta działającego jako importer oraz odpowiedzialnego za dopuszczenie do swobodnego obrotu w Unii;
- takiemu przywozowi towarzyszy faktura w ramach zobowiązania, która jest fakturą handlową, zawierającą co najmniej informacje i oświadczenie przewidziane w załączniku 2 do niniejszego rozporządzenia;
- takiemu przywozowi towarzyszy świadectwo dotyczące zobowiązania eksportowego zgodnie z załącznikiem 3 do niniejszego rozporządzenia; oraz
- towary zgłoszone i przedstawione organom celnym odpowiadają dokładnie opisowi na fakturze w ramach zobowiązania.

2. Dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu:

- a) zawsze, gdy w odniesieniu do przywozu określonego w ust. 1 zostanie ustalone, że nie jest spełniony co najmniej jeden warunek wymieniony w tym ustępie; lub
- b) gdy Komisja wycofa swoją zgodę na zobowiązanie, zgodnie z art. 13 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 597/2009, rozporządzeniem lub decyzją, które(-a) odnosi się do konkretnych transakcji, oraz gdy Komisja stwierdzi, że odpowiednie faktury w ramach zobowiązania są nieważne.

Artykuł 3

Przedsiębiorstwa, od których Komisja przyjęła zobowiązania i których nazwy są wymienione w załączniku do decyzji wykonawczej 2013/707/EU oraz objęte pewnymi warunkami wyszczególnionymi w tej decyzji, również wystawiają fakturę za transakcje, które nie są zwolnione z ceł antysubsydyjnych.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli 2 grudnia 2013 r.

Wspomniana faktura jest fakturą handlową zawierającą co najmniej elementy przewidziane w załączniku 4 do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Zaprzestaje się rejestracji przywozu wynikającej z rozporządzenia (UE) nr 182/2013 poddającego rejestracji przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniów i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wygasa w dniu 7 grudnia 2015 r.

W imieniu Rady

Przewodniczący

E. GUSTAS

ZAŁĄCZNIK 1

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Anhui Schutten Solar Energy Co. Ltd Quanjiao Jingkun Trade Co. Ltd	B801
Anji DaSol Solar Energy Science & Technology Co. Ltd	B802
Canadian Solar Manufacturing (Changshu) Inc. Canadian Solar Manufacturing (Luoyang) Inc. CSI Cells Co. Ltd CSI Solar Power (China) Inc.	B805
Changzhou Shangyou Lianyi Electronic Co. Ltd	B807
CHINALAND SOLAR ENERGY CO. LTD	B808
CEEG Nanjing Renewable Energy Co. Ltd CEEG (Shanghai) Solar Science Technology Co. Ltd China Sunergy (Nanjing) Co. Ltd China Sunergy (Shanghai) Co. Ltd China Sunergy (Yangzhou) Co. Ltd	B809
Chint Solar (Zhejiang) Co. Ltd	B810
ChangZhou EGing Photovoltaic Technology Co. Ltd	B811
ANHUI RINENG ZHONGTIAN SEMICONDUCTOR DEVELOPMENT CO. LTD. CIXI CITY RIXING ELECTRONICS CO. LTD. HUOSHAN KEBO ENERGY & TECHNOLOGY CO. LTD.	B812
CNPV Dongying Solar Power Co. Ltd	B813
CSG PVtech Co. Ltd	B814
DCWATT POWER Co. Ltd	B815
Dongfang Electric (Yixing) MAGI Solar Power Technology Co. Ltd	B816
EOPLLY New Energy Technology Co. Ltd SHANGHAI EBEST SOLAR ENERGY TECHNOLOGY CO. LTD JIANGSU EOPLLY IMPORT & EXPORT CO. LTD	B817
Era Solar Co. Ltd	B818
ET Energy Co. Ltd ET Solar Industry Limited	B819
GD Solar Co. Ltd	B820
Guodian Jintech Solar Energy Co. Ltd	B822
Hangzhou Bluesun New Material Co. Ltd	B824
Hangzhou Zhejiang University Sunny Energy Science and Technology Co. Ltd Zhejiang Jinbest Energy Science and Technology Co. Ltd	B825
Hanwha SolarOne Co. Ltd	B929
Hanwha SolarOne (Qidong) Co. Ltd	B826
Hengdian Group DMEGC Magnetism Co. Ltd	B827

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
HENGJI PV-TECH ENERGY CO. LTD.	B828
Himin Clean Energy Holdings Co. Ltd	B829
Jetion Solar (China) Co. Ltd Junfeng Solar (Jiangsu) Co. Ltd Jetion Solar (Jiangyin) Co. Ltd	B830
Jiangsu Green Power PV Co. Ltd	B831
Jiangsu Hosun Solar Power Co. Ltd	B832
Jiangsu Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd	B833
Jiangsu Runda PV Co. Ltd	B834
Jiangsu Sainty Machinery Imp. And Exp. Corp. Ltd Jiangsu Sainty Photovoltaic Systems Co. Ltd	B835
Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd	B836
Changzhou Shunfeng Photovoltaic Materials Co. Ltd Jiangsu Shunfeng Photovoltaic Electronic Power Co. Ltd Jiangsu Shunfeng Photovoltaic Technology Co. Ltd	B837
Jiangsu Sinski PV Co. Ltd	B838
Jiangsu Sunlink PV Technology Co. Ltd	B839
Jiangsu Zhongchao Solar Technology Co. Ltd	B840
Jiangxi Risun Solar Energy Co. Ltd	B841
Jiangyin Hareon Power Co. Ltd Taicang Hareon Solar Co. Ltd Hareon Solar Technology Co. Ltd Hefei Hareon Solar Technology Co. Ltd Jiangyin Xinhui Solar Energy Co. Ltd Altusvia Energy (Taicang) Co, Ltd	B842
Jinggong P-D Shaoxing Solar Energy Tech Co. Ltd	B844
Jinzhou Yangguang Energy Co. Ltd Jinzhou Huachang Photovoltaic Technology Co. Ltd Jinzhou Jinmao Photovoltaic Technology Co. Ltd Jinzhou Rixin Silicon Materials Co. Ltd Jinzhou Youhua Silicon Materials Co. Ltd	B795
Juli New Energy Co. Ltd	B846
Jumao Photonic (Xiamen) Co. Ltd	B847
Kinve Solar Power Co. Ltd (Maanshan)	B849
GCL SOLAR POWER (SUZHOU) LIMITED GCL-Poly Solar Power System Integration (Taicang) Co. Ltd GCL Solar System (Suzhou) Limited GCL-Poly (Suzhou) Energy Limited Jiangsu GCL Silicon Material Technology Development Co. Ltd Jiangsu Zhongneng Polysilicon Technology Development Co. Ltd Konca Solar Cell Co. Ltd Suzhou GCL Photovoltaic Technology Co. Ltd	B850

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Lightway Green New Energy Co. Ltd Lightway Green New Energy (Zhuozhou) Co. Ltd	B851
Motech (Suzhou) Renewable Energy Co. Ltd	B852
Nanjing Daqo New Energy Co. Ltd	B853
LEVO SOLAR TECHNOLOGY CO. LTD NICE SUN PV CO. LTD	B854
Ningbo Jinshi Solar Electrical Science & Technology Co. Ltd	B857
Ningbo Komaes Solar Technology Co. Ltd	B858
Ningbo Osda Solar Co. Ltd	B859
Ningbo Qixin Solar Electrical Appliance Co. Ltd	B860
Ningbo South New Energy Technology Co. Ltd	B861
Ningbo Sunbe Electric Ind Co. Ltd	B862
Ningbo Ulica Solar Science & Technology Co. Ltd	B863
Perfectenergy (Shanghai) Co. Ltd	B864
Perlight Solar Co. Ltd	B865
Phono Solar Technology Co. Ltd Sumec Hardware & Tools Co. Ltd	B866
RISEN ENERGY CO. LTD	B868
SHANDONG LINUO PHOTOVOLTAIC HI-TECH CO. LTD	B869
SHANGHAI ALEX NEW ENERGY CO. LTD SHANGHAI ALEX SOLAR ENERGY SCIENCE & TECHNOLOGY CO. LTD	B870
BYD (Shangluo) Industrial Co. Ltd Shanghai BYD Co. Ltd	B871
Shanghai Chaori International Trading Co. Ltd Shanghai Chaori Solar Energy Science & Technology Co. Ltd	B872
Propsolar (Zhejiang) New Energy Technology Co. Ltd Shanghai Propsolar New Energy Co. Ltd	B873
Lianyungang Shenzhou New Energy Co. Ltd Shanghai Shenzhou New Energy Development Co. Ltd SHANGHAI SOLAR ENERGY S&T CO. LTD	B875
Jiangsu ST-Solar Co. Ltd Shanghai ST-Solar Co. Ltd	B876
Shanghai Topsolar Green Energy Co. Ltd	B877
Shenzhen Sacred Industry Co. Ltd	B878
Leshan Topray Cell Co. Ltd Shanxi Topray Solar Co. Ltd Shenzhen Topray Solar Co. Ltd	B880
Shanghai Sopray New Energy Co. Ltd Sopray Energy Co. Ltd	B881

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Ningbo Sun Earth Solar Energy Co. Ltd NINGBO SUN EARTH SOLAR POWER CO. LTD. SUN EARTH SOLAR POWER CO. LTD.	B882
TDG Holding Co. Ltd	B884
Tianwei New Energy (Chengdu) PV Module Co. Ltd Tianwei New Energy Holdings Co. Ltd Tianwei New Energy (Yangzhou) Co. Ltd	B885
Wenzhou Jingri Electrical and Mechanical Co. Ltd	B886
Winsun New Energy Co. Ltd	B887
Wuhu Zhongfu PV Co. Ltd	B889
Wuxi Saijing Solar Co. Ltd	B890
Wuxi Solar Innova PV Co. Ltd	B892
Wuxi Machinery & Equipment Import & Export Co. Ltd Wuxi Taichang Electronic Co. Ltd Wuxi Taichen Machinery & Equipment Co. Ltd	B893
Shanghai Huanghe Fengjia Photovoltaic Technology Co. Ltd State-run Huanghe Machine-Building Factory Import and Export Corporation Xi'an Huanghe Photovoltaic Technology Co. Ltd	B896
Wuxi LONGi Silicon Materials Co. Ltd Xi'an LONGi Silicon Materials Corp.	B897
Years Solar Co. Ltd	B898
Yuhuan BLD Solar Technology Co. Ltd Zhejiang BLD Solar Technology Co. Ltd	B899
Yuhuan Sinosola Science & Technology Co. Ltd	B900
Yunnan Tianda Photovoltaic Co. Ltd	B901
Zhangjiagang City SEG PV Co. Ltd	B902
Zhejiang Global Photovoltaic Technology Co. Ltd	B904
Zhejiang Heda Solar Technology Co. Ltd	B905
Zhejiang Jiutai New Energy Co. Ltd Zhejiang Topoint Photovoltaic Co. Ltd	B906
Zhejiang Kingdom Solar Energy Technic Co. Ltd	B907
Zhejiang Koly Energy Co. Ltd	B908
Zhejiang Longbai Photovoltaic Tech Co. Ltd	B909
Zhejiang Mega Solar Energy Co. Ltd Zhejiang Fortune Photovoltaic Co. Ltd	B910
Zhejiang Shuqimeng Photovoltaic Technology Co. Ltd	B911
Zhejiang Shinew Photoeletronic Technology Co. Ltd	B912

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Zhejiang SOCO Technology Co. Ltd	B913
Zhejiang Sunflower Light Energy Science & Technology Limited Liability Company Zhejiang Yauchong Light Energy Science & Technology Co. Ltd	B914
Zhejiang Tianming Solar Technology Co. Ltd	B916
Zhejiang Trunsun Solar Co. Ltd Zhejiang Beyondsun PV Co. Ltd	B917
Zhejiang Wanxiang Solar Co. Ltd WANXIANG IMPORT & EXPORT CO LTD	B918
Zhejiang Xiongtai Photovoltaic Technology Co. Ltd	B919
ZHEJIANG YUANZHONG SOLAR CO. LTD	B920
Zhongli Talesun Solar Co. Ltd	B922
ZNSHINE PV-TECH CO. LTD	B923
Zytech Engineering Technology Co. Ltd	B924

ZAŁĄCZNIK 2

Na fakturze handlowej towarzyszącej sprzedaży przez dane przedsiębiorstwo do Unii Europejskiej towarów objętych zobowiązaniem podane są następujące informacje:

1. Nagłówek „FAKTURA HANDLOWA TOWARZYSZĄCA TOWAROM, KTÓRE SĄ OBJĘTE ZOBOWIĄZANIEM”.
2. Nazwa przedsiębiorstwa wystawiającego fakturę handlową.
3. Numer faktury handlowej.
4. Data wystawienia faktury handlowej.
5. Dodatkowy kod TARIC, w ramach którego towary wskazane na fakturze mają być poddane odprawie celnej na granicy Unii Europejskiej.
6. Opis towarów sporządzony w zrozumiałym języku oraz:
 - numer kodu produktu (PCN);
 - specyfikacje techniczne PCN;
 - numer kodu produktu w przedsiębiorstwie (CPC);
 - kod CN;
 - ilość (podana w jednostkach wyrażonych w watach).
7. Opis warunków sprzedaży, w tym:
 - cena jednostkowa (waty);
 - obowiązujące warunki płatności;
 - obowiązujące warunki dostawy;
 - całkowite zniżki i rabaty.
8. Nazwa przedsiębiorstwa działającego jako importer, na które faktura jest wystawiona bezpośrednio przez przedsiębiorstwo.
9. Nazwisko pracownika w przedsiębiorstwie, który wystawił fakturę handlową oraz podpisane przez niego oświadczenie następującej treści:

„Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że sprzedaż towarów, których dotyczy niniejsza faktura, przeznaczonych do bezpośredniego wywozu do Unii Europejskiej, jest dokonywana w ramach i na warunkach zobowiązania złożonego przez [PRZEDSIĘBIORSTWO] i przyjętego przez Komisję Europejską na mocy decyzji wykonawczej 2013/707/UE. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”.

ZAŁĄCZNIK 3

ŚWIADECTWO DOTYCZĄCE ZOBOWIĄZANIA EKSPORTOWEGO

Na świadectwie dotyczącym zobowiązania eksportowego wydawanym przez CCCME dla każdej faktury handlowej towarzyszącej sprzedaży przez dane przedsiębiorstwo do Unii Europejskiej towarów objętych zobowiązaniem podane są następujące informacje:

1. Nazwa, adres, numer telefonu i faksu chińskiej Izby Gospodarczej ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych (CCCME).
2. Nazwa przedsiębiorstwa wymienionego w załączniku do decyzji wykonawczej Komisji 2013/707/UE wystawiającego fakturę handlową.
3. Numer faktury handlowej.
4. Data wystawienia faktury handlowej.
5. Dodatkowy kod TARIC, pod którym towary na fakturze mają być odprawione celnie na granicy Unii Europejskiej.
6. Dokładny opis towarów zawierający:
 - numer kodu produktu (PCN);
 - specyfikację techniczną towarów, numer kodu produktu w przedsiębiorstwie (CPC) (jeżeli ma zastosowanie);
 - kod CN.
7. Dokładna ilość w jednostkach wyrażonych w watach.
8. Numer i data wygaśnięcia (trzy miesiące po wydaniu) świadectwa.
9. Nazwisko pracownika CCCME, który wystawił świadectwo, oraz podpisane przez niego oświadczenie następującej treści:

„Ja, niżej podpisany, zaświadczam, iż to świadectwo jest wydane w celu bezpośredniego wywozu do Unii Europejskiej towarów wskazanych na fakturze handlowej towarzyszącej sprzedaży objętej zobowiązaniem oraz że świadectwo jest wydane w ramach i na warunkach zobowiązania złożonego przez [PRZEDSIĘBIORSTWO] oraz przyjętego przez Komisję Europejską na mocy decyzji wykonawczej 2013/707/UE. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszym świadectwie są kompletne i zgodne z prawdą oraz że ilość objęta świadectwem nie przekracza progu zobowiązania”.
10. Data.
11. Podpis i pieczęć CCCME.

ZAŁĄCZNIK 4

Na fakturze handlowej towarzyszącej sprzedaży przez dane przedsiębiorstwo do Unii Europejskiej towarów objętych cłem antydumpingowym podane są następujące informacje:

1. Nagłówek „FAKTURA HANDLOWA TOWARZYSZĄCA TOWAROM OBJĘTYM CŁEM ANTYDUMPINGOWYM I WYRÓWNAWCZYM”.
 2. Nazwa przedsiębiorstwa wystawiającego fakturę handlową.
 3. Numer faktury handlowej.
 4. Data wystawienia faktury handlowej.
 5. Dodatkowy kod TARIC, w ramach którego towary wskazane na fakturze mają być poddane odprawie celnej na granicy Unii Europejskiej.
 6. Opis towarów sporządzony w zrozumiałym języku oraz:
 - numer kodu produktu (PCN);
 - specyfikacje techniczne PCN;
 - numer kodu produktu w przedsiębiorstwie (CPC);
 - kod CN;
 - ilość (podana w jednostkach wyrażonych w watach).
 7. Opis warunków sprzedaży, w tym:
 - cena jednostkowa (waty);
 - obowiązujące warunki płatności;
 - obowiązujące warunki dostawy;
 - całkowite zniżki i rabaty.
 8. Nazwisko i podpis pracownika przedsiębiorstwa, które wystawiło fakturę handlową.
-

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 4 grudnia 2013 r.

potwierdzająca przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych

(2013/707/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („Traktat”),

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ („podstawowe rozporządzenie antydumpingowe”), w szczególności jego art. 8 i 9,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽²⁾ („podstawowe rozporządzenie antysubsydyjne”), w szczególności jego art. 13 i 15,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Środki tymczasowe

- (1) Komisja Europejska („Komisja”) nałożyła rozporządzeniem (UE) nr 513/2013 ⁽³⁾ tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz do Unii modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”).
- (2) Decyzją 2013/423/UE ⁽⁴⁾ Komisja przyjęła zobowiązanie cenowe („zobowiązanie”) złożone przez grupę współpracujących producentów eksportujących wraz z Chińską

Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych (Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products — CCCME) w odniesieniu do cel tymczasowych. Rozporządzeniem (UE) nr 748/2013 ⁽⁵⁾ Komisja zmieniła rozporządzenie (UE) nr 513/2013 w celu wprowadzenia koniecznych zmian technicznych w związku z przyjęciem zobowiązania.

- (3) W dniu 8 listopada 2012 r. Komisja wszczęła postępowanie antysubsydyjne w odniesieniu do przywozu do Unii modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej ⁽⁶⁾.

2. Dalsze postępowanie

- (4) Po przyjęciu tymczasowych środków antydumpingowych Komisja kontynuowała dochodzenie dotyczące dumpingu, szkody i interesu Unii, jak również równoległe postępowanie antysubsydyjne. Płytki wyłączono z zakresu obydwu postępowań, a tym samym — z zakresu środków ostatecznych.
- (5) W dochodzeniu antydumpingowym potwierdzono wstępne ustalenia dotyczące dumpingu wyrządzającego szkodę. Ostateczne ustalenia dochodzenia określono w rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1238/2013 ⁽⁷⁾ nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz do Unii modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej.
- (6) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1239/2013 ⁽⁸⁾ Rada wprowadziła również ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.

⁽³⁾ Dz.U. L 152 z 5.6.2013, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 209 z 3.8.2013, s. 26

⁽⁵⁾ Dz.U. L 209 z 3.8.2013, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 340 z 8.11.2012, s. 13.

⁽⁷⁾ Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽⁸⁾ Zob. s. 66 niniejszego Dziennika Urzędowego.

B. ZMIENIONE ZOBOWIĄZANIE**1. Zmieniona propozycja zobowiązania**

- (7) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń w ramach postępowania antydumpingowego i antysubsydyjnego producenci eksportujący wraz z CCCME złożyli zawiadomienie w celu dokonania zmiany swojej pierwotnej oferty zobowiązania.
- (8) Producenci eksportujący wraz z CCCME złożyli wniosek, w terminie określonym w art. 13 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, o przyjęcie przez Komisję warunków zobowiązania w celu wyeliminowania szkodliwych skutków także w odniesieniu do przywozu towarów subsydiowanych.
- (9) Ponadto szereg dodatkowych producentów eksportujących, w terminie przewidzianym w art. 8 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, złożyło wniosek o udział w zobowiązaniu.
- (10) CCCME oraz producenci eksportujący wnieśli również o dokonanie przeglądu zobowiązania, aby uwzględnić wyłączenie płytek z zakresu dochodzenia.

2. Uwagi zainteresowanych stron

- (11) Zainteresowanym stronom przedstawiono zmienioną propozycję zobowiązania. Poniżej Komisja odnosi się do głównych uwag przedstawionych przez zainteresowane strony po otrzymaniu propozycji zobowiązania.

2.1. Dostęp do informacji poufnych

- (12) Szereg stron zwróciło się z wnioskiem o udzielenie dostępu do informacji na temat minimalnych cen przywozu, rocznego poziomu lub ogólnie różnych warunków zobowiązania. Jedna ze stron złożyła skargę, że nie poinformowano jej odpowiednio wcześniej o pierwotnej propozycji zobowiązania. Komisja zauważa, że jawna wersja pierwotnej propozycji zobowiązania była włączona do akt udostępniionych do wglądu dla zainteresowanych stron bezpośrednio po jej otrzymaniu, jak przewidziano w art. 8 ust. 4 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.
- (13) Minimalne ceny przywozu i poziom roczny są objęte tajemnicą zawodową na mocy art. 339 Traktatu i są poufne zgodnie z art. 19 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 29 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. W związku z tym, zgodnie z

praktyką Komisji, informacje te nie są ujawniane osobom trzecim. W niniejszej sprawie, na wniosek stron, Komisja zwróciła się do CCCME z zapytaniem, czy możliwe byłoby ujawnienie dalszych informacji na temat minimalnych cen przywozu i rocznego poziomu. CCCME zgodziła się na ujawnienie przybliżonej wartości minimalnej ceny przywozu (określonej jako cena poniżej pewnej wartości). Zainteresowane strony mogły sprawdzić te informacje w aktach nieobjętych klauzulą poufności. Komisja stwierdza, że w tej szczególnej sprawie w przypadku tych informacji zachowano równowagę między wymogami dotyczącymi poufności a prawem do obrony.

- (14) Komisja rozpatrzyła także wnioski dotyczące różnych warunków zobowiązania. Doszła do wniosku, że poprzez ujawnienie żądanych informacji zwiększy ona ryzyko manipulowania cenami oraz spekulacji na rynku paneli słonecznych. Aby nie dopuścić do nienależytego zakłócenia funkcjonowania rynku paneli słonecznych, Komisja stwierdza, że wymaganych informacji nie należy udostępniać nabywcom i konkurentom z przedsiębiorstw, które przedstawiły zobowiązanie. Spostrzeżenia te dotyczą zarówno minimalnej ceny przywozu, jak i rocznego poziomu, których to informacji nie należy ujawniać w sposób bardziej szczegółowy.

2.2. Okres przejściowy

- (15) Jedna z zainteresowanych stron zwróciła się do Komisji z wnioskiem o wyznaczenie okresu przejściowego (i zwolnienia z ceł antydumpingowych) w przypadku, jeśli towary zamówiono przed wejściem w życie zobowiązania, lecz przedstawiono je do odprawy celnej po tej dacie, nie przedstawiając faktury w ramach zobowiązania. Aby towary przedstawione do odprawy celnej mogły być zwolnione z cła antydumpingowego, muszą one spełniać warunki określone w rozporządzeniu (UE) nr 748/2013. Dlatego też argument ten należy odrzucić.

3. Ocena zmienionej propozycji zobowiązania

- (16) Komisja dokonała oceny zmienionej propozycji zobowiązania. Po pierwsze, zauważyła, że konieczny jest przegląd techniczny zobowiązania w celu uwzględnienia ostatecznych ustaleń poczynionych w ramach dochodzenia antydumpingowego i dochodzenia antysubsydyjnego (tj. wyłączenie płytek z zakresu dochodzenia).
- (17) Po drugie, Komisja stwierdziła, że w oparciu o dane zebrane w trakcie dochodzenia udział obrotów dodatkowych przedsiębiorstw w całkowitym wywozie chińskim do UE jest bardzo ograniczony, a tym samym nie zmienia tymczasowej oceny Komisji, zgodnie z którą zobowiązanie likwiduje szkodliwe skutki dumpingu, przy zastosowaniu minimalnej ceny przywozu i w ramach rocznego poziomu zgodnie z pierwotną propozycją zobowiązania.

- (18) Komisja dokonała również oceny, czy istnieje prawdopodobieństwo, że włączenie dodatkowych producentów eksportujących mogłoby zagrozić skutecznemu monitorowaniu wypełniania zobowiązania lub zwiększyć ryzyko obchodzenia przepisów. W tym kontekście Komisja zauważyła, że CCCME odegrała aktywną rolę w praktycznej realizacji zobowiązania. Ponadto włączenie dodatkowych producentów eksportujących nie zmienia warunków zobowiązania. W związku z tym Komisja stwierdziła, że włączenie dodatkowych producentów nie wpływa na jej początkowe ustalenia dotyczące skutecznego monitorowania wypełniania zobowiązania i ograniczenia ryzyka obchodzenia przepisów.
- (19) Po trzecie, dochodzenie antysubsydyjne i antidumpingowe przeprowadzono równolegle z niniejszą sprawą. Zgodnie z zasadą niższego cła, stawkę ostatecznego cła wyrównawczego ustalono na poziomie marginesu subsydiowania, a stawkę ostatecznego cła antidumpingowego — na poziomie usuwającym szkodę. W związku z tym stawka połączonego cła antidumpingowego i wyrównawczego będzie równa poziomowi usuwającemu szkodę (cło wyrównawcze powiększone o cło antidumpingowe do poziomu usuwającego szkodę). Dlatego też Komisja stwierdziła, że zobowiązanie nadal likwiduje szkodliwe skutki dumpingu i subsydiowania, zmiana minimalnej ceny przywozu nie jest zatem konieczna.
- (20) Po czwarte, jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała fakt, że w celu dokonania oceny, czy zobowiązanie zlikwidowało szkodliwe skutki dumpingu, zgodnie z art. 6 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego oraz art. 11 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, Komisja oparła się w decyzji 2013/423/UE na danych dotyczących okresu następującego po okresie objętym postępowaniem. Artykuł 6 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego przewiduje, że „informacje dotyczące okresu następującego po okresie objętym postępowaniem zwykle [podkreślenie dodano] nie są brane pod uwagę”. Podobne sformułowanie znajduje się w ostatnim zdaniu art. 11 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. W motywie 3 decyzji 2013/423/UE opisano okoliczności, które spowodowały, że w niniejszej sprawie Komisja oparła się na danych dotyczących okresu następującego po okresie objętym postępowaniem. Zainteresowana strona nie zakwestionowała prawidłowości tych okoliczności pod względem przedstawionych faktów. Argument ten zostaje zatem odrzucony.
- (21) Po piąte, zobowiązanie zapewnia stabilne dostawy do Unii na zrównoważonym poziomie cenowym. W związku z tym nie istnieją przyczyny wynikające z założeń polityki ogólnej, które mogłyby uzasadnić nieprzyjęcie zobowiązania.
- (22) Jedna z zainteresowanych stron uznała, że minimalną cenę przywozu określono na zbyt wysokim poziomie, inna z kolei stwierdziła, że cena ta jest za niska. Jak określono w motywie 7 decyzji 2013/423/UE, aby ocenić, czy zobowiązanie cenowe usuwa wyrządzającą szkodę skutki dumpingu, Komisja przeanalizowała, między innymi, obecne ceny eksportowe oraz poziom cła tymczasowego. Po dokonaniu analizy dodatkowych informacji przedstawionych przez strony, dostępnych

informacji dotyczących bieżących i przewidywanych zmian kosztów produkcji oraz kształtowania się cen od chwili przyjęcia decyzji 2013/423/UE, Komisja potwierdza ustalenie w motywie 7 decyzji 2013/423/UE.

- (23) Jako że nie przedstawiono dalszych uwag, potwierdza się ustalenia z motywów 3–9 decyzji 2013/423/UE uzupełnione ustaleniami zawartymi powyżej w motywach 16–22.

4. Zmiany nazw przedsiębiorstw i zmiany wykazu przedsiębiorstw powiązanych w UE

- (24) Włączenie nowych przedsiębiorstw do zobowiązania powoduje zmiany w wykazie przedsiębiorstw powiązanych w UE w stosunku do wykazu przedstawionego w pierwotnym zobowiązaniu. Ponadto jeden producent eksportujący zwrócił się z wnioskiem o włączenie nowego przedsiębiorstwa powiązanego w UE, aby zastąpić nim inne przedsiębiorstwo.
- (25) Jedno przedsiębiorstwo zmieniło również nazwę.

C. PRZYJĘCIE ZMIENIONEGO ZOBOWIĄZANIA

- (26) W świetle powyższego zmienione zobowiązanie jest możliwe do przyjęcia. Zainteresowane strony zostały poinformowane o zasadniczych faktach, ustaleniach i obowiązkach, na których oparte jest przyjęcie zobowiązania. Komisja nie otrzymała żadnych uwag,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym przyjmuje się zobowiązanie złożone przez producentów eksportujących wymienionych w załączniku do niniejszej decyzji wraz z Chińską Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych (CCCME), w związku z postępowaniem antidumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 6 grudnia 2013 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 grudnia 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wykaz przedsiębiorstw:

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Jiangsu Aide Solar Energy Technology Co. Ltd	B798
Alternative Energy (AE) Solar Co. Ltd	B799
Anhui Chaoqun Power Co. Ltd	B800
Anji DaSol Solar Energy Science & Technology Co. Ltd	B802
Anhui Schutten Solar Energy Co. Ltd Quanjiao Jingkun Trade Co. Ltd	B801
Anhui Titan PV Co. Ltd	B803
Xi'an SunOasis (Prime) Company Limited TBEA SOLAR CO. LTD XINJIANG SANG'O SOLAR EQUIPMENT	B804
CSI Solar Power (China) Inc. Canadian Solar Manufacturing (Changshu) Inc. Canadian Solar Manufacturing (Luoyang) Inc. CSI Cells Co. Ltd	B805
Changzhou NESL Solartech Co. Ltd	B806
Changzhou Shangyou Lianyi Electronic Co. Ltd	B807
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd Trina Solar (Changzhou) Science & Technology Co. Ltd Changzhou Youze Technology Co. Ltd Trina Solar Energy (Shanghai) Co. Ltd Yancheng Trina Solar Energy Technology Co. Ltd	B791
CHINALAND SOLAR ENERGY CO. LTD	B808
ChangZhou EGing Photovoltaic Technology Co. Ltd	B811
CIXI CITY RIXING ELECTRONICS CO. LTD. ANHUI RINENG ZHONGTIAN SEMICONDUCTOR DEVELOPMENT CO. LTD. HUOSHAN KEBO ENERGY & TECHNOLOGY CO. LTD.	B812
CNPV Dongying Solar Power Co. Ltd	B813
CSG PVtech Co. Ltd	B814
China Sunergy (Nanjing) Co. Ltd CEEG Nanjing Renewable Energy Co. Ltd CEEG (Shanghai) Solar Science Technology Co. Ltd China Sunergy (Yangzhou) Co. Ltd China Sunergy (Shanghai) Co. Ltd	B809
Chint Solar (Zhejiang) Co. Ltd	B810
Delsolar (Wujiang) Ltd	B792
Dongfang Electric (Yixing) MAGI Solar Power Technology Co. Ltd	B816

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
EOPLLY New Energy Technology Co. Ltd SHANGHAI EBEST SOLAR ENERGY TECHNOLOGY CO. LTD JIANGSU EOPLLY IMPORT & EXPORT CO. LTD	B817
Era Solar Co. Ltd	B818
ET Solar Industry Limited ET Energy Co. Ltd	B819
GD Solar Co. Ltd	B820
Greenway Solar-Tech (Shanghai) Co. Ltd Greenway Solar-Tech (Huaian) Co. Ltd	B821
Konca Solar Cell Co. Ltd Suzhou GCL Photovoltaic Technology Co. Ltd Jiangsu GCL Silicon Material Technology Development Co. Ltd Jiangsu Zhongneng Polysilicon Technology Development Co. Ltd GCL-Poly (Suzhou) Energy Limited GCL-Poly Solar Power System Integration (Taicang) Co. Ltd GCL SOLAR POWER (SUZHOU) LIMITED GCL Solar System (Suzhou) Limited	B850
Guodian Jintech Solar Energy Co. Ltd	B822
Hangzhou Bluesun New Material Technology Co. Ltd	B824
Hangzhou Zhejiang University Sunny Energy Science and Technology Co. Ltd Zhejiang Jinbest Energy Science and Technology Co. Ltd	B825
Hanwha SolarOne (Qidong) Co. Ltd	B826
Hengdian Group DMEGC Magnetics Co. Ltd	B827
HENGJI PV-TECH ENERGY CO. LTD	B828
Himin Clean Energy Holdings Co. Ltd	B829
Jetion Solar (China) Co. Ltd Junfeng Solar (Jiangsu) Co. Ltd Jetion Solar (Jiangyin) Co. Ltd	B830
Jiangsu Green Power PV Co. Ltd	B831
Jiangsu Hosun Solar Power Co. Ltd	B832
Jiangsu Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd	B833
Jiangsu Runda PV Co. Ltd	B834
Jiangsu Sainty Photovoltaic Systems Co. Ltd Jiangsu Sainty Machinery Imp. And Exp. Corp. Ltd	B835
Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd	B836
Jiangsu Shunfeng Photovoltaic Technology Co. Ltd Changzhou Shunfeng Photovoltaic Materials Co. Ltd Jiangsu Shunfeng Photovoltaic Electronic Power Co. Ltd	B837

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Jiangsu Sinski PV Co. Ltd	B838
Jiangsu Sunlink PV Technology Co. Ltd	B839
Jiangsu Zhongchao Solar Technology Co. Ltd	B840
Jiangxi Risun Solar Energy Co. Ltd	B841
Jiangxi LDK Solar Hi-Tech Co. Ltd LDK Solar Hi-Tech (Nanchang) Co. Ltd LDK Solar Hi-Tech (Suzhou) Co. Ltd	B793
Jiangyin Hareon Power Co. Ltd Hareon Solar Technology Co. Ltd Taicang Hareon Solar Co. Ltd Hefei Hareon Solar Technology Co. Ltd Jiangyin Xinhui Solar Energy Co. Ltd Altusvia Energy (Taicang) Co. Ltd	B842
Jiangyin Shine Science and Technology Co. Ltd	B843
JingAo Solar Co.Ltd Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd JA Solar Technology Yangzhou Co. Ltd Hefei JA Solar Technology Co. Ltd Shanghai JA Solar PV Technology Co. Ltd	B794
Jinko Solar Co. Ltd Jinko Solar Import and Export Co. Ltd ZHEJIANG JINKO SOLAR CO. LTD ZHEJIANG JINKO SOLAR TRADING CO. LTD	B845
Jinzhou Yangguang Energy Co. Ltd Jinzhou Huachang Photovoltaic Technology Co. Ltd Jinzhou Jinmao Photovoltaic Technology Co. Ltd Jinzhou Rixin Silicon Materials Co. Ltd Jinzhou Youhua Silicon Materials Co. Ltd	B795
Juli New Energy Co. Ltd	B846
Jumao Photonic (Xiamen) Co. Ltd	B847
King-PV Technology Co. Ltd	B848
Kinve Solar Power Co. Ltd (Maanshan)	B849
Lightway Green New Energy Co. Ltd Lightway Green New Energy (Zhuozhou) Co. Ltd	B851
MOTECH (SUZHOU) RENEWABLE ENERGY CO. LTD	B852
Nanjing Daqo New Energy Co. Ltd	B853
NICE SUN PV CO. LTD LEVO SOLAR TECHNOLOGY CO. LTD	B854
Ningbo Huashun Solar Energy Technology Co. Ltd	B856

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Ningbo Jinshi Solar Electrical Science & Technology Co. Ltd	B857
Ningbo Komaes Solar Technology Co. Ltd	B858
Ningbo Osda Solar Co. Ltd	B859
Ningbo Qixin Solar Electrical Appliance Co. Ltd	B860
Ningbo South New Energy Technology Co. Ltd	B861
Ningbo Sunbe Electric Ind Co. Ltd	B862
Ningbo Ulica Solar Science & Technology Co. Ltd	B863
Perfectenergy (Shanghai) Co. Ltd	B864
Perlight Solar Co. Ltd	B865
Phono Solar Technology Co. Ltd	B866
Sumec Hardware & Tools Co. Ltd	
RISEN ENERGY CO. LTD	B868
SHANDONG LINUO PHOTOVOLTAIC HI-TECH CO. LTD	B869
SHANGHAI ALEX SOLAR ENERGY SCIENCE & TECHNOLOGY CO. LTD SHANGHAI ALEX NEW ENERGY CO. LTD	B870
Shanghai BYD Co. Ltd BYD(Shangluo)Industrial Co.Ltd	B871
Shanghai Chaori Solar Energy Science & Technology Co. Ltd Shanghai Chaori International Trading Co. Ltd	B872
Propsolar (Zhejiang) New Energy Technology Co. Ltd Shanghai Propsolar New Energy Co. Ltd	B873
SHANGHAI SHANGHONG ENERGY TECHNOLOGY CO. LTD	B874
SHANGHAI SOLAR ENERGY S&T CO. LTD Shanghai Shenzhou New Energy Development Co. Ltd Lianyungang Shenzhou New Energy Co. Ltd	B875
Shanghai ST-Solar Co. Ltd Jiangsu ST-Solar Co. Ltd	B876
Shenzhen Sacred Industry Co. Ltd	B878
Shenzhen Topray Solar Co. Ltd Shanxi Topray Solar Co. Ltd Leshan Topray Cell Co. Ltd	B880
Sopray Energy Co. Ltd Shanghai Sopray New Energy Co. Ltd	B881
SUN EARTH SOLAR POWER CO. LTD NINGBO SUN EARTH SOLAR POWER CO. LTD Ningbo Sun Earth Solar Energy Co. Ltd	B882
SUZHOU SHENGLONG PV-TECH CO. LTD	B883
TDG Holding Co. Ltd	B884

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Tianwei New Energy Holdings Co. Ltd Tianwei New Energy(Chengdu) PV Module Co. Ltd Tianwei New Energy (Yangzhou) Co. Ltd	B885
Wenzhou Jingri Electrical and Mechanical Co. Ltd	B886
Shanghai Topsolar Green Energy Co. Ltd	B877
Shenzhen Sungold Solar Co. Ltd	B879
Wuhu Zhongfu PV Co. Ltd	B889
Wuxi Saijing Solar Co. Ltd	B890
Wuxi Shangpin Solar Energy Science and Technology Co. Ltd	B891
Wuxi Solar Innova PV Co. Ltd	B892
Wuxi Suntech Power Co. Ltd Suntech Power Co. Ltd Wuxi Sunshine Power Co. Ltd Luoyang Suntech Power Co. Ltd Zhenjiang Rietech New Energy Science Technology Co. Ltd Zhenjiang Ren De New Energy Science Technology Co. Ltd	B796
Wuxi Taichang Electronic Co. Ltd Wuxi Machinery & Equipment Import & Export Co. Ltd Wuxi Taichen Machinery & Equipment Co. Ltd	B893
Xi'an Huanghe Photovoltaic Technology Co. Ltd State-run Huanghe Machine-Building Factory Import and Export Corporation Shanghai Huanghe Fengjia Photovoltaic Technology Co. Ltd	B896
Xi'an LONGi Silicon Materials Corp. Wuxi LONGi Silicon Materials Co. Ltd	B897
Years Solar Co. Ltd	B898
Yingli Energy (China) Co. Ltd Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Co. Ltd Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd	B797
Yuhuan BLD Solar Technology Co. Ltd Zhejiang BLD Solar Technology Co. Ltd	B899
Yuhuan Sinosola Science & Technology Co. Ltd	B900
Zhangjiagang City SEG PV Co. Ltd	B902
Zhejiang Fengsheng Electrical Co. Ltd	B903

Nazwa przedsiębiorstwa	Dodatkowy kod TARIC
Zhejiang Global Photovoltaic Technology Co. Ltd	B904
Zhejiang Heda Solar Technology Co. Ltd	B905
Zhejiang Jiutai New Energy Co. Ltd	B906
Zhejiang Topoint Photovoltaic Co. Ltd	
Zhejiang Kingdom Solar Energy Technic Co. Ltd	B907
Zhejiang Koly Energy Co. Ltd	B908
Zhejiang Mega Solar Energy Co. Ltd	B910
Zhejiang Fortune Photovoltaic Co. Ltd	
Zhejiang Shuqimeng Photovoltaic Technology Co. Ltd	B911
Zhejiang Shinew Photoelectronic Technology Co. Ltd	B912
Zhejiang Sunflower Light Energy Science & Technology Limited Liability Company	B914
Zhejiang Yauchong Light Energy Science & Technology Co. Ltd	
Zhejiang Sunrupu New Energy Co. Ltd	B915
Zhejiang Tianming Solar Technology Co. Ltd	B916
Zhejiang Trunsun Solar Co. Ltd	B917
Zhejiang Beyondsun PV Co. Ltd	
Zhejiang Wanxiang Solar Co. Ltd	B918
WANXIANG IMPORT & EXPORT CO LTD	
Zhejiang Xiongtai Photovoltaic Technology Co. Ltd	B919
ZHEJIANG YUANZHONG SOLAR CO. LTD	B920
RENESOLA ZHEJIANG LTD	B921
RENESOLA JIANGSU LTD	
Zhongli Talesun Solar Co. Ltd	B922
ZNSHINE PV-TECH CO. LTD	B923

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL